

飞剑问道

กระบี่คุนพิชิตฟ้า

9

หัวข้อซีหงส์我吃西红柿 : เขียน

กลั่นหยาง : แปล

บท 7
บรรณบรรณา
(ต่อ)

ตอน 61 วางแผนพันปี

“บัดนี้นางพำนักที่หอเยียนเฟิง ทุกสามวันห้าวัน นางจะติดผีผาสักครั้ง เพียงได้ยินเสียงผีผา กลับยากเห็นรูปโฉมที่แท้จริงของนาง ต่อให้หุ่มนักจินก็ไร้ประโยชน์” อี้เชียวยิ้มบอก “บัดนี้น้องสาวท่านผู้นี้ชื่อเสียงโด่งดังยิ่งนัก อาคันตุกะร่ำรวยไม่น้อยจากทุกหนแห่งในเจียงโจวมาที่นี่เพื่อฟังผีผาของนางสักเพลง”

“ร้ายกาจถึงเพียงนี้เชียว” ฉินอวี่นตกตะลึง “สิบเอ็ดปีก่อนแม่เสี่ยวซวงได้รับการขนานนามว่าเป็นเลิศทั้งการร้ายรำและการติดผีผา แต่นับได้เพียงชั้นยอดบุปผาแห่งเมืองเท่านั้น”

“บัดนี้ร้ายกาจแล้ว ข้าเคยไปฟังนางครั้งหนึ่ง” อี้เชียวเล่าความ “ข้าวินิจฉัยได้ว่านางย่อมเป็นผู้บำเพ็ญตบะ อีกทั้งเขตชั้นค่อนข้างสูง หลอมรวมเข้าสู่ผีผาแล้ว กระทั่งข้ายังสะเทือนอารมณ์ อดน้ำตาหลังรินเมื่อได้ฟังผีผาของนางมิได้”

ฉินอวี่นประหลาดใจ “ตอนนั้นนางอายุเกินยี่สิบปีแล้ว จะพิชิตประตูละ

เขียนได้อย่างไร"

"เช่นนี้ก็มิทราบแล้ว" อีชีเยวตอบ

ฉินอวินพยักหน้าอย่างครุ่นคิดบางประการ

พิชิตประตู่เขียนหลังอายุยี่สิบปีเป็นกรณีพิเศษอย่างแท้จริง อาจมีสมบัติล้ำค่าแห่งฟ้าดินคอยช่วยหรือวิวัฒน์เป็นคนใหม่

"อีกสักครู่ พวกเราไปเยี่ยมเสี่ยวซวง เจ้าไปพร้อมข้าด้วย" ฉินอวินบอก

"ไม่กลัวข้าหึงหวง?" อีชีเยวเอ่ยกระเช้า ว่าพลางนางลุกขึ้นเริ่มสวมอาภรณ์ ชุดคลุมพิเศษสวมบนร่างอย่างรวดเร็ว

"นั่นเป็นน้องสาวของข้า" ฉินอวินก็ลุกขึ้น

"หึๆ ในสายตาของธูลีหมอก ท่านอาจมิใช่เพียงพี่ชายเท่านั้น" อีชีเยวเอ่ยเข้า "เอาละ ข้าไปกำชับให้ทำอาหารมาให้"

"จริงสิ เจ้ามิใช่กล่าวว่าสองเรื่องหรืออีกเรื่องหนึ่งเล่า" ฉินอวินเอ่ยถาม

"อีกเรื่องค่อนข้างพิเศษ สักครู่ค่อยเล่าให้ละเอียด" พูดยบอีชีเยวก็ออกจากห้องไป

สักพักหลังจากนั้น

สองสามีภรรยานั่งรับประทานอาหารเช้า

"เรื่องที่สองคือเรื่องใดกัน" ฉินอวินดื่มจิกไปพลางเอ่ยถามไปพลาง

อีชีเยวท่าทางเคร่งขรึม เอ่ยว่า "เป็นราชันมังกรอุทกเหลือองแห่งทะเลสาบหวงเจียวในเฉียนโจว ประมาณหนึ่งเดือนก่อนมันมาเพื่อเยี่ยมคารวะท่าน ข้าสอบถามว่ามีเรื่องใดกันแน่ กลับอีกอักลั้งเล ต้องถามย้าจิงยอมเล่าว่า เวลาของมันเหลือไม่มากแล้ว คิดอยากให้ท่านช่วยเหลือ"

“เหลือเวลาไม่มาก?” ฉินอวี่นประหลาดใจยิ่ง “ราชันมังกรอุทกเหลือองตนนั้นเป็นจอมปีศาจเขตชั้นก่อนนภาแดนโอสภทิพย์ ยังเป็นระดับอาณาเขต ในบรรดาปีศาจเผ่าสมุทรนับว่ามีชื่อเสียงโด่งดัง จะเหลือเวลาไม่มากได้อย่างไร”

“ท่านสอบถามเองเถอะ รู้สึกว่ามีเรื่องอีกมากมายไม่ยอมเล่าอย่างละเอียด” อี้เซี่ยวบอก

“อืมม” ฉินอวี่นพลิกมือหยิบป้ายตรวจตราสวรรค์ออกมา ติดต่อราชันมังกรอุทกเหลือองตนนั้นโดยตรง

เงาร่างของราชันมังกรอุทกเหลือองปรากฏตรงหน้าอย่างรวดเร็ว บัดนี้มันแปลงร่างเป็นมนุษย์ ศีรษะเป็นมังกร จ้องมองฉินอวี่น คารวะอย่างเคารพดีใจหาใดเทียม “มังกรอุทกเหลือองค่านับเขียนกระบี่ฉิน”

“ท่านต้องการพบข้าด้วยเรื่องใด” ฉินอวี่นสอบถาม

“รอบตัวเขียนกระบี่ฉินไม่มีคนนอกกระบี่” ราชันมังกรอุทกเหลือองสอบถาม

“วางใจ” ฉินอวี่นตอบ

ราชันมังกรอุทกเหลือองรีบพยักหน้า ก่อนเอ่ยว่า “เรื่องนี้พัวพันไปถึงมังกรดำแห่งทะเลสาบผอวี่น”

“มังกรดำ?” ฉินอวี่นขมวดคิ้ว “เล่าต่อไป!”

ราชันมังกรอุทกเหลือองเล่าสืบต่อ “มังกรดำตนนี้ล่วงรู้ความลับของสายมังกรอุทกเหลือองเข้าโดยบังเอิญ วางแผนอย่างระมัดระวังพันปีค่อยๆ สานสัมพันธ์ไมตรีอันดีกับสายมังกรอุทกเหลืออง ถึงขั้นให้บุตรสมรสกับข้า ตอนนั้นข้ามิได้ล่วงรู้ ยังนึกยินดี คิดว่ามีท่านพ่อตาเช่นนี้ นับว่ามีที่พึ่ง

“ไหนเลยจะคาดมังกรดำวางแผนไว้ล่วงหน้าแล้ว ปีศาจเผ่าสมุทร

ที่ร้ายกาจในทะเลสาบหวงเจียว มีบางส่วนเป็นมันว้างกำลังแทรกซึมเข้ามา บางส่วนถูกมันดิ่งเข้าพวก ประกอบกับสตรีต่ำทรามนั้นหลังกลายเป็นราชินีวังมังกรอุทกเหลือองแล้ว ยังให้กำเนิดบุตรมังกรอีกสองตน มังกรดำนั้นยิ่งส่งลูกศิษย์เข้ามาช่วยเหลือสตรีต่ำทรามนั้น ลูกศิษย์ของมันเป็นจอมปีศาจเขตชั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ เอ่ยตามจริงแล้ว ตอนนั้นภายในวังมังกรอุทกเหลืออง กำลังอำนาจกว่าครึ่งอยู่ในเงื้อมมือของราชินีมังกร”

ราชันมังกรอุทกเหลือองยิ้มขมขื่น

ฉินอวินกระจ่างแจ้งฉับพลัน

“เพื่อความมั่นใจเต็มเปี่ยม มังกรดำยังกำชับสตรีต่ำทรามนั้น ให้โยกย้ายกองกำลังไปล่าสังหารบุตรีदानอกสมรสของข้า” ราชันมังกรอุทกเหลือองส่ายหน้า “ด้วยเหตุนี้จึงเดือดร้อนถึงฟุซิงพี่น้องผู้ประเสริฐของท่าน ทำให้ท่านเดือดดาล”

ฉินอวินฟังความ

การตายของบัณฑิต เขาไม่เคยลืมเลือน ฟุซิงเป็นพี่น้องร่วมเป็นร่วมตายในสนามรบของตนทีเดียว

“ด้วยพลังฝีมือสะท้อนสะท้อนปรู๊พของท่าน สตรีต่ำทราวมและศิษย์พี่ของนางต่างตระหนกเสียขวัญ กลัวว่าหากั้งอยู่ในวังมังกรอุทกเหลือองคงถูกเด็ดชีวิต จึงรีบเผ่นหนี” ราชันมังกรอุทกเหลือองเล่าต่อ “พอพวกมันจากไป ข้ารีบฉวยโอกาสจัดการสะสางทั้งวังมังกรอุทกเหลืออง ถึงขั้นเคลื่อนย้ายค่ายคานา ไม่เปิดโอกาสให้มังกรดำอีกต่อไป”

“ดูท่า ข้าช่วยท่านโดยไม่รู้ตัวแล้ว” ฉินอวินเอ่ยขึ้น

“ถูกต้อง เนื่องจากเชียนกระบี่ฉิน ข้าถึงได้กลายเป็นเจ้าแห่งทะเลสาบหวงเจียวที่แท้จริง” ราชันมังกรอุทกเหลือองก็เห็นด้วย “แม้ข้ารู้

ดีว่ามังกรดำวางแผนพันปีคงไม่ยอมรามือโดยง่าย แต่คิดว่ามันเป็นจอมปีศาจเขตชั้นจิตเอกะ ไม่อาจลงมือกับข้า จึงไม่เกรงกลัว...ข้าเป็นอิสระเสรีเจ็ดปี คิดว่ามังกรดำทำอันใดซ้ำมิได้"

ราชันมังกรอุทกเหลือองเล่าเสียงผาดเฟื่อน "ไหนเลยจะคาดมันไม่คำนึงถึงสิ่งใด ชื่อตัวเผ่าสมุทรในวังมังกรอุทกเหลืออง วางยา 'พิษเจ็ดอารมณ์' ที่ละนิด พิษฝังลึกโดยข้าไม่รู้เนื้อรู้ตัว...กว่าจะรู้ก็สายไปเสียแล้ว"

"พิษเจ็ดอารมณ์มีเพียงปรมาจารย์หมื่นปีศาจแห่งวังปีศาจสวรรค์ถึงหลอมสร้างได้ ล้ำค่าเป็นอย่างยิ่ง หนึ่งส่วนมีมูลค่าเทียบเท่าของวิเศษชั้นหนึ่ง" ฉินอวี่นเอ่ยขึ้น "ถึงกับนำมาใช้กับท่าน?"

ยอมทุ่มถึงเพียงนี้ ย่อมหวังเก็บเกี่ยวครั้งมโหฬาร

"ความลับนี้ มีเพียงสายเลือดแห่งมังกรอุทกเหลือองเท่านั้นที่ล่วงรู้ บุตรีของมังกรดำแต่งงานกับข้า ให้กำเนิดสองบุตรมังกร ทั้งสองตอนนี้ยังอยู่ที่วังมังกรดำ" ราชันมังกรอุทกเหลือองเล่าความ "สายเลือดของข้า นอกจากสองบุตรมังกรนั้นแล้ว ก็เหลือเพียงปีศาจมัจฉาน้อยที่ท่านปกป้องคุ้มครองเท่านั้นแล้ว"

ฉินอวี่นปรารภ "ดูท่าความลับของสายมังกรอุทกเหลือองมีไม่น้อยเลย"

"ไม่ปิดบังเขียนกระบี่ฉิน สายมังกรอุทกเหลือองมิใช่สายเลือดเผ่ามังกร" ดวงตาราชันมังกรอุทกเหลือองเปี่ยมด้วยความมั่นใจ "บรรพชนของเราเป็นมังกรอุทกเหลือองที่มาจากนอกอาณาจักร"

มังกรอุทกทั่วหล้าเกือบทั้งสิ้นเป็นสายเลือดผสมปนเปสลับซับซ้อนของเผ่ามังกร

เผ่ามังกรสายเลือดบริสุทธิ์มีน้อยอย่างยิ่ง แต่สายเลือดผสมมีเป็นจำนวนมาก กระทั่งเผ่ามังกรเองก็ไม่กระจ่างชัดแจ้งว่าสายเลือดแต่ละรุ่น

แพร่พันธุ์ออกไปเท่าใด จึงนับรวมสายมังกรอุทกเหลือเป็นมังกรอุทก
ธรรมดาสามัญ

“สำนักพรรคต่างๆ เรื่องรองเพียงหลายพันปีก็ดับสูญ แต่สายมังกร
อุทกเหลือสืบทอดยาวนานหลายหมื่นปี มิใช่เพราะเคราะห์ดี แต่เพราะ
เดิมทีสายเลือดของพวกเราก็ไม่สามัญ ขอเพียงรับตำแหน่งราชันมังกร
อุทกเหลือ มักบรรลุเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสภทิพย์ได้ในที่สุด” ราชัน
มังกรอุทกเหลือเอ่ยอย่างมั่นใจตนเอง “ความสูงศักดิ์ทรงเกียรติภูมิของ
สายเลือดไม่เป็นรองเผ่ามังกรสายเลือดบริสุทธิ์”

“รุ่นหลังของมังกรอุทกเหลือนอกอาณาจักร?” ฉินอวิ้นตกตะลึง

“น่าเสียดายท่านพ่อเข้าใจเวลาเกินไป แพร่งพรายข่าวให้มังกรดำ
ล่วงรู้ มันวางแผนพันปีบัดนี้สุดแผนร้ายปรากฏ” ราชันมังกรอุทกเหลือ
เล่าต่อ “ตอนนี้พวกมันต้องการชีวิตข้า ทันทีที่ข้าตาย สองบุตรมังกรข้าง
กายมังกรดำจะมีโอกาสกลายเป็นราชันมังกรอุทกเหลือ...มันฉันทวน!”

ใบหน้าราชันมังกรอุทกเหลือถมึงทึง “กำจัดสายเลือดของข้า
ควบคุมข้า ถึงขั้นคิดสังหารข้า แม้สายมังกรอุทกเหลือจะขาดสะบั้น
ข้าก็จะไม่ยอมให้มังกรดำได้ล่วงรู้ความลับของสายมังกรอุทกเหลืออย่าง
เด็ดขาด”

ราชันมังกรอุทกเหลือเอ่ยขึ้น “เขียนกระบี่ฉิน เชิญท่านรีบพา
ปีศาจมัจฉาโน้ยมายังวังมังกรอุทกเหลือของข้าโดยไว หากต้องเลือกผู้
สืบทอด ข้าขอเลือกปีศาจมัจฉาโน้ยให้สืบทอดสายเลือดมังกรอุทกเหลือ
ของข้า! ขอเพียงนางกลายเป็นผู้สืบทอด เมื่อเวลาผันผ่าน ก็ะบรรลุเขต
ขั้นก่อนนภาแดนโอสภทิพย์ในที่สุด ด้วยศักยภาพของท่านเขียนกระบี่ฉิน
ไร้คู่ต่อกรในเขตชั้นต่ำกว่าจิตเอกะไม่ต้องเกรงกลัวมังกรดำแม้แต่โน้ย”

“พ่อวิน มังกรดำตนนั้นวางแผนพันปี หากยื่นมือเข้าแทรก มันยอม

คิดค้นไม่มีใดเทียม" อีเชียวซึ่งอยู่ด้านข้างออกจะเป็นกังวล

"เขียนกระบี่ฉิน..." ราชันมังกรอุทกเหลือองชักร้อนใจ

"พรุ่งนี้ข้าจะไป" ฉินอวินรับคำ

ราชันมังกรอุทกเหลือองยินดีนัก "ประเสริฐๆ ขอบคุณเขียนกระบี่
ฉิน"

จากนั้นก็ตัดสินใจโดยเร็ว

อีเชียวรีบเอ่ยถาม "พ่อวิน ท่านยื่นมือเข้าแทรกเรื่องนี้ไปใยกัน ให้
พวกมันต่อสู้กันไปเถอะ สนใจไปใยว่าจะเป็นหรือตาย"

"เชียวเชียว" ฉินอวินส่ายหน้า "การตายของบัณฑิต ข้าไม่เคยลืม
เลือน เมื่อก่อนข้าคิดว่าตัวการแห่งหายนะคือราชินีมังกร ตอนนี้จะว่าไป
มังกรดำตนนั้นต่างหากเป็นผู้บงการอยู่เบื้องหลัง"

"นั่นเป็นหนึ่งในเก้าเผ่าสมุทรแห่งผอโจวเป็นจอมมารเขตชั้นจิต
เอกะที่บำเพ็ญตบะหลายพันปีทีเดียว!" เชียวเชียวอดเอ่ยเตือนมิได้ "อย่าง
ปีศาจมารเก้าสาย มีเทพมารบางตนอาศัยพลังของเทพมารนอกอาณาจักร
แต่รากฐานอ่อนแอเปราะบาง เขียนกระบี่บรรลุมรรคาอาจข้ามขั้นสะบัน
สังหารมันได้ แต่มังกรดำจอมมารที่มีรากฐานหยั่งลึก แทบจะไม่อาจสะบัน
สังหารมันได้ กระทั่งผู้เฒ่ากระบี่ฟืนซีฟขึ้นมา ก็ไม่อาจกระทำได้!"

ฉินอวินมองภรรยา "ข้ากระทำได้!"

อีเชียวตะลึงงัน

ตอน 62 บรรลุรรณการิ่งสุดท้าย?

“พ่อวัน” อีเชียวไม่อยากเชื่อ แต่นางรู้ซึ่งถึงนิสัยใจคอของสามี ในเมื่อกล้าเอ่ยปากยอมมีความมั่นใจ

“บรรลุมรรคานั้นยาก แต่หลอมรวมจิตเอกะยากยิ่งกว่า” ฉินอวินเอ่ยขึ้น “เรื่องเหล่านี้ข้าล้วนล่วงรู้”

จิตหลอมรวมจิตเอกะในโลกนี้ยากกว่าสมัยบรรพกาลมากนัก

สมัยบรรพกาลนั้นคล้ายคลึงกับโลกที่หนึ่งในฝันหนึ่งร้อยปีของตนโลกที่หนึ่งนั้น ขอเพียงตระหนักรู้เจตน์ฟ้าดิน อาศัยกำลังจากภายนอกยอมบรรลุแดนอสุรเทวาหนึ่งชั้นฟ้าได้ในคราวเดียว

ฉินอวินบรรลุมรรคครั้งแรก มีอาณาเขตมรรคายี่สิบสี่ อาศัยสมบัติล้ำค่าของรังหงส์เพลิง สุดท้ายบรรลุแดนอสุรเทवासามชั้นฟ้า

แต่ในโลกนี้ อาณาเขตหลังบรรลุมรรคาโดยทั่วไปมีเพียงห้าสิเท่า่นั้น เขตชั้นจิตเอกะหนึ่งชั้นฟ้ามีอาณาเขตมรรคาสิบสี่ถึงยี่สิบสี่

ควรทราบว่าในช่วงแรกแห่งยุคบรรพกาล อาณาเขตมรรคายี่สิบสี่

สามารถบรรลุแดนอสุรเทवासามชั้นฟ้าแล้ว จะเห็นได้ถึงความแตกต่าง
ระหว่างกัน

ยิ่งกว่านั้นวิธีการนานาชนิด ไม่ว่าจะเป็นศาสตรคธา ของวิเศษ
หรือสังขารบรรลุระยะ ล้วนทำให้ยอดฝีมือเขตชั้นจิตเอกะในโลกนี้น่า
สะพรึงกลัวยากต่อกรถึงขีดสุด แข็งแกร่งกว่าจอมมารเขี้ยวโหดเงินมาก

โลกที่สองในผืนหนึ่งร้อยปีไม่มีของวิเศษ ไม่มีศาสตรคธา กำลัง
การต่อสู้ย่อมด้อยกว่ามาก

“เทียบกับโลกทั้งสองนั้น เขตชั้นจิตเอกะของโลกนี้ถึงเรียกได้ว่า
ร้ายกาจ” ฉินอวินพิมพ์

อาณาเขตมรรคาของฉินอวินมีบริเวณถึงสามสิบสี่ หากเขามีวิชา
หลอมรวมจิตเอกะย่อมบรรลุเขตชั้นจิตเอกะสองชั้นฟ้า

ยิ่งกว่านั้นศาสตราวุธแห่งโอสถทิพย์ทองม่วงของฉินอวินก็ไม่
เป็นรองมังกรดำตนนั้น

“ข้าได้ศึกษาข้อมูลมากมายของเขตชั้นจิตเอกะในสำนักเสินเซียว”
อีเซียวเอ่ยขึ้น “ต่อมาได้ตรวจสอบผ่านนิหารวานเซียง มังกรดำแห่งทะเล
สาบผอววินตนนั้น บรรลุเขตชั้นจิตเอกะหนึ่งชั้นฟ้าด้วยตนเอง ยิ่งกว่านั้น
ยังเป็นหนึ่งชั้นฟ้าระดับสุดยอด เล่าขานว่าฝักวิชาร่างแท้มังกรปีศาจ ทั้ง
ยังรวบรวมวิศดุพิสดารนานาชนิดหลอมสร้างเป็นศาสตรคธา ‘พิษแมดเผา
เขมือบพิฆาต’ อันร้ายกาจ เพียงพ่นพิษชนิดนี้หนึ่งคำ ผู้แกร่งกล้าเขตชั้น
จิตเอกะทั่วไปล้วนไม่อาจต้านทาน ต้องถอยร่นหลบหนี”

อีเซียวก็เป็นห่วงสามี เล่าสิ่งที่ตนเข้าใจออกมาจนสิ้น

“วางใจ กล่าวถึงเขตชั้น ข้าสูงกว่า” ฉินอวินยิ้มบอก

“พ่อวิน ท่านถึงเขตชั้นใดแล้วกันแน่” อีเซียวอดถามมิได้

“อาณาเขตมรรคาสามสิบสี่” ฉินอวินไม่ปิดบังภรรยา

อีเชียวเบิกตาโพล่ง “สาม...สามสิบสี่...”

“ข้าต้องคิดค้นวิชาหลอมรวมจิตเอกะสายเชียนกระบี่ภายในห้าร้อยปี” ฉินอวี่นยิ้มบอก “หากเขตชั้นไม่เพียงพอ จะสร้างสรรค์วิชาได้อย่างไร”

อีเชียวพยักหน้าเห็นด้วย

เมื่อได้ยินว่า “อาณาเขตมรรคาสามสิบสี่” นางก็ไม่เป็นกังวลอีกต่อไป

“ฝักร้อยปีนี้ทำให้ท่านวิวัฒน์เป็นคนใหม่อย่างแท้จริง” อีเชียวเอ่ยชม

“แต่ก็มีข้อบกพร่อง” ฉินอวี่นบอก

“ข้อบกพร่อง?” อีเชียวฉงนสงสัย

“ใช่” ฉินอวี่นพยักหน้า “ระหว่างฝักร้อยปี ข้าทยอยบรรลุมรรคาสองครั้ง ตอนนีกลับมายังโลกนี้ กลัวว่าต้องบรรลุมรรคาครั้งที่สาม”

หลังกลับมายังโลกแห่งนี้แล้ว ฉินอวี่นก็ค่อยๆ เข้าใจกระจ่างถึงจุดนี้

มรรคากระบี่สองครั้งก่อนหน้าล้วนมีข้อบกพร่อง

มรรคากระบี่ครั้งแรกนั้นหยาบกระด้างจนเกินไป จิตสังหารหนักหน่วง บำระห่าดุดเดือด

มรรคากระบี่ครั้งที่สองกลับวิจิตรสมบูรณ์แบบถึงขีดสุด หลอมรวมสุดยอดภูมิปัญญาของคนรุ่นแล้วรุ่นเล่าแห่งโลกนั้น กล่าวถึงความวิจิตรเลิศล้ำยิ่งเกินกว่าโลกนี้ของฉินอวี่น แต่ปัญหาก็คือโดดเดี่ยวเย็นชาจนเกินไป

เนื่องเพราะเมื่อเข้าสู่โลกที่สองจิตใจประหนึ่งน้ำนิ่ง ประดุจคันฉ่องเย็นเยียบ ทำให้มรรคากระบี่ที่คิดค้นออกมาได้ในท้ายที่สุดเย็นชาเฉยเมยมุ่งแสวงหาความสมบูรณ์แบบ ต้องการให้ทุกอย่างอยู่ในเงื้อมมือ เช่นใน

การต่อสู้ครั้งสุดท้ายกับเซียวโหวเจิน จอมมารผู้นั้นอยู่ในความควบคุมของ
ฉินอวี่นโดยสิ้นเชิง

แต่หลังจากฝันหนึ่งร้อยปีสิ้นสุด กลับมาถึงโลกนี้แล้ว อารมณ์ความรู้สึก
ร้อนแรงพลุ่งพล่านในร่าง ฉินอวี่นได้พิจารณามรรคากระบี่ของตน
พบว่ามิชอบควรแล้ว

เมื่อก่อนตนเองถนัดชำนาญสิ่งใดกัน

ถนัดชำนาญกระบวณท่าที่หลอมรวมอารมณ์เข้าไปด้วย อย่างเช่น
จันทรกระจ่างเหนือน้ำ ปีกคู่บินเคียงและสังสารวัฏ เหล่านั้นล้วนเป็น
กระบวณท่าที่หลอมรวมสภาวะอารมณ์เข้าไปด้วย

การบรรลุมรรคาครั้งที่สอง แม้มรรคากระบี่สมบูรณ์แบบถึงที่สุด
อย่างแท้จริง แต่สภาพอารมณ์กลับขัดขาจิตใจ

“ไร้สภาวะอารมณ์ร้อนแรงถึงที่สุด มรรคากระบี่ขาดจิตวิญญาณ”
ฉินอวี่นเองก็กระจ่างในจุดนี้ “นี่จะเป็นการบรรลุมรรคาครั้งที่สามและ
สมควรเป็นการบรรลุมรรคาครั้งสุดท้าย”

ความรู้ด้านมรรคากระบี่ของฉินอวี่นถึงระดับคาดไม่ถึง ในโลกนี้คง
มีเพียงสองท่านที่หลอมกระบี่เหินอัถชีวิตเป็นกระบี่เหินชั้นล้ำเหนือจึงจะ
เปรียบกับเขาได้

ฉินอวี่นรู้ถึงปัญหาของตนเองอย่างรวดเร็วและตัดสินใจโดยไม่ลังเล
แม้แต่น้อยว่าจะบรรลุมรรคาใหม่อีกครั้ง

ครั้งนี้ค่อนข้างรวดเร็วเนื่องจากพื้นฐานสมบูรณ์แบบเพียงพอ
ต้องการเพียงหลอมรวมสภาวะอารมณ์เข้าไป มีประสบการณ์จากกระบวณ
ท่าจันทรกระจ่างเหนือน้ำ ปีกคู่บินเคียงและสังสารวัฏ ฉินอวี่นเกิดเค้าโครง
ความคิดขึ้นในใจ

“พ่อวี่น ท่านจะบรรลุมรรคาครั้งที่สามหรือ” อี้เซียวตกตะลึง “ใน

ผันบรรลุมรรคาแล้วสองครั้ง?"

"ใช่" ฉินอวินตอบยิ้มๆ "หลังบรรลุมรรคาค้างนี้ จะเป็นพื้นฐาน
มรรคากระบี่อันสมบูรณ์พร้อมที่แท้จริงในใจข้า"

อิเซียวมองฉินอวิน

สามีของตนก่อนผันหนึ่งร้อยปีเป็นเซียนกระบี่อันดับหนึ่งแห่งได้
หล้า ไร้คู่ต่อกรในได้ฟ้า หลังผันหนึ่งร้อยปียิ่งเก่งกาจโดดเด่น อีกไม่กี่ปี
เกรงว่าจะล้ำหน้าเซียนกระบี่ที่มีอยู่ในประวัติศาสตร์

'ล้ำหน้ากว่าเซียนกระบี่ที่มีอยู่ในประวัติศาสตร์ จากนั้นค่อยคิดค้น
วิชาหลอมรวมจิตเอกะของสายเซียนกระบี่' อิเซียวคาดหวังรอคอยในใจ

"หอสูงหมื่นจั้งเริ่มจากพื้นราบ ค่อยเป็นค่อยไปที่ละก้าว" ฉินอวิน
เอ่ยขึ้น "เตรียมตัวสักหน่อย อีกสักครู่พวกเราไปพบเสี่ยวชวง"

หอเยียนเฟิง หอคณิกาอันดับหนึ่งแห่งกว้างหลัง ที่นี่มีนางคณิกา
เลื่องชื่อหลายคน หลังจากไปสิบเอ็ดปี บัดนี้ธูลีหมอกกลับมาแล้วปลุก
กระแสความคลั่งไคล้ ดึงดูดอาคันตุกะร่ำรวยทรงอิทธิพลไม่ทราบจำนวน
เท่าใดให้เฝ้าถวิลหา

บางคนลอบขบเขี้ยวเคี้ยวฟันลับหลัง "ผ่านไปสิบเอ็ดปีแล้ว ธูลี
หมอกอายุเกินสามสิบปี ไม่ถอนตัวไปเจียบๆ ใช้ชีวิตให้ดี กลับออกมา
อวดโอ้โปรยเสน่ห์ เกรงว่าเงินคงขาดมือแล้วกระมัง"

"คราวนี้นางไม่เผยรูปโฉมที่แท้จริง ข้าว่าเพราะอัปลักษณ์ ไม่กล้า
พบหน้าผู้คน"

ไม่ว่าภายนอกจะเล่ำลืออย่างไร ธูลีหมอกกลับมาคราวนี้ ไม่เปิด
เผยโฉมหน้า ลำพังทักษะในฝีมือก็เป็นทีสะท้อนแว่นไหวของผู้ชม กระทั่ง
ผู้ลากมาดินนอกเจียงโจวยังรีบเร่งรุดมา เห็นได้ว่าทักษะการบรรเลงฝีมือ

ถึงระดับชั้นใด

กล่าวด้วยวาจาของอีเซียว ถึงชั้นหลอมผสมศาสตร์บำเพ็ญตะเข้ากับผีผา กระทั่งอีเซียวศิษย์ระดับชั้นนี้ของสำนักเสนเซียวเมื่อได้ฟังเสียงผีผาบรรเลง ยังอดหลั่งน้ำตามิได้ ปุณฺชนธรรมดาจะต้านทานได้อย่างไร

บรรดาอากันตูกะเหล่านั้ประหนึ่งตั้งจมในเสียงผีผา

ก๊อๆๆ

นอกประตูลานส่วนหลังของหอเยียนเฟ่ง ฉินอวิ้นพาอีเซียวมาที่นี้
เคาะประตูแผ่วเบา

ประตูเปิดแล้ว สาวใช้นางหนึ่งอยู่ตรงหน้าประตู

“พวกท่านคือ?” นางเอ่ยปากถาม

“ฟื่อวิน” เสียงตื่นเต้นยินดีคล้ายลำนํ้าอันไพเราะเสนาะโสตแว่วดัง
มาจากด้านใน

ฉินอวิ้นได้กลิ่นหอมบุปผาอวลอบไปทั่วอุทยาน เพียงปราดเดียวก็
มองเห็นสตรีในชุดนํ้าเงินผูกย่นขึ้นอย่างตื่นเต้นยินดีบนระเบียบทางเดิน

“ฟื่อวิน ฟื่อ พวกท่านรีบเข้ามา” ว่าพลางนางรีบเดินเข้ามาต้อนรับ

ฉินอวิ้นและอีเซียวเข้าไปพร้อมกัน

สาวใช้นางนั้นปิดประตูลง

“ฟื่อวิน” สองตาของเสี่ยวชวงสาดประกายสีสัน นี่เป็นวันที่นาง
เบิกบานใจที่สุดในรอบสิบเอ็ดปี นางต้องลำบากมากเท่าใดกว่าจะมี
คุณสมบัติลงจากเขากลับมายังกว้างหลิง

“มิผิด” ฉินอวิ้นมองนาง ก่อนพยักหน้า “ดูท่าบรรลुเขตชั้นก่อนนภา
แล้ว เก่งกาจยิ่ง”

เสี่ยวชวงโบกมือแผ่วเบา สาวใช้ถอยออกไป

“เพิ่งบรรลุเขตชั้นเวทปรุพีไม่นาน ถึงลงจากเขามาได้” เสี่ยวซวง
ไม่ปิดบังฉินอวีนแม้แต่หน่อย

“เขาอุเหล่าน้า?” ฉินอวีนพยักหน้าแล้วเบา “สายไสยเวทต่างจากสาย
เต่าอย่างมาก เจ้าฝึกบำเพ็ญจนถึงชั้นเวทปรุพี กลายเป็นสตรีเวทแล้ว
หรือ ยิ่งกว่านั้นยังเป็นหนึ่งในสามอันดับแรกใช้หรือไม่”

เสี่ยวซวงยิ้มพรางพยักหน้า “ถูกต้อง ข้าเป็นสตรีเวทอันดับหนึ่ง
ของเขาอุเหล่าน้า”

ฉินอวีนเองก็รู้สึกได้ว่ารูปลักษณ์ของเสี่ยวซวงงดงามขึ้นหลัง
บำเพ็ญตบะเป็นผลสำเร็จ ที่พิเศษสุดคือคุณลักษณะและเสน่ห์ สตรีเวทของ
เขาอุเหล่าน้าทรงเสน่ห์ เสี่ยวซวงยังเป็นยอดคนในบรรดานั้น

“หลายคนเร่งรุดมาจากทุกหนแห่ง เพียงเพื่อให้ได้ฟังฝีมือของเจ้า
ลักเพลง” อีเซียวที่อยู่ด้านข้างเอ่ยขึ้น “ตอนนี้จะไป ฝีมือของสตรีเวท
อันดับหนึ่งแห่งเขาอุเหล่าน้า พวกเขามีโอกาสได้ฟัง นับว่าโชคดีแล้ว”

“นี่ก็เป็นการบำเพ็ญตบะ” เสี่ยวซวงอธิบาย “การบำเพ็ญตบะของ
สายไสยเวทไม่ห่างไกลโลกียวิสัย”

ฉินอวีนพยักหน้า

ไฉ่หลันในโลกที่หนึ่งแห่งผืนร้อยปีก็เป็นสตรีเวท ฉิวี่มารดาของ
อีในโลกลั่นก็เป็นสตรีเวทเช่นกัน

“เพียงแต่บัดนี้ผู้บำเพ็ญตบะสายไสยเวทมีน้อยลงทุกที” เสี่ยวซวง
เอ่ยพรางทอดถอนใจ แล้วรีบเอ่ยว่า “ไม่กล่าวเรื่องเหล่านี้แล้ว พี่อวีน
พี่อี รีบเข้ามานั่ง พวกเรานั่งลงค่อยๆ สนทนา”

ได้พบเสี่ยวซวง อารมณ์ของฉินอวีนก็ดีขึ้นมาก เพียงแต่อัปจน
หนทางต่อสถานการณ์ของสายไสยเวท เนื่องเพราะการเปลี่ยนแปลงของ

สภาพฟ้าดิน ทำให้การสืบทอดสายไสยเวทย์ลำบากยากเย็นขึ้น ดังนั้น
เมื่อได้พบลูกศิษย์ที่เหมาะสมอย่างยิ่ง สายไสยเวทย์จะชักนำให้นมनावเต็ม
ที่

จวนสกุลฉินในคืนนั้น

"เซียวเซียว เจ้าพักผ่อนก่อน ข้าจะจำศีลหนึ่งคืน พรุ่งนี้จะไป
ทะเลสาบหวงเจียว" ฉินอวินบอกแผนการ

"จำศีลหนึ่งคืน?" อีเซียวนึกงง

"ใช่" ฉินอวินพยักหน้า "กระบี่เหินอัติชีวีของข้าถึงขีดสูงสุดแห่งชั้น
สองตั้งแต่แรกแล้ว บัดนี้มรรคากระบี่เพียงพอคืบนี้จะหลอมกระบี่เหินอัติ
ชีวีเป็นชั้นหนึ่ง! กระบี่เหินอัติชีวีชั้นหนึ่งให้อานุภาพทัดเทียมมรตนศักดิ์สิทธิ์
ไปทะเลสาบหวงเจียวคราวนี้ เตรียมการยิ่งพร้อมยิ่งดี"

ตอน 63 ถอนเสือขยำหมาป่า*

กระบี่เหินฮัตชีวีบรรลุดถึงขั้นหนึ่งอย่างง่ายดาย กระทั่งวัสดุที่ใช้ในการหล่อหลอมก็น้อยกว่าที่คาดการณ์อย่างมาก เห็นชัดว่ามรรคากระบี่ของฉินอวี่นแข็งแกร่งกว่าเขียนกระบี่บรรลุมรรคาทั่วไป

เช้าตรู่วันถัดมา

"ท่านอาฉิน" ดรู่ณีรูปร่างอ่อนแออันอรชรนางหนึ่งยืนตรงหน้าฉินอวี่น นางก็คือฟูซือจั่วปีศาจมัจฉาน้อยในตอนนั้น หลังได้รับวิชาฝึกบำเพ็ญซึ่งเหมาะสมต่อสายเลือดมังกรอุทกเหลืองมากที่สุดจากราชนมังกรอุทกเหลือง ฟูซือจั่วก็บรรลุเขตขั้นก่อนหน้าแดนไอสถอนันตดาเมื่อปีกลาย

"ซือจั่ว เจ้ากระจ่างเรื่องไปทะเลสาบหวงเจี้ยวแล้วกระมัง" ฉินอวี่น

* ปลดปล่อยสองฝ่ายที่รียากางแข่งกันเอง มาจากกลยุทธ์ถอนเสือขยำหมาป่าใน "สามก๊ก" เปรียบหลิวเป่ย์ (เล่าปี่) เป็นเสือ หลี่บู๊ (ลิโป้) เป็นหมาป่า สวี่นอวี่ (ซุนชก) เสนอต่อเฉาเซา (โจโฉ) เมื่ออำนาจของหลิวเป่ย์และหลี่บู๊ไม่อาจคุมเบา หากสองฝ่ายร่วมมือโจมตี ย่อมเป็นภัยพิบัติ สวี่นอวี่จึงถึงนิสัยใจคอและลักษณะพิเศษของทั้งหลิวเป่ย์และหลี่บู๊ จึงคาดการณ์สิ่งที่ทั้งคู่จะกระทำ ให้ความจงรักภักดีของหลิวเป่ย์ต่อเชื้อพระวงศ์ฮั่นและความโลภมากอวดล้ำพองของหลี่บู๊ให้ต่อสู้แข่งงัดกันเองจนบาดเจ็บเพียงพอสัก เขาไม่ต้องรบวาก็ได้ชัยชนะ

ถามย้ำๆ

“ท่านอาหญิงบอกข้าอย่างละเอียดตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว ข้าเชื่อฟังท่าน อาฉินทุกอย่าง” ฟู่ซือจั่วรับคำอย่างคล่องแคล่ว เจ็ดปีที่ผ่านมาใช้นางใช้ชีวิตอย่างสงบสุขในกว้างหลิง พิณหมากวาดเขียนนางล้วนศึกษาทั้งสิ้น

“ดี เจ้าคอยติดตามข้า ไม่จำเป็นต้องกังวล” ฉินอวินพยักหน้า จากนั้นมองไปทางอีเซียว “เซียวเซียว ข้ากับซือจั่วออกเดินทางไปก่อนแล้ว”

“ระวังหน่อย ถึงอย่างไรก็เกี่ยวข้องไปถึงมังกรดำจอมปีศาจ อีกอย่างก่อนตายมังกรอุทกเหลืองตนนั้นคิดกระทำการสิ่งใด ทุกอย่างยากคาดเดา” อีเซียวเอ่ยเตือน

“วางใจ” ฉินอวินพยักหน้า

จากนั้นทั้งฉินอวินและฟู่ซือจั่วร่างแปลงเป็นแสงวาบ มุ่งตรงไปยังเฉียนโจวซึ่งอยู่ทางตอนใต้

เหาะเหินมาตลอดทาง ฉินอวินอดมองไปทางตะวันตกมิได้ ‘เดิมทีคิดว่าหลังจากพลังฝีมือมั่นคงพอแล้ว จะไปวังมังกรสวรรค์บรรพกาลสักเที่ยว ช่างเถอะ ช่างเถอะ ทางเข้าแห่งใหม่ของวังมังกรสวรรค์บรรพกาล ข้าได้ทั้งสัญลักษณ์ไว้แล้ว ไม่มีผู้ใดแตะต้อง หลังจัดการเรื่องทะเลสาบหวงเจียวแล้วเสร็จและบรรลุมรรคารั้งสุดท้ายแล้ว ค่อยเข้าไปสำรวจวังมังกรสวรรค์บรรพกาลให้ดีสักครั้ง’

วังมังกรสวรรค์บรรพกาลอันตรายสี่ทิศรอบด้าน ยิ่งลึกเข้าไปยิ่งอันตราย

แม้พลังฝีมือในตอนนี้อย่างมากกลางผู้แกร่งกล้าเขตชั้นจิตเอกะมากมายนับว่าเป็นมือดี ฉินอวินยังคงไม่กล้าประมาท

ทะเลสาบหวงเจียวเป็นทะเลสาบใหญ่อันดับหนึ่งแห่งเฉียนโจว แม้

ไพศาลพันธุ์ ไหมมอกลอมคลุมเหนือผิวทะเลสาบ เผ่าสมุทรหลายรุ่นอาศัย
ที่นี่ มีเผ่าสมุทรแห่งเดียวใจเป็นผู้นำ

ทอดตามองไม่เห็นที่สิ้นสุด กว้างใหญ่ไพศาลรวมหาสมุทรกระนั้น
‘มีน้ำมั่งกรอุทกเหลือทิ้งมาจากนอกอาณาจักรตนนั้นทั้งสายเลือด
ผู้สืบทอดไว้ที่นี่’ ฉินอวินขบคิด ‘ที่นี่นับว่ากว้างขวางเพียงพอและไม่สะดุด
ตา หากเป็นทะเลสาบผอวันหรือทะเลสาบเก้าถ้ำที่กว้างขวางกว่า เกรง
ว่าความลับของสายมั่งกรอุทกเหลือคงถูกเปิดเผยไปนานแล้ว’

“ทะเลสาบหวงเจียว” ฟู่ซือจั่วมองทะเลสาบแห่งนี้ นัยน์ตาแฝง
ความรู้สึกสลับซับซ้อน

“ไป”

เพียงชั่วฉุนคิด ฉินอวินก็รู้ที่ตั้งของวังมั่งกรอุทกเหลือในส่วนลึก
ของทะเลสาบ พาฟู่ซือจั่วเหินไปหลายลี้ก่อนดิ่งลงสู่ก้นทะเลสาบ

ห่างจากวังมั่งกรอุทกเหลือเพียงไม่กี่ลี้ มีถ้ำพำนกอย่างง่ายสร้าง
ขึ้นใหม่

ในถ้ำพำนกได้น้ำแห่งนี้มีสองปีศาจอาศัยอยู่

หนึ่งคือ “หวงซง” องค์ชายใหญ่ของวังมั่งกรอุทกเหลือ อีกหนึ่ง
คือบุรุษชราศิระเป็นมังกรในชุดคลุมสีดำ เป็นเจ้าวังมั่งกรดำ จอมปีศาจ
เขตชั้นจิตเอกะผู้มีชื่อเสียงลือลั่น

ควรทราบว่ายอดสำนักบำเพ็ญตะบะทั่วหล้า ส่วนมากไม่มีเขตชั้น
จิตเอกะ จอมปีศาจเขตชั้นจิตเอกะชั้นนี้ แม้มีเพียงตนเดียว แต่พื้นฐาน
การสั่งสมยังลึกล้ำกว่ายอดสำนักบางแห่ง ศักยภาพก็น่าหวั่นผวาหาใด
เทียม

หวงซงอยู่ภายในถ้ำพำนก ให้รู้สึกร้อนร่นกระวนกระวาย

“หิม?” บุรุษชราศิระมังกรลืมหูลืมตาขึ้น สองตาเต็มไปด้วยแววพิโรธ

“เฮอะ ฉินอวินแห่งกว้างหลัง? เขียนกระบี่เขตชั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ ไม่ไปสถาบันปีศาจกำจัดมารกระทำเรื่องกุศลยิ่งใหญ่ของมัน ถึงกับเข้ามายุ่งเกี่ยวเรื่องของข้าด้วย?”

“ฉินอวิน?” หวงซงบุรุษหนุ่มที่อยู่ด้านข้างอดเอ๋ยปากมิได้ “มันอย่างไรหรือ”

“มันพาปีศาจมัจฉาน้อยนั้นมาที่วังมังกรอุทกเหลือองแล้ว” สองตาชายชราศีรษะมังกรล้วนเป็นความเดือดดาล

“ปีศาจมัจฉาน้อย?” หวงซงอดเอ๋ยมิได้ “เชื้อสายต่ำทรามที่ท่านแม่สั่งให้ไล่ล่าสังหารก่อนหน้านี้ มีเพียงปีศาจมัจฉาน้อยที่หลบหนีไปได้ ยังพัวพันไปถึงเขียนกระบี่ฉิน ฟังว่าปีศาจมัจฉาน้อยพำนักที่กว้างหลังตลอดเวลา”

“ใช่” บุรุษชราศีรษะมังกรพยักหน้า “เล่าขานว่าฉินอวินเป็นเขียนกระบี่บรรลุมรรคา ทว่ามรรคากระบี่ธรรมดาสาสามัญ สะบันงาสังหารแดนสูงสุดได้ยากมาก แต่ก็นับได้ว่าเป็นเขียนกระบี่อันดับหนึ่งในโลกโลเกีย ข้าหลอมรวมจิตเอกะได้นานแล้ว ถูกจำกัดด้วยกฎสวรรค์ ไม่อาจสังหารมันได้ ไม่เช่นนั้น...เฮอะๆ เขียนกระบี่บรรลุมรรคาตัวกระเจอย ข้าพเนลพิชเพียงคำเดียว เปลวเพลิงแผ่กระจายหมื่นจั้ง ย่อมเผาผลาญมันจนมอดไหม้ได้ง่ายดาย”

เด่นชัดว่าขี้ให้ตายคามือได้อย่างง่ายดาย แต่เพราะถูกจำกัดด้วยกฎสวรรค์ จึงได้แต่มองมันกระโดดโลดเต้น เจ้าวังมังกรเดือดดาลใจยิ่ง

“ก่อนหน้านี้ข้าพยายามหลีกเลียง แต่มันกลับมาที่นี่แล้ว” เจ้าวังมังกรดำเอ๋ยเสียงฮึดฮัด “ยังพาปีศาจมัจฉาน้อยมาด้วย นางมีสายเลือดมังกรอุทกเหลือองเช่นกัน มีความหวังสืบทอดถ้าฟ้าของมังกรอุทกเหลืออง”

“คิดสืบทอดถ้าฟ้าไม่ง่ายดายถึงเพียงนั้น มีเพียงถึงเขตชั้นก่อน

นภาแดนโอสถทิพย์ ถึงเป็นผู้สืบทอดถ้ำฟ้าและเป็นราชันมังกรอุทกเหลือ
ที่แท้จริง" หวงซงเอ๋ยขึ้น "ข้ามีปายอาณาสัทธีกิ่งหนึ่งอยู่กับตัว ขอเพียง
ท่านพ่อข้าเปิดถ้ำฟ้าแห่งนั้น ข้ายอมตรวจจับรับรู้ได้ในทันทีและระบุ
ตำแหน่งของถ้ำฟ้าได้แน่ชัด"

"อืมม" เจ้าวังมังกรดำพยักหน้า

"ขอเพียงเปิดขึ้น พวกเราจะบุกทะลวงเข้าไปทันที" เจ้าวังมังกรดำ
เอ๋ยขึ้น "ฉินอวี่นนั้น หึๆ มันเป็นชั้นปฏุชน ข้าไม่อาจสังหารมัน แต่ลงมือ
ขัดขวางหรือพันนาการมันไว้ กลับไม่ก่อเหตุผลต้นกรรมอันใดมาก"

เพียงประมือ เหตุผลต้นกรรมมีจำกัด

วังมังกรอุทกเหลือเป็นใหญ่ในทั้งทะเลสาบหวงเจียว วังสร้างขึ้น
อย่างหรรษาฟุ่มเฟือย แบ่งเป็นรอบนอกและดำหนักใน

นักรบเผ่าสมุทรจำนวนหลายสิบหมื่นอาศัยอยู่บริเวณรอบนอก ตัว
วังมังกรอุทกเหลือมีพื้นที่กว้างใหญ่่มโหฬารรัศมีเป็นร้อยลี้

"ผู้มาโปรดชะงักเท่า" ยามรักษาการณ์วังมังกรอุทกเหลือเข้มงวด
แน่นหนา นักรบกึ่งและประดับเล็กสองนายร้องห้าม

"ไปเรียนราชันของเจ้า ฉินอวี่นมาแล้ว" ฉินอวี่นเอ๋ยขึ้น

"เขียนกระบี่ฉิน?" นักรบกึ่งหนึ่งในยามรักษาการณ์เดิมทีก็ตาปูด
โปน บัดนี้เบิ่งตากลมโตขึ้น รีบเอ่ยว่า "ราชันกำชับไว้แล้ว ผู้น้อยนำทาง
เขียนกระบี่ฉิน" ขณะเดียวกันให้นักรบคนอื่นเร่งรุดไปรายงาน

ฉินอวี่นพยักหน้า พาผู้ซื้อจั่วเข้าไปพร้อมกัน

'เมื่อครู่ระลอกแห่งกระแสดิจิตแข็งแกร่งมากนัก สมควรเป็นเจ้า
วังมังกรดำลอบสอดส่อง' ฉินอวี่นตรึกรตรอง มังกรดำตนนั้นและฝ่าย
ทะเลสาบหวงเจียวทางนี้ชักกระบี่นำวเกาทัณฑ์เตรียมพร้อมห้าพันกันแล้ว

ราชันมังกรอุทกเหลืองถูกพิษร้ายแรงเหลือเวลาอีกไม่มาก มังกรดำตนนั้นยอมคอยจับจองอยู่ตลอดเวลา เพื่อมิให้เรือล่มเมื่อจอดในวินาทีสุดท้าย ถึงอย่างไรก็วางแผนมาพันปี จะให้ล้มเหลวได้อย่างไร

เข้าสู่บริเวณวังมังกรอุทกเหลือง

ค่ายคาถามากมายมหาศาลขัดขวางการสอดส่องด้วยกระแสน้ำจิตของมังกรดำ

“ค่ายคาถาร้ายกาจนัก” ฉินอวิ้นตรวจับ “ไม่เสียแรงที่บรรพชนเป็นมังกรอุทกเหลืองจากนอกอาณาจักร พื้นฐานหนาแน่นลึกล้ำ”

ย่างเดินไปเบื้องหน้าตลอดทาง ราชันมังกรอุทกเหลืองรีบออกมาต้อนรับด้วยตนเอง

“เขียนกระบี่ฉิน เขียนกระบี่ฉิน” ราชันมังกรอุทกเหลืองออกมาต้อนรับด้วยท่าที่ซาบซึ้ง คำนับอย่างนอบน้อม “เขียนกระบี่ฉินมาได้ มังกรอุทกเหลืองซาบซึ้งใจ ชือจ้าว ไม่ได้พบกันมานาน”

ฟุชือจ้าวที่ยืนอยู่ข้างฉินอวิ้นมองราชันมังกรอุทกเหลืองด้วยแววตาเย็นชา

ภายในใจนางไม่ชอบราชันมังกรอุทกเหลืองแม้แต่น้อย

“ฮาๆ รีบตามข้ามา” ราชันมังกรอุทกเหลืองไม่ถือสา รีบนำทางทันที

ภายในโถงตำหนักแห่งหนึ่งในวังมังกรอุทกเหลือง หลังไล่ผู้ติดตามไปแล้ว เหลือเพียงราชันมังกรอุทกเหลือง ฉินอวิ้นและฟุชือจ้าว

“ก่อนหน้านี้ไม่มั่นใจว่าเขียนกระบี่ฉินจะมาได้จริงหรือไม่ ดังนั้นด้วยจิตใจคนถ่อยอย่างข้า มิได้บอกความลับของสายมังกรอุทกเหลืองแก่เขียนกระบี่ฉิน” ราชันมังกรอุทกเหลืองมองฉินอวิ้นพร้อมเอ่ยขึ้น

“ตอนนี้เชิญกล่าวได้” ฉินอวิ้นพยักหน้า

“บรรพชนของข้าสร้างถ้ำฟ้าแห่งหนึ่งไว้กลางทะเลสาบ” ราชนมั่งกรอุทกเหลือใจเล้าความ “ในนั้นเก็บซ่อนความลับมากมายของสายมั่งกรอุทกเหลือใจอีกทั้งสมบัติจำนวนมหาศาลที่บรรพชนทิ้งไว้ให้”

ฉินอวินพยักหน้า

สำหรับมั่งกรอุทกเหลือใจนอกอาณาจักรตนนั้น ฉินอวินสนใจอย่างยิ่ง

“บัดนี้ข้าควบคุมถ้ำฟ้าแห่งนั้น หากข้าไม่เปิด ไม่ว่าผู้ใดก็เสาะหาไม่พบ” ราชนมั่งกรอุทกเหลือใจทอดถอนใจ “แต่ข้าเหลือเวลาไม่มากแล้ว ทันทีที่ข้าตาย ถ้ำฟ้ากลายเป็นสิ่งไร้เจ้าของ ลูกทรพินั้นย่อมอาศัยป้ายอาณัติสิทธิ์กึ่งหนึ่งและสายเลือดแห่งมั่งกรอุทกเหลือใจเข้าไปในถ้ำฟ้าได้อย่างง่ายดาย”

“นี่คือป้ายอาณัติสิทธิ์อีกกึ่งหนึ่ง” ราชนมั่งกรอุทกเหลือใจล้วงป้ายที่มีเพียงครึ่งส่วนออกมาจากอก ยื่นส่งให้ฟูซือจ้าว “ซือจ้าว เจ้ารับไว้”

ฉินอวินพยักหน้า ฟูซือจ้าวถึงได้รับไว้

“นี่คือป้ายอาณัติสิทธิ์กึ่งหนึ่ง? ราชนมั่งกรอุทกเหลือใจผู้ยิ่งใหญ่อย่างท่าน ไฉนจึงมอบป้ายอีกกึ่งหนึ่งให้” ฉินอวินสอบถาม

“นี่คือกฎของสายมั่งกรอุทกเหลือใจทุกรุ่นกระทำเช่นนี้เพื่อรับประกันว่ารุ่นหลังจะเข้าถ้ำฟ้าได้ หากราชนมั่งกรอุทกเหลือใจรุ่นใดรุ่นหนึ่งเกิดเสียชีวิตกะทันหัน” ราชนมั่งกรอุทกเหลือใจถอนหายใจเอือก “ตอนนั้นราชินีมั่งกรคอยเอาอกเอาใจข้า ยิ่งกว่านั้นข้าทั้งรักทั้งเอ็นดูหวงชง เพราะถึงอย่างไรข้าก็เป็นบิดา ย่อมวางใจมอบป้ายกึ่งหนึ่งนั้นให้มัน”

“ซือจ้าว” ราชนมั่งกรอุทกหันมามองฟูซือจ้าว “ในวันนี้ ข้าจะหาโอกาสเปิดถ้ำฟ้า ส่งเจ้าและเชียนกระบี่ฉินเข้าไป ส่วนข้อมูลอย่างละเอียดเกี่ยวกับถ้ำฟ้าข้าจะมอบให้เจ้าและเชียนกระบี่ฉิน เจ้าและเชียนกระบี่ฉิน

พยายามรวบรวมวิชาที่ได้รับสืบทอดให้มากที่สุด สมบัติที่ขนย้ายได้
ภายในนั้นล้วนขนย้ายให้สิ้น ที่ขนย้ายมิได้ ก็จนปัญญาชั่วคราว”

ฉินอวินพยักหน้า ขนย้ายสมบัติอย่างนั้นหรือ

“อีกอย่างซื้อจั่ว เจ้าต้องบำเพ็ญตบะให้เร็วที่สุด ต้องถึงเขตชั้นก่อน
นภาแดนโอสถทิพย์ก่อนลูกทรพินัน เช่นนั้นถึงจะกลายเป็นเจ้าของที่แท้
จริงของถ้ำฟ้าได้ และเป็นเจ้าแห่งทะเลสาบหวงเจียว” ราชนมังกรุทก
เหลือองค์

ฟูซือจั่วฉิวหน้าเอ่ยว่า “ราชัน ข้าลั่นสาบานต่อหน้าหลุมศพท่าน
พ่อข้าแล้ว ข้าเป็นธิดาของสกุลฟู ต่อไปข้าจะสืบทอดสกุลฟู ข้าไม่เป็น
เจ้าถ้ำฟ้าอันใดนี้หรอก”

“เจ้า...” ราชนมังกรุทกเหลือองค์อ่อนใจ

“ที่มาครั้งนี้ก็เพราะท่านอาฉิน ไม่เช่นนั้นข้าไม่มาหรอก” ฟูซือจั่ว
เอ่ยเสียงเย็นชา

ฉินอวินไม่เอ่ยกล่าววาจาอันใด

“เฮ้อ...” ราชนมังกรุทกเหลือองค์ระบายลมหายใจยาว “ช่างเถอะๆ
ปล่อยไปตามวาสนาก็แล้วกัน หากมีโอกาส ภายภาคหน้าเจ้าให้กำเนิด
บุตรธิดา ให้สักตนมารับสืบทอดสายมังกรุทกเหลือองค์ของข้าเถอะ หาก
สายมังกรุทกเหลือองค์สืบขาดไปตรงนี้ก็ช่างเถอะ ข้าปลงตกเสียแล้ว ขอ
เพียงอย่าได้เสียเปรียบมังกรดำนั้น ข้าก็คร้านจะสนใจแล้ว”

ฟูซือจั่วได้ฟังก็ไม่เอ่ยกล่าวอันใด

“เขียนกระบี่ฉิน เชิญพำนักรในวังของข้าไปก่อนชั่วคราว ข้าจะหา
โอกาสเหมาะ ส่งท่านและซือจั่วเข้าไป ส่วนรายละเอียดของถ้ำฟ้าข้าจะ
ส่งข้อมูลให้ท่าน” ราชนมังกรุทกเหลือองค์

“ดี” ฉินอวินพยักหน้า

หลังจัดการเรื่องของฉินอวินและฟูซื่อจั่วอย่างเหมาะสมแล้ว

ราชันมังกรอุทกเหลือองนั่งอยู่ตามลำพังในโถงตำหนัก สีหน้าอึมครึม “แม้เขียนกระบี่ฉินร้ายกาจ แต่ถึงอย่างไรก็เป็นชั้นปฤชณ ย่อมเอาชนะจอมปีศาจเซตชั้นจิตเอกะมิได้”

จึงรีบพลิกป้ายส่งสัญญาณ เริ่มติดต่อกันที่

เงาร่างจำลองปรากฏขึ้นที่ด้านข้างอย่างรวดเร็ว เป็นบุรุษหล่อเหลา ถือพัดผู้หนึ่ง

“มังกรดำต้อยคารวะราชามาร” ราชันมังกรอุทกเหลือองรีบลุกขึ้น ค้อมคารวะ ถ่อมตนหาใดเทียบเทียม

ผู้ที่อยู่ตรงหน้าก็คือราชามารหน้าหยก หนึ่งในห้าเทพมารแห่งเขาอวินหมัว ทะเลสาบหวงเจี๋ยวดำรงอยู่ในเฉียนโจวยอมติดต่อกับเขาอวินหมัว

“มังกรอุทกเหลืออง หาข้ามีธุระใด” บุรุษหล่อเหลาเอ่ยถาม

“มังกรดำต้อยยอมมีเรื่องดี” ราชันมังกรอุทกเหลือองยิ้มบอก “เรื่องดียิ่งใหญ่ มังกรดำต้อยมิกล้ำครอบครองไว้เพียงลำพัง และไม่มั่นใจว่าจะครอบครองได้ ดังนั้นจึงนึกถึงราชามาร”

“หืม?” ราชามารหน้าหยกผุดรอยยิ้ม มันไม่คิดว่าราชันมังกรอุทกเหลือองกล้าหลอกลวง!

ตอน 64 เข้าท่าฟ้า

ปีศาจมารเก้าสายต่างมีเขตอิทธิพลของตน เจียงโจวเฉียนโจวเป็นเขตอิทธิพลของเขาวินหมัว ทั้งเจียงโจวและเฉียนโจวได้รับการขนานนามว่าเป็นดินแดนเจียงหนัน (ทางใต้ของแม่น้ำ) เจริญรุ่งเรือง เขาวินหมัวได้ครองพื้นที่แถบนี้ พิสูจน์ถึงศักยภาพของเขาวินหมัว

แม้เขาวินหมัวจะเป็นหนึ่งในปีศาจมารเก้าสายที่เพิ่งเรื่องรองขึ้นมาในภายหลัง มีประวัติหลายพันปี แต่กลับแข็งแกร่งถึงที่สุด อยู่ในลำดับต้นๆ ของปีศาจมารเก้าสาย เนื่องจากเจ้าเขาวินหมัวผู้นั้น

เจ้าเขาวินหมัวบุกเบิกสายเขาวินหมัว เมื่อยังหนุ่มแน่นก็หาญกล้าประมือกับจิ้งหยางจินเหรินผู้นำแห่งเต๋าในตอนนั้น แม้เป็นฝ่ายเพลี่ยงพล้ำต้องหลบหนี แต่ก็แสดงว่ามันและจิ้งหยางจินเหรินเป็นระดับชั้นเดียวกัน ต่างกันไม่มาก ยิ่งกว่านั้นหลังบำเพ็ญตบะหลายพันปียิ่งลึกลับสุดหยิ่ง

“ทะเลสาบหวงเจียวกระจัดกระจายอยู่รอบคิวดำรงอยู่ในเฉียนโจวต่อไป ต้อง

ดูสีหน้าเขาอวินหมัวของข้า ต่อให้มีสืบความกล้า มันก็ไม่กล้าหลอกลวงข้า" ราชามารหน้าหยกมั่นใจไม่มีใดเทียม

ในสภาวะปรกติแล้วเป็นเช่นนั้นอย่างแท้จริง

หากกล้าปั่นหัวราชามารหน้าหยก หรือทำให้ราชามารหน้าหยกตกเข้าสู่สภาวะคับขันอันตราย เขาอวินหมัวเด็ดดาลเป็นพื้นเป็นไฟ สายทะเลสาบหวงเจียวเกรงว่าคงสะบัดแหลกลาญ

คำมดเท็จไปปดอย่างง่าย ๆ ผลประโยชน์หอบใหญ่ ล่อลวงราชามารหน้าหยกจนรับปากมาที่นี้

หลังตัดสัญญาณลง

"เฮอะ เมื่อก่อนข้ากลัวเขาอวินหมัวอย่างเจ้า ตอนนี้อ้อข้ากล้าตายแล้ว ถึงขั้นสายทะเลสาบหวงเจียวจะสะบัดขนาด ยังคำนึงถึงสิ่งใดอีกเล่า" ราชันมังกรอุทกเหลือองเอ๋ยพึมพำ

"ปีศาจมัจฉาน้อยเพียงหนึ่งเดียวที่ข้าฝากความหวังได้ เอาแต่กล่าวว่าเป็นธิดาสกุลฟู่ ไม่ยอมสืบทอดสายมังกรอุทกเหลืออง เคราะห์ดีที่เขียนกระบี่ฉินนำสมบัติบางส่วนของสายมังกรอุทกเหลือองไปได้ ภายภาคหน้าลูกหลานของปีศาจมัจฉาน้อย อาจมีผู้รับสืบทอดสายมังกรอุทกเหลือองก็เป็นได้ แต่ก็เป็นเรื่องอีกนานให้หลังแล้ว ต่อให้สายมังกรอุทกเหลือองสะบัด ข้างก็คร้านจะแยะแสนใจให้มากแล้ว"

"มังกรดำ...คิดหรือว่าเจ้าเป็นหนึ่งในเก้าปีศาจทะเลสาบผอววิน แล้วข้าจะทำอันใดเจ้าไม่ได้ คนทั่วไปกลัวเจ้า แต่เขาอวินหมัวไม่กลัวเจ้า" ดวงตาของราชันมังกรอุทกเหลือองเต็มไปด้วยความชิงชัง

ทะเลสาบผอววินเป็นทะเลสาบอันดับหนึ่งแห่งใต้หล้ามีจอมปีศาจเผ่าสมุทรเขตชั้นจิตเอกะหกตน

กลางแม่น้ำลำธารใกล้ทะเลสาบผอวันยังมีจอมปีศาจเผ่าสมุทร
อีกสามตน

จอมปีศาจเผ่าสมุทรทั้งเก้าตนนี้ต่างไม่ยอมอยู่ใต้อาณัติเผ่ามังกร
ยินดีละทิ้งมหาสมุทร ประกาศความเป็นใหญ่ในทะเลสาบลำธาร

พวกมันยอมต่อสู้แก่งแย่งชิงดีกันภายใน แต่สำหรับภายนอกแล้ว
พวกมันยังคงสมัครสมานสามัคคี สมาพันธ์เก้าปีศาจทะเลสาบผอวันนับ
ว่ามีชื่อเสียงมีอิทธิพลในโลกหล้า ทัดเทียมหนึ่งในปีศาจมารเก้าสาย

“เขียนกระบี่ดินนำสมบัติไปได้เพียงบางส่วนเท่านั้นส่วนมากไม่อาจ
นำไปได้” ราชนั่มกรอุทกเหลือองกระจ่างแจ้งในจุดนี้ เนื่องเพราะบรรพชน
นั่มกรอุทกเหลือองกังวลว่ารุ่นหลังจะกำเริบเสิบสานถลุงเงินเป็นเบี้ย สมบัติ
มากมายมหาศาลจึงให้ลูกหลานใช้ได้ทีละรุ่น ไม่อาจนำออกจากถ้ำฟ้า

“เพื่อสมบัติเหล่านี้ ราชามารหน้าหยกยอมไม่รามือ” ราชนั่มกร
อุทกเหลือองแค้นหัวร่อ “หึๆ ด้วยพลังฝีมือของราชามารหน้าหยก ผนวก
กับเบื้องหลังของมันเป็นเขาอวิ้นหมัว ย่อมไม่รามือโดยง่าย ถึงตอนนั้น
พวกเจ้าทั้งสองฝ่ายไม่ว่าฝ่ายใดตายก็เหมือนกัน ราชามารหน้าหยกตาย
เขาอวิ้นหมัวย่อมไม่ปล่อยมังกรดำอย่างเจ้าไปแน่”

ดวงตาราชนั่มกรอุทกเหลือองเต็มไปด้วยความบ้าคลั่ง

มันคิดหลอกใช้ราชามารหน้าหยกเป็นเบี้ย

ราชามารหน้าหยกประมาท เนื่องเพราะสายนั่มกรอุทกเหลือองยอม
สยบให้มาเนิ่นนาน ทำให้มันไม่ระแวงระวังแม้แต่บ่อย แน่นนอนว่าหลักๆ
แล้วเป็นเพราะราชามารหน้าหยกอยู่ในระดับเขตชั้นจิตเอกะ มองปุณชน
เป็นดั่งมดปลวก เพียงเพราะกฏสวรรค์ จึงไม่อาจสังหารเช่นฆ่าชั้นปุณชน
สุมส์สุมส์ห้า แต่ภายในใจไม่เคยแยะ ไม่เห็นปุณชนอยู่ในสายตา

แต่เมื่อปุณชนจนตรอกไม่มีหนทางถอย ไม่มีสิ่งใดต้องกังวลอีกต่อ

ไปแล้ว ย่อมทรมานสุดตัวต่อผู้สัสกตั้ง!

เมฆลอยเป็นกลุ่มครอบคลุมเขาอวิณห์

บุรุษหน้าตาหล่อเหลาออกจากถ้ำมาอย่างอารมณ์ดี

"ราชามาร" บุรุษคิ้วสีโลหิตในชุดคลุมสีดำเห็นลอยเข้ามา เมื่อเห็นแล้วก็รับคารวะอย่างนบเนียน

"จิวซาน" ราชามารหน้าหยกบุรุษหล่อเหลายิ้มพรางพยับหน้า "เจ้าละทิ้งสังขารมหาบรรพตดั้งเดิม เปลี่ยนมาเป็นกายเนื้อนี้ ความตระหนักรู้เพิ่มพูนพรุดอย่างแท้จริง บัดนี้บรรลุแดนสูงสุดแล้ว ไม่เลว ไม่เลว"

"บัดนี้ข้ามีพลังฝีมือแดนสูงสุดชั้นธรรมดาเท่านั้น ยังไม่เทียบเท่าฉินอวิณ" บุรุษคิ้วสีโลหิตในชุดดำเอ่ยขึ้น

กายเนื้อใหม่นี้เป็นครุฑมารสมุทรโลหิต ความตระหนักรู้ย่อมสูงกว่าภูผาลูกหนึ่ง เทียบเท่าเผ่ามนุษย์ได้

"ไม่จำเป็นต้องแยแ่ฉินอวิณกะจ้อยร่อนนั้น มันเป็นเพียงเซียนกระบี่ชั้นปฤชณ อายุช้อยอย่างมากห้าร้อยปี" ราชามารหน้าหยกแค้นยั่มหยัน "เมื่อถึงห้าร้อยปี มันย่อมแก่ตาย อายุช้อยของเจ้าเดิมก็ยาวนานกว่ามันมาก มันแก่ตายไปแล้ว เจ้ายังอิสระเสรีสำเร็จสำราญใจ หากหลอมรวมจิตเอกะได้ ยิ่งเป็นอมตะ"

"ข้าย่อมมุ่งมันบำเพ็ญตบะเพื่อบรรลุมรรคาหลอมรวมจิตเอกะ" เจ้าเกาะจิวซานเอ่ยขึ้น

ราชามารหน้าหยกพยับหน้า รับคำเสี่ยงหนึ่ง

ปฤชณสามัญมันคร้านจะแยแ่ใส่ใจ

บัดนี้เจ้าเกาะจิวซานเป็นปีศาจมารที่มีศักยภาพแฝงมากที่สุดในสังกัดเขาอวิณห์ บรรลุแดนสูงสุดแล้ว หากบรรลุมรรคา ย่อมมีความ

หวังหลอมรวมจิตเอกะ

เบื้องหลังปีศาจมารเก้าสายคือเทพมารนอกอาณาจักร ดังนั้นแม้
เขตชั้นในการบรรลุรรคาค่อนข้างต่ำ แต่อาศัยพลังของเทพมารนอก
อาณาจักรก็ยังหลอมรวมจิตเอกะได้

จากนั้นราชามารหน้าหยกแปลงเป็นแสงวาบ เห็นทะยานไปทาง
ทะเลสาบหวนเจียว

เหาะเหินมาตลอดทาง เพียงชั่วดึกษาหนึ่งจอกก็มองเห็นทะเลสาบ
หวนเจียวอันกว้างใหญ่ไพศาลแห่งนั้น

“หึๆๆ ออกเพียงเที่ยวเดียวก็ได้สมบัติมาครอง” ราชามารหน้าหยก
อารมณ์ดียิ่ง ดิ่งลงกลางทะเลสาบฉับพลัน มุ่งตรงเข้าสู่วังมังกรอุทก
เหลืออง

ภายในวังมังกรอุทกเหลืออง

ฉินอวินและฟูซือจ้าวพักชั่วคราวในตำหนักหลังหนึ่ง

‘ที่แท้เป็นแบบนี้’ ฉินอวินถือป้ายตรวจตราสวรรค์ จดจําราย
ละเอียดที่ราชันมังกรอุทกเหลือองส่งมาให้

‘มังกรอุทกเหลือองที่มาจากนอกอาณาจักร ดูจากบันทึก มีพลัง
ฝีมือแกร่งกล้ามาก’ ฉินอวินขบคิด

นี่นับว่าเป็นเรื่องปรกติ ยอดคนเขตชั้นจิตเอกะเผ่ามนุษย์ก่อร่าง
สร้างตระกูลพันปี แต่ลูกหลานรุ่นหลังแตกแขนงแยกสาย หวังให้มีเขต
ชั้นจิตเอกะอุบัติขึ้นสักคนล้วนยากยิ่ง สายมังกรอุทกเหลือองก็เป็นเช่นนี้

ลำพังทำให้ราชันมังกรอุทกเหลือองแต่ละรุ่นบรรลุเขตชั้นก่อนนภา
แดนโอสถิพย์ได้ง่ายดายก็นับว่าเก่งกาจมากแล้ว

ทันใดนั้นเสียงของราชันมังกรอุทกเหลือองดังขึ้นภายในโถง “เขียน

กระบี่ฉิ่ง ชี้อัจฉริยะ บัดนี้ข้าจะส่งพวกท่านเข้าสู่ถ้ำฟ้า”

พลันอาณาเขตมรรคาของฉิ่งอวีนตรวจับได้ถึงห้วงมิติอันกว้างใหญ่ไพศาลปรากฏขึ้น อาณาเขตมรรคาแทรกซึมเข้าไปพบวัตถุขนาดมหึมาภายในนั้น

“ที่แท้ถ้ำฟ้าและวังมังกรอุทกเหลือองตั้งอยู่ที่เดียวกัน แต่ต่างชั้นมิติกันเท่านั้น” ฉิ่งอวีนอุทานอย่างอัศจรรย์ใจ “วิธีการอันร้ายกาจ”

ฉิ่งอวีนและพ่อชี้อัจฉริยะเข้าไปในถ้ำฟ้าแห่งนั้นโดยไม่เกิดแรงต้านใดๆ เป็นมิติขนาดใหญ่โตมโหฬาร มีขอบเขตประมาณห้าหกสิบลี้ ที่ห่างออกไป มีวัตถุขนาดยักษ์ เป็นมังกรสีเหลือองปลอดยาวประมาณสิบลี้ขดตัวอยู่

“ชี้อัจฉริยะ ไป” ฉิ่งอวีนพาพ่อชี้อัจฉริยะแปลงเป็นแสงวาบพุ่งไปทางร่างของมังกรอุทกเหลือองตนนั้น

“มังกรดำด้อยการระชามาร” ขณะเดียวกันในวังมังกรอุทกเหลืออง ราชันมังกรอุทกเหลือองต้อนรับราชามารหน้าหยกด้วยตนเอง

ราชามารหน้าหยกพยักหน้าแผ่วเบา “สถานที่ที่เจ้ากล่าวถึงอยู่ที่ใด นำทางเบื้องหน้า หากเป็นจริงดังเจ้าว่า ข้าย่อมไม่พร่องปฏิบัติต่อเจ้า”

“ขอรับ ขอรับ” ราชันมังกรอุทกเหลือองยิ้มปะหละ
ในตอนนี้อง

พลังงานแกร่งกล้าสะท้านขวัญบุกฝ่าค่ายคาถาวังมังกรอุทกเหลือองเข้ามา แม้ที่นี่มีค่ายคาถา แต่ด้วยพลังฝีมือของเจ้าวังมังกรดำ คิณบุกฝ่าเข้ามาย่อมง่ายดายสบายมือ

“ท่านดา อยู่ตรงหน้านี้เอง” เมื่อราชันมังกรอุทกเหลือองเปิดถ้ำฟ้า หวงซงก็ระบุดำแหน่งที่ตั้งของถ้ำฟ้าได้ทันที

“ดี” เจ้าวังมังกรดำลอบสอดส่องอยู่ตลอดเวลาและพบว่าราชามารหน้าหยกมาถึงแล้ว

แต่มันวางแผนมาพันปี เมื่อถึงช่วงสำคัญ ไหนเลยจะวางมือ

“เอ๊ะ?” ราชามารหน้าหยกคิ้วขมวดมุ่นหันมามอง เห็นเจ้าวังมังกรดำ “มังกรดำ เจ้า...”

ราชันมังกรอุทกเหลือองเปิดถ้ำฟ้าอีกครั้งในตอนนี้ คิดหลอกล่อเจ้าวังมังกรดำและราชามารหน้าหยกเข้าไป

“พวกเราเข้าไป” เจ้าวังมังกรดำตรวจจับถ้ำฟ้าได้ทันที ถึงขั้นมองเห็นซากศพมังกรอุทกเหลือองขนาดมหึมาภายในถ้ำฟ้า ความมั่งมั่งคั่งปรารถนาพุ่งพรวด มันพาหวงซงโถมพุ่งเร็วรี่เข้าไป

“แน่แล้ว ชั่วเร็วแล้ว” ราชันมังกรอุทกเหลือองแสรั้งเอ่ยเสียงร่อนใจ

“ถ้ำฟ้า และในนั้น...” ราชามารหน้าหยกก็มองเห็นซากมังกรอุทกเหลือองขนาดมหึมา อุดคึกคักตื่นเต้นมิได้ สร้างถ้ำฟ้าได้ เป็นวิธีการที่มันเลื่อมใสนัก จึงไม่ลังเลแม้แต่一秒 ฉวยโอกาสพุ่งสวบเข้าไปทันทีเช่นกัน

เวลาเพียงชั่วพริบตา เจ้าวังมังกรดำ หวงซงและราชามารหน้าหยกต่างพุ่งตัวเข้าไปแล้ว

วังมังกรอุทกเหลือองกลับสู่ความสงบอีกครั้ง

“ต่างเข้าไปเองแล้ว” ราชันมังกรอุทกเหลือองยิ้มเยาะ “ก็ถูกต้อง ถ้ำฟ้าแห่งมังกรอุทกเหลืออง พวกมันทั้งสองเห็นแล้วจะไม่คลุ้มคลั่งได้อย่างไร...ต่อสู้กันเถอะ ตายทั้งสองฝ่ายได้ยิ่งดี!”

ราชันมังกรอุทกเหลือองเอ่ยพึมพำ

ตอน 65 มังกรอุทกเหลือบนอกอาณาจักร

ภายในถ้ำฟ้า

ชาคตพมังกกรอุทกเหลือบนอกอาณาจักรที่ขดอยู่ตรงนั้นอ้าปากเล็กน้อย ร่องปากต้งหุบเขา ฉินอวี่นและฟูซื่อจั่วร่างแปลงเป็นแสงวาบเห็นทะยานเข้าไปในชั่วพริบตา

"รีบไปยังบริเวณหัวใจ" ฉินอวี่นบอก "ที่นั่นเป็นที่ฝึกปรือฟอกสายเลือด"

ฟูซื่อจั่วพยักหน้าเล็กน้อย มองผันขนาดยักษ์เรียงรายคล้ายภูเขายาวเหยียดกลางปากกว้างของชาคตพมังกกรอุทกเหลือบ รู้สึกสะท้อนหาความรู้สึกร่วมแห่งสายโลหิตยิ่งทำให้ฟูซื่อจั่วออกจะสับสนว่ารุ่น

สองคนร่างแปลงเป็นแสงวาบ หะเหินภายในร่างของมังกกรอุทกเหลือบ

กล่าวว่าป็นชาคตพมของมังกกรอุทกเหลือบ แท้จริงแล้วเป็นสิ่งปลูกสร้างขนาดใหญ่ยาวต่อเนื่องถึงสิบสี่ ด้านในแยกเป็นทางสัญจรหลายสาย

หากไม่มีข้อมูลละเอียด อาจหลงทางในนี้ได้

"ภายในซากศพมังกรอุทกเหลือองถึงกับแผ่ซ่านอาณาเขตได้เอง
อาณาเขตแข็งแกร่งถึงที่สุดคอยสยบ อาณาเขตมรรคาของข้าถึงกับถูก
สกัดกั้นโดยสิ้นเชิง ไม่อาจแผ่ซ่านได้เลย" ฉินอวิ้นสะท้อนวูบ "สองผู้แกร่ง
กล้าเขตชั้นจิตเอกะ อาณาเขตมรรคาปะทะกัน ผู้แกร่งกล้ากว่าย่อมสยบ
ผู้อ่อนด้อยกว่า คาดไม่ถึงว่าซากศพนี้จะสยบอาณาเขตมรรคาของข้าได้

"ดูท่าตอนนั้นมังกรอุทกเหลือองตอนนี้แกร่งกล้าเป็นอย่างยิ่ง... จำได้
ว่าในวังมังกรสวรรค์บรรพกาล ท่อนแขนเกล็ดสีโลหิตของเทพมารนอก
อาณาจักรก็แผ่ซ่านอาณาเขตได้เอง ไม่ทราบว่างานซากศพมังกรอุทกเหลืออง
ตอนนี้และเทพมารนอกอาณาจักรตอนนั้น ผู้ใดแกร่งกล้ากว่ากันแน่" ฉิน
อวิ้นไม่มั่นใจ เนื่องจากเขาสัมผัสเพียงท่อนแขนของเทพมารนอก
อาณาจักร ยังมิได้สัมผัสช่วงสำคัญบริเวณลำตัว

เลี้ยวซ้ายเลี้ยวขวาในทางสัญจรคดเคี้ยวตั้งเขาวงกต ในที่สุดก็มา
ถึง "หัวใจ" จุดสำคัญของซากศพมังกร

หัวใจของมังกรอุทกเหลือองเป็นสถานที่สำคัญสำหรับถ่ายทอด ต้อง
มีสายเลือดแห่งมังกรอุทกเหลือองจึงจะเข้ามาได้

"เจ้ารีบเข้าไป"

ฉินอวิ้นมองหัวใจขนาดใหญ่โตโอฬารสูงถึงร้อยจั้ง รีบก้าซับ "ทำ
ตามข้อมูล ฟอกโลหิตจำต้องใช้เวลาร้อยวัน เจ้ารั้งอยู่ภายในนั้นให้ตี
ร้อยวัน"

"เจ้าคะ" ฟูซือจั่วพยักหน้าอย่างเชื่อฟัง เท้าแตะพื้นเหินพุ่งเข้าไป
ในทางสัญจรซึ่งเปิดขึ้นเองอัตโนมัติ หลังเหินทะยานเข้าไปแล้ว ทางสัญจร
สายนั้นก็ประกบปิดลงอย่างรวดเร็ว

"ร้ายกาจจริงๆ" ฉินอวิ้นอุทานอย่างชื่นชม "จากบันทึกที่ราชันมังกร

อุทกเหลือ้มอบให้ มังกรอุทกเหลือ้มอกอาณาจักรตนนี้เมื่อมาถึงโลก แม้พอดำรงชีวิตอยู่ได้ แต่ยังคงถูกฟ้าดินสกัดขัดขวางทุกหนแห่ง ดังนั้น จึงละทิ้งสังขารเดิมเข้าสิงร่างใหม่ สังขารที่บำเพ็ญตะบะมาอย่างยาวนาน ถูกมันหลอมสร้างให้เป็นสถานที่สำคัญสำหรับถ่ายทอดวิชาของสายมังกร อุทกเหลือ้ม

อย่างเช่นส่วนหัวใจ มังกรอุทกเหลือ้มอกอาณาจักรดัดแปลงเป็น สถานที่ฟอกโลหิต

ควรทราบว่า หลังแพร่เผ่าพันธุ์รุ่นแล้วรุ่นเล่า สายเลือดย่อมเจือจาง ต่างจากบรรพชนอย่างมาก เผ่ามังกรล้วนเป็นสายเลือดเผ่ามังกร บริสุทธิ์สมรสกันเอง จึงให้กำเนิดเผ่ามังกรสายเลือดบริสุทธิ์ได้ หากสายเลือดผสมปนเปกับเผ่าอื่น ศักยภาพแผ่ย่อมสามัญแล้ว

ราชันทุกรุ่นของสายมังกรอุทกเหลือ้มล้วนผ่านการฟอกโลหิต หลังจากนั้นจะกลายเป็นสายเลือดบริสุทธิ์

บุตรีตาของมันเป็นนับว่ามีสายเลือดค่อนข้างบริสุทธิ์ เมื่อผ่านการฟอกโลหิตอีกครั้งย่อมมีสายเลือดบริสุทธิ์เช่นกัน

หากห่างกันสามรุ่นห้ารุ่น สายเลือดเจือจางจนเกินไป ล้วนไม่มีประโยชน์ที่จะฟอกโลหิต

ดังนั้นราชินีมังกรจึงไล่ล่าสังหารเพียงชั้นบุตรีตาของราชันมังกร อุทกเหลือ้มเท่านั้น

“หัวใจนี้หลังถูกหลอมสร้างแล้ว แม้ฟอกโลหิตได้ แต่สายเลือดแต่เดิมก็ต้องค่อนข้างบริสุทธิ์” ฉินอวิ้นพยักหน้าแผ่วเบา “ยิ่งไปกว่านั้น พลังงานที่สะสมในหัวใจจากการดูดซับพลังฟ้าดินจะถูกเผาผลาญสิ้น ไม่อาจฟอกโลหิตได้อีก โดยเฉลี่ยทุกพันปีจะฟอกโลหิตได้สองสามครั้ง”

ฉินอวิ้นชมมอมอยู่สักพัก ก่อนจะจากไปอย่างรวดเร็ว

ฟูซื่อจั่วอยู่ในส่วนหัวใจนับว่าปลอดภัยอย่างมาก สถานที่สำคัญชั้นนี้ ยิ่งป้องกันหลายชั้นซ้ำซ้อน กระทั่งฉินอวินยังไม่อาจทำลาย

“หืม?” พลันรู้สึกถึงความเคลื่อนไหวน่าหวาดหวั่นจากโลกภายนอก ฉินอวินเร่งรุดไปทางปากของซากมังกร ทะเง้อมองออกไปภายนอก เพียงทอดตามองไกลออกไปยี่สิบสี่ ก็เห็นเจ้าวังมังกรดำประมือกับบุรุษหล่อเหลาผู้หนึ่งอยู่ก่อนแล้ว

“เจ้าวังมังกรดำ ด้านข้างนั่นคือราชามารหน้าหยกแห่งเขาอวินหม่วหรือ” ฉินอวินแยกแยะออกทันที เขาเคยรวบรวมข้อมูลของผู้แกร่งกล้าเขตชั้นจิตเอกะ ย่อมจดจำได้ในปราดเดียว

ที่ห่างออกไป

เจ้าวังมังกรดำปล่อยมวลคลื่นไร้สิ้นสุดหลายชั้นคลุมฟ้าครอบปฐพีแผ่กว้างเป็นบริเวณสิบกว่าลี้ กระแทกชนราชามารหน้าหยกที่อยู่ไกลออกไป

ราชันมารหน้าหยกเพียงสะบัดพัด ขนนกกว่าพันชั้นลอยสวบออกล้อมโดยรอบ สกัดขวางมวลน้ำได้อย่างง่ายดาย

“มังกรดำ ถ้าฟ้าแห่งนี้เป็นราชันมังกรอุทกเหลืออมอบให้ข้า” ราชามารหน้าหยกยิ้มเยาะ “ดูจากซากศพมังกรอุทกเหลือองก็ล่วงรู้ได้ว่าเป็นสถานที่ของสายมังกรอุทกเหลืออง ในเมื่อมันมอบให้ก็เป็นของข้าแล้ว เจ้าคิดแย่งชิงกับข้าอย่างนั้นหรือ?”

“หลานชายของข้าผู้นี้เป็นเชื้อสายของของมังกรอุทกเหลืออง ที่นี้ย่อมต้องเป็นของหลานชายข้า” เจ้าวังมังกรดำเอ่ยเสียงทุ้มลึก “ราชามารหน้าหยก เรื่องนี้เจ้าอย่าได้อย่าได้ยื่นมือเข้าแทรกจะดีกว่า หลังเรื่องยุติ ข้าจะมอบของวิเศษชิ้นหนึ่งให้สองชิ้นเป็นของกำนัล เจ้าว่าดีหรือไม่”

“ไม่ดีเลยสักนิด!” ราชามารหน้าหยกยิ้มเยาะ “มังกรดำ เจ้าคิดว่า

ข้าดาบดอย่างนั้นเรอะ ลำพังซากมังกรอุทกเหลือนั้น กระแสปรารถนา
หวาดหวั่นขวัญผวาถึงขนาดนั้น มูลค่าไม่ต่ำกว่าของวิเศษชั้นล้ำเหนือ ไม่
ต้องอ้างเหตุผลอื่นใด ถ้าฟ้าแห่งนี้มีมูลค่าไม่สามัญ ทั้งหมดนี้ต้องเป็น
ของข้า มังกรดำอยากเป็นศัตรูกับเขาอินหมั่วของข้าอย่างนั้นหรือ"

"หึๆ ทะเลสาบผอวีนไม่เกรงกลัวเขาอินหมั่วอย่างเจ้าหรอก" เจ้า
วังมังกรดำตวาดลั่นเสียงเดือดดาล

"อย่างนั้นหรือ?" พลันชนนกงำนวนมหาศาลขัดกระหน่ำออกจาก
พัตในมือราชามารหน้าหยก ล้วนคมกริบเป็นที่สุด ชนกกินสิบหมื่นพุ่ง
กรูโจมตีเจ้าวังมังกรดำ

ไม่เพียงเท่านั้นยังประกอบเป็นค่ายคาถา ผกผันยากคาดเดา เดือน
ตัดมวลงน้ำหลายชั้นข้าซ่อนอย่างง่ายดาย บิบกระชั้นเจ้าวังมังกรดำ

"สมควรตาย" เจ้าวังมังกรดำก็ปวดเคียรเวียนเกล้า

แม้เบื้องหลังมันมีทะเลสาบผอวีน แต่เก้าปีศาจทะเลสาบผอวีน
เป็นเพียงสมพันธ์ และเจ้าเขาอินหมั่วอันธพาลวางอำนาจมากเกินไป
แล้วอย่างแท้จริง ในเมื่อวางแผนการมาพันปี เจ้าวังมังกรดำไม่คิดยอม
จำนน

'ที่นี่เป็นถ้ำฟ้า ตัดขาดจากโลกภายนอกโดยสิ้นเชิง ไม่อาจส่ง
สัญญาณถึงโลกภายนอกได้ หากข้าสังหารมันในนี้ เขาอินหมั่วใช้ว่าจะ
ตรวจสอบพบ' สองดาเจ้าวังมังกรดำแดงก่ำ 'หนทางบำเพ็ญตบะต้อง
ห้าวหาญรุกไปเบื้องหน้า บางครั้งต้องโหดร้ายต่อตนเองบ้าง'

มันอ้าปากกว้างทันทีเปลวเพลิงสีม่วงดำพุ่งออกฉับพลัน ร้อนแรง
หฤโหดไร้เทียมทาน ท่วมฟ้าคลุมดินถาโถมเข้ามา ชนนกแต่ละชั้นถูกเผา
ไหม้ ถอยเร็วรีไประวมตัวกันเป็นบุปผาดอกยักษ์โอบล้อมเปลวเพลิงสีม่วง
ดำที่อยู่ตรงกลางไว้มิด และล้อมเจ้าวังมังกรดำกับหวงซงไปด้วย

“ประสาน” ราชามารหน้าหยกโบกพัดแผ่วเบา

พลันกลีบบุปผาดอกยักษ์ที่ประกอบขึ้นจากขนนกนับสิบหมื่นหุบ
ตัว

“พิษแผดเผาเขมือบพิฆาตถึงกับไม่อาจทลาย” เจ้าวังมังกรดำเห็น
ดังนั้นก็สีหน้าผกผัน ร่างพลันวูบไหว แปลงเป็นมังกรดำขนาดยักษ์เลื้อย
ปราด หวดพาดหางหนักหน่วงแม่นยำบุปผาขนนกจะตัวตวัดเดือนไม่หยุด
แต่หางมังกรกลับหวดกระหน่ำดุเดือดจนบุปผาขนนกแตกกระจาย

‘ร่างแท่ปีศาจมังกรของมันเป็นถึงขั้นนี้แล้ว?’ ราชามารหน้าหยกตื่น
ตะลึง ‘สังหารแกร่งกล้าถึงขั้นนี้ จะสังหารมันคงยากแล้ว’

“ไป” ราชามารหน้าหยกควบคุมขนนกล้อมพันธนาการมังกรดำต่อ
ไป แต่ตัวมันแปลงเป็นแสงวาบพุ่งเหินไปทางซากศพมังกรอุทกเหลือง

“คิดฉวยโอกาส?” เจ้าวังมังกรดำเห็นราชามารหน้าหยกพุ่งโหมไป
ทางซากศพมังกรอุทกเหลืองก่อนหนึ่งก้าว ให้นึกร้อนใจแล้ว

“ไป” มันอมหวงซงเข้าไปในปาก จากนั้นโจนทะยานรุนแรง

แม้ขนนกจำนวนนับไม่ถ้วนกันขวางหลายชั้น แต่มันยังคงฝ่าฟันพุ่ง
ฝ่าออกไป

ราชามารหน้าหยกร่อนโฉบลงในปากซากศพมังกรอุทกเหลือง
พลันตัวตวัดดังพริบ ขนนกลอยสวบราวห่าฝนกลับมา ของวิเศษเหาะเหิน
ฉับไว กลับถึงตัวพืดเร็วรี

“ซากศพของมังกรอุทกเหลืองผ่านการหลอมสร้างมาแล้วอย่าง
แท้จริง ด้านในตั้งเขาวงกต อาณาเขตมรรคาล้วนถูกสกัดขัดขวาง ไม่อาจ
สำแดง” ราชามารหน้าหยกเพียงมอง ก็ขมวดคิ้วมุ่น “ได้แต่สำรวจไปที่
ละแห่งแล้ว”

พลันเงาร่างวูบไหว แฉลบเข้าไปสำรวจ

ติดๆ กัน เจ้าวังมั่งกรดำพาหวงซงมาถึง

"รีบไปที่หัวใจ" หวงซงเอ่ยเร่ง "ข้าฟังท่านพ่อว่า ฟอกโลหิตต้องไปที่หัวใจ"

"เบื้องหน้าราวกับเขาวงกต เจ้ารู้หรือจะไปอย่างไร" เจ้าวังมั่งกรดำ
นิน้วนถาม

หวงซงอึ้งงัน ก่อนส่ายหน้า "ข้อมูลละเอียดของภายในถ้ำฟ้า มี
เพียงท่านพ่อข้าที่ล่วงรู้"

"เข้าไปก่อน" เจ้าวังมั่งกรดำก็จนปัญญา ได้แต่ค่อยๆ คลำทางไป
แล้ว

ก่อนหน้านี้ฉินอวินมองเห็นการต่อสู้ของสองผู้แกร่งกล้าเขตชั้นจิต
เอกะแด่ไกลๆ พอคาดเดาพลังฝีมือของทั้งคู่ได้แล้ว ก็รีบขนย้ายสมบัติ
อย่างรวดเร็ว ราชนมั่งกรอุทกเหลือองบอกข้อมูลอย่างละเอียดด้วยหวังให้
ฉินอวินขนย้ายสมบัติที่พอเคลื่อนย้ายได้ไปด้วย

ตอน 66 พบพาน

ฉินอวี่นเหาะเหินไม่หยุด ผ่านทางสัญจรคดเคี้ยวเปลี่ยนผันร้อยแปดพันเก้า ในที่สุดก็มาถึงหน้าประตูใหญ่สูงลิบกว่าจิ้งของโถงแห่งหนึ่ง "ถึงแล้ว" ฉินอวี่นหยุดรอยยิ้ม มองห้องโถงซึ่งเป็นกรุสมบัติตรงหน้า ราชันมังกรอุทกเหลือองได้ขนสมบัติที่เคลื่อนย้ายได้มาไว้ที่นี่ก่อนล่วงหน้าแล้ว

"เปิด" โบกมือแผ่วเบา ศาสตราวุธภาพปรากฏแท่นหลักเปิดประตูใหญ่ได้อย่างง่ายดาย

ภายในโถงมีวัตถุจำนวนเหลือคนนับวางแน่นขนัด เช่นของล้ำค่า พิสตารแห่งฟ้าดินนานาชนิด ไอศกวิเศษและคัมภีร์สำหรับฝึกบำเพ็ญบางส่วน

"ราชันมังกรอุทกเหลือองขนสมบัติที่ขนย้ายได้ทั้งหมดมาไว้ที่นี่แล้ว ประหยัดเวลาเข้าไปได้มากทีเดียว" ฉินอวี่นล้วงถุงจักรวาลออกจากแผงอก เปิดปากถุงออกทันที

สมบัติพิสดารล้ำค่าแห่งฟ้าดิน โอสถวิเศษและคัมภีร์ต่างๆ ลอย
สวบเข้าไปในถุงไม้ขาดสาย

‘หลังเข้ามาถึงถ้ำฟ้าแล้ว เจ้าวังมั่งกรุดำและราชามารหน้าหยกก็
ทยอยมาถึงถ้ำฟ้าติดๆ กัน’ ฉินอวินทางหนึ่งเก็บสมบัติ ทางหนึ่งตริกตรอง
‘ราชันมั่งกรุดำทุกเหลือ่องเป็นเจ้าของถ้ำฟ้าแห่งนี้ สองคนนั้นเข้ามาพร้อม
กัน คาดว่าราชันมั่งกรุดำทุกเหลือ่องเป็นฝ่ายปล่อยให้เข้ามาเอง เพราะอยาก
ให้พวกมันสังหารเข่นฆ่ากันเองอย่างนั้นหรือ’

‘มัน่าถึงให้ข้าชนสมบัติที่ชนได้ไปก่อน คาดว่าคงวางแผนไว้แต่แรก
แล้ว ในเมื่อราชามารหน้าหยกและเจ้าวังมั่งกรุดำเข้ามา เช่นนั้นถ้ำฟ้า
แห่งนี้ก็มีใช้ความลับอีกต่อไป’

ฉินอวินเข้าใจกระจ่างในจุดนี้ หากราชามารหน้าหยกและเจ้าวัง
มั่งกรุดำรอดชีวิตออกไป ย่อมแพร่พรายเรื่องถ้ำฟ้า

หากทั้งคู่เสียชีวิตในถ้ำฟ้า สมาพันธ์เก้าปีศาจทะเลสาบผอววินหรือ
เขาวินหมัวย่อมสืบสวนตรวจสอบ หากสืบสวนอย่างละเอียดย่อมพบถ้ำ
ฟ้าแห่งนี้

‘กล่าวถึงเขตชั้น ราชามารหน้าหยกและเจ้าวังมั่งกรุดำแกร่งกล้า
กว่าจอมมารเขี้ยวโหวเงินอยู่บ้าง แต่แกร่งกล้าอย่างมีขีดจำกัด’ ฉินอวิน
ลองเปรียบเทียบ ‘ประกอบกับศาสตร์คาถาฝึกบำเพ็ญและของวิเศษแล้ว
พลังฝีมือสูงขึ้นกว่าเขี้ยวโหวเงินเกินสิบเท่า’

หลังเก็บสมบัติในกรุแล้ว ฉินอวินก็สำรวจไปที่ละแห่ง

สมบัติที่ราชันมั่งกรุดำทุกเหลือ่องไม่อาจขนย้าย มิได้หมายความว่า
ฉินอวินไม่อาจขนย้าย แต่อาจต้องใช้พลังกำลังสักหน่อย หากพลังฝีมือ
แข็งแกร่งเพียงพอ กระทั่งซากมั่งกรุดำทุกเหลือ่องที่กลายเป็นสิ่งปลูกสร้าง

นี้ก็ขนย้ายไปได้

“นี่คือห้องวิเวกที่บันทึกในข้อมูล เป็นห้องวิเวกเพียงแห่งเดียวในถ้ำฟ้า”

ฉินอวี่นเข้าไปในห้องนั้น

ห้องวิเวกมีพื้นที่ประมาณร้อยจั้ง สูงห้าสิบจั้ง ขนาดใหญ่โตเพียงพอให้มังกรทุกเขตชั้นก่อนนภาขดตัวอยู่ที่นี้

“ช่างมือใหญ่ใจโต” ฉินอวี่นเพียงเงยหน้ามองเห็นก็สองตาสว่างเป็นประกาย เพดานห้องวิเวกประหนึ่งห้วงนภาภาค เลี่ยมผลึกศิลาสีน้ำทะเลขนาดประมาณสองฉื่อไว้

ฉินอวี่นทำสะกิดพื้นกระโดดลอยขึ้นไปข้างผลึกศิลาสีน้ำเงิน พินิจพิจารณาอย่างละเอียดก่อนพยักหน้า “ ‘วิญญานศิลาเมฆวารี’ ขนาดใหญ่เช่นนี้ ข้าไม่เคยพบเห็นมาก่อน อาจเป็นมังกรทุกเหลี่ยมนอกอาณาจักรตนนั้นนำมาจากห้วงอวกาศ”

“ไป” เพียงโบกมือ กระบี่เห็นหลายเล่มทะยานออก

กระบี่เจ็ดสังหารกระบี่เห็นชั้นหนึ่งของผู้เฒ่ากระบี่ แยกออกเป็นเจ็ดเล่ม เริ่มแซะอย่างขยันขันแข็ง

แม้คานเพดานจะเป็นไม้หนัหายกมัวงล้าค่า แต่เพื่อจัดแจงวิญญานศิลาเมฆวารีเม็ดนั้น ฉินอวี่นจึงยังไม่อาจรื้อถอนคานเพดาน

มองทั้งห้องวิเวกเพียงปราดเดียว ที่ทำให้ฉินอวี่นหมายตาก็คือ “วิญญานศิลาเมฆวารี” และ “เสาเพลิงเมฆา” สี่ต้น

แกนหลังค้ำคาถาของทั้งห้องวิเวกแห่งนี้ก็คือเสาเพลิงเมฆาสี่ต้น และวิญญานศิลาเมฆวารีหนึ่งเม็ด รวมมูลค่าแล้วเทียบเท่าของวิเศษชั้นล้ำเหนือครึ่งขั้นทีเดียว

สมบัติทรัพย์สินมากมายที่เก็บจากกรูสมบัติเมื่อครู่แค่พอทัดเทียม

เสาเพลิงเมฆาสีตันและวิญญานศิลาเมฆวารีนี

เห็นได้ว่ามังกรอุทกเหลือองนอกอาณาจักรตนนั้นจัดวางสมบัติสำคัญที่นำมาจากนอกอาณาจักรไว้ตายตัว ให้ลูกหลานได้รับประโยชน์มิให้ถลุงทรัพย์สมบัติกันมือเดิบ

ปีศาจเขตชั้นก่อนนภาไม่อาจขนย้ายได้ แต่ฉินอวินนับว่าเป็นยอดฝีมือในบรรดาผู้แกร่งกล้าเขตชั้นจิตเอกะ คิดขัดขวางมิให้เขาใช้กำลังขนย้ายนั้นไม่ง่าย

กระบี่เหินเจ็ดเล่มประกอบเป็นห้วงฟ้าดิน ผณีภพประสานสมบูรณ์แบบ วิจิตรอัศจรรย์หาใดเปรียบ เพียงชั่วหายใจสิบกว่าครั้ง พลันบังเกิดเสียงดังแกร็ก วิญญานศิลาเมฆวารีหลุดออกมาทั้งเม็ด

“มา” ฉินอวินซึ่งลอยคว้างกลางอากาศรีบเปิดอ้าอุ้งจักรวาล วิญญานศิลาเมฆวารีลอยเข้าไปในนั้นโดยตรง

“ต่อไปก็เสาสีตันนี้แล้ว” ฉินอวินกวาดตามองโดยรอบ เสาสีตันคำยันทั้งห้องวิเวก เสาเป็นสีแดงเพลิง แวววาวประดุจอัญมณี เปลวเพลิงไหลเวียนดั่งเมฆหมอกในตัวเสา อัศจรรย์พิสดารนัก

กระบี่เหินเจ็ดเล่มทะยานไปถึงข้างเสาเพลิงเมฆาตันหนึ่ง ชูดอนอย่างขานิชานาญ ใช้กำลังทลายค่ายคาถาอันมั่งคั่ง

ค่ายคาถานี้อาศัยพลังฟ้าดิน ยืนหยัดมาหลายหมื่นปี ยิ่งกว่านั้นเป็นเพียงค่ายคาถาจัดวางประจำที่โดยไร้ผู้ควบคุม อานุภาพเพียงคิดก็ล่วงรู้

ผ่านไปอีกสักพัก

พลันเสาเพลิงเมฆาสู่สามสิบหกจັงตันหนึ่งล้มครืนลง ขณะล้มลง ฉินอวินก็รีบล้วงอุ้งจักรวาลใบหนึ่งออกมาอ้าปากอุ้งรองรับ อุ้งจักรวาลนี้เป็นของผู้เฒ่ากระบี่ทั้งไว้ให้ เป็นใบใหญ่ที่สุดของฉินอวินในตอนนี ภายใน

ราชามารหน้าหยกกำลังสำรวจไปที่ละแห่ง มีเพียงสมบัติล้ำค่าเท่านั้นมันถึงสนใจจนย้าย สมบัติธรรมดา มันกลับไม่รีบร้อน

“หืม? เบื้องหน้านั้นเกิดอันใดขึ้น” พลันมันมองเห็นที่ปลายทางสัญจรสายหนึ่ง โถงแห่งหนึ่งกำลังพังทลาย “ทลายแล้ว?”

ร่างแปลงเป็นแสงวาบ เพียงฉลบก็มาถึงหน้าประตูโถงแห่งนั้น เมื่อโบกมือ ประตูก็เปิดออก

มันเห็นบุรุษหนุ่มในชุดเทาหันมองมาทางนี้พอดี กระบี่เห็นเจ็ดเล่มลอยคว้างอยู่ข้างตัวมันผู้นั้น

“ฉินอวี่น?” ราชามารหน้าหยกเลิกคิ้ว กลับสาวเท้าเดินลอยชายเข้าไปด้านใน ปากก็เอ่ยว่า “คาดไม่ถึงว่าเจ้าก็มาภายในถ้ำฟ้านี้”

เมื่อเข้ามาก็กวาดตามองสี่หน้าราชามารหน้าหยกพลันผกผัน ด้วยสายตาอันแหลมคมของมัน ย่อมมองออกว่าเดิมทีภายในห้องวิเวกสมควรมีเสาเพลิงเมฆาสีด้น ยิ่งกว่านั้นเพดานที่เป็นรูโหว่แห่งนั้น สมควรจะมีสมบัติล้ำค่าหนึ่งชิ้นเลี่ยมฝัง

“สมบัติกลางเพดานและเสาเพลิงเมฆาสองต้นอยู่ในมือเจ้ากระมัง” ราชามารหน้าหยกมองฉินอวี่น

“อยู่ในมือข้า” ฉินอวี่นพยักหน้า

“หึๆ เจ้าช่างโชคดีเสียจริง” ราชามารหน้าหยกโบกพัด กำชับว่า “เออละ ที่นี้บัดนี้เป็นของข้า เจ้ารีบไสหัวไปเถอะ”

ฉินอวี่นยิ้มๆ “น้ำเสียงใหญ่โตนัก”

“เจ้าแย้งชิงเสาเพลิงเมฆาสองต้นและสมบัติที่ฝังกลางเพดานไปแล้ว ข้าไม่แย้งชิงจากตัวเจ้าก็นับว่าเมตตาแล้ว” ราชามารหน้าหยกเอ่ย

เสียงเยียบเย็น “เขียนกระบี่ตัวเล็กจ้อย ไว้หน้าแล้วอย่าได้ต่อต้าน”

เขตชั้นจิตเอกะส่วนมากมองปูกุขนดั่งมดปลวก

“เมตตา?” ฉินอวินยิ้มขัน “ราชามารหน้าหยก ข้าให้เจ้าแย้งชิง เจ้ากล้าหรือไม่”

สีหน้าราชามารหน้าหยกไม่น่าดูชมฉับพลัน

“เจ้าเพียงประมือกับข้า เหตุผลตันกรรมอาจน้อยสักหน่อย” ฉินอวินถอนหายใจเอือก “แต่หากแย้งสมบัติข้า อย่างเสาเพลิงเมฆาสองต้น กับวิญญูณศิลาเมฆวาริ นั้นถึงเรียกว่าเหตุผลตันกรรมครั้งใหญ่ ยิ่งกว่านั้นข้าสะบันงหารปีศาจมารทั่วหล้ามาไม่รู้เท่าใดต่อเท่าใด ผลบุญกุศลไม่น้อย เจ้าแย้งสมบัติข้า เหตุผลตันกรรมยิ่งมาก...อา ไม่ระวังเพลอบอกเรื่องวิญญูณศิลาเมฆวาริไปเสียแล้ว”

ฉินอวินยิ้มเยาะ “ช่างเถอะ ให้เจ้ารู้ก็ไม่ใช่อันใด เจ้ากล้ามาแย้งชิงหรือไม่”

แววเยือกเย็นวาบขึ้นในดวงตาราชามารหน้าหยก

หากมิใช่เพราะหวาดกลัวเหตุผลตันกรรม เกรงสามเทพภัยเก้าเคราะห์กรรม มันย่อมสังหารฉินอวินแย้งชิงสมบัติไปแต่แรกแล้ว

“ไสหัวไป!” มันดวลัน “ให้เจ้าไสหัวไปให้ไกล เจ้าไม่ไป ข้าจะต่อยติจนกว่าเจ้าจะไสหัวไป”

“ราชามารหน้าหยก ข้าให้นึกสงสัยนัก” ฉินอวินไม่ฉุนเฉียวแม้แต่น้อย สำหรับเทพมารไล่ตายสักตน มีอันใดให้ฉุนเฉียวเล่า “ทุกวันนี้ฝ่ายปีศาจมารเด่นชัดว่าตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ เจ้าเองชั่วดีก็เป็นสิ่งมีชีวิตที่ถือกำเนิดในโลกนี้ เหตุใดต้องพึ่งพา ปวาราณาตนรับใช้เทพมารนอกอาณาจักรด้วย”

ราชามารหน้าหยกมองฉินอวินที่อยู่ตรงหน้า ก่อนยิ้มเยาะ “ฟังว่า

เจ้าชิงชิงความชั่วร้ายราวศัตรู ถึงขั้นไล่ล่าสังหารปีศาจมารทั่วหล้าอย่างนั้นหรือ หึๆ อย่าได้เห็นว่าตอนนี้มีหน้ามีตา เมื่อสิ้นอายุขัยห้าร้อยปี มิทราบว่ปีศาจมารเท่าใดไปแก้แค้นเอาจับลูกหลานรุ่นหลัง...สกุลฉินของเจ้าถึงตอนนั้นย่อมถูกสังหารล้างตระกูล เจ้าสะบันปีศาจสังหารมารทั้งไม่มีผลต้อันใด ทั้งชักนำภัยพิบัติสู่รุ่นหลัง เจ้าว่าไงเขลาหรือไม่...เผ่ามนุษย์มีคำกล่าวว่า คนไม่รักตนเอง ฟ้าประหัตดินประหาร*” ราชาमारหน้าหยกแค้นยืม “สำหรับข้าแล้ว ขอเพียงข้ามีชีวิตที่ดี โลกถูกครอบงำแล้วอย่างไรเล่า สรรพชีวิตถูกทำลายแล้วอย่างไรเล่า”

ฉินอวิ้นพยักหน้า “เทพมารอย่างพวกเจ้า ที่แท้มีความคิดเยี่ยงนี้ เพื่อให้ตนเองมีชีวิตที่ดี ยอมให้โลกนี้ถูกรุกราน ยอมให้สรรพชีวิตถูกทำลายอย่างนั้นหรือ”

ราชาमारหน้าหยกมองฉินอวิ้นด้วยสายตาเสียดสี “เอาละๆ อย่าพูดพล่ามแล้ว รีบไสหัวไปให้ไกลเถอะ”

มันคร้านจะพูดมาก ต้องรีบแย่งชิงสมบัติให้เร็วที่สุด

“เพื่อตนเองแล้ว ไม่สนใจชีวิตของสรรพสัตว์” ฉินอวิ้นพยักหน้า “ข้าก็เป็นหนึ่งในสรรพสัตว์ ข้าเองก็ไม่อยากตาย ดังนั้น สังหารเจ้าก่อนเถอะ”

พุดจบฉินอวิ้นกวาดแขนออก แสงกระบี่สายหนึ่งซัดพุ่งจากปลายนิ้ว

ราชาमारหน้าหยกคาดไม่ถึง เขียนกระบี่ขึ้นปุ่ณผู้หนึ่งถึงกับกล่าวว่า จะสังหารตน? ถึงขั้นรู้สึกได้ฟังเรื่องน่าขันใหญ่โต แต่ชั่วพริบตาที่แสงกระบี่ซัดจากปลายนิ้วของฉินอวิ้น มันรับรู้ถึงความน่าสะพรึงโดยสัญชาตญาณ!

* หมายถึงหากไม่กระทำเห็นแก่ตัวเพื่อตนเอง ย่อมเสียเปรียบเอง

ตอน 67 หลอมกระบี่ดุษฎีใหม่ ทิ้งรอยกลางอากาศ

“ແ່ລ້ວ” สีนาราชามารหน้าหยกผกผัน มือถือพัดถอยร่นเร็วรี
พลางขัดชนนกลีบแปดหมื่นออกจากพัด กลายเป็นบุปผาขนาดยักษ์
หอมล่อม กลีบดอกปกปป้องร่างเป็นชั้นๆ เป็นกระบวนท่าปกปักชีวิตสุด
กำลังของราชามารหน้าหยก

ฉินอวิ้นแน่นอนรู้ถึงความร้ายกาจของมัน

เทพมารห้าตนแห่งเขาอวิ้นหมัว เขตชั้นจิตเอกะหนึ่งชั้นฟ้ามีสาม
ตน ราชามารหน้าหยกร้ายกาจที่สุดในสามตนนี้ เลื่องชื่อในโลกา เป็นสุด
ยอดแห่งเขตชั้นจิตเอกะหนึ่งชั้นฟ้า “พัตร้อยบุปผา” ของวิเศษของมัน
เป็นเจ้าเขาอวิ้นหมัวทุ่มเทไปไม่น้อยเชิญเจ้าวังจินหวง (จักรพรรดิทอง)
หลอมสร้างให้กับมือ เหมาะสมกับราชามารหน้าหยกมากที่สุด

ถือพัตร้อยบุปผานี้แล้ว ความสามารถในการปกปักชีวิตค่อนข้าง
ร้ายกาจเด่นชัดว่าเขตชั้นของฉินอวิ้นสูงกว่ามันหนึ่งชั้น ยังต้องใช้กระบี่
เหินหมอกพิรุณกระบี่เหินอัสวีโดยไม่ลังเล

กระบี่เหินอัสวีร์ขึ้นหนึ่งให้อานุภาพทัดเทียมมรตนศักดิ์สิทธิ์ เมื่อ
ปลายนิ้วชี้ดแสงกระบี่ หวังมิติแข็งค้างชะงักงัน

ห้องวิเวกที่กำลังลึมครึ้นพรางทลาย กระทั่งเศษซากที่กำลังร่วงกรูล
ล้วนหยุดค้างกลางอากาศ ไร้ซึ่งกระแสมลักระลอก ราชาमारหน้าหยก
ชัดชนนงจำนวนนับไม่ถ้วนก่อตัวเป็นบุปผาขนาดมหึมาเพื่อดำเนินทางหวัง
มิติที่แข็งค้าง

แสงกระบี่ประจุกโยโหม ดุคล้ายธรรมดาสามัญ แต่ทั้งร่องรอยเป็น
เส้นสายกลางอากาศ

“หลอมกระบี่เป็นโยโหม ทั้งรอยกลางอากาศ?” ราชาमारหน้าหยก
สีหน้าเผือดซีด “เป็นไปได้อย่างไร เป็นไปได้อย่างไร เขียนกระบี่สามัญ
ธรรมดา จะแกร่งกล้าถึงเพียงนี้ได้อย่างไร” ราชาमारหน้าหยกมึนงงโดย
สิ้นเชิง

ในสายตามัน ฉินอวีนเป็นเพียงมดปลวกสามัญธรรมดา เพียง
เพราะกฎสวรรค์ มันถึงไม่ย่ำยีบีฑามดปลวกตัวนี้

แต่จู่ๆ มดปลวกตัวนี้ก็กลับขยายใหญ่พันท่วมหมื่นเท่า ย้อนกลับมา
เหยียบบ้นตายในบาหาเดียว

“มิใช่กล่าวว่า พลังฝีมือของมันคิดสังหารเขตชั้นจิตเอกะล้วนยาก
เย็นหรือหกรือ มันเป็นเพียงเขียนกระบี่บรรลุมรรคาธรรมดาเท่านั้นมิใช่
หรือ ข่าวกรองนี้เป็นเท็จ เป็นเท็จ!” ในใจราชาमारหน้าหยกเต็มไปด้วย
ความอึดอัดคับข้องและหวาดผวา

เขียนกระบี่บรรลุมรรคาธรรมดาสามัญสำแดงกระบี่เหินได้ถึงชั้น
“หมื่นกระบี่หวนคืนต้นกำเนิด”

แต่ “หลอมกระบี่เป็นโยโหม” สูงชันยิ่งกว่า

เมื่อพลังฟ้าดินผันแปรเป็นแสงกระบี่ หลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวถึง

ขั้นสูงสุด แสงกระบี่กลายเป็นโยโหม อาณาภพเปลี่ยนแปลง จึงได้รับการขนานนามว่า “หลอมกระบี่เป็นโยโหม”

ในประวัติศาสตร์สายเซียนกระบี่ เซียนกระบี่บรรลุมรรคาเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่กระทำขั้นฝนชะตาฟ้าเช่นนี้ได้

ส่วน “ทิ้งรอยกลางอากาศ” หมายถึงถึงอาณาภพกระบวนท่าของยอดฝีมือเขตชั้นจิตเอกะ มิใช่เฉพาะเซียนกระบี่เท่านั้น

เมื่ออาณาภพนำหวดห้วนเพียงพอดึงระดับขั้นหนึ่งแล้ว ห้วงมิติจะสะท้านไหว เกิดปรากฏการณ์ “ห้วงมิติถูกแซ่แข็ง” อันพิสดารอัศจรรย์ทุกแห่งหนที่กระบวนท่าสำแดงผ่าน ก่อเป็นเส้นสายโค้งงอมองเห็นได้ด้วยตาเปล่ากลางห้วงมิติที่ถูกแซ่แข็ง เรียกปรากฏการณ์นี้ว่า “ทิ้งรอยกลางอากาศ”

กระบี่เหินอัดชีวีแปลงเป็นโยโหม กลับคมกริบหาใดเปรียบ แสงทะลุบุปผาขนาดมหึมาที่ละชั้น ชนนกจำนวนมหาศาลแตกกระจาย

“ไม่” ราชามารหน้าหยกห้วนผวาหมีนส่วน รีบบังคับควบคุมของวิเศษเต็มกำลัง

กระบี่เหินอัดชีวีแทงทะลุผ่านชนนกกลับถูกหนึ่งฝ่ามือของราชามารหน้าหยกตบผัวะ ตัวกระบี่ลอยกระเด็นวิด มันฝึกวิชาสังฆาร การต่อสู้อยู่ระยะประชิดก็ถึงเขตชั้นจิตเอกะหนึ่งชั้นฟ้าอันเป็นขั้นมาตรฐานของเทพมารปรกติ

“ตกลงไปแล้ว?” มันเองก็ประหลาดใจ แสงทะลุค่ายพัตร้อยบุปผาได้ แต่ถูกหนึ่งฝ่ามือตบลอยกระเด็น?

ห้วงมิติที่ถูกแซ่แข็งกลับคืนสู่สภาพปรกติ

ซากชิ้นส่วนของห้องวิเวกร่วงกรูทลายลงมาดังเดิม

“ค่ายร้อยบุปผาปักชีวิตร้ายกาจอย่างแท้จริง” ฉินอวิ้นเพียง

ผูกติด กระบี่เหินอัสซีวีพลันสำแดงอานุภาพอีกครั้ง ห้วงมิติถูกแช่แข็ง ชะงักงันอีกครั้ง

"แย่แล้ว" คราวนี้ราชามารหน้าหยกควบคุมชนนที่แตกกระเจิงให้ก่อร่างเป็นบุปผาไม้ทันกาล เพิ่งก่อร่างเป็นกลีบดอกได้ไม่กี่ชั้นเท่านั้น โยไหมแสงกระบี่ก็แลบผ่านทะลุร่างมันเสียงดังฉีก

มันโบกมือพลันแต่ไม่อาจปกป้อง ร่างถูกร้อยทะลุผ่านง่ายดาย
แสงกระบี่พลันตัวดัดเนือตามขวาง ร่างมันแยกเป็นสองท่อนทันที
ก่อนประภกันอย่างรวดเร็วเสมือนกลับดังเดิม

โยไหมแสงกระบี่ร้ายกาจหาได้เปรียบ กวาดวาดเป็นเส้นโค้ง เดือน
ตัดร่างราชามารหน้าหยกครึ่งแล้วครึ่งเล่า

เดิมทีราชามารหน้าหยกก็สิ้นหวังแล้ว ยอมรับว่าต้องตายโดยไม่
สงสัย แต่หลังจากกระบี่เหินเดือนตัดหลายครั้ง มันกลับพบว่า "แปลกนัก
กระบี่เหินมุ่งทำร้ายสังขาร กลับไม่ทำลายจิตเอกะ คิดจะจับข้าทั้งเป็น
อย่างนั้นหรือ"

ไม่อาจคิดให้มากความแล้ว

"หนี!"

มันละสังขารทิ้งทันที จิตเอกะสายหนึ่งเหาะเหินหลบหนีออกไป
ภายนอก เอื่อยถึงความเร็ว จิตเอกะเหนือกว่ากายเนื้อ

"จะหนีพ้นหรือ เก๊บ!" ฉินอวีนเหวี่ยงแขน พลันห้วงสีดำสามวง
ลอยสวบออกความเร็วน่าประหวั่นพรั่นพรึง ฉับไวกว่าจิตเอกะของราชา
มารหน้าหยกอย่างเห็นได้ชัด

ห้วงขยายใหญ่ก่อแรงดูดมหาศาลสะท้อนฟ้าต่อจิตเอกะนั้น

"นี่คือ..." บัดนี้จิตเอกะของราชามารหน้าหยกรู้สึกเพียงถูกพลังงาน
สายหนึ่งครอบคลุม คิระดมศาสตราวุธจิตเอกะแต่ผลาญพละกำลัง

หาได้เปรียบ ความเร็วในการเหวี่ยงเหินลดลงฮวบฮาบ กลายเป็นนุ่มนวล ยิ่งนัก

สามห่วงคล้องจิตเอกะของราชามารหน้าหยกอย่างรวดเร็ว จิตเอกะนั้นกลายเป็นกระจ่างโปร่งแสง รูปลักษณ์เดียวกับกายเนื้ออย่างไร อย่างนั้น

“นี่ของวิเศษใดกัน” ราชามารหน้าหยกรู้สึกเพียงคาดรานูภาพของตนถูกพันนาการโดยสิ้นเชิง อุดตันตระหนกหมีนส่วนมิได้ “ฉินอวินผู้นี้ไม่เพียงกระบี่เหินนำหวาดกลัว กระทั่งห่วงกลมของวิเศษก็น่าสะพรึงขวัญอย่างยิ่ง จิตเอกะของข้าละจากกายเนื้อ ยังพอสำแดงศักยภาพได้หลายส่วน แต่ถูกห่วงกลมนี้อัดแล้ว ถึงกับไร้แรงต่อต้านแม้แต่เล็กน้อย”

ฉินอวินเดินเข้ามาถึงในตอนนี้

“ห่วงเอกภพ...อานุภาพเพิ่มขึ้นมาก” ฉินอวินค่อนข้างพึงพอใจ ห่วงเอกภพมีทั้งสิ้นทวง เป็นรัตนศักดิ์สิทธิ์หนึ่งชุด ทว่าตนได้เพียงท่อนแขนหนึ่งข้างของเทพมารนอกอาณาจักร จึงได้มาครองเพียงสามวง

ห่วงเอกภพสามวงก็เทียบเท่าของวิเศษชั้นล้ำเหนือแล้ว

อานุภาพแห่งของวิเศษขึ้นอยู่กับผู้ถือครอง ขณะเข้าถ้ำเซียนไปจวินเยวี่นำ “ดาวอณูจักราฟ้า” ของวิเศษชั้นหนึ่งมาด้วยแต่เนื่องเพราะไม่รู้แจ้งเจตน์จักราฟ้า แม้อานุภาพของของวิเศษจะร้ายกาจ แต่ไม่อาจต้านทานเพลิงปรุพี มิได้ครอบครองเตาโอสถทิพย์

ฉินอวินหลังได้โอสถทิพย์ภายนอกแล้ว เมื่อสำแดงแสงกระบี่จักราฟ้าก็ต้านทานเพลิงปรุพีได้ เด่นชัดว่า ของวิเศษจะร้ายกาจ ผู้ถือครองก็ต้องร้ายกาจด้วย

พัตร้อยบุปผานั้นก็เป็นของวิเศษชั้นหนึ่ง เนื่องเพราะเจ้าวังจินหวง

สร้างให้ราชามารหน้าหยกเป็นการเฉพาะจึงเหมาะสมกับราชามารหน้า
หยกที่สุด ย่อมสำแดงอานุภาพได้มากพอ หากไร้ซึ่งพัตร้อยบุปผา เกรง
ว่าพลังฝีมือของราชามารหน้าหยกคงไม่ถึงกึ่งหนึ่งของตอนนี้

เมื่อของวิเศษและผู้ถือครองสอดคล้องต้องกัน อานุภาพย่อมร้าย
แรงถึงที่สุด

“ข้าตระหนักรู้ ‘ฟ้าดินแห่งกระบี่’ บัดนี้สามห่วงเอกภพอยู่ในมือ
เข้าสู่สมบูรณแบบโดยแท้” ฉินอวิ้นพึงพอใจยิ่ง

ห่วงเอกภพหนึ่งวงประดุจหนึ่งห่วงฟ้าดิน

“ฟ้าดินแห่งกระบี่” ของฉินอวิ้น สี่ทิศแปดชั่ว แปดชั่วผสมผสานได้
ตามใจ กระบวนท่ากระบี่ผันเปลี่ยนหมื่นแปลง ก่อร่างสร้างเป็นห่วงฟ้า
ดิน

ฉินอวิ้นรู้แจ้งลึกล้ำใน “ห่วงฟ้าดิน” บัดนี้มีห่วงเอกภพอยู่ในมือ จึง
ไม่นับว่าถูกกลบฝังนำมา “พันธนาการ” และ “ตรึงศัตรู” ได้ดีกว่ากระบี่
เหินอัถขีวี่

แต่แน่นอนว่าเช่นฆ่าสังหารซึ่งหน้า ยังคงเป็นกระบี่เหินอัถขีวี่
ร้ายกาจ

“ไว้ชีวิตด้วย เขียนกระบี่ฉินไว้ชีวิตด้วย” ถูกห่วงเอกภพพันธนาการ
จิตเอกะของราชามารหน้าหยกรีบค้อมร่างร้องขอชีวิต “โปรดไว้ชีวิตข้า
ด้วย สมบัติทั้งหมดที่ข้ามียินดีมอบให้เขียนกระบี่ฉิน เจ้าอยากทราบความ
ลับของปีศาจมารเก้าสาย ที่ข้ารู้ย่อมบอกกล่าว เล่าความไม่ปิดบัง”

ฉินอวิ้นกลับโบกมือ

แสงกระบี่สายหนึ่งทะยานออก เดือนพันจิตเอกะราชามารหน้า
หยกหลายครั้งต่อเนื่อง

มันไม่อาจต้านทาน จิตเอกะเสียหายไม่หยุด อดหวาดผวาสะท้าน

ขวัญหมื่นส่วนมิได้ "เขียนกระบี่ฉัน เจ้าต้องการอย่างไรกันแน่"

ด้วยความรวดเร็ว จิตเอกะของมันเป็นอันแอหาใดเทียบแล้ว

ฉันอวินจึงสำแดงศาสตร์ฝึกกักขัง พันธนาการจิตเอกะของอีกฝ่ายไว้

"อ่อนแอเพราะบางถึงเพียงนี้ ไม่อาจหลยศาสตร์ฝึกกักขังของข้าได้แล้ว" ฉันอวินพยักหน้าเล็กน้อย ก่อนกวักมือ ห่วงเอกภพสามวง ลอยกลับมา สวมบนข้อมือเก็บซ่อนมิดชิด

"เขียนกระบี่ฉัน เจ้าไม่สังหารข้า พันธนาการข้าไว้ไปโยกัน" เห็นว่าฉันอวินไม่สังหารมัน จึงลอบถอนใจอย่างโล่งอก มองไปทางฉันอวิน ด้วยสายตาสลับซับซ้อน "ยิ่งไปกว่านั้นความแข็งแกร่งแห่งมรรคากระบี่ของเจ้าช่างปาฏิหาริย์คาดไม่ถึง พลังฝีมือเพียงพอเทียบกับเขตชั้นจิตเอกะสองชั้นฟ้าแล้ว ทั้งกระบี่เห็นและห่วงกลมของวิเศษนั้นต่างร้ายกาจ แต่โลกภายนอกกลับกล่าวว่าเจ้าเป็นเขียนกระบี่สามัญธรรมดา กระทั่งปีศาจมารชั้นปฤตชนเจ้ายังไม่อาจสังหาร ช่างเก็บงำซุกซ่อนลึกล้ำ เก่งว่าคงมีแผนการใหญ่กระมัง"

"แผนการใหญ่?" ฉันอวินอดหัวร่อมิได้

"ข้าถูกพันธนาการไว้แล้ว เป็นตายอยู่ในเงื้อมมือเจ้า บอกกล่าวแก่ข้ามิได้เชียวหรือ" ราชาमारหน้าหยกเอ่ยยิ้มๆ "ไม่แน่ว่าอาจช่วยเจ้าวางแผนได้ ถึงอย่างไรข้าก็รอบรู้มากกว่า ความลับต่างๆ มากมายในโลก ล้วนล่วงรู้ไม่น้อย"

ฉันอวินปรยตามองมันแวบหนึ่ง เอ่ยหนึ่งคำ "เจ้าคิดมากไปแล้ว!"

ว่าพลางล้วยขวิดหยกแปลงพิสดารไปหนึ่งออกมาจากถุจจักรวาล เป็นของวิเศษที่ได้จากวังมังกรสวรรค์บรรพกาล ไว้บรรจุวิญญาณและจิตเอกะ

ดึงเปิดจุกขวดหยก

“เก็บ”

จิตเอกะในรูปลักษณะราชาमारหน้าหยกที่ถูกศาสตร์ผนึกกักขังลอยขึ้นทันที ร่างมันย่อขนาดลงโดยอัตโนมัติอดเผยสีหน้าตื่นตระหนกมิได้ “ปล่อยข้าออกไป ปล่อยข้า...”

ยังไม่ทันขาดคำ จิตเอกะของมันก็ถูกดูดเข้าไปในขวดหยก จากนั้นฉนวนก็ปิดฝาขวดเพียงแว่วเบา

“เดิมทีคิดสังหารเจ้าทันที” ฉนวนมองขวดหยก “แต่หากสังหารเจ้าตอนนี้ ทางเขาฉนวนม้วยม่งล่วงรู้ว่าเจ้าสิ้นชีวิตแล้ว กลัวว่าจะมาตรวจสอบอย่างละเอียด ดังนั้น เก็บเจ้าไว้ก่อนชั่วคราว ไม่รีบร้อนสังหาร”

ตอน 68 สามสมบัติแห่งมังกรอุกทเลื่อง

บัดนี้ราชามารหน้าหยกและเจ้าวังมังกรดำต่างอยู่ในถ้ำฟ้า ไม่อาจส่งสัญญาณให้โลกภายนอกได้ ความลับของถ้ำฟ้าจึงมิได้แพร่พราย แต่หากพวกมันอาสัญ เขาอวิ้นหมัวหรือสมาพันธ์เก้าปีศาจเขาผอ้อวินยอมต้องตรวจสอบอย่างละเอียด ถึงตอนนั้นเรื่องถ้ำฟ้าแห่งนี้ย่อมถูกเปิดเผย สมบัติมากมายภายในถ้ำฟ้าคงถูกแย่งชิง

ดังนั้นจับเป็นไว้ก่อนชั่วคราวดีที่สุด

“กายเนื้อของราชามารหน้าหยกธรรมดาสามัญ ไม่นับว่าแกร่งกล้า มีประโยชน์ต่อปีศาจมารสายเทพมารอยู่บ้าง แต่สำหรับเผ่ามนุษย์เผ่าสมุทรแล้ว กลับไม่มีประโยชน์ใดนัก” ฉินอวิ้นสายหน้าแฉ่วเบา เพียงเหยียดแขน รังสีกระบี่จำนวนเหลือคณานับลอยออก หันเหินซากสังขารราชามารหน้าหยกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

เผ่าพิเศษอย่างเผ่ามังกรหรือเผ่าหงส์เมื่อบรรลุถึงขั้นจิตเอกะ ซากสังขารแผ่ด้วยภินิหารมหัศจรรย์ เนื่องจากสายโลหิตไม่สามัญแต่เทพ

มารธรรมดาตนนี้ ประโยชน์ใช้สอยมีจำกัดแล้ว

"ถูกจักรวาลของมันยังเล็กกว่าถูกจักรวาลของผู้เผ่ากระบี่เสียอีก"
ฉินอวินรีบสำรวจสมบัติของราชามารหน้าหยก

ของวิเศษชั้นหนึ่งทั้งสี่ชิ้นสองชิ้นและไอสกลวิเศษมากมาย ฉินอวิน
เก็บรวบรวมขึ้น แล้วรื้อถอนเสาเพลิงเมฆาต่อไป

รื้อถอนห้องวิเวกแล้วเสร็จก็เร่งรุดไปยังอีกแห่ง

เนื่องจากมีข้อมูลโดยละเอียด แม้ภายในซากมังกรอุทกเหลือ
นอกอาณาจักรจะคล้ายดังเขาวงกต แต่ฉินอวินกลับกระจ่างแจ้งว่า
สถานที่ใดเป็นสถานที่สำคัญ สมบัติในที่ใดล้ำค่าร้ายกาจ การสำรวจย่อม
มีประสิทธิภาพสูงขึ้นมาก

รื้อถอนไปสองแห่งแล้ว ฉินอวินก็มาถึงแห่งที่สาม

"ที่นี่คือกรุสมบัติ" ฉินอวินมองหอดำหนักที่ปิดตายอยู่ตรงหน้า
"สิ่งของที่ขนย้ายได้ในห้องนี้ ราชันมังกรอุทกเหลือล้วนขนย้ายไปก่อน
แล้ว ที่เหลืออยู่ในนี้ล้วนไม่อาจขนย้าย แต่ข้าลองดูได้"

ฉินอวินผลักประตูใหญ่ที่ปิดสนิท บังเกิดเสียงดังเอี๊ยด

ด้านในแทบจะว่างเปล่า หนึ่งปราดมองไป เหลือวัตถุเพียงสามชิ้น

ชิ้นแรกเป็นขวานศิลาขนาดใหญ่ ปักอยู่บนพื้นอย่างมั่นคง ยาก
ขยับเขยื้อน ชิ้นที่สองกลับเป็นม้วนเอกสารที่วางบนแท่นศิลา ชิ้นที่สาม
เป็นภาพศิลาแผ่นหนึ่ง เต็มไปด้วยรอยฝ่ามือประทับ ทั้งสิ้นหนึ่งร้อยแปด
สิบเก้ารอย

เพียงกวาดตามอง ฉินอวินอดวูบไหวในใจมิได้

"ล้วนไม่สามัญ" ฉินอวินสะท้อนหัวในใจ

"ดูไปที่ละอย่าง"

ฉินอวี่นมาถึงหน้าขวานศิลา เพียงเหยียดแขน กระบี่เหินเจ็ดเล่ม
ลอยออก เริ่มรื้อถอนเร็ว

ขวานศิลานี้ปักแน่นอยู่กับที่ ไม่ขยับเขยื้อนแม้แต่หน่อย

ฉินอวี่นเสียเวลาชั่วตีมาหนึ่งจอกถึงทลายศาสตร์ผนึกกักขังแล้ว
รื้อถอนมาได้

ขวานศิลาทั้งเล่มล้มครืนลง ทั้งกรูสมบัติสะท้อนไหวพิกหนึ่ง ฉิน
อวี่นขึ้นหน้าใช้สองแขนกำด้ามขวานขนาดยักษ์

"หนักยิ่ง ขนาดออกแรงยังไม่ขยับเลย ต้องใช้ศาสตราวุธโอส
ถิพย์ทองม่วงเข้าช่วย" ฉินอวี่นออกจะตกตะลึง เขาหลอมกลั่นโอส
ถิพย์ทองม่วงได้แล้ว เรียวแหลมมหาศาลยิ่งนัก แต่ยังคงไม่อาจขยับขวานศิลา
แม้แต่หน่อย หลังใช้ศาสตราวุธโอสถิพย์ทองม่วงแล้ว ถึงได้ยกขวาน
ศิลาขึ้นมาได้

ศาสตราวุธแทรกซึมเข้าสู่ภายใน หล่อเลี้ยงขวานศิลาเล่มนี้
อย่างรวดเร็ว

เมื่อหล่อเลี้ยงก็ได้ข้อมูลของขวานศิลาเล่มนี้

" **‘ปรศุฟ้า’** ราชันมังกรอุทกเหลืองมีตาหามีแวไม่ ของวิเศษชั้น
นี้ถึงกับไม่รู้จัก" ฉินอวี่นออกจะประหลาดใจ "เพียงแต่ขวานนี้หนักจนเกิน
ไป เหมาะสำหรับผู้ที่มีสังขารแกร่งกล้าอย่างยิ่งใช้งาน คาดว่ามังกรอุทก
เหลืองนอกอาณาจักรตนนั้นคงคาดหวังให้รุ่นหลังมีสังขารถึงขั้นจิตเอกะ
หากถึงขั้นจิตเอกะ กลับเหมาะจะใช้งานขวานปรศุฟ้านี้"

"หุดตัว หุดตัว หุดตัว" ขวานปรศุฟ้าหุดตัวลงอย่างรวดเร็ว เหลือ
ขนาดเพียงจิ้งก่า จากนั้นฉินอวี่นก็เก็บเข้าถ้ำจักรวาล

ย่างเดินต่อมาถึงหน้าม้วนเอกสารบนแท่นศิลา กระบี่เหินเจ็ดเล่ม

ทลายศาสตร์คาถาผนึกกักขัง ม้วนเอกสารมาอยู่ในมือ

“นี่คืออันใดกัน” ม้วนสารคลี่ออกตรงหน้า เพียงมองเห็น ฉินอวี่น ตะลึงงันยิ่ง

“แผนที่ นี่คือการเดินทางไปในนอกอาณาจักร?”

ฉินอวี่นออกจะประหลาดใจ รีบพินิจอย่างละเอียด “นี่คือแผนที่การเดินทางมายังโลกนี้ของมังกรอุทกเหลื่องนอกอาณาจักรตนนั้น”

มูลค่าของแผนที่การเดินทางนี้ยากตีราคา

สำหรับผู้ธำรงอยู่ในระดับสุดยอดแห่งโลกโลกาอย่างจักรพรรดิ มนุษย์หรือปรมาจารย์จาง สำนวณนอกอาณาจักรเป็นเรื่องง่ายดาย แต่สำหรับฉินอวี่น นี่เป็นแผนที่การเดินทางไปในนอกอาณาจักรชิ้นแรกที่เขา ได้ครอง

“เก็บไว้ก่อน” ฉินอวี่นรีบเก็บแผนที่ขึ้น จากนั้นไปยังสมบัติชั้นที่สาม

ชั้นที่สามเป็นภาพศิลาติดบนผนัง

ฉินอวี่นใช้กระบี่เหินเจ็ดเล่มทลายศาสตร์ผนึกกักขังในชั่วตีเมฆา หนึ่งจอก ขณะที่ทลายศาสตร์ผนึกกักขัง ด้านล่างของภาพศิลาพลัน ปรากฏตัวอักษรชั้นที่ละตัว

“ข้าฝ่าทะลวงแดนดาวนอกอาณาจักร ผ่านดวงดาวรกร้างเปล่า เปลี่ยวกว้างขวางสุดลูกหูลูกตาดวงหนึ่ง พบแผ่นศิลานี้บนดาวดวงนั้น มี รอยฝ่ามือหนึ่งรอยแปดสิบเก้ารอย ข้าพ่งพิจารณา ให้สะท้อนไหว เป็น สุดยอดเคล็ดวิชาที่ข้าไม่เคยพบเห็นมาก่อนในชีวิต เหนือชั้นกว่าวิชา ปิศาจฟ้าที่ข้าได้รับสืบทอด จึงกริดใจแผ่นศิลานี้มาทั้งผืน รุนหลังได้ ครอบครอง จงถนอมรักษา ห้ามมิให้ผู้อื่นล่วงรู้ มิฉะนั้นอาจชักนำภัยพิบัติ ใหญ่หลวง จงจำไว้ จงจำไว้!”

อักษรเหล่านี้ปรากฏขึ้นแล้วก็มลายหายไป

ฉินอวี่นตื่นตะลึง

"อันใดกัน เป็นสุดยอดเคล็ดวิชาที่มังกรอุทกเหลื่องนอกอาณาจักร
ตนนั้นไม่เคยพบเห็นมาก่อน?" ฉินอวี่นพิจารณาแผ่นศิลานั้น นึกปีติยินดี
แต่ก็หดหู่

หดหู่เนื่องเพราะเป็นวิชาฝ่ามือ เป็นเคล็ดวิชาในการต่อสู้ มิใช่วิชา
สำหรับฝึกบำเพ็ญ

สายเขียนกระบี่นั้นบรรลुเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ก็เป็นขีด
จำกัดสูงสุดแล้ว ถึงบัดนี้ยังไม่มีวิชาหลอมรวมจิตเอกะ

"ดูว่าเป็นกระบวนท่าอันใดกันแน่" ฉินอวี่นเริ่มเพ่งสมาธิ พินิจอย่าง
ตั้งอกตั้งใจ

ถึงระดับชั้นอย่างฉินอวี่น วิชาฝ่ามือ วิชาดาบ วิชาหมัดหรือวิชา
กระบี่ล้วนแตกต่างกันไม่มาก

มหามรรคาทุกสายล้วนเชื่อมโยงกัน

ที่ฉินอวี่นพิจารณาคือ "มรรคา" ที่แฝงอยู่เบื้องหลังกระบวนท่าเหล่านี้

เพียงเพ่งพินิจ ฉินอวี่นก็ค่อยๆ จ่อมจมเข้าสู่เคล็ดมรรคา วิชา
ฝ่ามือบนแผ่นศิลานี้ได้รับการยกย่องจากมังกรอุทกเหลื่องนอกอาณาจักร
ถึงขนาดนี้ ย่อมยอดเยี่ยมเลิศล้ำอย่างแท้จริง

"ร้ายกาจ ร้ายกาจ การผสมผสานของอารมณ์และกระบวนท่า ถึง
กับสมบูรณ์แบบเช่นนี้...ฟ้าดินแห่งกระบี่ของข้า นับว่าวิจิตรอัศจรรย์แล้ว
มันกลับยิ่งเลิศล้ำกว่า"

ฉินอวี่นพิจารณาแล้วให้สะท้อนหัวนไหว วิชาฝ่ามือของยอดฝีมือ
ผู้อาวุโสในนามท่านนี้มีส่วนเชื่อมโยงถึงกัน ยิ่งกว่านั้นยังเหนือชั้นกว่า ฉิน

อวีนในตอนนี้นำกำลังพิจารณาใคร่ครวญการผสมผสานอย่างสมบูรณ์แบบ
ของ “กฎารมณ” (ยอดแห่งอารมณ์) และ “กระบวนท่า” ส่วนแผ่นศิลานี้
เปิดโลกทัศน์ใหม่ ทำให้ฉินอวีนรู้แจ้งมากขึ้น

เหนือคนยังมีคน เหนือฟ้ายังมีฟ้า

จงอย่าได้คิดว่าตนเองสมบูรณ์แบบแล้วเป็นอันขาด เมื่อได้เห็นโลก
ใหม่เอี่ยม ฉินอวีนยอมสยบทั้งกายใจ ถึงขั้นซาบซึ้งเต็มหัวใจ

มิน่าเล่ามังกรอุทกเหลื่องนอกอาณาจักรตนนั้นเมื่อเห็นแผ่นศิลานี้
บนดาวดวงหนึ่ง ถึงกับตื่นเต้นหัวนโหวจนต้องตัดเงื่อนไขแผ่นศิลานี้
ติดตัวไปด้วย เพื่อจะได้ศึกษาวิเคราะห์ได้ตลอดเวลา

“นี่เป็นแห่งที่สามที่ข้าเข้ามาหรือถอน ราชันมังกรอุทกเหลื่องนั้นช่าง
โง่เขลา ไม่เข้าใจวิชาฝ่ามือบนแผ่นศิลานั้น แผนที่ก็มองไม่เห็น ขวานเล่ม
นั้นก็ไม่ใช่กระจางว่าเป็นของวิเศษใดกัน กลับไม่ให้ความสำคัญ” ฉินอวีน
ตริกตรอง “หากข้ารู้แต่เนิ่นๆ ข้าคงมาที่นี่เป็นที่แรกแล้ว”

สำหรับราชันมังกรอุทกเหลื่องแล้ว กลับรู้เพียงว่า “วิญญาณศิลา
เมฆวารี” และ “เสาเพลิงเมฆา” ล้ำค่าอย่างยิ่ง

สมบัติสามชิ้นในกรุสมบัติ มันไม่อาจมั่นใจ จึงให้ฉินอวีนขนย้าย
เป็นแห่งที่สาม

ผู้ใดจะคาด... ที่นี้ต่างหากที่ให้ผลเก็บเกี่ยวครั้งใหญ่

อีกฟากหนึ่ง

นอกบริเวณหัวใจของซากศพมังกรอุทกเหลื่องนอกอาณาจักร

มังกรดำที่กลายร่างมาจากเจ้าวังมังกรดำ ตะปบกรงเล็บใส่บริเวณ
หัวใจนั้น ค่ายคาถาเพียงกระพือมโหว แต่ไม่ทลายแม้แต่หยด

“ต้องเป็นปีศาจมัจฉาน้อยนั่นเป็นแน่” หวงซงที่อยู่ด้านข้างเอ่ยเสียง

ฮึดฮัด “นางยอมเข้าไปแล้ว หัวใจถึงได้ปิดลง ทันทีที่ปิดลง การป้องกันก็เข้มงวดแน่นหนาแล้ว”

“ฉินอวิ้นพาปิศาจมัจฉาน้อยนั้นไปพบราชันมังกรอุทกเหลืออง” มังกรดำร่อนลงด้านข้าง กลายร่างเป็นชายชรา มั่นนั้วหน้าเอ่ยว่า “ก่อนหน้านี้ตอนเจ้าตรวจจับได้ว่าถ้าฟ้าเปิดออกครั้งแรก น่าจะเป็นปิศาจมัจฉาน้อยเข้ามาแล้ว พวกเรามาเข้าไปหนึ่งก้าว ช่างเถอะ ช่างเถอะ” มังกรดำเอ่ยขึ้น “ซงเออร์ พวกเรารีบไปเก็บกวาดสมบัติ หลังเก็บสิ้นแล้ว อีกร้อยวัน เจ้าค่อยมาใหม่ ไม่งั้นพลังงานที่สั่งสมในหัวใจเพียงพอจะฟอกโลหิตให้เจ้าอีกครั้ง”

“ขอรับ” หวงซงพยักหน้า มันเองก็ไม่มีหนทางอื่น

“ไปเถอะ”

เจ้าวังมังกรดำพาหวงซงเสาะหาสมบัติไปที่สระแห่งอีกครั้ง

“เฮอะ ต้องเป็นราชามารหน้าหยกนั่นรื้อถอนที่นั่นแล้ว” มังกรดำมองโถงดำหนักที่พังครืนลงโดยสิ้นเชิง แค้นเสียงอย่างหัวเสีย “ไป ไป ที่อื่น”

เสาะหาไม่หยุดหย่อน พอพบสมบัติอยู่บ้าง เจ้าวังมังกรดำรื้อถอนขนย้ายอย่างยินดี ยิ่งได้มากยิ่งอารมณ์ดีขึ้น

เวลาเคลื่อนคล้อยไม่หยุด

ชั่วพริบตาผ่านพ้นไปอีกหนึ่งวันแล้ว

“แปลกจริง ภายในถ้ำฟ้าแห่งนี้เกือบครึ่งซาล้วนยำเหี้ยบจนทั่ว และรื้อถอนไปมากแล้ว แต่ไฉนไม่พบราชามารหน้าหยก” มันออกจะฉงนสงสัย ภายในซากมังกรอุทกเหลือองนอกอาณาจักรก็ใหญ่เพียงเท่านี้ แม้วกวนดั่งเขาวงกต แต่ยำเดินถึงหนึ่งวันเต็มๆ ถึงกับไม่พบราชามารหน้า

หยก ทำให้มันนึกแปลกใจ ด้วยหัวนกรงราชามารหน้าหยกนั้นเป็นที่สุด
จึงคอยระแวงระวังป้องกันอยู่ตลอดเวลา

“ท่านดา ประตุโงงตำหนักนี้ ข้าถึงกับผลักเปิดไม่ออก” หวงซงรีบ
ตะโกนบอก

“หืม?” เจ้าวังมังกรดำเดินเข้ามา

โงงตำหนักแห่งนี้คือกรุสมบัติ เนื่องจากฉินอวินกำลังศึกษาแผ่น
ศิลาอยู่ด้านในอย่างเพลิดเพลินไหลหลง ดังนั้นจึงปิดประตูโงงตำหนักเสีย
ไม่ยอมให้ผู้ใดรบกวน

“ผลักเปิดไม่ออก? ข้าลองดู” เจ้าวังมังกรดำเดินเข้ามา เพียงสะบัด
มือ ศาสตราวุธพิจิตเอกะฟุ้งปะทะบนบานประตู ดาลหลังบานประตูสั่น
สะเทือน

“ปิดจากด้านใน?” เจ้าวังมังกรดำนึกฉงน “ราชามารหน้าหยกอยู่
ในนั้นหรือ โฉนเข้าไปยังที่แห่งหนึ่งถึงต้องปิดประตูด้วย หรือเป็น
สถานที่สำคัญมาก”

คิดถึงตรงนี้ เจ้าวังมังกรดำออกจะร้อนใจ

“เปิดออก” ศาสตราวุธพิจิตเอกะฟุ้งโถม กระแทกบนบานประตู
ครั้งแล้วครั้งเล่า

ปัง! ปัง! ปัง!

ประตูกรุสมบัติสั่นสะเทือน

ภายในกรุสมบัติ ฉินอวินเพลินกับวิชาฝ่ามือ แต่ทันใดนั้น เสียง
ประตูดังปังๆ ฉินอวินขมวดคิ้วมองไปทางประตูที่ปิดสนิท “หนวกหูจะ
ตายแล้ว!”

ปัง! ในที่สุดประตูถูกกระแทกเปิดออก กรงเล็บขนาดยักษ์ตบบาน
ประตูหลุดจากกรอบลอยกระเด็น

เจ้าวังมั่งกรดำถอนกรงเล็บกลับไปพาหวงขงสาวเท้าเข้ามา
“ราชามารหน้าหยก เจ้าหลบที่นี่...เอ๊ะ? เป็นเจ้า? ฉินอวี่น?”
เจ้าวังมั่งกรดำมองฉินอวี่นอย่างสงสัย

ตอน 69 มังกรดำเฝ้าอย่างเจ้าก็มาหรือ

เจ้าวังมังกรดำกวาดตามองสมบัติปราดหนึ่ง บริเวณที่ตั้งของชวานศิลาแต่เดิมยังพอมองเห็นร่องรอยการรื้อถอนได้ ส่วนอื่นๆ ล้วนว่างเปล่า แผ่นศิลาฝ่ามือที่นับว่าสะกดตา มองเผินๆ กลับมองอันใดไม่ออก

“ฉินอวี่น มีเจ้าเพียงคนเดียวที่นี่หรือ” เจ้าวังมังกรดำมองฉินอวี่น คล้ายได้สวน

“เจ้าวังมังกรดำ บังเอิญเหลือเกิน” ฉินอวี่นมองบุรุษชราตรงหน้า สองตาเปล่งประกาย “ข้ามิได้ไปพบเจ้า เจ้ากลับมาหาถึงที่แล้ว”

“เฮอะ” เจ้าวังมังกรดำสีหน้าไม่สบอารมณ์

หวงซ่งที่อยู่ด้านข้างอดแสบเสียงมิได้ “บังอาจ! ต่อหน้าท่านตาข้า เจ้ากล้าไรมารยาทเช่นนี้หรือ”

“หวงซ่งองค์ชายใหญ่แห่งวังมังกรอุทกเหลืออง” ฉินอวี่นพยักหน้า “ข้าเคยได้ยินเรื่องเจ้า ลูกชายของราชินีมังกร ใจร้อนเหี้ยมโหด ก่อหายนะในพื้นที่ กระทั่งบิดาตนเองยังมีจิตคิดทำร้าย”

“ตาแต่นั้น มอบถ้าฟ้าให้ข้าเสียแต่โดยดีก็หมดเรื่องแล้วมิใช่หรือ”
หวงซงเดือดดาล “ไม่ยอมมอบให้ข้าอยู่นั้นแล้ว ตอนนี้ถึงกับให้โอกาส
ปีศาจมัจฉาน้อยฟอกโลหิตก่อน สมควรตายนัก!”

เจ้าวังมั่งกรด่ากลับเอ่ยปราช “เอาละ ซงเอ๋อร์ เรื่องนี้ยุติเท่านั้นก่อน
ชั่วคราว”

หวงซงถึงได้อดกลั้นไว้ แต่ยังคงจ้องฉินอวีนอย่างจะกินเลือดกิน
เนื้อ

ในสายตามัน...หากมิใช่เพราะฉินอวีนพาปีศาจมัจฉาน้อยมา มัน
ยอมเข้าไปในหัวใจเพื่อฟอกโลหิตได้ก่อน อนาคตไร้สิ้นสุด

“ฉินอวีน” เจ้าวังมั่งกรด่ามองฉินอวีน เอ่ยเสียงราบเรียบ “ข้าขอ
ถาม เจ้าเห็นราชามารหน้าหยกหรือไม่”

“เห็นแล้ว” ฉินอวีนพยักหน้า

“อยู่ที่ใด” เจ้าวังมั่งกรด่ารีบถามต่อ ราชามารหน้าหยกต่างหากที่
เป็นคู่ต่อกรเพียงผู้เดียวของมัน

“เจ้าอยากรู้มากหรือ” ฉินอวีนจ้องกลับด้วยแววตาแปลกประหลาด
เจ้าวังมั่งกรด่าพยักหน้า

ทั้งวันมานี้ แม้ภายในซากมังกรอุทกเหลืองนอกอาณาจักรจะคล้าย
เขาวงกต แต่ก็มีพื้นที่เพียงเท่านี้ ถึงกับไม่พบราชามารหน้าหยกอีก ทำให้
มันไม่สบายใจ

“ก่อนข้าจะตอบ ข้าขอถามเจ้า” ฉินอวีนเอ่ยขึ้น “การตายของบิดา
บุญธรรมปีศาจมัจฉาน้อย เจ้าล่วงรู้กระมัง”

“ฟังว่าเป็นสหายประเสริฐของเจ้า” เจ้าวังมั่งกรด่าพยักหน้าเล็ก
น้อย “เจ้าเองก็น่าจะรู้ ข้าต้องการกำจัดบุตรธิดานอกสมรสของราชันมังกร
อุทกเหลือง ทำให้พี่น้องของเจ้าเดือดร้อนโดยไม่ตั้งใจเท่านั้น”

“ทำให้เดือดร้อนโดยไม่ตั้งใจ? กล่าวได้อย่างคล่องปากนัก” ฉินอวี่นแค้นยี้มเย็นชา

“บุตรีตานอกสมรสเหล่านี้นั้นกระทำความผิดใดหรือ บัณฑิตผู้พี่น้องของข้ากระทำความผิดใดหรือ ต้องกำจัดสังหารให้สิ้นก็เพราะความทะเยอทะยานของเจ้า”

“อืมมจ๋ ข้าล้วนเข้าใจ” เจ้าวังมังกรดำพยักหน้าอย่างขอไปที “เรื่องนี้ไฉ่ค้อยเอ่ยกัณวันหลัง ตอนนี้อย่าถามเจ้า เห็นราชามารหน้าหยกนั้นหรือไม่ รู้หรือไม่ว่ามันอยู่ที่ใด”

เจ้าวังมังกรดำออกจะเหลืออดมดปลวกตัวจ้อยตายไปก็เท่านั้นตณถามอย่างเกรงใจ ถือว่าไว้หน้าเซียนกระบี่แห่งเผ่ามนุษย์แล้ว

“บัณฑิต” ฉินอวี่นเอ่ยเสียงเบา “เจ็ดปีแล้ว เจ้าตายไปเจ็ดปีแล้วถึงวันนี้ข้าถึงได้แก้แค้นให้จริงๆ”

ผู้ลงมือในตอนนั้นเป็นปีศาจระดับเล็ก ถูกฉินอวี่นสังหารแล้ว

แต่ผู้สั่งการเบื้องหลังตัวจริงก็คือเจ้าวังมังกรดำ ราชินีมังกรออกหน้าสั่งการก็เพราะเจ้าวังมังกรดำคอยชักใย นางต้องปฏิบัติตามแต่โดยดี ทั้งสมรสกับราชันมังกรอุทกเหลืออง ทั้งส่งคนไล่ล่าสังหาร นางก็เป็นเพียงเบี้ยตัวหนึ่ง เจ้าวังมังกรดำต่างหากที่เป็นตัวการแท้จริงอยู่เบื้องหลัง

“แก้แค้นให้จริงๆ?” เจ้าวังมังกรดำตะลึงงัน

“ไป” ฉินอวี่นเพียงเหวี่ยงแขนสามห่วงกลมสีดำบนข้อมือซ้ายพลันลอยออกดังขวับๆ ปะทะลมขยายใหญ่ ห่วงกลมดำมะเหมือมปรากฏลายคาถาไหลเวียน รังสีน้ำประหวั่นพรั่นพรึงครอบคลุมเจ้าวังมังกรดำซึ่งอยู่ห่างออกไป

“ແ่แล้ว” มันพลันรู้สึกถึงพลังงานไร้รูปแผ่คลุม เริ่มส่งผลกระทบต่อศาสตราภพภายในร่าง อานุภาพของสามห่วงนี้ ทำให้เจ้าวังมังกร

ตำรูลึกถึงภัยคุกคามครั้งใหญ่

ชั่วพริบตากลายเป็นมังกรดำขนาดมหึมา ร่างขยายใหญ่
พรวดพราดกระแทกชนผนังโถง เสียงดังสะเทือนเลื่อนลั่น โถงเริ่มพัง
ทลาย ปากอ้ากว้างพ่นเปลวเพลิงสีม่วงดำเหิมเกริมจู่โจมทำลายล้างทุก
อย่าง

ทว่าสามห่วงสีดำลอยคว้างอยู่กลางอากาศ ขยายจนมีขนาดใหญ่
โต แต่ละห่วงประหนึ่งห่วงฟ้าดินขนาดมโหฬาร แผ่คลุมทุกอย่างมิดชิด

“พิษแผดเผาเขมือบพิฆาต” อันลือเลื่องทั่วหล้าของเจ้าวังมังกรดำ
แม้อำมหิตโหดเหี้ยม แต่ถูกห่วงเอกภพพันธนาการไว้สิ้นในขอบเขตหนึ่ง
ไม่อาจพ่นสู่ภายนอก

“بيب!” ฉินอวินตะคอกดั่งลั่น

สามห่วงสีดำขนาดมหึมาลดระดับลงพร้อมหดตัว

พิษแผดเผาเขมือบพิฆาตเหล่านั้นถูกبيبอัด มังกรดำตนนั้นก็ถูก
بيبอัดจนมีขนาดเล็กลง

“เป็นไปได้อย่างไร” เจ้าวังมังกรดำไม่ยากเชื่อ มันดันรณสะบัดร่าง
อย่างบ้าคลั่ง ร่างแท้ปีศาจมังกรออกฤทธิ์เดช กรงเล็บแหลมคมและ
หางยาววัดฟ้าดัดโจมตีพลังไร้รูปที่ครอบคลุมรอบทิศทาง บังเกิดเสียงดัง
ดังกังวาน ชั่วขณะนั้นมันไม่อาจผลักดันพลังไร้รูปออกไปได้

สามห่วงสีดำภายใต้การควบคุมของฉินอวินยังคงหดตัวลงช้าๆ

“ท่านดา ท่านดา” หวงซงก็อยู่ภายในนั้น ออกจะลนลานทำอันใด
ไม่ถูก

“เป็นไปได้ไม่ได้ เป็นของวิเศษใดกันแน่ โฉนถึงร้ายกาจเพียงนี้” เจ้า
วังมังกรดำมองสามห่วงสีดำที่หดตัวبيبอัด สองตาจับจ้องฉินอวินที่อยู่
ห่างออกไปด้วยสายตาระหนักแน่นเคือง “ต่อให้เป็นรัตนศักดิ์สิทธิ์ แต่

ฉินอวี่นเป็นคนควบคุม ย่อมไม่อาจสยบเข้าได้"

ฉินอวี่นมองเจ้าวังมั่งกรดำ

เมื่อมรรคากระบี่ที่รู้แจ้งสอดคล้องต้องกันกับห้วงเอกภพ ย่อมให้อาณาภพร้ายกาจเพียงพอ

"หยุดดั้นร่นได้แล้ว" ฉินอวี่นบอก

"ตึงๆๆ!" เจ้าวังมั่งกรดำยังคงดั้นร่นสุดกำลัง แต่ห้วงเอกภพค่อยๆหดตัว ยิ่งทำให้มันสิ้นหวัง ในที่สุดก็จำต้องยอมรับว่าด้วยตัวมันเองไม่อาจหนีพ้นไปได้เลยแม้แต่หน่อย

มันก็มองฉินอวี่น คำรามเสียงต่ำ "เขียนกระบี่ฉิน ทัวหล้าล้วนมองเจ้าผิดไป ต่างกล่าวว่าเจ้าเป็นเขียนกระบี่บรรลุมรรคาธรรมดา นำชั้นนักพลังฝีมือของเจ้าน่ากลัวเสียยิ่งกว่าผู้เฒ่ากระบี่ที่ข้าเคยพบในตอนนั้น ทั้งๆ ที่ไม่ได้ใช้กระบี่เหิน แค่เพียงห้วงกลมของวิเศษก็เพียงพอสยบเข้าได้แล้ว"

มันเอ่ยเสียงเร่ร่อน "ข้ายอมแพ้...เขียนกระบี่ฉิน โปรดไว้ชีวิตข้าด้วย เจ้ามีข้อเรียกร้องใดกำชับมาได้เต็มที่"

"บ๊ีบ!" ฉินอวี่นยังคงควบคุมห้วงเอกภพต่อไป

เป็นครั้งแรกที่ฉินอวี่นใช้ห้วงเอกภพจัดการศัตรูอย่างเต็มกำลัง หากศัตรูมีพลังฝีมือแกร่งกล้าเพียงพอ ห้วงเอกภพย่อมสยบมิได้ แต่ตอนนี้ แรงต้านของเจ้าวังมั่งกรดำยังไม่ถึงขั้น

พลันมวลอากาศภายในห้วงเอกภพหมุนวนเป็นเกลียวพาดผ่านห้วงซง

"โอ๊ย!" มันร้องลั่นอย่างเจ็บปวดคำหนึ่ง บัดนี้เจ้าวังมั่งกรดำมิได้แบ่งสมาธิปกป้องคุ้มกันห้วงซง "ท่านดา!" เพียงชั่วพริบตาถูกร่างบิดหมุนเป็นเกลียวจนดับสิ้น กลายเป็นซากมังกรอุทกเหลืออดตนหนึ่ง ซากนั้นยัง

ถูกบิตหมุนจนแหลกและอย่างรวดเร็ว เนื่องจากแรงกดดันในห้วงเอกภพ
นำห้วงผวา สังขารของห้วงซงไม่อาจแบกรับไหว

“ไว้ชีวิตด้วย โปรดไว้ชีวิตข้าด้วย ข้ามั่งกรอุทกตนหนึ่ง หลอมรวม
จิตเอเกะนั้นไม่ง่าย” เจ้าวังมั่งกรดำร้องขอด้วยสายตาวิงวอน “เขียนกระบี่
ฉิน โปรดให้ทางรอดแก่ข้า โปรดให้ทางรอดแก่ข้า!”

ฉินอวินกลับไม่เอ่ยกล่าวอันใด

ห้วงเอกภพยังคงบีบอัดต่อไป ยิ่งหดตัวเล็กลงเรื่อยๆ เจ้าวังมั่งกร
ดำถูกบีบอัดจนมีขนาดเล็กลง

“ไม่...” มันรู้สึกขวญผวา

สุดท้ายสามห้วงสีดำนั่นคล่องรัดร่างมัน ชั่ววินาทีนั้น มันถูก
พันธนาการโดยสิ้นเชิง ไม่อาจขยับเขยื้อนได้อีก ล้มกองบนพื้นกรุสมบัติ
เสียงดังตบหนึ่ง

“อานุภาพของห้วงเอกภพแข็งแกร่งยิ่งนัก ใช้เดียวๆ ก็จับกุมเจ้า
วังมั่งกรดำได้แล้ว” ฉินอวินพึมพำ เหนือผุดบนหน้าผากอยู่บ้าง “เพียงแต่
ออกจะผลาญพลังกำลัง อีกทั้งเสียเวลานานพอสมควร” หากใช้กระบี่เหิน
อัตรชีวี เพียงสองสามกระบี่ก็สยบได้แล้ว แต่นับว่าได้ทดสอบอานุภาพของ
ห้วงเอกภพแล้ว หากห้วงเอกภพอีกสามวงอยู่ในครอบครอง อานุภาพ
ย่อมเพิ่มมากกว่านี้

“เขียนกระบี่ฉิน เขียนกระบี่ฉิน” เจ้าวังมั่งกรดำซึ่งถูกห้วงเอกภพ
พันธนาการร้องวิงวอน

ฉินอวินกลับขึ้นหน้า เพียงโบกมือ รั้งสีกระบี่สายหนึ่งทะยานออก
รั้งสีกระบี่ไซซอนเข้าร่างเจ้าวังมั่งกรดำ โจมตีจิตเอเกะของมัน
โดยตรง

“เจ้าจะทำอันใด” มันตื่นตระหนกกลนกลาน

“เจ้าถามว่าข้าจะทำอันใดหรือ” เพียงชั่วไม่กี่วินาทีก็ทำให้จิตเอกะของเจ้าวังม้งกรดำอ่อนแอหาใดเปรียบ ฉินอวินสำแดงศาสตร์ผนึกกักขังอีกครั้ง ผนึกจิตเอกะของเจ้าวังม้งกรดำไว้โดยตรง

“เก็บ” ล้วงขวดหยกออกมา ฉินอวินดูจิตเอกะอันอ่อนแอของเจ้าวังม้งกรดำเข้าไป

จิตเอกะม้งกรดำสายหนึ่ง อ่อนแอหาใดเทียม ลอยออกจากร่างเข้าไปในขวดหยก ยิ่งลอยไปขนาดก็เล็กลงเรื่อยๆ

“ให้ทางรอดแก่ข้าด้วย” มันยังคงร้องวิงวอน

แต่ฉินอวินไม่เอ่ยกล่าววาจา มองจิตเอกะสายนั้นลอยเข้าขวดหยกด้วยสายตาเย็นชา จากนั้นค่อยปิดฝาขวด

ภายในขวดหยก ยะเยือกเย็นอ้างว้าง

จิตเอกะของราชามารหน้าหยกอยู่ภายในนั้นมาโดยตลอด พลันรู้สึกเบื่อบนที่ถูกปิดผนึกเปิดออก อดเงยหน้ามองมิได้ จิตเอกะอีกสายลอยสวบเข้ามา

“ที่นี่...” เจ้าวังม้งกรดำมาถึงสถานที่ไม่คุ้นเคย ออกจะตระหนก ลนลาน รีบสำรวจโดยรอบ

“ม้งกรดำเฒ่าอย่างเจ้าก็มาหรือ” เสียงหัวเราะเยาะหยันแว่วดังจากด้านข้าง

ตอน 70 การตายของราชันมังกร อุกทเลื่อง

จิตเอกะของเจ้าวังมังกรดำหันขวับมองไป เห็นราชามารหน้าหยก
นั่งขัดสมาธิอยู่ตรงมุขหนึ่ง

"ราชามารหน้าหยก?" มั่นตะลึงงัน "เจ้าก็ถูกฉินอวิ้นจับเข้ามาหรือ
มีนาทั้งวันนี้ข้าไม่พบเจ้าเลย ก่อนหน้านี้อีกก็สงสัย ภายใต้อาณัติของ
เลื่องก็กว้างเพียงเท่านี้ ไฉนถึงไม่พบเจ้า บัดนี้เรากลับถูกจับขังในนี้ เจ้า
รู้หรือไม่ ฉินอวิ้นไม่สังหารพวกเรา แต่กักขังไว้แทน เพื่อเรื่องใดกันแน่"

"ข้าจะรู้ได้อย่างไร" ราชามารหน้าหยกแค้นยี้มเย็นชา

"มันไม่สังหาร แต่กักขังพวกเราไว้ เกรงว่าคงมีอุบาย" เจ้าวังมังกร
ดำเอ่ยขึ้น "เมื่อเป็นเช่นนี้ พวกเรายังมีทางรอด"

"เจ้ามีวิธีหรือ" ราชามารหน้าหยกปรายตามองเจ้าวังมังกรดำแวบ
หนึ่ง มันเองก็อยากมีชีวิตรอด

เจ้าวังมังกรดำถอนหายใจเอือก "บัดนี้พวกเราเป็นปลาเป็นเนื้อ ฉิน
อวิ้นเป็นมิดเซียง ฉื่อนแล้วพวกเราได้ตามอำเภอใจ ตอนนี้พวกเราได้แต่

รอให้มันปล่อยออกไป ถึงตอนนั้นก็รู้ถึงความคิดมันแล้ว"

"เหลวไหล" ราชามารหน้าหยกเบะปาก หลับตาลง

"เฮ้อ" เจ้าวังมังกรดำก็นิ่งขัดสมาธิลงตรงนั้น ศีรษะมังกรส่ายไหวเล็กน้อย "คาดไม่ถึงอย่างแท้จริง เขียนกระบี่ฉินอวี่นผู้นี้เด่นชัดว่าเป็นเพียงชั้นปฏุชน พลั้งฝีมือกลับนำหาวาดกลัวเช่นนี้ อาศัยเพียงห้วงกลมของวิเศษนั้นก็จับกุมเข้าได้แล้ว กระทั่งกระบี่เหินที่เขียนกระบี่ถนัดชำนาญก็ยังไม่ได้สำแดง"

"ฮาๆ" ราชามารหน้าหยกสลิ้มตา กลับแค้นหัวร่อ "ข้าโชคดีกว่าเจ้า ได้เห็นมันสำแดงกระบี่เหิน"

"หืม? อานุภาพเป็นอย่างไร" เจ้าวังมังกรดำรับสอบถาม

"หลอมกระบี่เป็นใยไหม ทั้งรอยกลางอากาศ" ราชามารหน้าหยกไม่ปิดบัง

เจ้าวังมังกรดำตกตะลึง "ทั้งรอยกลางอากาศ..."

"ฉินอวี่นผู้นี้ร้ายกาจโดยแท้" ราชามารหน้าหยกถอนหายใจ "ในประวัติศาสตร์สายเขียนกระบี่ มันติดสามอันดับต้น อีกทั้งยังอายุน้อยขนาดนี้ ก่อนอายุขัยห้าร้อยปี เกรงว่าจะกลายเป็นเขียนกระบี่ที่แกร่งกล้าที่สุดเท่าที่เคยมีมาในประวัติศาสตร์"

"เขียนกระบี่ที่แกร่งกล้าที่สุดเท่าที่เคยมีมาในประวัติศาสตร์แล้วอย่างไรเล่า ยังคงเป็นชั้นปฏุชนเท่านั้น" เจ้าวังมังกรดำเอ่ยขึ้น "ถึงอายุขัยห้าร้อยปี ยังคงดินเหลืองกลบหน้า"

ราชามารหน้าหยกหลับตาลง ไม่เอ่ยกล่าวอันใดอีก

ไม่ว่าอย่างไรพวกมันเขตชั้นจิตเอกะผู้ตะลุยมมาแล้วทั่วหล้า บัดนี้กลายเป็นนักโทษถูกคุมขัง เป็นหรือตายล้วนต้องดูสีหน้าของฉินอวี่น

ฉินอวินเก็บซากสังขารของเจ้าวังมังกรดำและสมบัติทั้งหมดอย่างรวดเร็ว ร่างแท่ปีศาจมังกรนี้ยังพอมีประโยชน์อยู่บ้าง จึงไม่ทำลายทิ้งเหมือนร่างของราชามารหน้าหยก

"รื้อถอนมาทั้งวัน ได้สมบัติไม่น้อย" ฉินอวินตรวจสอบดูหนึ่งเที่ยว ออกจะตระหนกตะลึง เจ้าวังมังกรดำรื้อถอนได้เป็นจำนวนมาก รวมกันแล้วนำตื่นตะลึง แต่แน่นอนว่าที่ล้ำค่าที่สุดล้วนเป็นตนได้ครอง

บัดนี้ จัดการผู้แกร่งกล้าเขตชั้นจิตเอกะทั้งสองแล้ว ฉินอวินจึงเพ่งพินิจแผ่นศิลาตรงหน้า

ศึกษาวิเคราะห์วิชาฝ่ามือบนผนังศิลาที่คิดค้นโดยผู้อาวุโสในนามระหว่างศึกษาพิจารณา ฉินอวินได้ผลเก็บเกี่ยวมากมายอยู่บ่อยครั้ง เดิมทีมรรคากระบี่สังฆลี้ก้ำ ที่ต้องการคือการหลอมผสมจนกระทั่งกระบี่กับสภาวะอารมณ์ มีกระบวนการจนกระทั่งกระจ่างเหนือน้ำ ปีกคู่บินเคียงและสังสารวัฏเป็นประสบการณ์ ต่อให้จำศีลศึกษาวิเคราะห์ด้วยตนเอง เชื่อว่าใช้เวลาสองสามปีย่อมหลอมผสมได้สำเร็จ กลายเป็นพื้นฐานมรรคากระบี่ที่สมบูรณ์แบบของตน แต่บัดนี้มีแรงกระตุ้นจากวิชาฝ่ามือบนผนังศิลา กระบวนการเร่งเร็วขึ้นอย่างมาก

ฉินอวินฝึกซ้อมวิชากระบี่ รังสีกระบี่โจนทะยาน สะเทือนเลื่อนลั่น ประหนึ่งสายฟ้าฟาด

มรรคากระบี่ใหม่ก่อได้เป็นรูปเป็นร่าง ก่อนสำเร็จสมบูรณ์อย่างรวดเร็ว

วังมังกอรูทกเหลืออง

"ไสหัวไป ไสหัวไปให้หมด!" ราชันมังกรรูทกเหลือองตวาดเดือดดาล บรรดาสาวใช้เฝ้าสมุทรและผู้คุ้มกันต่างถอยออกไป ภายในโถงเหลือเพียง

ราชันมังกรอุทกเหลือองนั่งโดดเดี่ยวเดียวดายบนบัลลังก์

มันนั่งตรงนั้นอย่างหงอยเหงาเศร้าซึม

พิษในร่างแผ่ลามไปไม่หยุด มันรับรู้ได้ว่าเข้าใกล้ความตายขึ้นทุก
ขณะ ความรู้สึกเช่นนี้แม้เป็นราชันมังกรผู้ปกครองแห่งเผ่าสมุทรยังรู้สึก
เจ็บปวดโกรธแค้น

มันพิโรธแค้นเคือง อาฆาตพยาบาท

"ให้ลูกสาวสมรสกับข้า บุญคุณแต่เก่าก่อนล้วนจอมปลอม เป็นเท็จ
ทั้งนั้น!"

มันขมขื่นสุดประมาณ "ลูกทรพีสองตนนั้นล้วนสวามีภักดีท่านตา
ของพวกมัน ฮาๆ ก็เพราะท่านตาของพวกมันเป็นจอมปีศาจเขตชั้นจิต
เออะนะหรือ"

ราชันมังกรอุทกเหลือองล้วงของวิเศษสำหรับส่งสัญญาณออกมา
"หนึ่งเดือนแล้ว มังกรดำและราชามารหน้าหยกเข้าไปในถ้ำฟ้าหนึ่งเดือน
แล้ว แต่พิมพ์ลักษณ์สัญญาณของมันทั้งคู่ยังไม่ซ่านสลาย"

ราชันมังกรอุทกเหลือองเดือดดาลแต่ไร้เรี่ยวแรง "พิมพ์ลักษณ์
สัญญาณไม่ซ่านสลาย แสดงว่าพวกมันยังไม่ตาย...ยังไม่ตายสักตน!"

แม้พิมพ์ลักษณ์สัญญาณของหวงซงลูกทรพีจะซ่านสลายไปแล้ว แต่
ที่ราชันมังกรอุทกเหลือองอยากสังหารมากที่สุดก็คือเจ้าวังมังกรดำต่าง
หาก!

หลังส่งฉินอวิน เจ้าวังมังกรดำและราชามารหน้าหยกเข้าไปในถ้ำ
ฟ้าแล้ว ราชันมังกรอุทกเหลือองก็ตรวจสอบของวิเศษส่งสัญญาณของตน
ทุกเมื่อเชิ้อวัน บางวันคอยตรวจสอบถึงร้อยครั้งพันครั้ง ชั่วโมงเต็มสุรา
หนึ่งกา คอยตรวจสอบได้ถึงสิบครั้ง มันหวังเป็นอย่างยิ่งให้พิมพ์ลักษณ์
สัญญาณของเจ้าวังมังกรดำหายไปจากของวิเศษส่งสัญญาณ แม้ของเจ้า

วังมัจฉาไม่ช้านคลาย แต่ของราชามารหน้าหยกหายไปก็ยังมี

เนื่องเพราะสองตนนี้ ขอเพียงตนใดตนหนึ่งตายไป มันก็ประสบความสำเร็จครั้งใหญ่แล้ว!

หากราชามารหน้าหยกมอดม้วย เขาอินหม้วย่อมส่งเทพมารที่แกร่งกล้ากว่ามาสืบสวน และคงพบถ้ำฟ้าอย่างรวดเร็ว ถึงตอนนั้นจุดจบของเจ้าวังมัจฉาที่สังหารราชามารหน้าหยกไม่ต้องคิดให้มากเลยแม้แต่น้อย ด้วยวิธีการอันคุ้นเคยของเขาคินหม้วย ย่อมสังหารเจ้าวังมัจฉาเพื่อแก้แค้นอย่างแน่นอน

"ทั้งสองต่างไม่ตาย" ราชนิมังกรอุทกเหลืองขึ้นชมในใจ

มันเคยคิดเชื่อเชืฐเทพมารที่แกร่งกล้ากว่าเข้ามา แต่หากพลังฝีมือสูงกว่าเจ้าวังมัจฉาจนเกินไป เกรงว่าเจ้าวังมัจฉาจะยอมสยบ ก้มหัวให้แต่โดยดี กลับไม่เกิดความขัดแย้งรุนแรง

มีเพียงห่างชั้นกันไม่มาก ถึงเกิดการปะทะรุนแรงขึ้นได้

ผ่านไปอีกห้าวัน

สีหน้าราชนิมังกรอุทกเหลืองซีดเผือด แววตามืดมัว

"สะกดพิษร้ายไม่อยู่แล้ว วันนี้เป็นวันตายของข้า" ราชนิมังกรอุทกเหลืองมองของวิเศษส่งสัญญาณในมือ "พิมพ์ลักษณ์สัญญาณของราชามารหน้าหยกและเจ้าวังมัจฉายังคงไม่ช้านคลาย...ช่างเถอะ ช่างเถอะ"

มันทอดถอนใจเสียงเบา "การโต้กลับครั้งสุดท้ายของข้าก็ไร้ประโยชน์ อาศัยพลังของผู้อื่น ถึงอย่างไรก็ต้องอาศัยโชคช่วย เด่นชัดว่าข้าโชคไม่ดีพอ!"

เพียงชั่วฉู่คิด ราชนิมังกรอุทกเหลืองเปิดถ้ำฟ้า เข้าไปในนั้นด้วย

ตนเอง

ทันทีที่เข้ามา ก็ไปยังห้องลับแห่งหนึ่งในซากศพมังกรอุทกเหลือง
นอกอาณาจักร ห้องลับขนาดใหญ่นี้ปิดสนิท ในยามปกติไม่อาจเข้ามา
ได้โดยสิ้นเชิง มีเพียงเจ้าของถ้ำฟ้าถึงเยี่ยมกรายมาถึงบริเวณนี้ได้

ภายในห้องลับขนาดใหญ่ มีกระตุกอยู่บางส่วน

ราชันมังกรอุทกเหลืองแต่ละรุ่น บ้างต่อสู้บรรดาตายอยู่ภายนอก
บ้างฝังร่างไว้ภายในวังมังกรอุทกเหลือง บางตนยอมฝังร่างไว้ในถ้ำ
ฟ้า

“สายมังกรอุทกเหลืองของข้าจะสะบัดขนาดหรือไม่” ราชันมังกรอุทก
เหลืองนั่งขัดสมาธิที่นี่ รอคอยความตายอย่างเงียบสงบ

มันตรวจจับทุกหนแห่งภายในถ้ำฟ้าได้อย่างง่ายดาย พบว่าปีศาจ
มัจฉาน้อยกำลังฟอกโลहितอยู่ในบริเวณหัวใจ

“ปีศาจมัจฉาน้อย” รอยยิ้มผุดบนใบหน้า “ไม่ว่าเจ้าจะปฏิเสธ
อย่างไร ในตัวเจ้าล้วนมีสายเลือดมังกรอุทกเหลือง ติดตามเชียนกระบี่ฉิน
เจ้าต้องใช้ชีวิตให้ดี เจ้ามีลูกหลาน...สายมังกรอุทกเหลืองก็ไม่สะบัดแล้ว
ด้วยนิสัยใจคอของเชียนกระบี่ฉิน ข้ามอบสมบัติให้มากมาย มันย่อมช่วย
เจ้าเต็มที่”

พลันมันตกตะลึง “เหมือนมีบางอย่างผิดปกติ...”

มันอึ้งกันไปพักหนึ่ง “นี่...นี่...เป็นไปไม่ได้!”

ในที่สุดราชันมังกรอุทกเหลืองก็พบว่าที่ใดไม่ชอบมาพากล “ราชา
มารหน้าหยกและเจ้าวังมังกรดำเล่า ทั้งถ้ำฟ้า ไม่มีมันสองตนนี้อยู่?”

เจ้าของถ้ำฟ้าย่อมตรวจสอบทุกหนแห่งในถ้ำฟ้าได้

บัดนี้หลายแห่งภายในถ้ำฟ้าถูกรื้อถอน หลายแห่งพังทลายลงแล้ว
แต่ไม่พบราชามารหน้าหยกและเจ้าวังมังกรดำ

“พวกมันหายตัวไปแล้ว? ออกจากถ้ำฟ้าไปแล้วหรือ เป็นไปไม่ได้ ถ้ำฟ้านี้ข้าเป็นเจ้าของ หากพวกมันจากไป ย่อมหลุดหลุดตาข้าไปไม่ได้”

ราชันมังกรอุทกเหลือมึง “พวกมันต้องอยู่ภายในถ้ำฟ้าเป็นแน่...แต่ไหนเสาะหาพวกมันไม่พบ พิมพ์ลักษณ์สัญญาณของพวกมันก็ไม่ชานสลาย”

พลันมันรู้สึกวิงเวียนเป็นระลอก พิษร้ายกำเริบ เริ่มครองสติอย่างยากลำบาก

“เกิดเรื่องใดขึ้นกันแน่ เกิดเรื่องใดขึ้นกันแน่” มันขบคิดไม่แตก

“ได้แต่สอบถามเขียนกระบี่ฉินแล้ว” ไม่มีวิธีอื่น ทั้งถ้ำฟ้า นอกจากมันแล้ว มีเพียงสองชีวิต หนึ่งคือฟู่ซือจั่วที่กำลังฟอกโลหิต ส่วนอีกหนึ่งคือฉินอวินซึ่งกำลังจำศีล กรุสมบัติที่ฉินอวินอยู่เด่นชัดว่าผ่านการต่อสู้ครั้งใหญ่มาหนึ่งคารบ ปรากฏเศษซากและร่องรอยความเสียหาย

ภายในกรุสมบัติ

ฉินอวินนั่งขัดสมาธิ เค้าโครงมรรคากระบี่ก่อร่างในใจอย่างสมบูรณ์แบบขึ้นทุกที ใกล้สำเร็จแล้ว

“เขียนกระบี่ฉิน” เสียงหนึ่งดังขึ้นที่ภายนอก

“หืม?” ฉินอวินขมวดคิ้ว การจำศีลฝึกบำเพ็ญกรบกวอน ออกจะไม่สบอารมณ์

“พิษร้ายในร่างข้าไม่อาจควบคุมอีกต่อไปแล้ว ข้ากำลังจะตาย” เสียงนั้นดังสะท้อนที่ข้างหู

ฉินอวินตะลึงไปเล็กน้อย ราชันมังกรอุทกเหลือมึงตนนั้นกำลังจะตาย?

“ข้าขอสอบถาม เกิดอันใดขึ้นกับราชามารหน้าหยกและเจ้าวัง

มังกรดำกันแน่ ข้ามันใจได้ว่าพวกมันอยู่ภายในถ้ำฟ้า มิได้ออกไป แต่
เสาะหาพวกมันในนี้ไม่พบ พิมพ์ลักษณ์สัญญาณก็ไม่ซ่านสลาย ข้าฉงน
งงวยยิ่ง” เสียงสอบถามนั้นออกจะอ่อนล้า

“อืมม” ฉินอวินพยักหน้า “พวกมันถูกข้ากำจัดแล้ว เพียงแต่จิตเอ
กะถูกข้ากักขังไว้ ตอนนี้มีไขเวลากำจัดจิตเอกะของพวกมัน”

“ว่ากระไร” เสียงราชันมังกรอุทกเหลืองเต็มไปด้วยความตกตะลึง
“นี่...เป็นไปได้อย่างไร”

ฉินอวินออกจะเห็นใจราชันมังกรอุทกเหลืองที่ใกล้ตายตนนี้

ล้วงของวิเศษอย่างหนึ่งจากหว่างเอวออกมา เป็นพัตรร้อยบุปผา
และเรือเหาะสีดำขนาดใหญ่เท่าฝ่ามือ “ท่านเชื่อแล้วหรือไม่”

“พัตรร้อยบุปผาของราชามารหน้าหยก และเรือเหาะนทีทมิฬของ
มังกรดำตนนั้น ข้าเชื่อแล้ว” ราชันมังกรอุทกเหลืองตื่นเต้นหาใดเปรียบ
มันคาดหวังรอคอยให้สองตนนั้นเช่นฆ่าสังหารกันเอง ไหนเลยจะคาด
สุดท้ายทั้งสองตนถูกฉินอวินจัดการ

“เขียนกระบี่ฉิน มังกรดำต้อยซาบซึ่งหาใดเปรียบ ซาบซึ่งหาใด
เปรียบ” ราชันมังกรอุทกเหลืองเอ่ยขึ้น “ข้าไม่มีโอกาสตอบแทน ลูกสาว
ข้าตนนั้น หวังว่าเขียนกระบี่ฉินจะดูแลให้มาก”

“ไม่ต้องให้ท่านบอก คำกำชับก่อนตายของบัณฑิต ข้าย่อมดูแล
อย่างตั้งใจ” ฉินอวินเอ่ยขึ้น

“เช่นนั้นก็ดี เช่นนี้ก็ดี...”

ชั่ววินาทีก่อนตาย กลับเห็นความสำคัญของปีศาจมัจฉาน้อยสาย
เลือดเพียงหนึ่งเดียว มีที่ท่าแห่งผู้เป็นบิดาขึ้นมาบ้างแล้ว

ภายในห้องลับขนาดใหญ่

“มังกรดำเฒ่าคิดการร้ายต่อสายมังกรอุทกเหลือของข้าอย่างนั้น หรือ ฮาๆ ทำให้เจ้าถูกฝังเป็นเพื่อนข้าได้ ข้าก็นอนตายตาหลับแล้ว” ราชัน มังกรอุทกเหลือเริ่มกลายสภาพเดิม กลายเป็นมังกรอุทกเหลือขนาดมหึมาขดตัวพุดหมอบอยู่ภายในห้องลับขนาดใหญ่ สายตามืดมัว “เขียน กระปี่ดิน ขอขอบคุณท่าน...ที่แก้แค้นให้ข้า” จากนั้นเปลือกตาหลุบลง สัม เสียงพลันเงียบหายไปทั้งอย่างนี้

ตอน 71 พื้นฐานมรรคาระยะที่

กรุสมบัติภายในถ้ำฟ้า

ฉินอวินนั่งขัดสมาธิเพ่งมองรอยฝ่ามือประทับแต่ละรอยบนแผ่นศิลา ศึกษา "วิชาฝ่ามือบนแผ่นศิลา" จนปรุโปร่ง วิชานี้ลึกล้ำสุดหยั่ง ยิ่งศึกษาพิจารณายิ่งเลื่อมใสศรัทธาหาใดเปรียบต่อผู้คิดค้นวิชานี้

หลังจากนั้น ฉินอวินค่อยๆ หลับตาลง ไม่เพ่งมองแผ่นศิลานั้นอีก เนื่องจากเค้าโครงมรรคาระยะที่สี่สมหมักบ่มในใจถึงระดับสมบูรณ์แบบที่สุด

ไม่ทราบว่าจะผ่านไปนานเท่าใด

พลันอาณาเขตไร้รูปสายหนึ่งระเบิดปะทุเสียงดังปัง โดยมีฉินอวินเป็นจุดศูนย์กลาง เศษซากของกรุสมบัติที่พังทลายบางส่วนลอยกระเด็นวืด

สภาพการณ์นี้หากให้ราชามารหน้าหยกและเจ้าวังมั่งกรดำพบเห็นเข้าย่อมตระหนกตกใจ เพราะพิสูจน์ว่าอาณาเขตมรรคาของฉินอวินเพียง

พอด้านทานอาณาเขตที่คอยสกัดกั้นภายในซากศพมังกรอุทกเหลือองนอก
อาณาจักร

พลังฝีมือของมังกรอุทกเหลือองนอกอาณาจักรนำหวาดกลัวเป็น
พิเศษ แม้เป็นเพียงซากศพ แต่อณาเขตภายในยังคงแข็งแกร่ง ก่อนหน้า
นี้ฉินอวี่น ราชามารหน้าหยกและเจ้าวังมังกรดำไม่อาจแผ่ซ่านอาณาเขต
ได้เลย แต่บัดนี้ฉินอวี่นแผ่ซ่านอาณาเขตได้เป็นบริเวณร้อยจั้ง แม้ยังคง
ถูกสกัดขัดขวาง แต่ความแตกต่างระหว่างกันไม่มากนัก อย่างน้อย
ซากศพนี้ไม่อาจกระทำถึงขั้น “สกัดกั้นโดยสิ้นเชิง”

อาณาเขตมรรคาโหมกระพือน้ำชั้ดออกเต็มกำลัง

“นี่ต่างหากถึงเป็นมรรคากระบี่ของข้า” ฉินอวี่นสำราญใจไม่มีที่
เปรียบ ค่อยๆ ลืมตาขึ้น “มรรคากระบี่ แบ่งเป็นฟ้าดินและมนุษย์ ฟ้าดิน
มีสภาวะอารมณ์ มนุษย์ก็มีสภาวะอารมณ์”

ผลรวมการสั่งสมจากทั้งสามโลก ในที่สุดก็กลายเป็นมรรคา
กระบี่ในปัจจุบัน

“ฟ้าดินแห่งกระบี่” ที่ตนเองตระหนักรู้ในโลกที่สองแห่งผืนหนึ่งร้อย
ปีเป็นมรรคากระบี่เลิศล้ำสมบูรณ์พร้อม ถึงขั้นก่อร่างสร้างรูปเป็นห้วงฟ้า
ดิน

มรรคากระบี่ที่รู้แจ้งในตอนนี้นำด้วยสภาวะอารมณ์ กระบี่ของฉิน
อวี่นจึงนำด้วยอารมณ์ เป็นตัวแทนกระแสน้ำอารมณ์และชีวีแห่งฟ้า
ดินและมนุษยชาติที่ดำเนินชีวีในโลก

“ฟ้าดินแห่งกระบี่” นับว่าสูงส่ง แต่มรรคากระบี่ในตอนนั้นก็กลับสูงล้ำ
กว่าหนึ่งขั้นและหล่อเลี้ยงกระบี่เหินอัถชีวีในร่างโดยปริยาย ทั้งยังหล่อ
เลี้ยงจิตวิญญาณแห่งกายเนื้อด้วย

จิตวิญญาณแกร่งกล้าขึ้นอย่างค่อยเป็นค่อยไป กระบี่เหินอัถชีวีก็

เปลี่ยนแปลง เมื่อหล่อเลี้ยงถึงช่วงท้ายจึงเหมาะสมกับเจ้าของที่สุด

มรรคาระบี่ยิ่งแข็งแกร่ง กระบี่เหินอดีตชีวิตก็ยิ่งสะท้อนฟ้า ในประวัติศาสตร์มีเขียนกระบี่สองท่านที่หล่อเลี้ยงกระบี่เหินอดีตชีวิตจนถึงระดับของวิเศษขั้นล้ำเหนือได้

ก้าวแรกของการบรรลุมรรคาก็คือรากฐานประหนึ่งการก่อสร้างหอสูงใหญ่ รากฐานมั่นคงยิ่งสร้างหอสูงแข็งแกร่งขึ้นได้ หากรากฐานอ่อนแอ ผลสำเร็จย่อมมีขีดจำกัด เหมือนยาเดินบนหนทางที่เบี่ยงเบนตั้งแต่แรก ผืนดินต่อไปจนฟ้ามืด ก็ไม่ถึงจุดหมาย

ผู้บำเพ็ญตบะบรรลุมรรคามากจนมากฝึกบำเพ็ญหลายพันปีถึงขั้นเกินหมื่นปี หลังหลอมรวมจิตเอกะแล้วยังย่ำอยู่ที่เขตชั้นจิตเอกะหนึ่งชั้น ฟ้าเนื่องเพราะตระหนักรู้เพียงผิวเผินอ่อนด้อยแต่แรกเริ่ม ก้าวเดินตามหนทางสายเล็กต่อไป เบื้องหน้าย่อมมีจำกัด คิดบรรลุเขตชั้นจิตเอกะสองชั้นฟ้านั้นยากเสียยิ่งกว่ายาก

แต่จะให้อำนาจมรรคาใหม่ตั้งแต่ต้นนั้นคงไม่อาจกระทำได้ เพราะประสบการณ์และนิสัยใจคอทำให้ยึดมั่นในมรรคาดั้งเดิมไม่เปลี่ยนแปลง

ทำอย่างไรถึงเปลี่ยนแปลงได้อย่างนั้นหรือ

คงต้องผ่านอุปสรรคใหญ่จนอุปนิสัยใจคอเปลี่ยนแปลงอย่างมาก “มรรคา” อาจเปลี่ยนผันได้เพราะการนี้

เช่นพวกที่กลับชาติมาเกิดอย่างในตำนาน ไร้ซึ่งความทรงจำของชาติก่อน เป็นกระต่ายวางเปล่าแผ่นหนึ่ง ย่อมมีโอกาสบรรลุเขตชั้นใหม่เหนือกว่าชาติที่แล้ว

หรืออย่างเช่นฉินอวี่น ร่างในโลกที่หนึ่งแห่งผืนหนึ่งร้อยปีแฝงด้วยรังสีอำมหิตรุนแรง ได้รับผลกระทบจากจิตสังหารเป็นเวลายาวนาน ถึง

สร้างสรรค์มรรคากระบี่ครั้งที่หนึ่งออกมาได้

ส่วนในโลกที่สองจิตใจตั้งคั่นฉ่องเยียบเย็น สงบสุขุมถึงขั้นสุด ถึง
สร้างสรรค์ "ฟ้าดินแห่งกระบี่" ออกมาได้

แต่ในความเป็นจริงสองมรรคานี้ล้วนมิใช่สิ่งปรารถนาที่สุดไนใจ

เมื่อไร้ซึ่งรังสีอำมหิต ไร้ซึ่งจิตใจตั้งน่านิ่ง กลับมาเป็นปรกติ เปี่ยม
สภาวะอารมณ์เข้มข้นดังเดิมแล้ว ฉินอวี่นยอมสร้างสรรค์มรรคากระบี่ที่
เป็นของตนเองและตนพอใจมากที่สุด

"ข้ากระทำได้ถึงขั้นนี้ ผันหนึ่งร้อยปีสำคัญมาก" ฉินอวี่นพิมพ์

"หากไร้ซึ่งของวิเศษอย่างศิลาหมาพิภพซึ่งมีเพียงสมัยบรรพกาลคอยช่วย
เหลือ หรือหากไร้ซึ่งผลึกแห่งความรู้ด้านการต่อสู้ระยะประชิดที่สั่งสมโดย
ยอติฝีมือรุ่นแล้วรุ่นเล่า หากไร้ซึ่งการสั่งสมของทั้งสองโลกนี้ ข้าไม่อาจ
สร้างสรรค์พื้นฐานแห่งมรรคากระบี่เช่นนั้นได้เลยแม้แต่น้อย"

ฉินอวี่นกระจ่างแจ้งในจุดนี้

แม้ความตระหนักรู้ของตนจะสำคัญ แต่โอกาสก็สำคัญด้วยเช่น
กัน

เทพมารที่จับได้ทั้งเป็นและท่อนแขนเกล็ดสีแดงของเทพมารนอก
อาณาจักรทำให้มีโอกาสครอบครองผืนหนึ่งร้อยปี

ฉินอวี่นจมอยู่กับความยินดีอยู่ครู่หนึ่งก่อนเก็บแผ่นศิลาประทับ
รอยฝ่ามือขึ้น เพื่อนำกลับกว้างหลังค่อยๆ ศึกษาวิเคราะห์ต่อไป จากนั้น
ก็ขำเดินภายในซากศพมังกรอุทกเหลือองนอกอาณาจักร รือถอนสมบัติ
แต่ละแห่ง หลังสังหารราชามารหน้าหยกและเจ้าวังมังกรดำแล้ว เขา
อวี่นหม้าย่อมสอบสวนไล่มาถึงที่นี่ จึงต้องรือถอนขนย้ายไปก่อนล่วงหน้า
ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

ขณะที่รถถอนก็สำแดงมรรคากระบี่ไหม้ไปด้วยเสียงดังสะเทือนเลื่อน
ลั่น จัดแฉะขนย้ายสมบัติในถ้ำฟ้าทุกหนแห่ง

บัดนี้พลังฝีมือของฉินอวี่นแข็งแกร่งมากขึ้น กระทำการได้รวดเร็ว
ยิ่งขึ้น

ทั้งถ้ำฟ้าไม่มีที่ใดต้านทานฉินอวี่นได้เลยสักแห่ง

หลังฉินอวี่นบรรลุมรรคาได้ครึ่งเดือน ก็ครบระยะเวลาร้อยวัน

บัดนี้ภายในถ้ำฟ้าถูกรถถอนจนโล่งเป็นโพรงเปล่าแล้ว สมบัติเก่า
สืบทอดในร้อยส่วนถูกเก็บกวาดแทบเกลี้ยง เหลือเพียงส่วนน้อยที่ไม่อาจ
รื้อถอน

ฉินอวี่นมาถึงนอกหัวใจขนาดใหญ่แห่งนั้น นั่งขัดสมาธิรอคอย

“วันนี้เป็นวันสุดท้าย ชื่อจั่วน่าจะออกมาได้ทุกเมื่อ”

กว่าหนึ่งชั่วยามหลังจากนั้น

ทางสัจจะเข้าสู่หัวใจก็ค่อยๆ เปิดขึ้น สตรีงามล้ำนางหนึ่งเดินออก
มา ท่วงท่าลักษณะเด่นชัดว่าเปลี่ยนแปรไป

“หืม?” ฉินอวี่นออกจะตื่นตะลึง

“ท่านอาฉิน” สตรีงามล้ำผู้นั้นยิ้มเล็กน้อย

“ชื่อจั่ว?” ฉินอวี่นมองสตรีตรงหน้า ใบหน้าคล้ายคลึงฟูชื่อจั่วเจ็ด
ส่วน แต่รู้สึกว้าเหวใหญ่ขึ้นห้าหกปี กระทั่งส่วนสูงก็มากขึ้น

“วิวัฒน์เป็นคนใหม่อย่างแท้จริง” ฉินอวี่นยิ้มพลางเอ่ยชม

“ข้ารู้สึกว้าเหวอีกไม่นาน ก็สามารถบรรลุเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถ
เที่ยงแท้แล้ว” ฟูชื่อจั่วยิ้มกว้าง จากนั้นรีบเอ่ยว่า “จริงสิ ท่านอาฉิน พวก
เรารีบออกจากถ้ำฟ้าดีหรือไม่ ราชนั้มั่งกรอุทกเหลือองแจ้งข้าว่าเจ้าวัง
มั่งกรดำและปีศาจมารตนอื่นอาจจะเข้ามาในนี้แล้ว”

ฟูซื่อจั่วมีป้ายอาณัติหรืออยู่กึ่งหนึ่งและมีสายเลือดมังกรอุทก
เหลือลง หลังราชันมังกรอุทกเหลือลงตายไป ย่อมเข้าออกถ้ำฟ้าได้ง่ายดาย
แต่จะกลายเป็นเจ้าของถ้ำฟ้า ต้องบรรลุนิติขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์
เสียก่อน

"ไม่รีบร้อน ข้ามีอีกเรื่องต้องจัดการ" ฉินอวินบอก

"เจ้าคะ" ฟูซื่อจั่วพยักหน้าอย่างเชื่อฟัง

"เจ้ารอข้าที่นี่สักครู่" ฉินอวินกำชับคราหนึ่ง ก่อนผลุบเข้าไปในห้อง
หนึ่งซึ่งอยู่ใกล้ที่นี้มากที่สุด

ภายในห้องนั้น

ฉินอวินปิดประตูลง ล้วงขวดหยกของวิเศษออกจากอก

"สมควรเป็นเวลาจัดการพวกมันแล้ว" ฉินอวินเอ่ยเสียงเบา หนึ่ง
ทำร้ายชีวิตของบัณฑิต อีกหนึ่งเป็นเทพมารเขาเอวีนหมัว ผู้แกร่งกล้าเขต
ชั้นจิตเอกะสองตนนี้ ฉินอวินไม่คิดปล่อยไป

ดึงจุกขวดออก

ฟูๆ!

จิตเอกะสองสายลอยออกจากปากขวด หนึ่งคือราชามารหน้าหยก
อีกหนึ่งคือเจ้าวังมังกรดำ ถูกกักขังหนึ่งร้อยวัน ทั้งสองตนตระหนกผวา
ยิ่งนัก

"เซียนกระบี่ฉิน" ราชามารหน้าหยกยิ้มปะเลาะ "ข้าเป็นเทพมาร
เขาเอวีนหมัว มีความสัมพันธ์กับนอกอาณาจักร ข้ามีชีวิตอยู่เชื่อว่าช่วย
เซียนกระบี่ฉินได้"

เจ้าวังมังกรดำก็รีบเสนอตัว "เซียนกระบี่ฉิน ข้าอาศัยในทะเลสาบ
ผออวินมาหลายพันปี บรรดาจอมปีศาจต่างไว้น้ำใจแก่น้ำใจแก่ข้าบ้าง ใน

เผ่าสมุทรซำก็นับว่ามีชื่อเสียง รู้ความลับหลายอย่าง ทั้งหมดนี้ซำยินดีบอกกล่าวแก่เซียนกระบี่ฉิน"

ราชามารหน้าหยกริบเอ๋ยเสริม "เจ้ามีสิ่งใดให้ซำกระทำ ถ้าจับมาได้เต็มที่ ซำไม่หนำนิ้วคิ้วมวดสักครั้งแน่นอน อ้อ! จริงสีฟงว่าเจ้ามีความแค้นกับเจ้าเกาะจิวซาน ซำให้มันออกมาได้ ถึงตอนนั้นเซียนกระบี่ฉินก็สังหารมันได้ง่ายดาย"

สองผู้แกร่งกล้าเขตชั้นจิตเอกะต่างเป็นสิ่งร้ายเหิมเกริมวางอำนาจในพื้นที่หนึ่ง บัดนี้ต่างต้องลดท่าทีเพียงเพื่อหวังเอาตัวรอด

ตอน 72 ผู้ใดสิงหาร

ฉินอวี่นมองสองตนตรงหน้า “ลองว่ามา พวกเจ้าช่วยอันใดเข้าได้ ช่วยได้ย่อมรอดชีวิต หากช่วยไม่ได้ หึๆ เช่นนั้นก็ขอภัยแล้ว”

“ช่วยได้ ช่วยได้” ราชาमारหน้าหยกและเจ้าวังมั่งกรดำต่างรีบฉกฉวยโอกาส

“ทีละตน ข้าสอบถามทีละตน” ฉินอวี่นแยกสอบถามตัวต่อตัว

สำหรับเทพमारแห่งปีศาจมารเก้าสาย สำหรับเจ้าวังมั่งกรดำ ฉินอวี่นไม่เมตตาปราณีแม้แต่ชนิดเดียว! กำหนดโทษตายแก่พวกมันแต่แรกแล้ว บัดนี้เพียงบีบบังคับพวกมันเท่านั้น หลอกหลวงชนชั้นสมควรตายเช่นนี้ ฉินอวี่นคุ้นเคยมาตั้งแต่เมื่อครั้งท่องทั่วหล้าในวัยเยาว์แล้ว

ครึ่งชั่วยามต่อมา

ราชาमारหน้าหยกและเจ้าวังมั่งกรดำต่างประจบเอาใจฉินอวี่น แม้พวกมันเฝ้าถึงความลับที่ประสพพบเจอมาอย่างยาวนานบ้างบางครั้ง แต่ยังคงไม่กล่าวถึงส่วนสำคัญ หากเอ่ยออกมาทั้งหมด พวกมันก็ไม่มีความ

แล้ว

“น่าเสียดาย พวกเจ้าเอ๋ยมาตั้งมากมาย ข้ายังคงรู้สึกว่าจะอาจรักษาชีวิตพวกเจ้าไว้ได้” ฉินอวิ้นถอนหายใจ “ดังนั้น ได้แต่ส่งพวกเจ้าไปตายแล้ว”

“ฉินอวิ้น เจ้าปั่นหัวพวกเรา” ราชามารหน้าหยกและเจ้าวังมังกรด่าต่างร้อนใจแล้ว

ฉินอวิ้นเพียงยิ้มเย็นชา “เทพมารตนหนึ่ง จอมปีศาจทะเลสาบผอวิ้นอีกตน ข้าปั่นหัวพวกเจ้า แล้วอย่างไรเล่า”

ว่าพลางโบกมือ รั้งสีกระบี่หวัดหวิว แทะทะลุจิตเอกะของราชามารหน้าหยกและเจ้าวังมังกรด่า

“ไม่ ไม่...”

จิตเอกะก็โปร่งแสงแสดงสีหน้าไม่ยอมจำนน พวกมันคาดไม่ถึงว่าฉินอวิ้นจะกำจัดพวกมันโดยไม่ลังเลแม้แต่น้อย

รู้สึกว่จิตเอกะของตนกำลังจะดับมอด ทั้งสองตนยังคงลุ่มคลั่ง

“เขาอวิ้นหมั้วของข้าไม่ปล่อยเจ้าแน่” ราชามารหน้าหยกทวาดเดือดดาล

“ฉินอวิ้น ทะเลสาบผอวิ้นของข้าไม่รามือแน่ เจ้าจะต้องเสียใจจะต้องเสียใจ” เจ้าวังมังกรด่าก็คำรามลั่น

ฉินอวิ้นเพียงมองสองจิตเอกะที่อยู่ในความสิ้นหวัง รั้งสีกระบี่ที่คม แทะทะลุทะลวงจนแตกดับซ่านสลาย

“ทันทีที่พวกมันตาย พิมพ์ลักษณะสัญญาณของมันทั้งสองในโลกภายนอกก็ซ่านสลายไปด้วย หัวหล่ายยอมล่วงรู้อย่างรวดเร็วว่าเขตชั้นจิตเอกะสองตนนี้ดับดับแล้ว” ฉินอวิ้นกระจ่างในข้อนี้ จึงออกจากห้องเร็วรี่โดยไม่ลังเล

เมื่อออกมาก็มุ่งตรงไปยังสถานที่ที่ฟูซื่อจั่วอยู่

“ท่านอาฉิน” ฟูซื่อจั่วนึกประหลาดใจ

“ออกจากถ้ำฟ้าไปตอนนี้” ฉินอวี่นเอ่ยเร่ง

“เจ้าคะ” ฟูซื่อจั่วรับรู้ถึงความรีบร้อนของฉินอวี่นได้ จึงไม่กล้าชักช้า รีบยกป้ายอาณัติสิทธิ์กึ่งหนึ่งขึ้น พลันเสียงดังกังวานใส ชั่วพริบตา ก็มองเห็นวังมังกรอุทกเหลือ่องอันใหญ่โตมโหฬารที่อยู่ด้านนอกได้

“ไป” ฉินอวี่นพาฟูซื่อจั่วทะลุออกมาอยู่กลางวังมังกรอุทกเหลือ่องทันทีที่ราชันมังกรอุทกเหลือ่องสิ้นชีพ พิมพ์ลักษณ์สัญญาณยอมฆ่านสลาย บรรดาขุนพลกึ่งบูที่ล่วงรู้เรื่องนี้แบ่งฝักฝ่ายแยกย้ายกันยึดครองพื้นที่บางส่วนของทะเลสาบหวงเจียว

ฉินอวี่นและฟูซื่อจั่วภายใต้อาณาเขตมรรคา สกัดขัดขวางการตรวจสอบทุกประการ สูงส่งเลิศล้ำกว่าศาสตร์พรางตัวใดๆ ปีศาจน้อยใหญ่ในเผ่าสมุทรต่างมองไม่เห็น ทั้งคู่จากวังมังกรอุทกเหลือ่องมาอย่างรวดเร็ว

หลังไพล่ผันผืนน้ำทะเลสาบหวงเจียวแล้ว ฉินอวี่นร่างแปลงเป็นแสงวาบพาฟูซื่อจั่วทะยานไปทางกว้างหลังแห่งเจียงโจวด้วยความเร็วสูงสุด

เหาะเหินฉับไวเร็วรี่ หลังฉินอวี่นบรรลุมรรคาแล้ว เขตชั้นสูงขึ้นไปมาก แม้ต้องพาฟูซื่อจั่วเหินทะยานมาด้วย แต่ยังคงรวดเร็วทันต้นตะลิง

“ซื่อจั่ว นี่คือน้ำป้ายอาณัติสิทธิ์อีกกึ่งหนึ่ง” ฉินอวี่นยื่นส่งป้ายครึ่งส่วนให้ฟูซื่อจั่ว

“ท่านอาฉิน นี่...” นางออกจะตกตะลึง ป้ายอีกครึ่งส่วนน่าจะอยู่ที่หวงซง ซึ่งก็คือฝ่ายเจ้าวังมังกรดำ

“จากนี้อีกสักกระยะ เจ้าอย่าเพิ่งออกจากกว้างหลัง” ฉินอวี่นกำชับ “อีกอย่าง เรื่องพวกเราเข้าถ้ำฟ้า อย่าเล่าแก่ผู้อื่น”

ฟูซื่อจั่วพยักหน้า "ข้าทราบ ท่านอาจินโปรดวางใจ ถึงตายก็ไม่
แพร่พรายข่าวนี้"

"ฮาๆ ไม่ถึงขั้นนั้น" ฉินอวีนหัวเราะเล็กน้อย
เขาเพียงอยากกลตทอนเรื่องยุ่งยากลงเท่านั้น
แท้จริงแล้วข่าวการมาถ้ำฟ้าของตนและฟูซื่อจั่วแพร่พรายแล้วก็
ไม่กระไร

คาดว่างคงไม่มีผู้ใดคิดว่าฉินอวีนจะสังหารสองผู้แกร่งกล้าเขตชั้นจิต
เอกะได้ ต่อให้ตรวจสอบด้วยวิธีการพิเศษจนมั่นใจว่าฉินอวีนเป็นผู้สังหาร
แล้วอย่างไรเล่า

'เรื่องสังหารผู้แกร่งกล้าเขตชั้นจิตเอกะมีเพียงข่าว หากข่าวไม่พูด
เสียอย่าง คาดว่างคงไม่มีผู้ใดล่วงรู้' ฉินอวีนขบคิด 'แต่ไม่ทราบว่ศาสตร์
พยากรณ์ทำนายในตำนาน จะทำนายได้หรือไม่ว่าข้าเป็นผู้สังหาร'

สำหรับเรื่องนี้ ฉินอวีนค่อนข้างฉงนสงสัย

ฉินอวีนพาฟูซื่อจั่วเหินทะยานกลับมาถึงกว้างหลิง

กลุ่มอิทธิพลนำหวนผวาที่สูญทั่วหัวล้านสะท้อนอย่างแท้จริง
เนื่องเพราะราชามารหน้าหยกและเจ้าวังมังกรดำต่างเป็นผู้แกร่ง
กล้าเขตชั้นจิตเอกะที่ผงาดในใต้หล้ามาหลายพันปี พวกมันคบค้าสมาคม
กับผู้แกร่งกล้าบรรพกาล แม้คบหาเพียงผิวเผิน หากมิใช่มีความแค้นถึง
ขั้นเป็นตายไม่ไปมาหาสู่สะบัดตบตาการติดต่อโดยสิ้นเชิง ย่อมทั้งพิมพ์
ลักษณะให้แก่กัน ดังนั้นเมื่อราชามารหน้าหยกและเจ้าวังมังกรดำดับต้น
ผู้แกร่งกล้าจำนวนมากต่างล่วงรู้ในเวลาพร้อมกัน

เมื่อมีผู้ล่วงรู้จำนวนมาก ข่าวย่อมแพร่สะพัดไปทุกหนแห่งอย่าง
รวดเร็ว

ราชสำนัก สามดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งเต่า วัดหมัวเฮอ วังปีศาจ
สวรรค์ ปีศาจมารเก้าสาย เผ่าสมุทรสี่สมุทรและจอมปีศาจไร้สังกัดอีก
มากมายต่างสะท้อนสะท้อนเพราะข่าวนี้

ผู้บำเพ็ญตบะและบรรดาปีศาจเขตชั้นก่อนนาก็ได้ทราบข่าวอย่าง
รวดเร็วเนื่องจากบรรดาผู้อาวุโสที่ติดต่อกับราชามารหน้าหยกและเจ้า
วังมังกรดำต่างพบว่าพิมพ์ลักษณ์สัญญาณของทั้งคู่ช่างสลาย

“สองผู้ร่ำงอยู่ในเขตชั้นจิตเอกะดับสูงขึ้นไปสองตนพร้อมกันอย่าง
นั้นหรือ”

“เกิดเรื่องใดขึ้นกันแน่”

ผู้บำเพ็ญตบะเขตชั้นก่อนนาก็มากมายต่างขำขันว่า

“ย่อมต้องเกิดเรื่องบางอย่างเป็นแน่ ช่างเถอะๆ นั่นเป็นเรื่องของ
เซียนเทพมาร พวกเราชั้นปฤถษณ์ไม่อาจเข้าไปข้องเกี่ยวกับ”

“อาจเป็นการแย่งชิงสมบัติหรือฆ่าล้างแค้นกระมัง ต่างเป็นชั้น
หลอมรวมจิตเอกะแล้ว ยังต่อสู้ถึงขั้นเอาชีวิตไปทิ้งอีก” ผู้บำเพ็ญตบะเขต
ชั้นก่อนนาก็ต่างวิพากษ์วิจารณ์

พวกเขารู้สึกเหมือนคันคันผิงลมเพลิง*

ถึงอย่างไรก็เป็นเขตชั้นจิตเอกะ ห่างจากพวกเขาไปไกลลิบ เพื่อ
ผันจับต้องมีได้อยู่บ้าง

สำนักจิงซานเนื่องจากตกต่ำ บัดนี้มีเขตชั้นจิตเอกะเพียงหนึ่ง
ท่าน เขาอวิ้นหมัวหนึ่งในปีศาจมารเก้าสายที่รุ่งเรืองขึ้นมาในช่วงหลาย
พันปีนี้มีเทพมารทั้งสิ้นห้าตน นี่เป็นผลจากความช่วยเหลือของเทพมาร
นอกอาณาจักรแล้ว จะเห็นได้ว่าการเขตชั้นจิตเอกะจะอุบัติขึ้นได้นั้นไม่
ง่ายดาย

* หมายถึงเห็นว่าเป็นเรื่องไกลตัว ไม่เกี่ยวกับตนเอง จึงทำตัวนอกเหนือไม่คิดช่วยเหลือนหรือเกี่ยวข้องด้วย เหมือนมองเพลิง
ไหม้จากอีกฟากฝั่ง

ผู้บำเพ็ญตบะเขตชั้นก่อนนภาทั่วไปไม่อาจสัมผัสถึงจิตเอกะได้รู้จัก
ก็ไม่รู้จัก ไม่อาจสัมผัสได้อีก ดังนั้นเขตชั้นจิตเอกะดับขึ้นไปสอง จึงรู้สึก
เหมือนตำนานเทพปกรณัมอย่างไรอย่างนั้น

ผู้บำเพ็ญตบะเขตชั้นก่อนนภาารู้สึกเหมือนได้ฟังตำนานเทพเจ้า
ส่วนกลุ่มอำนาจอิทธิพลต่างๆ ทัวหล้าเริ่มตรวจสอบเรื่องนี้อย่างละเอียด
ถึงอย่างไรสองเขตชั้นจิตเอกะดับสูญในคราวเดียวย่อมมิใช่เรื่องเล็ก มี
ความลับใดอยู่เบื้องหลังกันแน่

แต่ละแห่งต่างสืบสาวราวเรื่อง

ที่พิโรธโกรธเคืองมากที่สุดย่อมเป็นชาวอวินหมัว!

“เจ้าเขา” ปิตาจารย์รูปร่างใหญ่โตนั่งอยู่ตรงนั้น ความอ่อนล้าแผ่
ซ่านไปทั้งร่าง มันมองผู้ซารูปร่างอวบอ้วนตรงหน้าแล้วเอ่ยว่า “เมื่อครู
ข้าลองทำนายแล้ว”

“พี่วานร ว่าอย่างไร” ชายชราอวบอ้วนรีบถาม มันก็คือเจ้าเขา
อวินหมัว

“ทำนายได้เพียงเรื่องเกิดในถ้ำฟ้าแห่งหนึ่งในวังมังกรอุทกเหลือ
คนร้ายสังหารราชามารหน้าหยกและเจ้าวังมังกรดำเป็นคนคนเดียวกัน”
ปิตาจารย์เสียงแก่ห่อม สายหน้าเล็กน้อย “แต่คนร้ายเป็นผู้ใด มีหมอก
มัวปิดกันหลายชั้น ข้าเองก็มองไม่กระจ่าง”

“ถูกปิดกัน?” เจ้าเขาอวินหมัวชายชราอวบอ้วนนิ่งงัน

“สวรรค์ปิดกัน ข้าไม่อาจมองกระจ่างได้” ปิตาจารย์สายหน้า

เจ้าเขาอวินหมัวได้แต่พยักหน้าเล็กน้อย

ปิตาจารย์ตนนี้เป็นหนึ่งในสามเทพมารบรรพกาลของปีศาจมาร
เก้าสาย เป็น “ทวดวานร” แห่งลัทธิหมานจู่ (บรรพอนารยะ) ปีศาจมาร

เก้าสาย ถนัดชำนาญการพยากรณ์ทำนายที่สุด

“ขอบคุณพี่วานรแล้ว” เจ้าเขาวินหมั้วรีบเอ่ยขึ้น “ข้าจะไปตรวจสอบที่ทะเลสาบหวงเจี้ยวแห่งนั้น ไม่รั้งอยู่นานแล้ว”

ทวดวานรพยักหน้าเล็กน้อย

เจ้าเขาวินหมั้วหมุนตัวจากไปทันที

ปีศาจมารเก้าสาย ราชสำนัก สำนักเจ้าพุทธรและเผ่าสมุทรสี่สมุทร ต่างลองพยากรณ์ทำนายด้วยวิธีการของตน เพียงแต่แม่นยำแตกต่างกัน ทว่าไม่มีข้อยกเว้น ต่างไม่กระจางว่าคนร้ายคือผู้ใด

ใครเป็นผู้สังหารกันแน่ กลายเป็นปริศนา

ส่วนถ้ำฟ้าแห่งนั้น เมื่อไปถึงเจ้าเขาวินหมั้วเป็นผู้ค้นพบ ย่อมไม่
เป็นความลับอีกต่อไป แต่ภายในอยู่ในสภาพสาหัส ถูกรื้อถอนไปเกือบสิ้น
แล้ว

เมืองกว้างหลัง

ฉินอวินเดินเล่นพร้อมอีเซียวบนท้องถนน ในมือทั้งคู่ยังถือของกิน
เล่นจากข้างทาง

“พี่อวิน” อีเซียวถามขึ้น “มีเรื่องหนึ่งข้าอยากสอบถาม”

“เมื่อครู่ก่อนออกจากบ้าน เห็นเจ้าอีกอักลิ่งเล มีสิ่งใดก็เอ่ยกล่าว
มาโดยตรง” ฉินอวินยิ้มบอก

“ข้าเองก็ได้ฟังมา” อีเซียวรีบเอ่ย “ฟังว่าเจ้าวังมังกรดำและราช
amar หน้าหยกสองผู้ดำรงในเขตชั้นจิตเอกะต่างสิ้นชีวิต ก่อนหน้านั้นเคย
ได้ยื่นทำนเอ่ยว่าอาจต้องต่อกรกับเจ้าวังมังกรดำที่ทะเลสาบหวงเจี้ยว แต่
บัดนี้มึราชamar หน้าหยกเพิ่มมาอีก...ข้าสงสัยว่า...”

“ไม่ต้องสงสัย” ฉินอวี่นพยักหน้า “ข้าสังหารพวกมันเอง”

อีเซี่ยวตะลึงงัน

“กลัวเรื่องยุ่งยากรำคาญใจ ทำให้ไม่สงบ ดังนั้นจึงปิดเป็นความลับ”
ฉินอวี่นบอก

อีเซี่ยวจึงยิ้มเล็กน้อยก่อนพยักหน้า “ผู้เฒ่ากระบี่นี่เนื่องเพราะข้ามเขตชั้นสะบันงาหารเทพमारไปหนึ่งตน กลายเป็นตำนานเล่าลือถึงบัดนี้ พี่อวี่นท่านสังหารคราวเดียวถึงสองตน หากแพร่พรายออกไป เกรงว่าได้ฟ้าสะท้านสะเทือนแล้ว”

“ไม่ควรค่าให้อะไรถึง ไม่ควรค่าให้อะไรถึง” ฉินอวี่นส่ายหน้า สังหารสองตนนั้นมิได้สิ้นเปลืองแรงเท่าใดเลย

อีกสถานที่หนึ่งในเมืองกว้างหลิง

ภายในจวนสกุลหง

ห้องวิเวกแห่งหนึ่ง

หงหลิงทงนั่งขัดสมาธิ เงามาพระดองเต่าเก่าแก่โบราณลอยคว้างอยู่ด้านหลัง แผนภูมิดวงดาวขนาดใหญ่เห็นได้รำไรบนกระดองเต่า รอบตัวหงหลิงทงยังมีหูกป้ายิพิเศษลอยเวียนวนไม่หยุดนิ่ง

ทำนายไม่หยุด พลันสีหน้าหงหลิงทงเมื่อดขาว

เขาพยายามเพ่งมองสุดกำลัง

ภาพเหตุการณ์ทุกฉาก...

“ทะเลสาบหวงเจียว...”

“ภายในถ้ำฟ้า...”

“นั่นคือ...”

เงาร่างเลื่อนรางพร่ามัว ถูกหมอกหนาปิดกั้น แต่ด้วยฝีมือการ

ทำนายของหงหลิงทง หมอกหนาค่อยๆ จางลง เผยให้เห็นโฉมหน้าที่แท้จริง

เป็นใบหน้าที่หงหลิงทงคุ้นเคยหาได้เปรียบ

“ฉินอวี่น?” หงหลิงทงสะดุ้งลืมหูลืมตาขึ้น สีหน้าซีดเผือด หยาดเหงื่อ
ผุดเต็มหน้าผาก

“เป็นเขา? สังกัรรราชามารหน้าหยกและเจ้าวังมังกรดำถึงกับเป็น
พี่ฉินอวี่น?” หงหลิงทงแทบไม่อยากจะเชื่อ

บท 8

ภยพัต

ตอน 1 อินทรา

หงหลังทงหน้าซิดเผือด เด่นชัดว่าการทำนายครั้งนี้ใช้ผลกำลังไปมาก ในแนวต่ายยังเปี่ยมด้วยความตื่นตระหนก “คิดไม่ถึงโดยแท้ว่าจะเป็นพินอวิน! เก่งว่าโลกนี้คงไม่มีผู้ใดคาดคิด ผู้สังหารราชามารหน้าหยก และเจ้าวังมังกรด่าจะเป็นเซียนกระบี่เขตชั้นก่อนนภาแดนโอสภทิพย์ พินอวินบำเพ็ญตบะถึงบัดนี้เพิ่งสามสิบกว่าปี ถึงกับบรรลุเขตชั้นนี้แล้วหรือ”

“หรือเขามีภูมิหลังเดียวกับข้า...ไม่ เป็นไปไม่ได้” หงหลังทงส่ายหน้าแผ่วเบา “เขาฝึกบำเพ็ญสายเซียนกระบี่ สายเซียนกระบี่ไม่มีวิชาหลอมรวมจิตเอกะ อีกทั้ง ‘เอกะแท้เซียนกระบี่’ รุนแรงจนเกินไปและไม่อาจเปลี่ยนไปฝึกบำเพ็ญสายอื่น เลือกฝึกสายเซียนกระบี่ หมายถึงทำลายอนาคตตนเอง ไม่อาจกลายเป็นเซียน”

หงหลังทงจูงง “แต่ว่า เซียนกระบี่ชั้นปฎุชนที่ฝึกบำเพ็ญแบบปรกติกีสะบันสังหารสองผู้แกร่งกล้าเขตชั้นจิตเอกะได้หรือ พรสวรรค์ของ

เขาออกจะน่ากลัวเกินไปแล้ว”

หงหลิงทงอดถอนใจมิได้ เนื่องจากฝึกในสายนี้ จึงไม่ชอบติดค้าง เหตุผลต้นกรรมกับผู้ใด

ทว่าระหว่างฝึกบำเพ็ญได้รับความช่วยเหลือจากฉินอวี่นหลายครั้ง จึงถือว่าฉินอวี่นเป็นสหายประเสริฐ ถึงขั้นให้ลูกหลานเกี่ยวดองกัน เขาเองก็รู้สึกว่ฉินอวี่นเป็นอัจฉริยะบุคคลเลิศล้ำโลกาต์านมรรคากระบี่ แต่ก่อนหน้านี้คิดเพียงว่เป็นเซียนกระบี่บรรลุมรรคาธรรมดาสามัญผู้หนึ่ง แม้เป็นอัจฉริยะ แต่หงหลิงทงมิใคร่ได้ใส่ใจมากนัก

แต่ผลการทำนายนวันนี้ทำให้หงหลิงทงตกตะลึง

“พรสวรรค์เช่นนี้ ความตระหนักรู้ชั้นนี้ ช่างน่าสะท้านตะลึงโดยแท้” หงหลิงทงสายศิระะ “น่าเสียดายที่เดินทางสายเซียนกระบี่”

วิชาสุดยอดบางวิชา เช่นวิชาอสัณเฑาะ์เซียนหรือวิชาในสายเซียนกระบี่ ล้วนทำให้ผู้ฝึกไม่อาจเปลี่ยนไปฝึกบำเพ็ญสายอื่น

กลายเป็นว่สายที่อ่อนด้อยสักหน่อย กลับมีโอกาสเปลี่ยนไปฝึกบำเพ็ญสายอื่นได้

ดังนั้นในประวัติศาสตร์ สายเซียนกระบี่แม้มีเซียนกระบี่บรรลุมรรคาผู้ร้ายกาจปรากฏขึ้น เอย่ถึงเขตชั้นแห่ง “มรรคา” ล้วนเพียงพอลอมรวมจิตเอกะแล้ว แต่เพราะไม่อาจเปลี่ยนไปฝึกสายอื่น สุดท้ายยอมถึงอายุขัย กลายเป็นเ้าธูลี

“สังหารสองผู้แกร่งกล้าเขตชั้นจิตเอกะโดยไร้สุ้มเสียง พลังฝีมือเขาเหนือกว่าผู้เฒ่ากระบี่มากนัก เมื่อเป็นเช่นนี้ พืฉินอวี่นกลับมีประโยชน์อย่างยิ่ง” หงหลิงทงพยักหน้าเล็กน้อย

หงหลิงทงกินยาวิเศษอยู่ภายในห้องวิเวก ปรับลมปราณอยู่เนิ่นนาน

จนกระทั่งกำลังวังชาเกินครึ่งกลับสู่สภาพปกติ หงหลิงทงเพียง
โบกมือ หกป้ายพิเศษลอยออกวนล้อมรอบตัว เริ่มทำนายอีกครั้ง

ด้านหลังพลันปรากฏเงาจำลองของกระตองเต่าเก่าแก่โบราณแผ่
แผนภูมิดวงดาว

พร้อมการทำนาย ภายในห้องวิเวกบังเกิดภาพจำลองแห่งแผ่นดิน
และท้องทะเล เป็นเงาภาพจำลองของทั้งสิบเก้าโจวแห่งราชวงศ์ต้าซาง
เผ่าปีศาจทางตอนเหนือและสี่สมุทรอันกว้างใหญ่ไพศาล

จุดแดงแห่งกระแสน้ำและกรรมชั่วจะจัดกระจายไปทั่วบนผืน
ปฐพีและห้วงมหรรณพ

“คราวก่อนที่ข้าทำนาย ดันตอแห่งภัยพิบัติทั่วหล้ามีทั้งสิบเก้า
แห่ง” หงหลิงทงกวาดตามองพลันสีหน้าผกผัน “หืม? โฉนกลายเป็นยี่สิบ
แห่งแล้ว มีเพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่งแห่ง”

“ภัยพิบัติจากจอมปีศาจมารสำหรับทั่วหล้าแล้วล้วนเล็กน้อยดังเกา
วูหนึ่งเส้นขน ทำร้ายรากฐานโลกาไม่ได้ ที่ข้าทำนายและตรวจจับได้ล้วน
เป็นภัยพิบัติครั้งใหญ่ขนานแท้”

หงหลิงทงขมวดคิ้ว “โลกนี้มีทั้งจักรพรรดิมนุษย์ บรรพชนผู้เฒ่า
สกลไปแห่งเขาหลิงเป่า ปรมาจารย์จางแห่งสำนักเลนเซียวและพระหมัว
เฮอ (มหาสัตว์โพธิสัตว์) แห่งวัดหมัวเฮอ เกาภัยต่างๆ ที่อันตรายที่สุด
ล้วนถูกกำราบไว้ โฉนมีเพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่งแห่ง”

หงหลิงทงรู้สึกไม่ชอบมาพากล “โดยทั่วไป กว่าพันปียากจะบังเกิด
ภัยพิบัติสักครั้ง”

ภัยพิบัติปะทุ ผลลัพธ์ยากคาดเดา

สำนักจิงซานในตอนนั้นก็ถูกทำลายล้างเพราะความไม่สงบจากภัย
พิบัติ ลูกศิษย์ที่รอดชีวิตสร้างสำนักจิงซานขึ้นมาใหม่อีกครั้ง ถึงบัดนี้ยัง

ไม่อาจฟื้นคืนความเจริญรุ่งเรืองดังเก่าก่อน

“สถานที่ปรากฏภัยพิบัติครั้งใหม่ก็คืออำเภอฉางฝูเมืองฉีหยางใน
อวิ้นโจว” หงหลิงทงมองตำแหน่งต้นตอภัยพิบัติที่ปรากฏขึ้นใหม่ จากนั้น
ล้วงป้ายตรวจตราสวรรค์ออกมา “ฉันต้องตรวจตราสวรรค์ตรวจสอบทั่ว
หล้า คอยสอดส่องบริเวณนี้ ไม่ทราบระยะนี้มีข่าวพิเศษใดหรือไม่”

หงหลิงทงพลิกอ่านข่าวสารจากภาคีตรวจตราสวรรค์

เขาอยู่ในเขตชั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ ตำแหน่งค่อนข้างสูง
ข่าวสารมากมายล้วนถูกส่งมาให้ในทันที เพียงแต่หากเป็นข่าวสารทั่วไป
หงหลิงทงก็ครั้นจะพลิกอ่านไปที่ละข่าว ข่าวสารจากทั่วทุกมุมโลกส่งมา
ถึงทุกวันเป็นประจำ หากเป็นข่าวสารสำคัญแท้จริง ภาคีตรวจตราสวรรค์
จะแจ้งเตือนเป็นการเฉพาะ

“อำเภอฉางฝูเมืองฉีหยาง มีข่าวหนึ่งจริงเสียด้วย” หงหลิงทงสีหน้า
แปรเปลี่ยน “เมื่อวานนี้ สามหมู่บ้านรวมทั้งสิ้นหนึ่งหมื่นหนึ่งพันคนล้วน
ถูกสังหารหมู่ แต่ละคนร่างกายผอมแห้ง ถูกดูดเลือดเนื้อ คล้ายปีศาจมาร
เช่นฆ่าสังหารทำลายล้างคราวเดียวถึงสามหมู่บ้าน?”

หงหลิงทงขมวดคิ้วมุ่น

“ไป ไปตรวจสอบดู” เขารีบลุกขึ้นออกจากห้องวิเวกไป

เรื่องนี้เกี่ยวพันไปถึงภัยพิบัติครั้งใหม่ หงหลิงทงยอมไม่กล้า
ประมาทแม้แต่แต่น้อย เห็นทะยานออกจากกว้างหลังทันที มุ่งหน้าไปทาง
อวิ้นโจว

อำเภอฉางฝู เมืองฉีหยางแห่งอวิ้นโจว

หงหลิงทงเหาะเหินมาตลอดทางด้วยความเร็วฉับไวยิ่ง ด้วยรู้ว่า
บริเวณโดยรอบไม่มีผู้ใดสอดส่อง ความเร็วในการเหาะเหินเทียบเท่า

ผู้แกร่งกล้าเขตชั้นจิตเอกะ ศาสตร์แปลงเป็นสายรุ้งของฉินอวี่นก่อน
บรรลุมรรคา แท้จริงแล้วยังรวดเร็วไม่เท่าหางหลังทอง

“ถึงแล้ว”

หงหลังทองร่อนลงเชื่องช้า ทอดตามองเบื้องล่าง

เบื้องล่างเป็นหมู่บ้านขนาดใหญ่สัปดาห์เจ็ดแสนคนตาย เป็นหนึ่งใน
สามหมู่บ้านที่ถูกสังหารหมู่

ประกายแสงวาบจากสองตาของหงหลังทองเห็นกระแสน้ำปราณลอย
อวลตลบไปทั่วทั้งหมู่บ้าน บ้างสีเขียว บ้างสีดินเหลืองและบ้างเป็นสีแดง

“ปีศาจมารสังหารเผ่ามนุษย์ ดูดพลังเลือดเนื้อเพื่อสังเวทเทพมาร
นอกอาณาจักร” หงหลังทองนินทา “นี่เป็นเรื่องปรกติ ก่อนที่ฉินอวี่นจะ
กวาดล้างปีศาจมารทั่วหล้า บรรดาจอมปีศาจมารเช่นข้าสังหารเผ่ามนุษย์
ยิ่งพบเห็นได้บ่อยครั้ง”

สังเวทด้วยพลังเลือดเนื้อเพื่อขอให้เทพมารนอกอาณาจักรช่วยเหลือ

หากมิใช่ขอสมบัติก็ขอให้ยกระดับพลังฝีมือ บางครั้งพลังฝีมือ
ติดขัดอยู่ที่คอขวด ไม่อาจก้าวหน้าต่อไปได้ เมื่อถวายเป็นสังเวทแก่เทพมาร
นอกอาณาจักร พลังฝีมือพลันรุดหน้า จึงมีปีศาจมารมากมายเช่นข้า
สังหารเผ่ามนุษย์ดูดเลือดเนื้อเพื่อสังเวท

“ไปตรวจสอบอีกสองหมู่บ้านดูบ้าง”

เวลาเพียงชั่วครู่ หงหลังทองตรวจสอบอีกสองหมู่บ้านต่อเนื่องกัน
ยิ่งตรวจสอบยิ่งฉงนสงสัย

“ล้วนถูกสังหารเพื่อดูดพลังเลือดเนื้อ โฉนจึงนับว่าเป็นภัยพิบัติเล่า”
หงหลังทองนึกฉงน “การทำนายไม่ผิดพลาดอย่างแน่นอน นี่เป็นคำเตือน
แห่งมรรคาฟ้า! ภัยพิบัติครั้งใหญ่...”

หงหลังทงกลัดกลุ้มยิ่งนัก

หากตรวจสอบได้ว่าภัยพิบัติเป็นสิ่งใดกันแน่ ก็สามารถรายงานต่อ
ราชสำนักหรือแจ้งแก่สามดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งเต๋า เพื่อขอให้พวกเขา
เข้ามาคลี่คลายสถานการณ์ในทันที แต่เด๋นซัดว่าไม่อาจตรวจสอบอันใด
ออกมาได้

อีกสถานที่หนึ่งของอวินโจว

ชาวบ้านหลายพันคนในหมู่บ้านแห่งหนึ่งล้มกองลงอย่างไร้สัมเสียด
แต่ละคนร่างกายซบผอมแห้งเหี่ยว เหลือเพียงหนังติดกระดูก

กลางนภาอากาศเหนือหมู่บ้าน บุรุษหนุ่มในชุดคลุมม่วงสุดลมหายใจ
เข้าเอือกใหญ่ รังสีแดงโลหิตลอยเป็นสายเข้าปาก บุรุษหนุ่มผู้นั้นกลืนกิน
ลงท้องจนสิ้น

พลันเสียงลั่นครั่นครืนกลางชั้นเมฆดำ สายอสนีเริ่มสั่งสมก่อตัว

“หึม?” เฮ่อเซียนบุรุษหนุ่มชุดคลุมม่วงรีบสำแดงศาสตราพรางตัว
ก่อนเห็นทะยานจากไปเร็วรี

สายอสนีก่อตัวกลางอากาศ เมื่อไม่พบเป้าหมาย จึงค่อยๆ สลาย
ตัวลง

หลังเห็นทะยานจากมาหลายร้อยลี เฮ่อเซียนเงยหน้ามองฟ้า
แค้นยั้มเยาะ “มรรคาฟ้าถึงอย่างไรก็มีใช้สิ่งมีชีวิต บัดนี้ข้าอาศัยกายเนื้อที่
ถือกำเนิดบนโลกนี้และเคล็ดวิชาลับคอยช่วยเหลือ ก็อำพรางสวรรค์ได้
แล้ว”

“หึๆ ข้าเตรียมการมาตั้งหลายปี บัดนี้พอประมาณแล้ว เพิ่งเริ่ม
เข่นฆ่ามดปลวกเพื่อสั่งสมพลังเลือดเนื้อ สวรรค์ก็พบฐานะข้าแล้วหรือ”
เฮ่อเซียนแค้นยั้ม “พบแล้วอย่างไรเล่า ข้าได้ครองสังขารของเจ้าเกาะจิว

ซาน ละทิ้งสังขารดั้งเดิมผืนลงมายังโลกนี้โดยไม่คำนึงถึงสิ่งใด ทุ่มเทมากมายถึงเพียงนี้ จะไม่ได้ผลเก็บเกี่ยวได้อย่างไร”

“ใกล้แล้ว...ใกล้ถึงเวลาเก็บเกี่ยวแล้ว” เอื้อเขียนบุรุษหนุ่มในชุดคลุมม่วงจากไปเงิบๆ

เมืองกว้างหลิง

ฉินอวี่นและอีเซียวกำลังนั่งรับประทานอาหารเช้าด้วยกัน

จู่ๆ ฉินอวี่นก็พลิกมือหยิบป้ายตรวจตราสวรรค์ออกมา หน้ามันคิ้วขมวด

“อย่างไรหรือ” อีเซียววางชามตะเกียบลง

“ภาคีตรวดตราสวรรค์แจ้งข่าวสำคัญ ขออ่านให้ละเอียดก่อน” ฉินอวี่นขมวดคิ้วพลาเงอ่านข่าวสาร พลันสีหน้าผกผัน “เป็นผู้ใดกันแน่ ถึงกับกำเรียบเสิบสานเช่นนี้ เพียงเจ็ดวันสั้นๆ เช่นฆ่าสังหารเผ่ามนุษย์เกือบแปดหมื่น”

“สังหารมากมายถึงเพียงนี้เชียว” อีเซียวตกตะลึง “พ่อวี่นท่านสังหารปีศาจมารทั้งหลาย มิใช่ว่าพวกมันสะท้านขวัญหวั่นผวาไปแล้วหรือหรือนานมากแล้วที่ไม่มีปีศาจมารเหิมเกริมเช่นนี้”

“เผ่ามนุษย์ทุกคนถูกดูดเลือดเนื้อจนเหี่ยวแห้ง เห็นชัดว่าเพื่อสังเวเทพมารนอกอาณาจักร” สีหน้าฉินอวี่นไม่น่าดูชม “อาจเป็นจอมปีศาจมารที่พลังฝีมือติดขัดอยู่ที่คอขวด ยอมทุ่มสุดตัวเช่นฆ่าอย่างคลุ้มคลั่งเช่นสังเวให้พลังฝีมือรุดหน้า ก่อนหน้านี้นี้ราชสำนักและภาคีตรวดตราสวรรค์ก็ตรวจสอบอยู่ตลอดเวลา แต่ไม่ได้ผลลัพธ์อันใด ถึงคิดให้ข้าช่วยเหลือ”

ตอน 2 ริงสีสมบัติเป็นที่ตื่นตะลึง

อีเชียวก็พยักหน้าอย่างเคร่งขรึม “สังหารอย่างบ้าคลั่งเช่นนี้พบเห็นได้ยากอย่างแท้จริง พ่อวินท่านไล่ล่าสังหารปีศาจมารทั่วหล้าจนแต่ละคนต่างหลบซ่อนตัว บ้างก็ลอบปะปนในเผ่ามนุษย์ เรื่องครั้งนี้ อาจเป็นเพราะจอมปีศาจมารสักตนถึงอายุขัย เพื่อให้พลังฝีมือรุดหน้าจึงกระทำทุกอย่างโดยไม่คำนึงถึงสิ่งใด”

“อืมม” ฉินอวินก็พยักหน้า

เขาเช่นฆ่าสังหารจนปีศาจมารเหล่านั้นขยาด แต่หากเพราะถึงอายุขัย ใกล้ถึงที่ตายแล้ว ย่อมไม่แยแสสนใจฉินอวิน

“สักครู่นี้จะออกไปสักเที่ยวเพื่อตรวจสอบดู” เพลิงพิโรธบังเกิดขึ้นพร้อมความเจ็บปวดใจอันไม่อาจระงับได้ เนื่องจากเผ่ามนุษย์เกือบแปดหมื่นคน ครอบครัวยิ่งมากขึ้นแล้ว มอดม้วยไปทั้งอย่างนี้หรือ

สำหรับฉินอวินแล้ว “เกือบแปดหมื่นคน” มิใช่เพียงตัวเลข แต่เป็นชีวิตผู้คนจำนวนมหาศาล เคยประสบพบเจอปีศาจก่อเภทภัยมามาก จึง

โกรธแค้นชิงชังทุกอย่างนี้

รู้ทั้งรู้ว่าลวงเกินปีศาจมารเก้าสาย แต่ยังคงตะลุยสังหารปีศาจมารพบหนึ่งตนก็สังหารหนึ่งตน สังหารจนพวกมันเซ็ดเซียด

แม้ฉินอวินอยู่ได้เพียงห้าร้อยปี ก็ขอกำราบและทำให้ปีศาจมารหวั่นผวาห้าร้อยปี!

“พ่อวิน” อีเซียวรีบเอ่ยขึ้น “ราชสำนักและภาคีตรวจตราสวรรค์ล้วนตรวจสอบหาคนร้ายมิได้ เกรงว่าพ่อวินก็คงไม่อาจตรวจสอบออกมาได้เช่นกัน ขนาดมีผู้ถนัดชำนาญการสืบสวนและศาสตร์ทำนายพยากรณ์ ยังตรวจสอบออกมามีได้”

“ข้าลองไปดูก่อน” ฉินอวินเอ่ยขึ้น

เพียงครึ่งชั่วยามหลังจากนั้น

ฉินอวินก็มาถึงกลางนาเหนือหมู่บ้านแห่งหนึ่ง

บัดนี้บางส่วนของราชสำนักกำลังจัดการสถานการณ์ให้เรียบร้อย ซากศพมากมายอยู่ระหว่างฉาปนกิจ

“ถูกดูดพลังเลือดเนื้อจริง ๆ” ฉินอวินลอยอยู่กลางอากาศ ทอดตามองเบื้องล่าง เห็นซากศพหนังหุ้มกระดูกของเด็กเล็กผู้เฒ่าผู้แก่ รู้สึกเครียดขมึงในใจ จิตสังหารรุนแรงเข้มข้นขึ้นทุกที

“ซากศพเหล่านี้ล้วนไม่มีบาดแผลภายนอก ไม่เปรอะเปื้อนกระแสน้ำปราณ सामานย์ เด่นชัดว่ามีใช้การสังหารระยะประชิด แต่ดูดกลืนเลือดเนื้อจากระยะไกล”

ฉินอวินนึกหน้า “ดูท่าเป็นปีศาจมารที่ค่อนข้างร้ายกาจ คาดว่าอย่างน้อยเป็นเขตชั้นก่อนนาแดนโอสโตเที่ยงแท้ หรือถึงชั้นแดนโอสโตทิพย์”

ฉินอวี่นเพียงพลิกมือ ปรากฏป้ายตรวจตราสวรรค์
เงาร่างจำลองสายหนึ่งลอยขึ้นกลางอากาศ เป็นหงหลิงทง
“พี่ฉินอวี่น” หงหลิงทงยิ้มทักทาย

“หงจิว ท่านเอาแต่ฝึกบำเพ็ญอยู่ในจวน คบหาผู้บำเพ็ญตะบะเขต
ชั้นก่อนนภาน้อยนัก เช่นนี้ไม่ดี ต้องออกมาให้มากสักหน่อย ฝึกก็สำคัญ
บำเพ็ญก็สำคัญ” ฉินอวี่นเอ่ยแนะนำ พลันทอดถอนใจ เนื่องจากหาก
นับรวมผันหนึ่งร้อยปี เขามิได้พบเจอสหายประเสริฐผู้นี้มาเกินหนึ่งร้อย
ปีแล้ว ทำให้เกิดความรู้สึกห่างเหิน

ในความทรงจำของฉินอวี่น หงหลิงทงในช่วงแรกยังออกไปต่อสู้
เสียงอันตรายแย่งชิงสมบัติอยู่เนืองๆ

แต่หลังจากบรรลุเขตชั้นก่อนนภาแดนโอสฤทธิย์แล้ว หงหลิงทงก็
เก็บตัวอยู่แต่ภายในจวนเป็นเวลายาวนาน ออกไปบ้างเป็นครั้งคราวไม่ได้
ข่าวว่าติดต่อกักตายนั้ใด ทว่าเวลานี้ หงหลิงทงเป็นผู้บำเพ็ญตะบะเขตชั้น
ก่อนนภาแดนโอสฤทธิย์ที่มีพฤติกรรมโดดเด่นไม่เหมือนใคร ไปไหนมา
ไหนเพียงลำพัง

“ฮาๆ ถูกต้อง สมควรออกไปให้มาก ระยะนี้ข้าเองก็มีแผนเช่นนี้
อย่างแท้จริง” หงหลิงทงพยักหน้า ภัยพิบัติครั้งใหม่ปรากฏ เขาย่อมออก
มาตรวจสอบให้ละเอียด

“จริงสิ หงจิว มีเรื่องให้ท่านช่วย ท่านรีบมาริมทะเลสาบไปเสีย
(อรุณรุ่ง) ในหลูโจว” ฉินอวี่นกล่าวขึ้น

“ทะเลสาบไปเสีย? ท่านก็กำลังสืบเรื่องปีศาจมารเช่นฆ่าสังหาร
นั้นหรือ” หงหลิงทงพอได้ฟังก็เดาได้

“อืมม” ฉินอวี่นพยักหน้า

“ดี ข้าไปตอนนี้” หงหลิงทงรับคำ

ผ่านไปเนิ่นนาน

หงหลิงทงมารวมตัวกับฉินอวี่น

“ปีศาจมารเหล่านี้โชนไม่กระทำตามอย่างวังปีศาจสวรรค์หรือเผ่าสมุทรสี่สมุทร อยู่ร่วมกันกับเผ่ามนุษย์อย่างสงบสันติ ไยถึงต้องฟังคำล่อลวงของเทพมารนอกอาณาจักร เช่นสังเวทย์มันด้วยชีวิตมนุษย์”

ฉินอวี่นลอยเหนือกลุ่มเมฆพลาทูดตามองเบื้องล่าง ให้รู้สึกเศร้าสลดใจ

ถึงอย่างไรเขาก็เป็นมนุษย์ผู้หนึ่ง ทำได้เพียงลดทอนอันตรายและความร้ายกาจของปีศาจมารเท่านั้น แต่ไร้หนทางตัดรากถอนโคน

“ตั้งหน้าตั้งตาฝึกบำเพ็ญอย่างยากลำบากพลังฝีมือกลับรุดหน้าไม่มาก” หงหลิงทงเอ่ยขึ้น “ติดขัดอยู่ที่เขตชั้นก่อนนภาแดนโอสถอนัตตาทั้งชีวิตอาจไม่รุดหน้าไปกว่านั้น จึงต้องเช่นสังเวทย์ด้วยการสังหารเผ่ามนุษย์ ให้พลังฝีมือก้าวหน้าพรวดพราดจนย้ายปีศาจศัตรูคู่อาฆาตได้ ที่สำคัญสุดก็คือกระทั่งอายุขัยก็เพิ่มมากขึ้น ได้ประสิทธิผลขนาดนี้ ปีศาจมารย่อมกรูแห่เข้าใส่ดังฝูงเปิด”

ฉินอวี่นเห็นด้วย

“ข้าได้ตรวจสอบหมู่บ้านข้างล่างอย่างละเอียดแล้ว เห็นว่าเป็นฝีมือของเขตชั้นก่อนนภาแดนโอสถเที่ยงแท้เป็นอย่างน้อย ส่วนอื่นใดนั้น ไร้หนทางตรวจสอบ”

ฉินอวี่นมองหงหลิงทงที่อยู่ด้านข้าง “ท่านถนัดชำนาญการพยากรณ์มิใช่หรือ ลองดูว่าหมู่บ้านนี้เกิดอันใดขึ้น คนร้ายคือผู้ใดกันแน่”

“พี่ฉินอวี่น” หงหลิงทงส่ายหน้าอย่างจนใจ “เรื่องใหญ่ขึ้นนี้ข้าลองทำนายตั้งแต่แรกแล้ว แต่คนร้ายนั้นหากไม่มีของวิเศษติดตัวก็เชี่ยวชาญการอำพรางลิขิตสวรรค์ สรุปลแล้ว ข้าไม่อาจตรวจสอบฐานะของมันได้

เลย”

ความสามารถในการทำนายของหงหลิงทงบัดนี้ฟื้นคืนถึงขั้นเกือบสูงสุด ลองทำนายจนล่วงรู้ว่าผู้สังหารราชามารหน้าหยกและเจ้าวังมังกร์ดำคือฉินอวี่น แต่ตรวจสอบสถานะของผู้ก่อกรรมสังหารดูกลับพลั้งเลือนเนื้อออกมาไม่ได้

เด่นชัดว่าความสามารถในการอำพรางลิขิตสวรรค์ของอีกฝ่ายร้ายกาจยิ่ง

“ท่านทำนายออกมาไม่ได้ ไม่ทราบว่าราชสำนักและดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งเต๋าจะทำนายออกมาได้หรือไม่” ฉินอวี่นขมวดคิ้ว

ราชสำนักและดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งเต๋าดังอย่างไรมีวิธีการมากกว่า อาจเสียเวลาสักหน่อย ไม่นานอาจทำนายออกมาได้

“ยาก เว้นเสียแต่ว่าจะมีเบาะแสใหม่” หงหลิงทงส่ายหน้า “พีฉินอวี่น พวกเราไปที่อื่นดูว่าจะหาร่องรอยเบาะแสได้หรือไม่”

“ดี” ฉินอวี่นพยักหน้า

ทั้งสองเหินทะยานจากที่แห่งนี้ มุ่งไปยังที่เกิดเหตุแห่งอื่นเพื่อตรวจสอบต่อไป

เหนือท้องนาของหมู่บ้านใหญ่แห่งหนึ่งบริเวณเชิงเขา

ฉินอวี่นและหงหลิงทงมาถึงที่นี่ กำลังสืบหาร่องรอยเบาะแส ด้วยพลังฝีมือของฉินอวี่นจึงแผ่ซ่านอาณาเขตมรรคาได้แม้อยู่กลางอากาศ ตรวจสอบหมู่บ้านเบื้องล่างอย่างกระจ่างชัดแจ้ง

และในบัดนี้ ยอดภูไร่นามแห่งหนึ่งห่างจากพวกเขาไปแปดร้อยลี้

ถ้าบนยอดผาปรากฏบุรุษหนุ่มชุดคลุมม่วงนั่งขัดสมาธิอยู่ เป็นเชื้อเขียนมือสังหารหมู่หลายครั้งหลายหนต่อเนื่องกัน

เฮ่อเซียนบุรุษหนุ่มในชุดคลุมม่วงย้อมในหมามองไกลออกไปแปดร้อยลี้ทางตะวันตกได้ถนัดชัดตา เห็นกระทั่งรูขุมขนบนใบหน้าของฉินอวี่นและหงหลิงทง

“ฉินอวี่น? ฮาๆ เจ้าเกาะจิวซานเนื่องเพราะมัน จึงตัดสินใจละทิ้งสังฆารมหาบรรพตในที่สุด ข้าถึงมีโอกาสลงมายังโลกนี้”

พลันสองตาเฮ่อเซียนสว่างเป็นประกาย “หงหลิงทงนั่นก็ช่างเถอะ รังสีสมบัติบนร่างสามัญธรรมดา แต่ฉินอวี่น...รังสีสมบัติบนร่างมันช่างแยงตาเหลือเกิน เจ็ดจำจันข้าดาแทบบอดแล้ว”

เฮ่อเซียนคึกคักตื่นเต้น

พลังฝีมือของมันย่อมตรวจสอบรังสีสมบัติได้

ไม่ว่าจะเป็นผลเก็บเกี่ยวจากวังมังกรสวรรค์บรรพกาลหรือจากถ้ำฟ้า รวมทั้งสมบัติของราชามารหน้าหยกและเจ้าวังมังกรด้าล้วนครอบครองในเงื้อมมือฉินอวี่น ทั้งหมดนี้รวมกันเข้า...สมบัติของผู้แกร่งกล้าเขตชั้นจิตเอกะสองชั้นฟ้าทั่วไปล้วนไม่อาจเทียบ

“คิดไม่ถึงจริงๆ ว่าเซียนกระบี่ชั้นปฎุชนถึงกับมีสมบัติมากมายขนาดนี้”

เฮ่อเซียนตื่นเต้นคึกคัก “มันต้องสบโอกาสครั้งใหญ่เป็นแน่ ถึงมีสมบัติมากมายเพียงนี้ ฮาๆ ข้าช่างโชคดีโดยแท้ เพียงแค่ลอบสอดส่องจากที่ไกลว่าผู้ใดเข้าไปยังหมู่บ้านเหล่านั่นบ้าง ก็พบว่าฉินอวี่นมีสมบัติมากมายขนาดนี้”

“ทันทีที่พลังเลือดเนื้อข้าสะสมจนเพียงพอ ก็จะสร้าง ‘แท่นสังเวยโลกา’ ” เฮ่อเซียนวางแผน “ข้ามายังโลกนี้ ใช้วิธีสิงร่างโดยตรง มิได้นำสมบัติใดๆ มาด้วย สมบัติวิสดุจำนวนมหาศาลสำหรับสร้างแท่นสังเวยโลกาข้าต้องรวบรวมเอง”

"อาศัยการเข่นฆ่าสังหารผู้แกร่งกล้าเขตชั้นจิตเอกะเพื่อแย่งชิงสมบัตินั้นลำบากยากเย็นเกินไป ต้องสังหารจำนวนมากถึงมีความหวังรวบรวมได้ครบ ยิ่งไปกว่านั้นจักรพรรดิมนุษย์หรือปรมาจารย์อาจเร่งรุดมาช่วยเหลือได้ทุกเมื่อ"

เฮ่อเซียนก็กระจ่างในจุดนี้ มันรู้ดีว่าโลกนี้มีเบื้องลึกเบื้องหลัง "เดิมทีคิดไปพบปีศาจมารเก้าสาย เลือกร่วมมือกับพวกมันสักสายให้มอบสมบัติแก่ข้า แต่หากเป็นเช่นนี้สุดท้ายประสบผลสำเร็จแล้ว ความดีความชอบก็ต้องถูกแบ่งปันปันส่วน ทว่าบัดนี้แทนสังเวทโลกาเป็นข้าสร้างเอง คุณงามความชอบทั้งหมดก็เป็นของข้าแล้ว"

"ส่วนฉินวีนั่นหรือ ด้วยพลังฝีมือของข้า สังหารฉินวีนั้สัคนต่างอันใดกับขัย้แมลงตายไปสักตัวเล่า" มุมปากหยักยก แม้มันคงไว้ซึ่งศักยภาพแห่งเขตชั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ แต่ถึงอย่างไรก็เป็นเทพมารนอกอาณาจักรที่บำเพ็ญตบะมายาวนาน เขตชั้นของมันยังคงดำรงอยู่

"ไม่รีบร้อน รออีกสักหน่อย รวบรวมพลังเลือดเนื้อให้ครบค่อยสังหารแย่งชิงสมบัติมัน ตอนนี้ถือเสียว่าฝากสมบัติไว้กับมันชั่วคราว" อารมณ์ของเฮ่อเซียนดียิ่ง

สำหรับมันแล้ว รวบรวมพลังเลือดเนื้อยังคงง่ายดายกว่ารวบรวมสมบัติสำหรับสร้างแทนสังเวทโลกา เนื่องจากประชากรในสิบเก้าโจรมีจำนวนมาก เข่นฆ่าได้ตามใจชอบ

ฉินวีนและหงหลิงทงตรวจสอบหนึ่งเที่ยว แต่ไม่อาจจะบุตัวมือสังหารได้เช่นกัน จึงได้แต่กลับกว้างหลังไปอย่างจำใจ

"ฟือวีน" อี้เซียวเห็นฉินวีนโฉบ่อนลง รีบเข้ามาต้อนรับ "เป็น

อย่างไรบ้าง”

ฉินอวี่นส่ายหน้า

“ตรวจสอบไม่ได้ เขียวเขียว พรุ่งนี้ข้าเตรียมออกเดินทางแต่เช้า
ตรู่” ฉินอวี่นเอ่ยปาก “เพื่อกำจัดปีศาจมารแดนสูงสุดเหล่านั่น”

“จะลงมือแล้ว?” อี้เซียวรู้แผนการของฉินอวี่นแต่แรกแล้ว

“ใช่ ตอนนั้นแม้ข้าสะบัดสังหารปีศาจมารทั้งหลาย ทำให้บางส่วน
หลบซ่อนในรังของปีศาจมารเก้าสาย แต่ยังคงมีจอมปีศาจมารแดนสูงสุด
บางส่วนที่ไม่หวั่นเกรงข้าแม้แต่น้อย” ฉินอวี่นเอ่ย “ก่อนหน้านี้ข้าก็ทำอัน
ใดพวกมันไม่ได้”

จอมปีศาจมารแดนสูงสุดบนผืนแผ่นดินมีสองตน เผ่าสมุทรมีสาม
ตน

“บัดนี้ข้าบรรลุมรรคาเป็นผลสำเร็จ สมควรจัดการพวกมันแล้ว” ฉิน
อวี่นบอก

ตอน 3 กำราบสิ้น

“ไม่แน่มือสังหารนั่นก็คือหนึ่งในห้าจอมปีศาจมารแดนสูงสุด”

อิชิวสันนิษฐาน

“อาจเป็นไปได้”

ฉินอวี่นถอนหายใจแผ่วเบา “ปีศาจมารแดนสูงสุดเพียงตนเดียวก็เพียงพอเช่นฆ่าสังหารคนธรรมดาจำนวนนับไม่ถ้วนจนราบคาบแล้ว”

เคราะห์ดีที่โลกนี้มี “กฎสวรรค์” คอยควบคุมบรรดาเซียนและเทพมารไม่อาจสังหารปฤชน แต่บางส่วนกลับสมคบคิดกับเทพมารนอกอาณาจักร คอยสังเวยลูกหลานแห่งโลก หวังสร้างภัยพิบัติใหญ่หลวง

“เพื่อวัน วันที่ที่จอมปีศาจมารทั้งห้าตนนี้ถูกสังหารไปสักตน เกรงว่าข้าคงแพร่สะพัดไปทั่ว ถึงตอนนั้นอีกสี่ตนคงหวาดกลัวหลบหนีไป” อิชิวเอ่ยขึ้น

“ใช่ เรื่องนี้ออกจะยุ่งยาก” ฉินอวี่นบอกเล่าแผนการ “ข้าไม่อาจสังหารพวกมัน ต้องจับเป็นที่ละตน แล้วค่อยสังหารพร้อมกัน! ยิ่งกว่านั้น

ยังไม่อาจให้พวกมันส่งสัญญาณขอความช่วยเหลือ หากพวกมันส่งสัญญาณ ปีศาจมารทั่วหล้าย่อมล่วงรู้ข่าวอย่างรวดเร็ว"

อีเชียวพยักหน้าเห็นด้วย เป็นเรื่องยุ่งยากอย่างแท้จริง

"พยายามเต็มที่ กำจัดให้ราบในคราวเดียว จอมปีศาจมารเหล่านี้ มือแต่ละตนเปื้อนโลหิตเผ่ามนุษย์ ไม่อาจปล่อยให้หนีไปได้แม้แต่ตนเดียว"

ฉินอวิ้นก็ขบคิดหาวิธีการพวกมัน

เขาหลวงซานในเฉียนโจว

เทือกเขาหลวงซานทอดยาวต่อเนื่องสามร้อยลี้ ปีศาจมากมายนับไม่ถ้วน

บรรดาปีศาจในเขาหลวงซานยังคงอยู่รอดปลอดภัย แม้ในตอนนั้น ฉินอวิ้นกำลังกวาดล้างปีศาจมารทั่วหล้า เนื่องจากทวดหลวงซานผู้นำของพวกมันเป็นจอมปีศาจมารแดนสูงสุด

ทวดหลวงซานพุ่มหมอบอยู่ตรงนั้น สองตาหลับลง หายใจเข้าออกเชื่องช้า

ลมหายใจมันแปรเป็นกระแสลม กรูพัดหวิดหวิวผ่านป่าเขาโดยรอบร่างพุ่มหมอบอยู่ตรงนั้นคล้ายภูเขาชนาดย่อม

แม้หลับสองตาลง แต่ยังคงตรวจจับรับรู้ความเคลื่อนไหวทุกประการในบริเวณนั้นได้อย่างกระจ่างชัดแจ้ง และคอยควบคุมค่ายคาถา

ที่ไกลออกไปมีปีศาจหมาป่ามากมาย เนื่องจากทวดหลวงซานทำให้แถบเขาหลวงซานมีปีศาจหมาป่ามากเป็นพิเศษ ส่วนมากเป็นลูกหลานของทวดหลวงซาน ปีศาจหมาป่าเหล่านี้มักลงเขาไปปล้นชิงเผ่ามนุษย์ แม้ฉินอวิ้นจะร้ายกาจ แต่ลำพังเพียงคนเดียว จนปัญญาป้องกัน

ปีศาจระดับเล็กกลุ่มใหญ่ได้

ที่ฉินอวินต้องกระทำก็คือกำจัดระดับผู้นำทั้งเสีย

ส่วนปีศาจระดับเล็กจ้อย เมื่อไรที่พึง ผู้บำเพ็ญตบะเขตชั้นก่อน
นภาในพื้นที่ยอมไล่ล่าสังหาร

"ค่ายคาถาในวังของทวดหลานชานมีบริเวณกว้างประมาณยี่สิบลิ"
ฉินอวินทอดตามองเบื้องล่างผ่านชั้นเมฆขอบเขตค่ายคาถานี้นับว่ากว้าง
ขวางแล้ว ครอบคลุมเมืองเล็กทั้งเมืองทีเดียว

แต่ค่ายคาถาที่ฉินอวินจัดวางในจวนหลังได้สมบัติจากถ้ำเซียนก็
ครอบคลุมทั้งเมืองกว้างหลัง หรืออย่างค่ายคาถาที่จัดวางในถ้ำฟ้าของ
สายมังกรอุทกเหลือซึ่งมีประวัติอันยาวนานก็ครอบคลุมบริเวณถึงร้อยลิ
ค่ายคาถาของเขาหลานชานมีบริเวณเพียงยี่สิบลิ

'อาณาเขตมรรคาของข้าแม่ชานได้ถึงห้าสิบลิ แม่คลุมทั้งค่ายคาถา
นี้ได้ทั้งหมด' ฉินอวินตรึกรตรอง 'ซึ่งอำนาจการควบคุมค่ายคาถามาได้ใน
ชั่วพริบตาหรือถึงขั้นทำลายรอยต่อของค่ายคาถาก็ยังได้'

"เริ่มเลยเถอะ"

คิดจับอีกฝ่ายทั้งเป็นโดยมิให้มันส่งสัญญาณขอความช่วยเหลือ ฉิน
อวินมีความมั่นใจเพียงเจ็ดแปดส่วนเท่านั้น

ทวดหลานชานพุ่มหมอบอยู่ตรงนั้น ค่ายคาถาในวังพลันบิดเบี้ยว
ผิดรูป

"หืม?" หมาป่าขนาดมหึมาขนสีเงินพลันลุกพรวดย่นขึ้น สองตา
จับจ้องไปเบื้องหน้า

ปีศาจเล็กจ้อยในที่ไกลต่างตกตะลึง เกิดอันใดขึ้นแล้ว

"ผู้ใด" ทวดหลานชานหมาป่าสีเงินขนาดยักษ์คำรามเสียงทุ้มต่ำ มัน

นึกฉงนในใจ “ปรมาจารย์ค่ายคาถาท่านใดคิดหลายค่ายคาถาที่นี้ของข้า”

ถึงอย่างไรมันก็เป็นจอมปีศาจมารแดนสูงสุด ผู้อ้างในเขตชั้นจิต
เอกะไม่ลงมือกับมัน ดังนั้นไม่ว่าเผชิญหน้ากับอันตรายใดล้วนเปี่ยมไป
ด้วยความมั่นใจ แม้บัดนี้ค่ายคาถาเกิดปัญหา มันยังคงไม่ตระหนกกลนลาน

บังเกิดเสียงดังปัง! พลันกรวดหินดินทรายลอยตกลงรอบตัวหมาป่า
ยักษ์สีเงิน ลมกระโชกรุนแรง

“เกิดอันใดขึ้น”

“เกิดเรื่องใดขึ้น”

ปีศาจเล็กที่อยู่ในบริเวณนั้นต่างแปลกใจ มองเศษดินหินกรวดตกลง
ฟุ้งจรรอบตัวหมาป่ายักษ์สีเงินมิดมัว

“ลูกหลานข้า ข้าออกไปดูสักหน่อย” พร้อมเสียงของทวดกลางซาน
กระแสมลายหนึ่งพัดผ่านอากาศ บริเวณที่ทวดกลางซานอยู่แต่เดิม
บัดนี้ว่างเปล่า

“บรรพชนผู้เฒ่าออกไปแล้วหรือ”

“อาจออกไปไล่ล่าสังหารผู้ใดกระมัง”

ปีศาจเล็กจ้อยเหล่านี้ต่างคาดเดา ไม่นึกตระหนกกลนลาน พวกมัน
เชื่อมั่นในตัวบรรพชนผู้เฒ่าของตนเต็มเปี่ยม

บัดนี้ขนาดของทวดกลางซานหมาป่าสีเงินหดเหลือเพียงจิ้งกว่า
ร่างถูกพันธนาการด้วยบ่วงบาตหลายชั้น ปลายสายบ่วงบาตอีกด้านอยู่ใน
มือของฉินอ้วน

ทวดกลางซานในตอนนี้งวอนด้วยความหวาดกลัว “เขียนกระบี่
ฉินไว้ชีวิตด้วย เขียนกระบี่ฉินไว้ชีวิตด้วย”

เพียงชั่วพริบตาก่อนหน้า ศาสดรานุภาพทั้งร่างถูกฉินกตริ้ง ตอน

นั่นเอ่ยกล่าวว้าจามีได้ เสียงประกาศก้องว่า “ลูกหลานข้า ข้าออกไปดู
สักหน่อย” เมื่อสักครู่นี้ เป็นฉนวนวินสำแดงพลังคาถาเลียนเสียงมันเท่านั้น

“ไว้ชีวิตหรือ” ฉนวนวินถือปลายเชือกอีกด้าน มองทอดกลางซานที่
ถูกพันรณการก่อนสายหน้าเล็กน้อย

ปัจจัยสำคัญประการแรกในการลอบโจมตีก็คือต้องทลายค่ายคาถา
เสียก่อน แต่หากทลายค่ายคาถา จอมปีศาจมารแดนสูงสุดอาจส่ง
สัญญาณขอความช่วยเหลือทันที ฉนวนวินคงอัปจนหนทางแล้ว

‘จอมปีศาจมารแดนสูงสุดมองตนเองสูงส่งจนคั่นชั้น ช่าน่าจะมีหวัง
จับพวกมันได้ที่ละตน’ ฉนวนวินตรัสตรอง

จับทอดกลางซานทั้งเป็น ผนิกตริงศาสตราภาพทั้งสิ้นและปิดปาก
มันสนิท ก่อนโยนไว้งยังสถานที่หนึ่ง ใช้วิธีการเดียวกัน จับตัว “เจ้าหุบเขา
ฉนวนอวี (หยกน้ำพุ)” จอมปีศาจมารแดนสูงสุดบนผืนปฐพีอีกตน

จากนั้นเร่งรุดไปหนั้นไห่ (ทักษิณสมุทร) ดงไห่ (บุรพาสสมุทร) และ
เป่ยไห่ (อุดรสมุทร)

เป้าหมายก็คือผู้เฒ่ามกร นางพญาอสรพิษและเจ้าวังมังกรน้ำแข็ง
จอมปีศาจมารแดนสูงสุดต่างไม่เกรงกลัวอย่างแท้จริง ทะนงตนว่า
ไม่มีผู้ใดทำอันตรายพวกมันได้ ลำพังรู้สึกว่ามีผู้บุกรุกพยายามทลายค่าย
คาถา จอมปีศาจมารแดนสูงสุดเหล่านี้ไม่มีสักตนรีบขอความช่วยเหลือ
จึงทยอยถูกจับไปโดยปริยาย มาถึงคราวของ “เจ้าวังมังกรน้ำแข็ง” อย่าง
รวดเร็ว

วังมังกรน้ำแข็งแดนเป่ยไห่ (อุดรสมุทร)

“ฮาๆ...” มังกรหนุ่มตัวร่างคลุมด้วยเกล็ดเย็นเยือกเป็นน้ำแข็ง

นั่งอยู่บนบัลลังก์เบื้องสูง ทอดตามองเบื้องล่าง เหล่าปีศาจชุมนุมกันอยู่ตรงนั้น มังกรหนุ่มยิ้มกล่าวว่า “ทุกท่าน วันนี้เป็นวันมงคลยิ่งใหญ่อีกโอกาสที่ข้ารับอนุญาตให้หาสืบเก่า ทุกท่านมาได้ นับว่าให้เกียรติข้า มากๆ ดีมงคลงกัน ดีม”

“พี่ใหญ่มังกรน้ำแข็ง ขอแสดงความยินดีด้วย”

“ฮาๆ พี่ใหญ่มังกรน้ำแข็ง วาสนาสาวงามไม่ตื่นเขิน ผู้น้องอีกฉวยิ่งนัก”

“สุรานั้นประเสริฐ ทว่ามีเมรัยแต่ไร้กับแกล้ม”

บรรดาปีศาจต่างรำสຸราอยู่เบื้องล่าง ที่นั่งอยู่ตรงตำแหน่งสำคัญล้วนเป็นปีศาจเผ่าสมุทรค่อนข้างร้ายกาจในเป่ย์ไห่ ในบรรดานั้นมีหลายคนเป็นปีศาจเขตชั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์

“ฮาๆๆ แน่แน่นอนว่ามีกับแกล้ม มากๆ” มังกรหนุ่มหัวร่อพลางออกคำสั่ง “เร็ว ยกผลมนุษย์ออกมา”

สาวใช้เผ่าสมุทรรูปลักษณะงดงามต่างประเคนถาดออกมา ภายในถาดล้วนเป็นเด็กทารกเผ่ามนุษย์นอนหลับปุ๋ย ดูแล้วยังเล็กนัก แต่ละคนขาวอวบอ้วนสะอาดสะอ้าน

“ทารกเผ่ามนุษย์เหล่านี้เพิ่งเกิดไม่นาน อายุไม่เต็มร้อยวัน ล้วนเป็นผลมนุษย์ชั้นเลิศ เพิ่งจับตัวมาจากบนบกเพื่องานฉลองในวันนี้” มังกรหนุ่มหัวร่อว่า “ยังเป็นๆ อยู่ สดใหม่อ่อนนุ่ม ทุกท่านเสพได้เต็มที่”

“รวบรวมทารกอายุไม่ถึงร้อยวันได้มากมายเพียงนี้ ไม่ง่ายตายเลย”

“พี่ใหญ่มังกรน้ำแข็งช่างร้ายกาจนัก”

“นับตั้งแต่เผ่ามนุษย์ปรากฏขึ้นกระบี่เขตชั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์พลั้งฝีมือฉกาจ ถึงบัดนี้พวกเราใช้ชีวิตอย่างหวาดกลัว ยังคงเป็นพี่ใหญ่มังกรน้ำแข็งร้ายกาจ”

“พี่ใหญ่มังกรน้ำแข็งยังต้องกลัวฉินอวี่นด้วยหรือ”

เสียงหัวร่อครืนไปทั่วบริเวณ ปีศาจเหล่านั้นต่างจับจ้องทาร์กเผ่ามนุษย์ ดวงตาหลายคู่สาดเป็นประกาย

“ฉินอวี่น? ก็เป็นแค่เซียนกระบี่บรรลุมรรคาธรรมดา หากมาถึงกันสมุทร พลังฝีมือของม้าย่อมลดลงหนึ่งขั้น...ข้ายังต้องเกรงกลัวมันหรือ” มังกรน้ำแข็งหัวร่อลั่น

ทันใดนั้นวังมังกรน้ำแข็งสะเทือนไหว บังเกิดเสียงดังสนั่นกึกก้อง “ผู้ใดกล้าทลายค่ายคาถาวังมังกรน้ำแข็ง” สีหน้ามังกรน้ำแข็งผกผัน สองตาเปี่ยมแวววาวพิโรธ

กระแสน้ำระลอกหนึ่งวาบผ่าน

กลางโถงวังมังกรน้ำแข็งกลับปรากฏบุรุษหนุ่มในชุดคลุมสีเทา สะพายกระบี่ที่หว่างเอว มือจับเชือกไว้เส้นหนึ่ง ปลายเชือกอีกด้านพันธนาการจอมปีศาจมารสีดำนไว้

“เจ้าคือ...” มังกรน้ำแข็งมองฉินอวี่น “ฉินอวี่น เจ้ามาวังมังกรน้ำแข็งด้วยเหตุใด”

“ผู้เฒ่ามกร นางพญาอสรพิษ เจ้าหุบเขาฉวนอวี่ ทวดหลางซาน?”

เสียงอุทานอย่างตระหนกดังระงมไปทั่วบริเวณ

สถานะของสี่จอมปีศาจมารที่ถูกเชือกพิเศษพันธนาการ เด่นชัดว่าทำให้ปีศาจในที่นั้นตกตะลึงพริ้งเพริด

“เจ้า...เจ้า...” มังกรน้ำแข็งก็สังเกตเห็น นางพญาอสรพิษและผู้เฒ่ามกรล้วนเป็นจอมปีศาจเผ่าสมุทร พลังฝีมือในน้ำแกร่งกล้ากว่าบนบกหนึ่งขั้น ไกล่เคียงกับตัวมัน ถึงกับถูกจับทั้งเป็นแล้ว

ก่อนหน้านี้ไม่ได้ยินข่าวคราวใดๆ ทำให้มังกรน้ำแข็งนึกหวาดหวั่น

“เจ้ามิใช่กล่าวว่าไม่เกรงกลัวข้าหรือ” ฉินอวี่นแค้นยั้มพลาง

จับจ้องเขม็ง

“เขียนกระบี่ฉิน เจ้าข้ากาลก่อนไร้ความแค้น กาลใกล้ไร้อาฆาต
ข้า...” มังกรน้ำแข็งหวาดกลัวหมิ่นส่วนริบเอ่ยขึ้น

“ไหนไร้ความอาฆาตแค้นแล้ว” ฉินอวินปรายตามองเหล่าทารกบน
ถาดด้วยสายตาเย็นชา ก่อนกวาดตามองปีศาจทุกคนโดยรอบ หลายตน
ที่นั่งอยู่ในโถงนี้เป็นปีศาจมารเลื่องชื่อ “วันนี้ที่อยู่ในโถงแห่งนี้ ไม่ต้องไป
ไหนทั้งนั้น”

ตอน 4 บุญกุศลไร้สิ้นสุด

ปีศาจมารที่มาร่วมงานฉลองเดิมทีตั้งนั่งบนพรมเข็ม หวดหัวนักร์นพริง บัดนี้ได้ยินเซียนกระบี่ดินกล่าวว่า “วันนี้ที่อยู่ในโถงแห่งนี้ ไม่ต้องไปไหนทั้งนั้น” หลายตนพลันรู้สึกเบื่องหน้าสายตามีดวบ

จบเห่แล้ว!

จบสิ้นหมดท่าอย่างแท้จริงแล้ว!

ปีศาจบางตนถึงขั้นแข็งขาอ่อนยวบ ร่างไหลลงมากองกับพื้น ถ้วยชามจานจอกด้านข้างคว่ำพลิกกระเณระนาด ร่วงตกเต็มพื้นเสียงดังเพลิง แต่บัดนี้ไม่มีปีศาจตนใดเยาะหยัน เนื่องจากพวกมันในตอนนี้นี้ล้วนมีสภาพจิตใจไม่ต่างกัน

“เซียนกระบี่ดิน ไร้ชีวิตด้วย ไร้ชีวิตด้วย”

“ผลมนุษย์เหล่านี้...ไม่สิ เด็กทารกเหล่านี้ ไม่เกี่ยวข้องกับพวกเรา เป็นมังกรน้ำแข็งให้ปีศาจเล็กจ้อยไปจับตัวมา”

“ล้วนเป็นฝีมือเจ้าวังมังกรน้ำแข็ง ไม่เกี่ยวกับพวกเรา”

แต่ละคนก็ร้องขอความเห็นใจ

ขณะกำลังวิงวอนขอร้อง พวกมันลอบส่งสัญญาณขอความช่วยเหลือกันจาละหวั่น

“อาจารย์ ช่วยด้วย ช่วยด้วย ฉินอวี่นเขียนกระบี่เผ่ามนุษย์ถึงกับจับกุมนางพญาอสรพิษ ผู้เผ่ามังกร เจ้าหุบเขาฉวนอวี่และทวดกลางซานทั้งเป็น ตอนนี้ยังจะสังหารพวกเรารีก อยู่ที่วังมังกรน้ำแข็งแห่งเป่ย์ไห่!”

“บรรพชนผู้เผ่า ช่วยด้วย ช่วยด้วย...”

“เป็นฉินอวี่นเผ่ามนุษย์อยู่ที่วังมังกรน้ำแข็ง”

แต่ละคนสาละวนขอความช่วยเหลือ

บำเพ็ญตบะถึงระดับชั้นอย่างพวกมัน เบื้องหลังย่อมมีกลุ่มอิทธิพลหนุนหลัง บางตนมีปีศาจมารเก้าสายคอยหนุน บางตนอยู่ในสังกัดของจอมปีศาจเขตชั้นจิตเอกะ

บัดนี้เร่งร้อนขอความช่วยเหลือ ทำให้ข่าวแพร่สะพัดอย่างรวดเร็ว

ฉินอวี่นไม่แยแสแม้แต่น้อย เนื่องเพราะเขาปรากฏตัวที่นี่ยังคงอาจผ่าเผย มิใช่ลอบโจมตีจับเจ้าวังมังกรน้ำแข็งทั้งเป็น หวังเปิดเผยตัวให้เรื่องนี้รู้ไปทั่วอยู่แล้ว ข่าวการสังหารห้าจอมปีศาจแดนสูงสุดแพร่สะพัดออกไป ถึงเป่ย์มแรงสะท้อนสะท้อน!

“จอมปีศาจกลุ่มหนึ่งในโถงใหญ่นี้ ถึงกับไม่มีปีศาจดีสักตน” ฉินอวี่นกวาดตามอง เปรียบเทียบกับข้อมูลของภาคีตรวจตราสวรรค์ อดอึ้งเยาะมิได้ “ใกล้ขาดติดสีแดง ใกล้หมักติดสีดำโดยแท้* ใกล้ขีดมังกรน้ำแข็งตนนี้ล้วนมิใช่สิ่งดีอันใด”

“เขียนกระบี่ฉิน เจรจาต่อรองกันมิได้แล้วหรือ” เจ้าวังมังกรน้ำแข็ง

* เปรียบว่า อยู่ใกล้คนดีก็กลายเป็นคนดีไปด้วย ใกล้คนเลวก็กลายเป็นเลวไปด้วย เหมือนคนตาบอดหลงพาไปหา ผีก็จับตามันก็จับตามันไปหา ผีเลย

ถามเสียงหัม ชั่วดีมันก็เป็นจอมปีศาจมารแดนสูงสุด ที่นี้เป็นรังของมัน
ระดมค่ายคาถามาได้ทุกเมื่อ ย่อมไม่ยอมจำนนง่ายๆ

สี่จอมปีศาจมารที่ถูกเชือกวิเศษของฉินอวี่นพันรัดการต่างมอง
เจ้าวังมั่งกรน้ำแข็งด้วยสายตาเฉยเมย

พวกมันทั้งสี่สิ้นหวังแต่แรกแล้ว

ต่างรู้ซึ่งถึงความน่ากลัวของฉินอวี่นและรู้ถึงผลลัพธ์ของเจ้าวัง
มั่งกรน้ำแข็ง ไม่ว่าจะดิ้นรนอย่างไรก็ไร้ประโยชน์

“หนี!” เจ้าวังมั่งกรน้ำแข็งพลันเคลื่อนไหว

จอมปีศาจบางส่วนในโถงเคลื่อนไหวแทบจะพร้อมกันต่างแยกย้าย
หลบหนีกระเจิงไปสี่ทิศแปดทาง

‘ฉินอวี่นต่อให้ร้ายกาจอย่างไรก็เป็นเพียงเซียนกระบี่ผู้หนึ่ง พวก
เราจอมปีศาจมากมายถึงเพียงนี้ กว่ามันจะสังหารแต่ละตนก็ต้องใช้เวลา
สักพัก ช่วงเวลานั้น ปีศาจมากมายย่อมหลบหนีไปได้’

‘แยกย้ายกันหลบหนี อย่างมากก็สังหารพวกเราได้เพียงกึ่งหนึ่ง
กระมัง ไม่น่าอาจมีหวังรอดชีวิต’

พวกมันต่างคิดเช่นนี้

เจ้าวังมั่งกรน้ำแข็งระดมค่ายคาถาสุดกำลังพร้อมหลบหนีหัวซุก
หัวซุน

“น่าขัน” ฉินอวี่นยืนอยู่กับที่ อาณาเขตมรรคาทลายค่ายคาถาวัง
มั่งกรน้ำแข็งในชั่วพริบตา

ขณะเดียวกัน รังสีกระบี่เหลือคณานับทะยานออกจากร่างฉินอวี่น
ดังสวบๆ พุ่งเหินไปสี่ทิศแปดทาง รังสีแต่ละสายคมกริบไร้เปรียบปาน
ทะลวงร่างปีศาจมารแต่ละตนได้ง่ายดาย

รังสีกระบี่สายหนึ่งกวาดวาดเป็นเส้นโค้งสังหารปีศาจเจ็ดแปดตน

ต่อเนือง พวกมันก่อนตายต่างตระหนกตะลึงหมิ่นส่วน

“รังสีกระบี่กระจายออกหลายสายยังสังหารพวกเราได้อย่างง่ายดาย
เช่นนี้เสียหรือ”

แทบจะเพียงชั่วพริบตาปีศาจเขตชั้นก่อนนภาภายในโถงต่างดับตัน
กระทั่งเจ้าวังมั่งกรน้ำแข็งที่คิดหลบหนียังถูกรังสีกระบี่ทะลวงร่าง ลั่นชีพ
ไปพร้อมกัน

มันถลึงตาเบิกโพลง ถึงตายก็ไม่อยากเชื่อ “อันใดกัน มิได้ใช้ของ
วิเศษ เพียงรังสีกระบี่ก็สังหารเข้าได้แล้ว?”

เซียนกระบี่บรรลุมรรคาสังหารปีศาจเขตชั้นก่อนนภาตนอื่นด้วย
รังสีกระบี่ยังนับว่าปรกติ แต่ด้วยรังสีกระบี่เพียงสายเดียวสังหารจอมปีศาจ
มารแดนสูงสุด นับว่าสะท้อนสะท้อนผู้คนแล้ว

“หนี่ หนี่ หนี่!” ท่ามกลางเสียงกู่ร้องตะโกนหลบหนีเอาชีวิตร สว
ใช้ฝ่าสมุทรก็หลบหนีอย่างหวาดกลัว หลังซูลมุนลนลานหลบหนีออกจาก
โถงใหญ่ได้แล้ว ต่างหันกลับไปมอง บรรดาปีศาจตำแหน่งสูงและเป็นผู้
ตัดสินความเป็นความตายแก่พวกมันได้อย่างง่ายดายต่างพบจุดจบ ปีศาจ
เล็กจ้อยอย่างพวกมันกลับรอดชีวิต

“ล้วนกล่าวว่าเซียนกระบี่ฉินเผ่ามนุษย์ชิงชิงความชั่วร้ายศัตรู อาจ
รู้ว่าพวกเราได้กระทำเรื่องชั่วช้าสามัญกระมัง”

“เซียนกระบี่ฉินยังมีเมตตาว่าเจ้าวังของพวกเราเสียอีก”

สวใช้ฝ่าสมุทรแต่ละตนอดคิดเช่นนี้ได้

ฉินอวินสังหารจอมปีศาจ กลับปล่อยบรรดาสวใช้ฝ่าสมุทรไป ฉิน
อวินกระจางแจ้งดีว่าสวใช้ฝ่าสมุทรเหล่านี้มิใช่ปีศาจที่รบกวนเช่นฆ่าต่อ
ภายนอก ปรกติพวกมันก็ถูกโอบยูกด่า บางครั้งไม่ระวังยังถูกจอมปีศาจ
ระบายโทษสังหารเหมือนผักปลา

ฉินอวี่นเก็บเชือกพิเศษ เชือกรัดพันสี่จอมปีศาจมารที่สิ้นลมปราณ
ไปแล้ว ขณะที่ฉินอวี่นสังหารเจ้าวังมังกรน้ำแข็งศาสตราวุธก็โจมตีทั้ง
สี่ตนจนวางวายไปด้วย

จอมปีศาจจำนวนไม่น้อยต่างพบว่าพิมพ์ลักษณะสัญญาณของ
นางพญาอสรพิษ ทวดหลานซานและจอมปีศาจมารแดนสูงสุดรวมห้าตน
ซ่านสลายไปจากของวิเศษส่งสัญญาณของพวกมันพร้อมกัน

“กำจัดสิ้น”

เพียงชั่วฉู่คิด ซากศพภายในโถงใหญ่แห่งนี้สลายกลายเป็นหมอก
ควัน

เมื่อของวิเศษบางส่วนอยู่ในครอบครองแล้ว ฉินอวี่นก็เหินทะยาน
กลับสู่เมืองกว้างหลังแห่งเจียงโจว

ภายในหนึ่งวัน ฉินอวี่นสะบัดสังหารจอมปีศาจมารแดนสูงสุดห้า
ตน

ข่าวคราวแพร่สะพัดทั่วหล้าในชั่วพริบตา

ปีศาจมากลั่นในแผ่นดินต่างหวาดหวั่นขวัญผวา ผู้บำเพ็ญตบะ
จำนวนมากต่างตบโตะไหร้องสาแก่ใจ!

“ฮ่าๆ สังหารจอมปีศาจแดนสูงสุดได้ ดูท่าหลังเขียนกระบี่ฉินบรรลु
มรรคาแล้ว พลังฝีมือก้าวหน้าขึ้นอีกมาก”

“กำจัดจอมปีศาจแดนสูงสุดคราวเดียวถึงห้าตน พลังฝีมือของเขียน
กระบี่ฉินในตอนนี้งแรงกว่าไม่เป็นรองผู้เฒ่ากระบี่แล้ว”

“นี่ก็พูดได้ยาก เขียนกระบี่ฉินสังหารจอมปีศาจมารแดนสูงสุดคราว
เดียวห้าตน ฝีมือขั้นนี้ร้ายกาจก็จริง แต่ตอนนั้นผู้เฒ่ากระบี่สังหารเทพ
มารหนึ่งตน”

“เฮอะๆ เขียนกระบี่ดินไม่แยแสว่าจะล่องเกินปีศาจมารเก้าสาย
สะบันงาสงหารปีศาจมารทั่วหล้า ลำพังจิตใจเปี่ยมคุณธรรมเช่นนี้ มิใช่ผู้เฒ่า
กระบี่จะเทียบได้”

“ถูกต้อง จะกล่าวไป ข้าก็เลื่อมใสเขียนกระบี่ดิน”

ผู้บำเพ็ญตบะได้หล้าต่างวิพากษ์วิจารณ์

ปีศาจมารก่อเภทภัย ผู้บำเพ็ญตบะบางส่วนมีความแค้นลึกล้ำดัง
ห้วงสมุทรกับปีศาจมาร บัดนี้การกระทำทั้งสิ้นของฉินอวี่น ทำให้ผู้บำเพ็ญ
ตบะเหล่านี้ซาบซึ่งต้นตอหาใดเปรียบ เลื่อมใสฉินอวี่นไม่มีใดเทียมทัน

ได้หล้าในบัดนี้ ปีศาจมารร้ายกาจที่ประกาศศักดายึดครองพื้นที่
หนึ่ง ไม่ว่าบนบกหรือในน้ำ ล้วนถูกฉินอวี่นสะบันงาสงหาร ที่หลงเหลือรอด
ชีวิตต่างหลบซ่อนในรังของสำนักเบื้องหลัง ด้วยพลังฝีมือของฉินอวี่น ยัง
ไม่อาจทำอันใดปีศาจมารเก้าสายกลุ่มอำนาจขนาดใหญ่ได้

“ไม่อยากจะเชื่อเลย สิบปีก่อน แต่ละโจวต่างมีจอมปีศาจยึดครอง แต่
บัดนี้ถึงกับสูญสิ้นไปแล้ว”

“ฝีมือของเขียนกระบี่ดินนั้นว่าร้ายกาจอย่างแท้จริง บรรดาจอม
ปีศาจมารหากไม่หลบซ่อนในสำนักแต่โดยดี ยังบังอาจก่อกรรมทำชั่วที่
ภายนอก ล้วนถูกสะบันงาสงหาร”

“บุญกุศลไร้สิ้นสุด เป็นบุญกุศลไร้สิ้นสุด”

แท้จริงแล้วราชสำนักและดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งเต๋าพุทธก็คิดกำจัด
ปีศาจมาร แต่ด้วยข้อจำกัดจากกฎสวรรค์ จึงได้แต่ให้ผู้บำเพ็ญตบะชั้น
ปฤชชนต่อสู้กับปีศาจมารชั้นปฤชชน

ในประวัติศาสตร์นั้น ผู้ที่กล้าผูกแค้นขึ้นเป็นตายกับปีศาจมารเก้า
สายโดยไม่หวั่นเกรง มีพลังฝีมือกวาดล้างปีศาจมารทั่วหล้า อีกทั้งยินดี
กระทำเช่นนี้ เน้นนานกว่าจะอุบัติขึ้นสักคน!

ทุกครั้งที่เราทบทวนประวัติศาสตร์มนุษยธรรมในยุคนั้นย่อมดำเนินชีวิตได้ดีอยู่แล้ว

จนสกุลดินเมืองกว้างหลิง เป็นสถานที่ที่มีความหมายพิเศษสำหรับเผ่ามนุษย์และเผ่าปีศาจ

ชั่ววินาทีนี้ผู้บำเพ็ญตบะและปีศาจมากมายต่างสะท้อนหัวเกรงฉินอวิน

เจ้าเกาะจิวซานซึ่งกำลังหลบซ่อนฝึกบำเพ็ญในเขาวินหมั่วให้นึกครั่นคร้ามขึ้นมาภายหลัง พลังรู้สึกว่โชคดียี่ห้ออดพ้นเงื้อมมือฉินอวินมาได้ แต่ตัวฉินอวินเองกลับรู้สึกอารมณ์ไม่ใคร่ดีนัก

“อันใดนะ ยังเกิดการสังหารหมู่อีกหรือ” ฉินอวินพลิกอ่านข่าวสารจากภาคีตรวจตราสวรรค์ “มือสังหารยังปรากฏทุกแห่งหน สังหารหมู่บ้านต่างๆ คิดรวมจำนวนเผ่ามนุษย์ที่ถูกสังหาร บัดนี้เกือบถึงยี่สิบหมื่นคนแล้ว”

ฉินอวินคั่งแค้นเดือดดาลเต็มอกแต่กลับอับจนหนทางเนื่องจากเสาะหาตัวมือสังหารไม่พบ

“ราชสำนักและดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งพุทธเต๋ามีเทพเซียนมากมายเกิดอันใดขึ้นกันแน่” อี้เซียวอดเอ่ยขึ้นอย่างสงสัยมิได้ “ต่างมีวิธีการของตน เหตุใดตรวจสอบมือสังหารออกมาไม่ได้”

“ช่างแปลกนัก กำเริบเสิบสานเช่นนี้ อีกทั้งสังหารเผ่ามนุษย์จำนวนมหาศาลถึงขนาดนี้ในคราวเดียว เพียงพอให้ยอดคนมากมายตรวจสอบให้ละเอียดแล้ว” ฉินอวินส่ายหน้า “แต่ก็ไม่ได้ข่าวเรื่องมือสังหารมาโดยตลอด”

ไม่เพียงฉินอวินนึกแปลกใจ ยอดคนแต่ละพื้นที่ต่างเร่งเสาะหา

สังหารที่เข่นฆ่าเผ่ามนุษย์ แต่ต่างต้องประหลาดใจที่ไม่อาจตรวจสอบออกมาได้

หงหลิงทงกระจ่างแจ้งในจุดนี้ เรื่องอื่นใดเขาไม่มีความมั่นใจ แต่เรื่องพยากรณ์ทำนายอดีตอนาคตเขามั่นใจว่าเป็นหนึ่งในได้ห้า กระทั่งเขายังทำนายออกมามีได้ เกรงว่าไม่มีผู้ใดทำนายมือสังหารรายนี้ออกมาได้แล้ว

ตอน 5 นอกเมืองกว้างหลิง

มือสังหารลึกลับรายนั้นเช่นฆ่าเผ่ามนุษย์ในพื้นที่ต่างๆ เกือบยี่สิบหมื่นภายในเวลาเพียงครึ่งเดือน เป็นที่สนใจของฉินอวี่น หงหลิงทงและผู้แกร่งกล้ามากมาย

แต่เรื่องชั้นนี้มักพบเห็นในประวัติศาสตร์ โดยเฉพาะก่อนที่ฉินอวี่นจะกวาดล้างปีศาจมารทั่วหล้า จอมปีศาจมารรวบรวมพลังเลือดเนื้อเผ่ามนุษย์สิบหมื่นยี่สิบหมื่นในเวลาสั้นๆ เพื่อสังเวทยเทพมารนอกอาณาจักรก็มีให้เห็นไม่น้อย แน่نونว่าหากกระทำเรื่องประเภทนี้ มักถูกราชสำนักและภาคีตรวจตราสวรรค์ไล่ล่าสังหารไม่ลดละ

แต่มือสังหารลึกลับกลับกระทำเรื่องสะท้านสะเทือนชั้นนี้แล้วยังลอยนวลอยู่ได้

"ราษฎรเกือบสิบแปดหมื่นคนในอำเภอฮู่ยี่ฟิงเมืองเป่ย์ฉางแห่งหลู่โจวล้วนตายสิ้น ถูกดูดพลังเลือดเนื้อจนร่างแห้งเหี่ยว" ชาวนี้แพร่กระจายถึงกลุ่มอำนาจอิทธิพลน้อยใหญ่ในแต่ละพื้นที่อย่างรวดเร็ว

ผู้บำเพ็ญตบะแต่ละคนต่างตกตะลึง

"สังหารทั้งอำเภอ?"

ฉินอวินเมื่อได้อ่านข่าวนี้ สีหน้ากลายเป็นไม่น่าดูชมอย่างยิ่ง

"ราษฎรทั้งอำเภอก่อบสืบแปดหมื่นคน คิดสังหารต้องใช้เวลานานมาก เวลานานขนาดนี้ยังไม่อาจพบตัวมันหรือ" อี้เชียวที่อยู่ด้านข้างอดเอ่ยขึ้นมิได้

"ชาวที่ภาคีตรวจตราสวรรค์ส่งมารบว่า จากการตรวจสอบ ใช้เวลาสังหารไม่ถึงชั่วตีมหาหนึ่งจอก" ฉินอวินเอ่ยเสียงทุ้มต่ำ "เวลาสั้นๆ เพียงเท่านั้นก็ดูดเลือดเนื้อของเผ่ามนุษย์ก่อบสืบแปดหมื่นจนเหือดแห้ง ต่อให้เป็นจอมปีศาจมารแดนสูงสุดก็ไม่อาจกระทำได้"

"จอมปีศาจมารแดนสูงสุดไม่อาจกระทำได้ เช่นนั้นผู้ใดกระทำ" อี้เชียวสอบถาม "เทพมารหรือ บรรดาเทพมารต่างถูกจำกัดด้วยกฎสวรรค์ ไม่กล้ากระทำเรื่องนี้"

"ไม่รู้ได้" ฉินอวินส่ายหน้า "ไม่รู้ว่ามีอสังหารเป็นใครกันแน่ มีประวัติดูมิหลังอย่างไร"

รังสีฟ้าพ่นฉายวาบในดวงตาฉินอวิน มือสังหารลึกลับรายนี้ยังทำให้ฉินอวินเดือดแค้นขึ้นทุกที

ภายในพระราชวัง นครหลวง

ในโถงตำหนักอันสงัดเงียบแห่งหนึ่ง ชายชราผมเผ้าหนวดเคราขาวเงินนั่งขัดสมาธิอยู่ตรงนั้น จักรพรรดิมนุษย์ยืนอยู่ด้านข้าง

"วิปลาสหวาง" จักรพรรดิมนุษย์เรียกเสียงทุ้มต่ำ "ขอท่านทำนายอีกครั้ง ต้องทำนายตัวมือสังหารออกมาให้ได้"

"ถึงกับกล้าสังหารทั้งอำเภอ" ชายชราผมเผ้าหนวดเคราขาวลื้มตา

ขึ้น แม้แก่ชราทว่าดวงต่ายังคงสดใส ยิ้มมองจักรพรรดินุชย์ “ทำให้
ฝ่าบาทร้อนพระทัยแล้ว”

“เหิมเกริมเช่นฆ่าสังหารตามอำเภอใจ ย่อมเป็นระดับปีศาจมารชั้น
ปฤชณ แต่ดูดพลังเลือดเนื้อของเผ่ามนุษย์เกือบสืบแปดหมื่นคนในระยะ
เวลาสั้นๆ เพียงชั่วดึกซาหนึ่งจอก...กลับเป็นพลังฝีมือระดับเทพมาร จู่ๆ
ก็มีมือสังหารลึกลับเช่นนี้โผล่ออกมา ข้าย่อมรู้สึกไม่สบายใจ” จักรพรรดิ
มนุษย์เอ่ยเสียงเบา

ชายชราผมหาวตะลึงงัน “ขนาดฝ่าบาทเขตชั้นเช่นนี้ยังรู้สึกไม่
สบายพระทัย เกรงว่าเป็นคำเตือนมรรคาฟ้า ได้ ข้าจะทำนายอีกครั้ง”

เริ่มทำนายเต็มกำลังพร้อมแผ่นจานหยกของวิเศษในมือคอยช่วย
เหลือ

เงาจำลองของภาพเหตุการณ์จำนวนมหาศาลปรากฏบนแผ่นจาน
หยก

“เหิม?” สีหน้าชายชราเริ่มแดงขึ้น

“ออกมา” ชายชราพยายามทำนายเต็มกำลัง สีหน้าแดงกำขึ้นทุกที
กระแสน้ำร้อนระอุชานจากร่างเป็นสาย

อีก! ในที่สุด ชายชราก็กระอักฟั่นโลหิตสดออกมาหนึ่งคำ สีหน้า
ซีดขาวเฉียบพลัน

ชายชราลืมหามองจักรพรรดินุชย์ เอ่ยเสียงต่ำว่า “ฝ่าบาท ยังคง
ตรวจสอบมิได้ ทว่าข้ารู้สึกถึงคำเตือนมรรคาฟ้า มือสังหารลึกลับรายนี้
เป็นภัยพิบัติครั้งใหม่ของโลก”

“ภัยพิบัติ?” จักรพรรดินุชย์ตระหนก

เขาเป็นถึงผู้นำสูงสุดในสายอสูรเทวาและเป็นหนึ่งในผู้ดำรงอยู่ชั้น
สุดยอดแห่งเผ่ามนุษย์ ปกครองได้ฟ้าโดยได้รับความเห็นชอบจากสำนัก

พุทธเจ้าเนื่องเพราะสยบภัยพิบัติน่าประหวั่นพรั่นพริ้งที่สุดครั้งหนึ่งของโลกนี้ได้ ด้วยกุศลผลบุญ สำนักพุทธเจ้าต่างให้ความเคารพและเห็นชอบให้เป็นจักรพรรดิแห่งเผ่ามนุษย์

“มือสังหารรายนี้ถึงกับเป็นภัยพิบัติ?” สีหน้าจักรพรรดิมนุษย์ไม่น่าดูชม “ภัยพิบัติอาจเป็นวัตถุและอาจเป็นทางเชื่อมต่อสู่โลกอื่น คิดไม่ถึงว่าภัยพิบัติคราวนี้จะเป็นมือสังหารระดับชั้นปฤกษณ์ มันอาศัยพลังฝีมืออันใดเป็นภัยพิบัติ”

ภัยพิบัติเป็นมหันตภัยต่อโลก

เป็นบ่อนทำลายต่อทั้งแผ่นดิน

“วิปลาสกุลหวางผู้นั้นทำนายออกมาได้แล้วหรือว่ามีมือสังหารคือผู้ใด” ประมาจารย์จางนั่งขัดสมาธิภายในถ้ำฟ้าลับแห่งสำนักเสนเซียว เขาก็ได้ทราบข่าวของจักรพรรดิมนุษย์เช่นกัน

แม้ประมาจารย์จางเชี่ยวชาญการทำนาย แต่เป็นเพียงการฝึกควบคุมไม่อาจเทียบชั้นวิปลาสหวาง

“ภัยพิบัติ? ดูท่ามือสังหารผู้นี้ไม่อาจดูเบา” ประมาจารย์จางเอ่ยจริงจัง

เมื่อจักรพรรดิมนุษย์มั่นใจในข่าวนี้แล้ว สำนักพุทธเจ้า วังปีศาจสวรรค์และเผ่าสมุทรสี่สมุทรล้วนทราบข่าวนี้อย่างรวดเร็ว แต่ละฝ่ายต่างต้องดำรงอยู่ในโลกนี้ ย่อมเห็นความสำคัญไม่มีใดเปรียบ

ในประวัติศาสตร์นั้น เมื่อภัยพิบัติปะทุขึ้น ผลลัพธ์หนักหนาสาหัสยิ่ง

หากผู้แกร่งกล้าเขตชั้นจิตเอกะเสียชีวิตไปไม่กี่คนแต่สามารถ

คลีคลายภัยพิบัติได้ นับว่าโชคดีแล้ว

เหนือชั้นเมฆนอกเมืองกว้างหลัง

เฮ่อเซียนบุรุษหนุ่มชุดคลุมม่วงอยู่ตรงนี้อย่างสำราญใจ

"หลังข้าลงมาสู่โลกนี้แล้วได้สำแดงศาสตร์ลับไว้หลายแห่ง สิ้นเปลืองเวลาหลายปี ในที่สุดก็มั่นใจแล้วว่าจุดเชื่อมต่อมิติอยู่ที่ใด บัดนี้รวบรวมพลังเลือดเนื้อของเผ่ามนุษย์สามสิบหกหมื่นจนครบ พลังเลือดเนื้อมากมายถึงขั้นนี้ เพียงพอเป็นชนวน เชื่อมต่อโลกของข้า"

เฮ่อเซียนทอดตามองเมืองกว้างหลังเบื้องล่าง "ต่อไปก็ต้องสร้างแท่นสังเวทโลกา วัสดุที่จำเป็นต้องใช้นั้นมากมายนัก...หากلوبโจมตีผู้แกร่งกล้าเขตชั้นจิตเอกะ ไม่น่าจะอาจได้ปลาใหญ่มาสักตัว ฮาๆ เเคราะห์ดีที่ข้าพบฉินอวี่น เขียนกระบี่ชั้นปฎิชนผู้หนึ่งเท่านั้น ถึงกับมีรังสีสมบัติน่าตื่นตะลึงเช่นนี้ สมบัติบนร่างมากเป็นพะเรือเกวียน ผู้แกร่งกล้าเขตชั้นจิตเอกะสามคนหาค้นรวมกันแล้วยังไม่เท่ามัน"

เฮ่อเซียนแค้นเสียง "ฟังว่าระยะนี้มันกำจัดปีศาจมารแดนสูงสุดคราวเดียวห้าตนอย่างนั้นหรือ น่าเสียดายพลังฝีมือของมัน เกรงว่าไม่อาจต้านหนึ่งกระบวนท่าของข้า"

ในสายตาเทพมารนอกอาณาจักรบรรพกาลอย่างมัน ปีศาจมารแดนสูงสุดทั่วไปล้วนเป็นมดปลวก

"อิมม์ ล่อมันออกมาได้แล้ว"

เฮ่อเซียนบุรุษหนุ่มชุดม่วงมองเมืองกว้างหลัง "คิดสังหารมัน นอกเมืองยิ่งสะดวกกว่า! ค่ายคานาในเมืองกว้างหลังมากเกินไป ประชากรหนาแน่น เกรงจะทำให้จักรพรรดินุชนย์ ปรมาจารย์จางและพวกวัดหั่วเฮอไหวตัว"

เชื้อเขียนวางแผนการในใจ ก่อนโฉบลงไปยังเมืองกว้างหลัง

จวนสกุลฉินเมืองกว้างหลัง

ระยะนี้ฉินอวินให้ความสนใจเรื่องมือสังหารลึกลับ แต่จนถึงบัดนี้
ยังไม่มีผู้ใดตรวจสอบออกมาได้ เขาเองมีเรี่ยวแรงแต่ไร้ที่สำแดง

"พี่อวิน อย่าเร่งร้อน ในเมื่อมือสังหารกล้ากระทำเช่นนี้ ฐานะมัน
ย่อมเปิดเผยเข้าสักวัน" อีเซียวเอ่ยขึ้น ทั้งสองนั่งดื่มชาสนทนาพาทิกัน
อยู่ในศาลา

"ได้แต่เพียงรอแล้ว หวังว่าวันเวลาหลังจากนี้จะไม่เกิดการเช่นฆ่า
สังหารขึ้นอีก" ฉินอวินทอดถอนใจ

"ครึ่งเดือนก่อนหน้ามันลอบสังหารผู้คนหลายแห่งเกือบยี่สิบหมื่น
แค่อำเภอยู่เพียงเพียงที่เดียวเกือบสิบแปดหมื่นคน ข้ารู้สึกว่าการ
ลงมือทั้งหมดนี้" อีเซียวสันนิษฐาน "หลังสังหารทั้งหมดคงรวบรวมพลัง
เลือดเนื้อได้ครบ ถึงได้อำมหิตเช่นนั้น"

"อิมม" ฉินอวินพยักหน้าเห็นด้วยยกจอกชาดื่มไปหนึ่งคำ จากนั้น
เอ่ยว่า "เซียวเซียว พรุ่งนี้ข้าออกไปสักเที่ยว"

"หืม? นานเท่าใด" อีเซียวสอบถาม

"อาจเสียเวลาสองสามวันกระมัง" ฉินอวินตอบ "ข้าออกไปคราวนี้
เพื่อรวบรวมวัสดุที่จำเป็นต้องการใช้ในการหล่อเลี้ยงกระบี่เหินอัถชีวี คิद्यก
ระดับให้เป็นระดับของวิเศษชั้นล้ำเหนือ ทั้งยังต้องเป็นวัสดุที่กระบี่เหิน
ต้องการ ปริมาณที่ต้องใช้ก็มาก รวบรวมไม่ง่ายดาย"

ลำพังมูลค่าของวัสดุที่ต้องเตรียมเพื่อยกระดับกระบี่เหินอัถชีวี
เป็นของวิเศษชั้นล้ำเหนือก็เทียบเท่าของวิเศษชั้นล้ำเหนือหนึ่งชิ้นแล้ว

ที่หล่อเลี้ยงยากสุดยังคงเป็นระดับของมรรคากระบี่ นับแต่โบราณ

จนถึงปัจจุบันมีเซียนกระบี่เพียงสองท่านที่หล่อเลี้ยงกระบี่เหินอัถชีวิตถึงระดับของวิเศษชั้นล้ำเหนือ

ฉินอวินเชื่อว่าบัดนี้ตนก็พอประมาณแล้ว ต่อให้ยังไม่เพียงพอในตอนนี้อย่างแน่นหนา ภายภาคหน้าย่อมหล่อเลี้ยงเป็นของวิเศษชั้นล้ำเหนือได้ ดังนั้นจึงคิดเตรียมวัสดุไว้ล่วงหน้า

“เอ๊ะ?” พลันสีหน้าฉินอวินผกผัน ด้วยคำพยากรณ์ป้องกันจวนสกุลฉินที่แผ่คลุมไปถึงนอกเมืองกว้างหลังอยู่ตลอดเวลาตรวจจับกระแสปราณปีศาจมารุกล้ำเข้ามาได้

“มีปีศาจมาร” อีเซียวรีบเอ่ยขึ้น “รังสีมารบริสุทธิ์ยิ่งนัก”

“เข้าไปดูสักหน่อย” ฉินอวินบอก

พลันร่างแปลงเป็นแสงวาบตัดกลางอากาศ มุ่งตรงไปทางเหนือ
ความเร็วในการเหาะเหินฉับไวยิ่ง

เพียงชั่วพริบตาก็ออกจากเขตกำแพงเมืองทางเหนือ มองเห็นบุรุษหนุ่มในชุดคลุมม่วงอย่างรวดเร็ว รังสีมารเจือจางทว่าบริสุทธิ์อย่างยิ่งแผ่ชานออกจากร่างของบุรุษหนุ่มผู้นั้น

“เซียนกระบี่ฉิน?” บุรุษหนุ่มชุดม่วงเงยหน้ามอง ทันทีที่เห็นก็รีบประสานมือคำนับอย่างตกใจ “ข้ามิได้มีเจตนาร้าย มิได้มีเจตนาร้าย ข้ามีเรื่องสำคัญต้องการพบเซียนกระบี่ฉิน”

“รังสีมารบริสุทธิ์เช่นนี้ ดูทำเป็นผู้สืบทอดสายแท้ของปีศาจมารเก่าสาย” สีหน้าฉินอวินเย็นเยียบ “ยอมมอบตัวแต่โดยดีก่อน แล้วค่อยๆ พุดจากกันเถอะ”

ว่าพลางฉินอวินวาดมือ รังสีกระบี่พุ่งทะยาน คัดจับกุมบุรุษหนุ่มผู้นั้น

ตอน 6

ฉินอว้นต่อสู้เทพมารนอกอาณาจักร

ลูกศิษย์ผู้สืบทอดสายแท้ของปีศาจมารเก้าสาย ในหนึ่งร้อยตนเกรงว่ามีเก้าสิบเก้าตนเป็นจอมมารชั่วช้า ส่วนอีกหนึ่งตนอาจยินยอมพร้อมใจสวามิภักดิ์เผ่ามนุษย์หรือเป็นสายที่เผ่ามนุษย์ส่งเข้าไปแทรกซึม

“เขียนกระบี่ฉิน เพิ่งมาถึงไยลงมือแล้วเล่า” เช่เขียนยิ้มพลาติดนิ้ว แสงม่วงสว่างวาบขึ้นที่ปลายนิ้ว ตัดใส่รังสีกระบี่คมกริบของฉินอว้นเสียงดังเคร้ง รังสีกระบี่แตกกระจายทันที “ข้ามีเรื่องสำคัญอยากพบเขียนกระบี่ฉิน พวกเราไฉนไม่นั่งลงค่อยๆ สนทนากันเล่า”

“หืม?” สีหน้าฉินอว้นผกผัน เพียงติดนิ้วก็ทลายรังสีกระบี่ของตนแล้ว?

‘บุรุษตรงหน้านี้ เด่นชัดว่าเป็นปีศาจมารชั้นปู้ถุชน เพียงติดนิ้วก็สลายรังสีกระบี่ข้าได้ ย่อมบรรลุมรรคาแล้วอย่างแน่นอน’ สองตาฉินอว้นสาตประกาย ‘นับรวมมัน ในโลกนี้มีปีศาจมารบรรลุมรรคาสองตน เจ้าอารามวายุคำปีศาจมารบรรลุมรรคามุ่งมันจำศีลบำเพ็ญตบะมาโดยตลอด

ฟังว่าราชสำนักและภาคีตรวจตราสวรรค์ตรวจสอบจนมั่นใจแล้วว่า
ระยะนี้เจ้าอารามวายุดำอยู่ในช่วงจำศีล ยิ่งไปกว่านั้นพลังฝีมือของเจ้า
อารามวายุดำ... ดุดกสินพลังเลือดเนื้อเผ่ามนุษย์สิบแปดหมื่นคนในช่วง
เวลาดีมหาหนึ่งจอกคงไม่อาจกระทำได้ ส่วนบุรุษหนุ่มตรงหน้านี้ ข้า
ไม่เคยได้ยินมาก่อนว่าปีศาจมารชั้นปฤชณกลับมีพลังฝีมือระดับบรรล
มรรคา เป็นไปได้มากกว่าจะเป็นมือสังหารผู้นั้น เพราะปีศาจมารบรรล
มรรคาในโลกนี้ก็มีเพียงสองตนนี้เท่านั้น'

ปีศาจมารบรรลุมรรคาอุบัติขึ้นสักตนไม่ง่ายดาย

ฉินอวินคาดการณ์ได้ทันทีเมื่ออีกฝ่ายติดนิ้วทลายรังสีกระบี่ของตน
“ก่อนหน้านี้ผู้ที่เข่นฆ่าสังหารเผ่ามนุษย์ก็คือเจ้า?” ฉินอวินวาด
เดือดดาล

เฮ่อเซียนตะลึงงัน

“ยอมมอบตัวแต่โดยดี!” ฉินอวินเห็นปฏิกิริยาตอบสนองของอีก
ฝ่าย จึงโบกมือโดยไม่ลังเล เพียงพริบตากระบี่เจ็ดสังหารแยกเป็นเจ็ด
กระบี่เหินทะยานสวบออกพร้อมกระบี่วัฏโลภก็ กระบี่เหินแปดเล่มสำแดง
อานุภาพพร้อมกัน

“สืทิตแปดชั่ว!”

ฉินอวินสำแดงกระบวณท่าพันทนาการศัตรูทันที

กล่าวถึงอานุภาพ กระบวณท่าพิฆาต “สืทิตแปดชั่ว” อาจอ่อนด้อย
กว่าสามห่วงเอกภพเล็กน้อย ทรงพลานุภาพประมาณแปดส่วน ทว่า
บริเวณที่พันทนาการศัตรูกลับกว้างกว่ามาก

กระบี่เหินแปดเล่มประหนึ่งแปดชั่วโลกันตร์ เสียงดังสนั่นก้องฟ้า
ชั่วพริบตาสิบสี่โดยรอบถูกตรึงผนึกไว้สิ้น ครอบคลุมไปเกือบถึงกำแพง
เมืองกว้างหลัง ฉินอวินจงใจกระทำเช่นนี้ หากสำแดงสุดกำลังย่อมตรึง

ผนี่ก็เป็นบริเวณกว้างร้อยสี่ได้

“หืม?” บุษชุดคลุมม่วงสีหน้าผกผัน แปรกระบี่เหินลอยกว้างแปด
ทิศ ก่อร่างเป็นหนึ่งในห้วงฟ้าดิน

สองตาสว่างวามองฉินอวี่น “พลังฝีมือของเจ้าสูงกว่าที่ข้าคาด
การณ์ เดิมทีคิดลอบลงมือ ช่างเถอะ เพราะถึงอย่างไรเพียงกระบวนท่า
สองกระบวนท่าก็จัดการเจ้าได้แล้ว”

มันยึดแขนออกพรวด ท่อนแขนพลันขยายใหญ่คล้ายประกอบขึ้น
จากก้อนศิลา ลวดลายสีม่วงไหลเวียนเปล่งรังสีชั่วช้าสามัญ ฝ่ามือพลัน
กลายเป็นฝ่ามือศิลาขนาดเขื่อง

“ทลาย!” มือขวาตะปบลงหนักหน่วงเสียงดังครืนครัน

ห้วงฟ้าดินที่ประกอบขึ้นจากแปดกระบี่เหินถึงกับไม่อาจยืนหยัด
ระเบิดแตกเป็นเสียงๆ ดังเปรี้ยง

“อันใดกัน” ฉินอวี่นตระหนกหมีนส่วน

“พลังฝีมือเจ้าแข็งแกร่งมากนี่ เขียนกระบี่ปู้ชุนทัดเทียมเขตชั้น
จิตเอกะสองชั้นฟ้าอย่างนั้นหรือ มีภูมิหลังอย่างไรกัน เป็นเขียนจุติมาบน
โลกหรือ แต่ไยถึงเฝ้าเลาเลือกสายเขียนกระบี่ ไม่คล้ายเทพเขียนเอาเสีย
เลย” บุษชุดคลุมม่วงว่าพลาง หลังทลายฟ้าดินแห่งกระบี่ย่อยยับแล้ว
ฝ่ามือมหิมาพลิกหมุนตะปบใส่ฉินอวี่นทันที แสงม่วงชัดพุ่งจากง่ามนิ้ว
อานุภาพใหญ่โตน่าหวาดผวา

ฉินอวี่นตกตะลึงยิ่งนัก

ปีศาจมารชั้นปู้ชุนนั้นฉินอวี่นไม่เห็นอยู่ในสายตา ถึงขนาดสงสัย
ว่าอีกฝ่ายเป็นมือสังหาร ยังคิดจับเป็นเพื่อได้ส่วน แปรกระบี่เหินขึ้นสอง
ทะยานออก แม้อานุภาพการโจมตีสามัญแต่ก็เทียบได้กับผู้แกร่งกล้าเขต
ชั้นจิตเอกะสองชั้นฟ้า ด้วยเขตชั้นมรรคากระบี่ในตอนนั้นก็เพียงพอवाद

ล้างรามาหน้าหยกและเจ้าวังมั่งกรดำแล้ว

แต่อีกฝ่ายถึงกับทลายได้ด้วยเพียงมือเดียว

ทั้งยังสงสัยว่าฉินอวินเป็นเซียนจตุมาয়ังโลกอย่างนั้นหรือ

‘มันมีภูมิหลังอย่างไรกันแน่ ปีศาจมารชั้นปฤชณที่ไม่เคยได้ยืมมาก่อน ไฉนแกร่งกล้าถึงเพียงนี้’ แม้นึกตระหนกในใจ แต่ฉินอวินใช้กระบี่เหินอัดชีวิตที่แข็งแกร่งที่สุดโดยไม่ลังเล

เพียงกวาดมือออก แสงกระบี่สายหนึ่งทะยานพุ่งจากปลายนิ้ว เป็นกระบี่เหินอัดชีวิตที่หล่อเลี้ยงอยู่ภายในร่าง

กระบี่เหินอัดชีวิตชั้นหนึ่งให้อานุภาพตัดเทียมรัตนศักดิ์สิทธิ์ นำสะท้านขวัญกว่ากระบี่เหินแปดเล่มนั้นมากนัก บัดนี้ยังใช้สำแดงกระบวนท์พิฆาต

จันทร์กระจ่างเหนือน้ำปรากฏกินพื้นที่หลายสิบลี ชั่วโมงริบตาแสงโสมสว่างเจิดจ้าวาบตัดกลางฟ้ามวลอากาศสะท้านสะเทือน แสงจันทร์กระจ่างนำไหลหลง พาดผ่านที่ใด บังเกิดระลอกคลื่นกระเพื่อมไหว ทุกประการช่างงดงาม ผู้คนอดสูตหายใจด้วยความชื่นชมหลงใหลมิได้

“อันใดกัน ถึงกับแข็งแกร่งเพียงนี้เชียว” เอ๋อเซียนประหลาดใจเพียงปราดเดียวก็มองทะลุปรุโปร่งว่าภายในแสงกระบี่จันทร์กระจ่างเป็นกระบี่เหินอัดชีวิตที่คล้ายดั่งโยโหม “ถึงขั้นระลอกคลื่นอากาศธาตุแล้วหรือ”

“จันทร์กระจ่างเหนือน้ำ!” ดวงตาฉินอวินสาดประกายคมกริบ

จันทร์กระจ่างเหนือน้ำในบัดนี้ย่อมแตกต่าง มิใช่กระบวนท์ในตอนที่แรกเริ่มจะเทียบได้ อัศจรรย์ลึกลับกว่ามีรูปร่างที่เท่าต่อก็เท่า อานุภาพมากขึ้นมีรูปร่างเท่าใดต่อเท่าใด

ฝ่ามือมหิมาตะบปใส่แสงกระบี่จันทร์กระจ่างเหนือน้ำ

เสียงระเบิดแตกดังปัง!

กระบี่เหินลอยวีดไปด้านหลัง ฝ่ามือศิลาขนาดยักษ์นั้นก็หยุดชะงัก

“สิ่งมีชีวิตเกิดและเติบโตบนโลกนี้ ทั้งยังโง่เขลาเลือกสายเขียนกระบี่ ผักบ้ำเพ็ญหลายสิบปี แข็งแกร่งได้ถึงขนาดนี้ทีเดียวหรือ เช่นนั้นข้าผักบ้ำเพ็ญหลายสิบหมื่นปี เทียบกับมันแล้วนับประสาอันใดกัน” เชอเขียนรู้สึกไม่สบอารมณ์ “ข้าเกลียดชังหน้าอัฉริยะแบบนี้อย่างพวกเจ้ามากที่สุด ตายไปเสียเถอะ อัฉริยะที่ตายแล้วถึงเป็นอัฉริยะที่ประเสริฐสุด!”

บัดนี้เชอเขียนปะทุพลัง ฝ่ามือศิลาที่ชะงักค้างแต่เดิม ตะปบหนักหน่วงดุเดือดเข้ามาอีกครั้ง อานุภาพเด่นชัดว่าน่าสะพรึงกลัวกว่าเดิม ตะปบผ่านที่ใด มวลอากาศบิดเบี้ยวผิดรูป ฝ่ามือศิลาของเชอเขียนดังคลื่นถาโถมโหมกระหน่ำ อานุภาพเด่นชัดว่าหาฤทธิ์รุนแรง ระลอกคลื่นอากาศธาตุของฉินอวิ้นกลายเป็นระลอกเล็กไปทันตา

“ແ່แล้ว” ฉินอวิ้นเมื่อเห็นพลาณภาพก็รู้ดีว่าตนเองอ่อนด้อยกว่าหนึ่งขั้นใหญ่ เป็นครั้งแรกที่พบเจอกับระดับขั้นปฏุชนที่น่าหวาดกลัวกว่าตน ไม่ทันคิดถึงที่มาที่ไปของอีกฝ่ายให้มาก ที่สำคัญคือรับมือมันให้ได้ก่อน

“ปรมาจารย์จาง ข้าพบกับปีศาจมารชั้นปฏุชน พลังฝีมือกลับน่าสะพรึงขวัญยิ่งนัก แข็งแกร่งกว่าเทพมารทั่วไป ข้าสงสัยว่าจะเป็นมือสังหารหลายสิบหมื่นคนก่อนหน้านี้” ฉินอวิ้นรีบส่งสัญญาณผ่านป้ายตรวจตราสวรรค์ แจ้งแก่ปรมาจารย์จางผู้แกร่งกล้าที่สุดที่ตนรู้จัก

“มือสังหารที่เข่นฆ่าหลายสิบหมื่นคนหรือ ปีศาจมารชั้นปฏุชนกลับแข็งแกร่งกว่าเทพมารทั่วไปอย่างนั้นหรือ ดี เจ้าพยายามถ่วงเวลา ข้าเร่งรุดไปเติมกำลัง” ปรมาจารย์จางส่งสัญญาณกลับทันที

ปรมาจารย์จางกระจ่างแจ้งเป็นอย่างดี ข่าวที่จักรพรรดิมนุษย์ส่งมาแจ้งว่ามีมือสังหารลึกลับอาจเป็นภัยพิบัติ! เขาไหนเลยชักช้ารอได้

ขณะแบ่งสมาธิส่งสัญญาณ มือไม้ของฉินอวี่นกลับมิได้หยุดชะงัก
เผชิญหน้ากับฝ่ามือศิลาขนาดยักษ์ตะปบโจมตีใส่

“ไป!” มือซ้ายสะบัดออก ห่วงเอกภพสีด้าสามวงลอยสวบออกทันที
ห่วงเอกภพพันธนาการศัตรูและสังหารโจมตีได้ บดขยี้ศัตรูด้วยพลัง
ในห้วงจักรวาลเล็กภายในห่วง

เสียงดังสนั่นครั่นครื้น ฉินอวี่นควบคุมสุดพลัง ห่วงเอกภพสามวง
โจมตีต่อเนื่อง เสียงดังฟ้าดินคำรามทุกครั้งทีจุโจม ความเร็วของฝ่ามือ
ศิลานั้นเพียงแค่ลดทอนลง แต่ยังคงซัดพุ่งเข้ามา

‘ห่วงกลมนั้นนับเป็นของวิเศษขั้นดี’ เอ๋อเขียนดาเป็นประกายทันที
ที่เห็น ‘ฉินอวี่นผู้นี้สะบัดสังหารปีศาจมารทั่วหล้า สร้างบุญกุศลยิ่งใหญ่’
ได้รับความเมตตาจากชะตาฟ้าดิน สมบัติจึงมีไม่น้อย อีกไม่นานก็จะกลายเป็น
เป็นของข้าแล้ว’

นอกเมืองกว้างหลังเกิดการต่อสู้ เอ๋อเขียนบุรุษหนุ่มชุดคลุมม่วง
เพียงมือเดียวหลายสีทศแปดซีกของฟ้าดินแห่งกระบี่ ความเคลื่อนไหวนั้น
ใหญ่โตนัก อีเซียวซึ่งควบคุมค่ายคาถาของจวนสกุลฉินเช่นกันย่อมตรวจ
จับได้

“ความเคลื่อนไหวใหญ่โตถึงเพียงนี้หรือ พี่อวี่นน่าจะจัดการปีศาจ
มารชั้นปฐุชนตนหนึ่งได้อย่างง่ายดายจึงจะถูกต้อง” อีเซียวรีบเหินทะยาน
ออกจากจวน มุ่งหน้าไปทางเหนือ ทอดตามองจากที่ไกล

ในขณะเดียวกัน แสงวาบสายหนึ่งพุ่งออกจากจวนสกุลหง เป็นหง
หลังทงที่ตรวจจับความเคลื่อนไหวรุนแรงนอกเมืองกว้างหลังได้เช่นกัน

หงหลังทงพุ่งทะยานออกก่อนชะเง้อมองไปที่ไกล แม้ห่างกันถึง
หลายสิบลี้ ก็เห็นสถานการณ์การต่อสู้กระจ่างชัดตา สีหน้าอดผกผันมิได้

“พี่สะใภ้” หงหลิงทงเร่งรุดมาทางอีเซียว แม่เก็บงำพลังฝีมืออันแท้จริง แต่ยังคงสกัดอีเซียวไว้ได้ทันทีหน้ากำแพงเมือง

สองคนต่างมองไปยังที่ไกลจากกำแพงเมือง

“นี่...นี่...” อีเซียวมองตรงนั้นอย่างเป็นกังวล ฝ่ามือศิลายักษ์ประหนึ่งเสาศิลาแห่งโลกา เมื่อบัดปายทรงพลาญภาพนำประหวั่นพรันพริ้งผิดธรรมดา ฉินอวินควบคุมห้วงเอกภพสามวง ก่อนปล่อยกระบี่เหินออกอีกครั้ง สถานการณ์ไม่สู้ดี

“พี่อวินถึงกับตกเป็นรอง?” อีเซียวไม่ยากเชื่อสายตา

“พี่สะใภ้ โปรดอย่าเข้าไปเป็นอันตราย หากท่านไปรังแต่จะเป็นภาระพี่ฉินอวิน” หงหลิงทงห้ามปราม พร้อมมองการต่อสู้ในที่ไกล กระแสคลื่นลั่นฟ้าถาโถมในใจ

‘คนชุดม่วงนั้นเป็นปีศาจมารชั้นปุกุชอย่างนั้นหรือ แข็งแกร่งถึงขั้นนี้สมควรเป็นต้นตอภัยพิบัติที่ข้าเสาะหามาโดยตลอดกระมัง พี่ฉินอวินเขียนกระบี่ชั้นปุกุชนั้นก็ถึงกับแกร่งกล้าถึงขั้นนี้เชียวหรือ’

การต่อสู้ชั้นสุดยอดนี้ทำเขาตกตะลึงยิ่ง

ตอน 7 สุขพบพาน ทุกข์จากพราก

ประสบการณ์ความรู้ของหงหลิงทงไพศาลกว้างไกล ถึงกับตะลึงงัน
กับภาพการประมือตรงหน้า

"คนชุดม่วงเป็นปีศาจมารชั้นปฤชน สังขารเขตชั้นก่อนนภาแดน
โอสถทิพย์ แต่สำแดงพลังฝีมือได้แทบจะเทียบเท่าเขตชั้นจิตเอกะสามชั้น
ฟ้า" หงหลิงทงชมมองพลาญเอ่ยพึมพำ "หากมันยกระดับพลังฝีมือสาย
เทพมารอย่างรวดเร็ว จนศาสตรานุภาพและสังขารแกร่งกล้าสูงขึ้นขึ้นอีก
ค่อยเสาะหาของวิเศษร้ายกาจ คงเพียงพอสำแดงพลังการรบของเขตชั้น
จิตเอกะสามชั้นฟ้าระดับสุดยอด!"

"พลังฝีมือระดับชั้นนี้เกรงว่าจะเป็นเทพมารบรรพกาลจุติมากระมัง"
หงหลิงทงสันนิษฐาน

พลังการรบของเขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าระดับสุดยอดนั้นน่า
ประหวั่นพรั่นพรึงยิ่งนัก เทียบเท่าเทพสวรรค์ในสมัยบรรพกาลทีเดียว
หากเอ่ยถึงเขตชั้น เขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าระดับสุดยอดยังสูง

กว่าเทพสวรรค์หน้าใหม่แห่งสมัยบรรพกาลเสียอีก เพียงแต่สังขารและ
ศาสตรานุภาพของเทพสวรรค์พัฒนามากว่าเขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้า ดัง
นั้นเขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าระดับสุดยอดในยุคนี้อาจจะเทียบเคียงเทพ
สวรรค์ในสมัยบรรพกาลได้

หากฉินอวินยังอยู่ในโลกที่หนึ่งในพันร้อยปี เขตชั้นในบัดนี้เพียงพอ
บรรลุดแดนเทพสวรรค์แล้ว

“เทพमारนอกอาณาจักร ลงมาสู่โลกนี้ยากเย็นแสนเข็ญนัก จิต
วิญญาณของพวกมันจะชักนำทัศนศาสตร์ เว้นเสียแต่ว่ามีสังขารรองรับ
จิตวิญญาณของพวกมันได้พอดีพอดี ทำให้เลียงทัศนศาสตร์ได้”

หงหลิงทงนึกสงสัย “สังขารที่รองรับจิตวิญญาณเทพमारนอก
อาณาจักรได้อย่างสมบูรณ์แบบพบเห็นได้ยากมาก! ยิ่งไปกว่านั้นเป็นการ
สร้างจากอีกโลกหนึ่ง เจ้าของกายเนื้อต้องยินยอมพร้อมใจสละร่าง หาก
บังคับแย้งชิง ย่อมไม่สมบูรณ์แบบ”

“แม้เทพमारนอกอาณาจักรจะร้ายกาจ แต่เทียบกับมันแล้ว พี่ฉิน
อวินยิ่งเก่งกาจยากพบเห็นมากกว่า พรสวรรค์ของพี่ฉินอวินถึงขั้นเหนือ
ชั้นกว่าข้า น่าเสียดายที่เลือกสายเซียนกระบี่”

หงหลิงทงทอดถอนใจ “ไม่เช่นนั้นเพื่งบรรลุมรรคาก็มีพลังฝีมือ
ขนาดนี้ มิใช่เรื่องยากที่จะกลายเป็นเทพเซียนในภายภาคหน้า”

อีเชียวที่อยู่ด้านข้างชมมองอย่างสนใจ

เขตชั้นของนางต่ำกว่าค่อนข้างมาก ถึงบัดนี้ยังไม่บรรลุเขตชั้นก่อน
นาแดนโอสถทิพย์ แต่ยังรับรู้ได้ว่าการต่อสู้ขั้นเด็ดขาดระหว่างฉินอวิน
และคนชุดคลุมม่วงนั้นร้ายกาจยิ่ง

ควันทหลังจากการต่อสู้นำหวาดกลัวเป็นพิเศษ ผืนแผ่นดินกะเทาะ
ออกเป็นชั้น

หลงหลังทงต้นตะลึง

เฮ่อเซียนบุรุษหนุ่มชุดคลุมม่วงก็อึ้งงัน

เดิมทีคิดว่าจัดการได้ง่ายดาย เพียงกระบวนท่าสองกระบวนท่าก็สยบฉินอวี่นได้ ไหนเลยจะคาดหลังฝีมือของฉินอวี่นแข็งแกร่งถึงระดับขั้นนี้

ท่อนแขนใหญ่ยักษ์ตั้งเสาค้ำฟ้าบัดปาย ฝ่ามือศิลาตบซัดหนักหน่วง ฉินอวี่นยังอยู่ในสภาวะอันตราย

“สังสารวัฏ!” กระบี่เหินฮัตซิวูโจมอีกครั้ง เขตชั้นถึงระดับปัจจุบัน กระบวนท่าสังสารวัฏผลาญพลังจิตวิญญาณไม่ถึงหนึ่งส่วน ทว่าให้อาณาภพสูงกว่า “จันทรกระจ่างเหนือน้ำ” เพียงห้าส่วนเท่านั้น มิได้ก้าวกระโดดพรวดพราดเหมือนขณะอยู่ในแดนสูงสุด เด่นชัดว่าเขตชั้นยิ่งสูง กระบวนท่าทুমสุดชีวิตผสมผสานสภาวะอารมณ์เช่นนี้ยิ่งยกระดับได้น้อย

ฝ่ามือศิลาขนาดยักษ์ตบใส่กระบี่เหินของฉินอวี่นดังผัวะ!

“สุขพบพาน!” หนึ่งกระบี่นี้คล่องแคล่ววูบไหว อัศจรรย์เป็นเลิศ คิดอ้อมผ่านฝ่ามือศิลาของเฮ่อเซียนบุรุษชุดคลุมม่วง

แต่ห้านิ้วของเฮ่อเซียนพล้นสีแดงวิชาดชั้นพิสดารล้ำลึก ห้านิ้วเคลื่อนไหวบิดพันโดยรอบพังทลาย หนึ่งนิ้วมือเพียงชี้แตะ กระบี่เหินถึงกับลอยกระเด็นถอยหลังวืด

“ทุกข์จากพราก!” ดวงตาฉินอวี่นพราวเลือน สำแดงหนึ่งกระบี่แข็งแกร่งที่สุดในปัจจุบันนี้

หลังบรรลุมรรคาแล้ว ฉินอวี่นสร้างสรรค์กระบวนท่าพิฆาตอีกมากมายจากเคล็ดกระบี่หมอกพิรุณ กล่าวถึงกระบวนท่าเปี่ยมพลังโจมตีสังหารมากที่สุดก็คือ “ทุกข์จากพราก”

“สุขพบพาน” พันเปลี่ยนหมิ่นแปลง และ “ทุกข์จากพราก” ทรง

พลาณภาพสูงสุดล้วนบ่มเพาะขึ้นจากความผูกพันที่มีต่อเมืองสวน

ความผูกพันห้าสิบปี เริ่มดูแลตั้งแต่ยังแบเบาะอ้อแอ้หัดพูด ฝ่ามือเมืองสวนเติบโตใหญ่ จับมือสอนฝึกกระบี่ให้ด้วยตนเองเมื่อเมืองสวนยังเล็ก...

เมืองสวนขบถในวัยเยาว์ ฉินอวี่นเป็นห่วงกังวล ในโลกนั้นแม้ไร้คู่ต่อกรในโลกหล้า แต่สำหรับเมืองสวนบุตรชายแล้วฉินอวี่นกลับจนปัญญา เมื่อเมืองสวนโดดเดี่ยวเก็บตัว ฉินอวี่นก็บีบให้เขาออกไปเผชิญโลกกว้าง

เมื่อบุตรชายออกไปเผชิญโลกกว้าง ฉินอวี่นยังคงคอยแผ่ซ่านอาณาเขตมรรคาฝ่าดูแล

ผันร้อยปีแม้ผ่านมาสองโลก แต่ที่ฉินอวี่นผูกพันล้าลึกที่สุดก็คือเมืองสวนบุตรชายในโลกที่สอง ในโลกนั้น "จิตตั้งน้ำนิ่ง ใจตั้งคั่นผ่องเยียบเย็น" แต่ยังมีห้วงพะวงมากมาย

หลังพินิจจากผันกลับมายังโลกของตนแล้ว สภาวะจิตใจกลับมาเป็นปรกติ ความผูกพันท่วมทับทำให้ฉินอวี่นอดหลั่งน้ำตามิได้

เขารู้ดีว่า ต่อให้สวนเอ๋อร์ทลายนภาทิวาเหินทะยานได้ แต่โอกาสที่พ่อลูกจะได้พบหน้ากันนั้นน้อยเสียยิ่งกว่าน้อย

เป็นไปได้ว่า...จากลาชั่ววินินตร์

"สุขพบพาน ทุกข์จากพราก"

หนึ่งกระบี่ "ทุกข์จากพราก" นี่ทรงพลาณภาพเหนือสังสารวัฏ ผลาญพลังจิตวิญญาณมากกว่าอีกด้วย

พลัก! ฝ่ามือศิลาขนาดใหญ่ชะงักค้างท่ามกลางเสียงดังหีบทุ้มของหนึ่งกระบี่ สามห้วงเอกภพโหมตีต่อเนื่องจนฝ่ามือส่ายไหว

เฮ่อเซียนเหินดังนั้นยิ่งพิโรธเดือดดาล "ยังคิดคือด้านหรือ ตายเสีย

เถอะ!"

ฝ่ามือศิลาตบรุนแรงลงอีกครั้ง

"กระทั่งกระบวนท่านี้ก็ไร้ผลหรือ เหนือคนยังมีคน เหนือฟ้ายังมีฟ้าโดยแท้" หลังฉินอวี่นสีแดงกระบวนท่าพิฆาตมากมายล้วนถูกทำลาย โดยเฉพาะ "ทุกซ์จากพราก" ก็ยังไม่ได้เปรียบแม้แต่บ่อย พลันกระจำถึง ความแตกต่างของตนและอีกฝ่ายแล้ว

พลั๊กๆ! แม้สามห่วงเอกภพโจมตีครั้งแล้วครั้งเล่าพร้อมด้านทาน สุดกำลัง แต่ฝ่ามือศิลา ยังคงกระหน่ำมาถึงเบื้องหน้าสายตาของฉินอวี่น ทำให้หงหลังทงและอีเซียวที่ชมมองอยู่ในที่ไกลเป็นกังวล

"แสงกระบี่จักราฟ้า!" เพียงชั่วฉูดคิด พลันแสงกระบี่เจ็ดจักรากระจำงดาหาใดเปรียบสัดขัดขวางด้านบน เป็นแสงกระบี่จักราฟ้าที่ฉินอวี่นถนัดชำนาญที่สุด! หลังมรรคากระบี่ก่อร่างเป็นห้วงฟ้าดินแล้ว แสงกระบี่จักราฟ้าก็ยิ่งคล้ายห้วงฟ้าดินอันครบถ้วนสมบูรณ์แบบมากขึ้น

"พลั๊ก!" ฝ่ามือศิลาตบบนพื้นผิวเกราะแสงกระบี่จักราฟ้า แสงกระบี่ไหลเวียนวน กลับด้านทานไว้ได้

"อันใดกัน ด้านทานได้หรือ" เฮ่อเซียนตกตะลึง "อยากรู้จักจะด้านได้สักกี่น้ำ พินาศไปเสียเถอะ!"

"พลั๊กๆๆ!" เฮ่อเซียนกระหน่ำซัดตบรัวเร็ว ฝ่ามือแล้วฝ่ามือเล่า ชั่วพริบตาทุบตบไปสิบกว่าฝ่ามือ สะเทือนจนฟ้าดินแทบพังทลาย

หงหลังทงและอีเซียวที่ชมมองอยู่ห่างๆ ยังนึกสะท้าน

หงหลังทงอดเอ่ยขึ้นมิได้ "เป็นร่างแห่งเขตชั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์เช่นกัน เรื่องอื่นข้าล้วนถนัดชำนาญ แต่กล่าวถึงการต่อสู้ซึ่งหน้า ข้ากลับมิใช่คู่ต่อกรของปีศาจมารตนนี้"

เฮ่อเซียนสีหน้าเห่เกไม่น่าดูชม 'ฉินอวี่นผู้นี้ ศาสตร์การป้องกัน

ตัวเก่งกาจกว่าการโจมตีอย่างนั้นหรือ'

เดิมทีคิดว่าจะแย่งชิงสมบัติจากเซียนกระบี่ชั้นปฤชณผู้นี้ได้ง่ายดาย
ไหนเลยจะคาดกลับกลายเป็นกระดุกทะยาก เหนียวทนเกินไปแล้ว!

มันถึงกับทะไม่ได้!

"หากมิใช่เป็นเพราะสังขารเขตชั้นก่อนนภาแดนโอสภทิพย์ หาก
มิใช่ว่าข้าไม่มีของวิเศษร้ายกาจ... ข้าไหนเลยจะกำจัดเซียนกระบี่เล็กจ้อย
ผู้หนึ่งมิได้" เอ๋อเซียนไม่ยอมจำนน มันเป็นเทพมารนอกอาณาจักรบรรลุ
เขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าระดับสุดยอดแต่แรกแล้ว ห่างจากชั้น "มาร
สวรรค์" เพียงเส้นบางๆ เท่านั้น

แต่กล่าวถึงศาสตราวุธในตอนนี ศาสตราวุธโอสภทิพย์ของ
ม่วงของฉินอวิ้นยังทรงพลังกว่ามันเสียอีก

กล่าวถึงของวิเศษ เอ๋อเซียนได้แต่ฝึกบำเพ็ญร่างแห่งมหาบรพต
ถึงขั้นสูงสุดของชั้นปฤชณเท่านั้นจึงจะใช้สังขารในการต่อสู้ได้ แต่กระบี่
เหินของฉินอวิ้นกลับเทียบชั้นรัตนศักดิ์สิทธิ์

ส่วนด้านอื่นๆ ฉินอวิ้นก็ได้เปรียบมากกว่า

"กำจัดมันไม่ได้" เอ๋อเซียนกวาดตามองเมืองกว้างหลังที่อยู่ห่าง
ออกไป และมองเห็นอิเฐียวกับหงหลังทง

มันอำปากกว้างฉับพลัน ลมสีดำพ่นออกอาจไปทางเมืองกว้างหลัง
"ฟู!"

"ใช้มันไม่ได้ผลหรอก" เกราะแสงกระบี่จักราฟ้าของฉินอวิ้นพลัน
ขยายใหญ่ ขวางครึ่งท้องฟ้า ปิดกั้นทิศทางไปยังเมืองกว้างหลังไว้ได้
เบ็ดเสร็จเด็ดขาด

ควรทราบว่ามีอยู่ในแดนสูงสุด อานุภาพการปกป้องสูงสุดของ
เกราะแสงกระบี่จักราฟ้าครอบคลุมภูเขาได้ทั้งลูก บัดนี้อานุภาพสูงสุดของ

เกราะแสงกระบี่จักราฟ้าแผ่คลุมได้เป็นบริเวณถึงหนึ่งร้อยลี้ เพียงพอป้องกันหนึ่งเมือง

"เฮอะ ป้องกันได้ว่องไวดี" เฮ่อเซียนแค้นยิ้มเย็นชา จากนั้นร่างแปลงเป็นแสงวาบโดยไม่ลังเล พุ่งทะยานไปทางเหนือ

"รีบเผ่นเป็นการดี บัดนี้จักรพรรดิมนุษย์และสำนักพุทธเต๋าอาจส่งผู้แกร่งกล้ามาแล้ว ไม่อาจรบติดพันเช่นนี้ต่อไปแล้ว"

เฮ่อเซียนหลบหนีสุดกำลัง

"ฉินอวิน นับว่าเจ้าโชคดี คราวนี้ข้าไม่มีของวิเศษร้ายกาจอยู่ในมือ คราวหน้า เจ้าไม่โชคดีเช่นนี้แล้ว" เสียงของเฮ่อเซียนก้องสะท้อนกลางนภา คนกลับหายลับไปทางขอบฟ้า

"หนีหรือ" ฉินอวินปล่อยกระบี่เจ็ดสังหารออกทันที กระบี่เจ็ดสังหารทะยานสวบไล่ล่ากระชั้น

วิชากระบี่พิฆาตของเซียนกระบี่โดดเด่นไม่เหมือนใคร! ฉินอวินควบคุมเต็มกำลัง กระบี่ทะยานตัดกลางฟ้า ความเร็วเหนือกว่าเฮ่อเซียน บुरุษชุดคลุมม่วง ลับหายไปทางขอบฟ้า ไล่ล่าสังหารเฮ่อเซียนไม่ลดละ

"เจ้าอย่าคิดหนี!" ฉินอวินคำรามลั่น

เขาต้องพยายามรั้งอีกฝ่ายเอาไว้ อย่างน้อยขอให้รู้ตำแหน่งของมัน แม้ไม่อาจสังหาร แต่ทันทีที่ปรมาจารย์จางมาถึงเชื่อว่าจะจัดการบुरุษชุดคลุมม่วงผู้นี้ได้

ตอน 8

ความเจ็บปวดเสียดายของปรมาจารย์จาง

ปัง!

เสียงระเบิดดังกึกก้องตรงขอบฟ้า กระบี่เหินเล่มหนึ่งหมุนคว้าง
ลอยวัดกลับมา

ฉินอวิ้นสีหน้าผกผัน เหยียดแขนรับกระบี่เหินเล่มนั้น

อีเซียวและหงหลิงทงซึ่งเดิมที่อยู่ข้างกำแพงเมือง บัดนี้ต่างเหิน
ทะยานเข้ามา

"พี่อวิ้น เกิดเรื่องไฉน กระบี่เหินของท่านมิใช่ไล่ล่าสังหารศัตรูได้
หลายพันลี้หรือ" อีเซียวสอบถาม

ฉินอวิ้นลอบถอนหายใจ

กระบี่เหินไล่ล่าสังหารศัตรูพันลี้เป็นเชียนกระบี่แดนสูงสุดทั่วไป
กระบี่เหินของตนในบัดนี้ไล่ล่าสังหารศัตรูได้เกินสองหมื่นลี้แล้ว

"เขตชั้นของมันเป็นเนื้อกว่าข้า หนีรอดการไล่ล่าของกระบี่เหินได้
อย่างง่ายดาย" ฉินอวิ้นส่ายหน้าพลาททอดถอนใจ "เคราะห์ดี ศาสดา

นภาพและของวิเศษแห่งไกลมีสู้ข้า...ประมือครั้งนี้ข้าถึงรักษาชีวิตไว้ได้"

ฉินอวินกระจ่างขัดแจ้ง หากศาสตราวุธภาพและของวิเศษของทั้งสองฝ่ายใกล้เคียงกัน อาศัยแสงกระบี่จักราฟ้าย่อมไม่อาจต้านทานอีกฝ่ายได้

"พีฉินอวิน ท่านร้ายกาจมากแล้ว ข้าชมมองอยู่ด้านข้างยังตะลึงพรึงเพริด" หงหลิงทงส่ายหน้าพลางเอ่ยว่า "จะกล่าวไปเวลาฝึกบำเพ็ญของท่านข้าต่างกันไม่เท่าใด เห็นพลังฝีมือของท่านเยี่ยงนี้ ข้ารู้สึกอายนัก"

"ข้าสบโอกาสบางประการ" ปากกล่าวไปเช่นนั้น แต่ในใจกลับปลดปลง ตนฝึกบำเพ็ญมากกว่าหงหลิงทงถึงหนึ่งร้อยปีทีเดียว!

"ปีศาจมารลึกลับตนนี้โผล่มาจากที่ใดกัน" อี้เซียวอดถามขึ้นมิได้ "พลังฝีมือยังเหนือกว่าพีอวิน ก่อนหน้าถึงกับไม่เคยได้ยินมาก่อน"

"มือสังหารเช่นเจ้าเผ่ามนุษย์ในระยะนี้ สิบมีแปดเก้าก็คือปีศาจมารลึกลับตนนี้" ฉินอวินเอ่ยขึ้น "พลังฝีมือของมันเป็นเพียงพอดูดกลืนพลังเลือดเนื้อเผ่ามนุษย์ทั้งเมืองเกือบสิบแปดหมื่นคนในชั่วดึกษาหนึ่งจอกนอกจากมันแล้ว ข้านึกถึงปีศาจมารชั้นปฤชุนตนอื่นไม่ออก"

"ข้าก็เห็นด้วย" หงหลิงทงพยักหน้า จากนั้นก็นิ่ง "แต่จู่ๆ มันก็มากว้างหลังเพื่อประมือกับพีฉินอวินหรือ"

"ข้าก็สงสัยในจุดนี้" ฉินอวินส่ายหน้า "ข้าไม่เคยพบมันมาก่อน ในโลกนี้ก็ไม่มีข้อมูลใดๆ ของมัน เหมือนว่าจู่ๆ ก็โผล่ออกมา เหตุใดถึงคิดประมือกับข้า ข้าเองก็ไม่เข้าใจ เพราะข้าสะสมสังหารปีศาจมารทั้งหลายมันจึงมาเพื่อจัดการข้าอย่างนั้นหรือ"

ขณะสนทนากันเงาร่างสายหนึ่งปรากฏขึ้นจากที่ไกล เป็นนักพรตวัยกลางคนสวมกวนทองสูง เพียงสาวเท้าก็มาถึงเบื้องหน้าพวกเขาแล้ว

“ปรมาจารย์?” อีชีเยวตกตะลึงหมืนส่วน

ผู้ที่เข้ามาตรงหน้าก็คือปรมาจารย์จางผู้เก่งกาจที่สุดในสายตาของศิษย์สำนักเลินเซียวและได้รับการยอมรับว่าเป็นบุคคลอันดับหนึ่งแห่งสำนักเต๋า

“การวะผู้อาวุโสจาง”

“การวะปรมาจารย์จาง”

ฉินอวี่น หงหลิงทงและอีชีเยวรีบค้อมคำนับอย่างเคารพ

“อิมม์” นักพรตวัยกลางคนสวมกวางทรวงสูงมองมาทางฉินอวี่น
“ปีศาจมารชั้นปฤชุนที่เจ้ากล่าวถึงเล่า”

“ยังไม่อาจสังหารผู้ต้อยและไม่คิดรบติดพันก็ชิงหลบหนีไปแล้ว
วิชากระบี่เหินของข้าหมดหนทางไล่ล่า” ฉินอวี่นรายงาน ก่อนชี้ไปทางเหนือ “มันหนีไปทางเหนือ”

ปรมาจารย์จางขมวดคิ้วหันไปมองทางทิศเหนือ พลันที่หว่างคิ้วมีดวงตาแนวตั้งแฝงอสนีแลบแปลบปลาบปรากฏขึ้น ปรมาจารย์จางมองไปทางเหนือ ก่อนกวาดตามองไปยังทิศอื่น

ฉินอวี่นเห็นดังนั้นแล้วอดคาดเดาไม่ได้

ดวงตาที่สามน่าจะเป็นจักขุอสนี ปรมาจารย์จางกล่าวว่าแฝงด้วยอิทธิฤทธิ์เบิกดวงตาที่สามได้ ฉินอวี่นเองก็ได้วิชาจักขุอสนีมาในครอบครอง เตรียมการไว้ให้อีชีเยว

‘ไม่เสียแรงเป็นต้นตอแห่งภัยพิบัติ วิชาอำพรางร้ายกาจอย่างแท้จริง เพิ่งจากที่นี่ไปไม่นาน ข้าถึงกับเสาะหาไม่พบ’ ปรมาจารย์จางเอ่ยในใจ

ปรมาจารย์จางเก็บวิชาอิทธิฤทธิ์แล้วมองไปยังทั้งสามคน

“ข้ามีเรื่องสนทนากับฉินอวี่น” ปรมาจารย์เอ่ยขึ้น

“ศิษย์ขออำลา”

“ผู้ด้อยขออำลา”

อีเชียวและหงหลิงทงรีบขอปลีกตัวจากไป

สองคนเหินทะยานจากไปแล้ว

“ถึงกับเป็นปรมาจารย์” อีเชียวรู้สึกตื่นเต้น

‘ปรมาจารย์จาง ดวงชะตาช่างน่าสะท้านขวัญนัก ประหนึ่งภูผา
มหาสมุทร’ หงหลิงทงนึกสะท้านในใจ ‘หลังมีมือนำหวาดกลัวอย่างแท้จริง
ไม่เสียแรงเป็นศิษย์ผู้รับสืบทอดจากปรมาจารย์มรรคาเต๋า’

หงหลิงทงกระจ่างในความเก่งกาจของปรมาจารย์จาง

ปรมาจารย์จางเป็นผู้บำเพ็ญตบะมรรคาเต๋าที่เจิดจรัสโดดเด่นที่สุดใน
ประวัติศาสตร์แห่งมนุษยชาติ วิชาอสนีเสินเชียวที่ปรมาจารย์จาง
สร้างสรรค์อย่างสมบูรณ์แบบได้รับการยอมรับว่าเป็นวิชาอันดับหนึ่ง
ทั่วหล้า ร่ายกาจกว่าวิชาคาถาอื่นๆ อีกมากที่ปรมาจารย์มรรคาเต๋า
ถ่ายทอด แน่نون เป็นเพราะปรมาจารย์มรรคาเต๋าทransferถ่ายทอดเพียงวิชา
พื้นฐานที่สุด ให้ชนรุ่นหลังศึกษาวิเคราะห์ต่อยอดด้วยตนเอง

ปรมาจารย์จางเก่งกาจสะท้านฟ้า ชื่อเสียงเลื่องลือไปถึงโลกอื่นแต่
แรกแล้ว

“เป็นที่ยอมรับของปรมาจารย์มรรคาเต๋า กลายเป็นศิษย์ผู้รับการ
สืบทอด เก่งกาจนำหวาดกลัวอย่างแท้จริง” หงหลิงทงพึมพำเสียงค่อย

บริเวณนอกเมืองแห่งนี้ เหลือเพียงฉินอวี่นและปรมาจารย์จาง

“เล่าเกี่ยวกับปีศาจชั้นปุกุชนตอนนี้ให้ข้าฟังอย่างละเอียด”
ปรมาจารย์จางเอ่ยขึ้น

“วันนี้มันมาถึงนอกเมืองกว้างหลิง ข้าตรวจจับรังสีมารบริสุทธิได้

โดยอาศัยค่ายคาถา จึงรีบมาตรวจสอบดู" ฉินอวี่นเล่าความ "ตอนนี้ निक ทบพจนแล้ว ด้วยเขตชั้นของมันหากพยายามเก็บงำเต็มกำลัง ข้าไม่อาจ ตรวจจับรังสีมารของมันได้เลยแม้แต่ชนิดเดียว เด่นชัดว่ามันแสวงปลอม เป็นปีศาจมารแดนสูงสุดเพื่อล่อข้าออกมา แล้วฉวยโอกาสโจมตีสังหาร ข้า"

"มันมากว้างหลังเพื่อสังหารเจ้า?" ปริมาจารย์จางนิกฉงน

"ขอรับ" ฉินอวี่นพยักหน้า

ดูจากการประมือเมื่อครู่ บุรุษชุดคลุมม่วงนั้นคิดสังหารตนอย่าง แท้จริง สุดท้ายตบชัตระรัวสับกว่าฝ่ามือ แต่ทำอันใดแสงกระบี่จักราฟ้า มิได้จึงล่าถอยไป

"มันทลายเกราะแสงกระบี่จักราฟ้าของข้ามิได้ จึงรีบล่าถอยไป" ฉิน อวี่นเอ่ยขึ้น

"ระมัดระวังเพียงพอ" ปริมาจารย์จางมองฉินอวี่น "ดูจากกระแส ปรารถที่หลงเหลือโดยรอบ พลังฝีมือของเจ้าทำให้ข้าตกตะลึง บัดนี้เจ้าถึง เขตชั้นใดแล้ว อาณาเขตมรรคาสามสิบสี่หรือเท่าใดกัน"

"อาณาเขตมรรคาห้าสิบสี่" ฉินอวี่นตอบ นิกประหลาดใจอยู่บ้าง เพียงดูกระแสปรารถที่หลงเหลือจากการต่อสู้ก็วินิจฉัยพลังฝีมือของ ตนได้แล้วหรือ

"เพื่งบรรลุมรรคาก็แผ่ฐานอาณาเขตมรรคาได้ห้าสิบสี่แล้วหรือ" ปริมาจารย์จางคาดไม่ถึง

"เป็นเพราะได้ผันร้อยปีจากพระพุทธรูปไม้" ฉินอวี่นตอบ "สังสม จากหนึ่งร้อยปีนั้น เมื่อกลับมายังโลกนี้ สุดท้ายบรรลุมรรคาถึงมีเขตชั้น ระดับนี้"

ปริมาจารย์จางมองฉินอวี่น ออดเอ่ยถามมิได้ "เจ้ามิใช่เซียนกลับ

ชาติมาเกิดจริงหรือ”

“กลับชาติมาเกิด? ผู้บำเพ็ญตบะกลับชาติมาเกิดได้ด้วยหรือ” ฉินอวินฉงนสงสัย

“กลับชาติมาเกิดได้” ประมาจารย์จางตอบพร้อมมองฉินอวิน “แต่ข้าเห็นว่าเจ้าเป็นผู้บำเพ็ญตบะที่ถือกำเนิดและเติบโตในโลกนี้อย่างแท้จริง เจ้าร้ายกาจกว่าเซียนกลับชาติมาเกิดมากนัก เซียนกลับชาติมาเกิดเมื่อปลุกความทรงจำ เขตชั้นจะคืนสภาพเดิม เป็นเขตชั้นที่ฝึกมาจากชาติก่อน คิดยกระดึบยากเสียยิ่งกว่ายาก เจ้าต่างจากพวกเขา เวลาในการฝึกสั้น เพิ่งบรรลุมรรคา ยกระดับกลับง่ายกว่ามาก”

“เซียนกลับชาติมาเกิด โลกเรานี้มีหรือ” ฉินอวินสงสัยใคร่รู้อย่างยิ่ง

“ในประวัติเคยปรากฏมาก่อน ปัจจุบันนี้ไม่เคยได้ยิน” ประมาจารย์จางเอ่ยขึ้น “อย่าได้อัจฉาเซียนกลับชาติมาเกิด หากมิใช่ถูกบีบคั้นจนอับจนหนทาง ผู้ใดจะกลับชาติมาเกิด หากไม่ตื่นรู้ อาจเวียนว่ายในสังสารวัฏตลอดกาล”

ฉินอวินได้ฟังแล้วตกตะลึง

ที่แท้เซียนกลับชาติมาเกิดก็มีอันตรายถึงเพียงนี้

“ฉินอวิน อาณาเขตมรรคาที่เจ้าเพิ่งบรรลุหมายถึงหนทางแห่งมรรคาในอนาคตของเจ้า” ประมาจารย์จางเอ่ยขึ้น “มรรคาเล็กน้อยกริบบางอย่างเมื่อบรรลุแล้วย่อมอ่อนด้อย หนทางในอนาคตยิ่งย่ำแย่แล้ว แต่เจ้าเพิ่งบรรลุก็มีอาณาเขตมรรคาถึงห้าสิบสี่ ขอเพียงสั่งสมยกระดับต่อไปอนาคตไร้สิ้นสุดอย่างแท้จริง ถึงระดับอาณาเขตมรรคาร้อยสี่ สำเร็จเซียนสวรรค์ย่อมมิใช่เรื่องยาก น่าเสียดาย เจ้าฝึกสายเซียนกระบี่”

ประมาจารย์จางรักและทะนุถนอมบุคคลที่มีความสามารถ ทั้งเจ็บ

ปวดเสียดายที่ฉินอวินไม่อาจเปลี่ยนสายการฝึก

“หากข้ามิได้ฝึกเขียนกระบี่ อาจไม่มีผลสำเร็จในตอนนี้นักก็เป็นได้”
ฉินอวินเอ่ยยิ้มๆ

“ฝึกบำเพ็ญให้ดี ไม่นานเจ้าอาจคิดวิชาหลอมรวมจิตเอกะได้”
ปรมาจารย์จางเอ่ยขึ้น แม้มันใจกระจ่างขัดว่าเลือกฝึกสายเขียนกระบี่นั้น
ยุ่งยากถึงขั้นใด...

วิชาหลอมรวมจิตเอกะต้องคิดค้นเอง หนทางสายนี้สักระยะเขียน
กระบี่บรรลุมรรคาเลิศล้ำมากอัศจรรย์ในประวัติศาสตร์ ฉินอวินจะคิดค้น
วิชาหลอมรวมจิตเอกะได้เองหรือไม่นั้น ปรมาจารย์จางรู้สึกว่าจะมีความหวัง
เพียงน้อยนิด

ยิ่งกว่านั้นยังต้องคิดค้นวิชาเขียนสวรรค์แห่งสายเขียนกระบี่ขึ้นเอง
ความยากนี้ถึงขั้นเกินเลย ปรมาจารย์จางล้วนไม่กล้าคิด

“กระบี่เหินฮัตซึวของเจ้าเป็นขั้นหนึ่งหรือเป็นขั้นล้ำเหนือ”
ปรมาจารย์เอ่ยปากถาม

“เป็นของวิเศษขั้นหนึ่ง ข้าเพิ่งบรรลุมรรคาไม่นาน กระบี่เหินฮัตซึว
อยู่ในระหว่างหล่อเลี้ยง คติยกระดืบเป็นขั้นล้ำเหนือยังต้องใช้เวล่อีก
สักพัก” ฉินอวินตอบ

“อืม” ปรมาจารย์จางพยักหน้าเล็กน้อย “ปีศาจมารชั้นปฤชุน
แข็งแกร่งกว่าเจ้าเท่าใด”

“สยบเข้าได้โดยสิ้นเชิง” ฉินอวินตอบ “ทว่าไม่อาจทำลายแสงกระบี่
จักราฟ้าของข้าได้”

“เจ้ามีศาสตราวุธไอศกัณฐ์ทองม่วง มีของวิเศษฮัตซึวขั้นหนึ่ง
ด้วยเขตชั้นในปัจจุบันนี้สำแดงอานุภาพได้ทัดเทียมเขตชั้นจิตเอกะสอง
ชั้นฟ้าระดับสุดยอด” ปรมาจารย์เอ่ยขึ้น “จากการคาดการณ์เช่นนี้ พลัง

ฝีมือของมันเกรงว่าจะถึงขั้นพื้นฐานแห่งเขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้า"

"มันไร้ซึ่งของวิเศษร้ายกาจ ศาสดารานุกาพก็ธรรมดา" ฉินอวี่รีบบอก "อาศัยสังหารประมือกับข้า"

ปรมาจารย์จางพยักหน้า "ร่างแท้ดั้งเดิมของมันเป็นเทพमारนอกอาณาจักรเขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าระดับสุดยอด ย่อมมีวิธีเชื่อมต่อกับโลกเดิมของมัน...คราวนี้ยุ่งยากแล้ว"

ปรมาจารย์จางเข้าใจแล้วว่าเหตุใดวิปลาสหวางผู้นั้นถึงทำนายว่ามือสังหารเป็นภัยพิบัติ

เป็นภัยพิบัติครั้งใหม่อย่างแท้จริง

"ยุ่งยาก?" ฉินอวี่นั่งงง "มันจะเช่นฆ่าสังหารต่อไปอีกหรือ"

"แม้ข้าจะเคียดแค้นที่มันสังหารเผ่ามนุษย์หลายสิบหมื่นคน แต่เท่านี้ไม่ถึงขั้นทำลายรากฐานของโลก" ปรมาจารย์จางอธิบาย "อันตรายของมันคงมิใช่เพียงแค่นี้ ทว่าไม่ต้องเป็นกังวลให้มาก"

ปรมาจารย์มากประสบการณ์ความรู้กว้างขวาง ผ่านชีวิตมามาก

แม้นับว่าเป็นภัยพิบัติ แต่ระดับการคุกคามยังอยู่ในขอบเขตการควบคุม! ภัยพิบัติเมื่อสามร้อยปีก่อนนั้นถึงเรียกได้น่าหวาดกลัวเคราะห์ดีที่สายอสูรเทวามีจักรพรรดิมนุษย์ถือกำเนิดขึ้น เนื่องเพราะระบบการฝึกบำเพ็ญ จักรพรรดิมนุษย์สยบภัยพิบัติด้วยพลังตนเอง สร้างกุศลผลบุญใหญ่หลวงแก่โลกใบนี้ ย่อมมีคุณสมบัติปกครองได้ห้ล้า สำนักพุทธเจ้าจึงยอมรับราชวงศ์ต้าซาง

เทียบกับสามร้อยปีก่อนแล้ว การคุกคามครั้งนี้นับว่าอ่อนด้อยกว่ามาก

ตอน 9 กระบี่เหินอิตชีขึ้นลำเหนือ

“ผู้อาวุโสจาง ปิตาจารย์ตนนี้สร้างความหายนะไร้สิ้นสุด หากมีที่ใดผู้ด้อยพ้อออกแรงได้ ขอผู้อาวุโสกำชับเต็มที่” ฉินอวินรีบเอ่ยขึ้นปรารถนาสังหารปิตาจารย์กลับตนนี้เพื่อความสะใจ

“มันเคลื่อนไหวในร่างของปู้ดูชน ยอดคนสายอสุรเทวาและสำนักพุทธเต๋าติดต่อกับมัน เกรงว่าจะยุ่งยากอยู่บ้าง” ปรมาจารย์จางพยักหน้า “จำเป็นให้เจ้าลงมือ ย่อมแจ้งให้เจ้าทราบ เจ้าจงฝึกบำเพ็ญให้ดี พลังฝีมือยกระดับยิ่งมาก ยิ่งมั่นใจในการต่อกับปิตาจารย์”

“ขอรับ” ฉินอวินพยักหน้า

ฉินอวินยังห่างชั้นกับปิตาจารย์ตนนั้น บัดนี้ทำได้เพียงรักษาชีวิตรอดเท่านั้น

“อาละ ฝึกบำเพ็ญอย่างสบายใจเถอะ” ปรมาจารย์จางกล่าวจบก็สะบัดชายแขนเสื้อ สาวเท้าเพียงก้าวเดียวถึงขอบฟ้า จากนั้นหายลับไปไม่เห็นเงา

ฉินอวินชะเง้อมองไกล จากนั้นวกกลับมาที่กว้างหลัง

“เพ็งบรรลุมรรคาก็มีอาณาเขตมรรคาห้าสิบลิ อากาศไร้สิ้นสุด ไร้สิ้นสุด” แสงอสนีสีม่วงพุ่งตัดกลางอากาศ เกรว้างของปรมาจารย์จางพรวา เลื่อนอยู่ภายใน “หากฝึกบำเพ็ญวิชาอื่น เผ่ามนุษย์อาจมีเซียนสวรรค์ อีกท่านอุบัติขึ้นแล้ว โฉนจึงฝึกสายเซียนกระบี่เล่า”

ต่อให้อาณาเขตมรรคาร้อยลี้ถึงเขตชั้นเซียนสวรรค์ แต่หากไร้ซึ่งวิชาหลอมรวมจิตเอกะก็ยังคงเป็นปุถุชน ท้นที่ที่ถึงอายุขัยห้าร้อยปีย่อมกลายเป็นเถ้าธุลีดิน

ปรมาจารย์จางนิกเสียดายอย่างยิ่ง

โลกใบนี้ กว่าอัจฉริยะบุคคลในเผ่ามนุษย์จะถือกำเนิดขึ้นสักคนช่าง ยากเย็นแสนเข็ญ เซียนสวรรค์แห่งใดในโลกนี้ บัดนี้มีเพียงบรรพชน ผู้เผ่าสกุลไปและปรมาจารย์จางสองท่านนี้เท่านั้น

เห็นว่าฉินอวินเปี่ยมคุณสมบัติบรรลุนั้นเซียนสวรรค์ น่าเสียดายที่ ถูกจำกัดด้วยวิชาที่ฝึกบำเพ็ญ

หลังเก็บซ่อนตัวอยู่ครึ่งเดือน

เฮ่อเซียนบุรุษหนุ่มชุดคลุมม่วงก็มาถึงอวินโจว

“ลัทธิหมานจู” กลางชั้นเมฆหมอก มันทอดตามองกลุ่มยอดเขาสูง เบื้องล่าง

กลางยอดเขาสูงแห่งนั้นเป็นลัทธิหมานจูหนึ่งในปีศาจมารเก้าสาย สำนักที่ดำรงอยู่ตั้งแต่สมัยบรรพกาล

“พลังและสังขารของร่างนี้อ่อนด้อยเกินไป ไม่อาจใช้รัตนศักดิ์สิทธิ์ ได้เลยแม้แต่หยด ชั่วเองก็มิได้ครอบครองรัตนศักดิ์สิทธิ์ ส่วนของวิเศษ

ชั้นล่างเหนือก็ไม่อาจควบคุมได้อย่างสมบูรณ์แบบ"

เฮ่อเขียนทอดถอนใจ "ของวิเศษชิ้นหนึ่งถึงเหมาะสมที่สุดสำหรับข้า แต่หลังผ่านการฝึกบำเพ็ญแล้ว สังฆารมहाบรรพต ยามสำแดงอานุภาพก็ต่างจากของวิเศษชิ้นหนึ่งไม่เท่าใด"

"คิดไม่ถึงโดยแท้ เทพมารที่บำเพ็ญตบะมาหลายสิบหมื่นปีอย่างข้า แม้ละทิ้งสังฆารดั้งเดิมแต่เขตชั้นยังคงอยู่ ถึงกับสังหารเซียนกระบี่ชั้นปฎุชนมิได้" เฮ่อเขียนรู้สึกอึดอัดคับข้อง

"ทว่าฉินอวี่นผู้นี้เปี่ยมพรสวรรค์น่าหวาดหวั่นอย่างแท้จริง ขึ้นปล่อยให้มันพัฒนาต่อไป เกรงว่าจะถึงเขตชั้นเซียนสวรรค์ในอนาคตเคราะห์ดีที่เป็นเพียงสายเซียนกระบี่ ชะตาลิขิตแล้วว่าไม่อาจหลอมรวมจิตเอกะ"

เฮ่อเขียนมองไปทางลัทธิหมานจู่จากที่ไกล

"สังฆารฉินอวี่นไม่ได้ก็อัปจนปัญญาแล้ว ลัทธิหมานจู่แห่งนี้จงรักภักดีต่อตัจฉินของข้า เช่นนั้นเลือกร่วมมือกับลัทธิหมานจู่ไปก่อน ให้พวกมันสนับสนุนสมบัติ ข้าสร้างแท่นสังเวโลกาเอง... น่าเสียดาย ข้าลำบากยากเข็ญมามากแต่ต้องแบ่งคุณงามความชอบให้ลัทธิหมานจู่ด้วย"

เฮ่อเขียนไม่ใคร่สบอารมณ์ แต่ก็ไร้หนทางอื่นใด

ให้มันลอบโจมตีเขตชั้นจิตเอกะเพื่อแย่งชิงสมบัตินะหรือ

ผู้แกร่งกล้าเขตชั้นจิตเอกะส่วนมากบำเพ็ญตบะอยู่ภายในสำนักไม่มีเหตุผลสำคัญ ผู้ใดเล่าจะออกมาตะลอนภายนอก ยิ่งกว่านั้นคิดลอบโจมตีก็เกรงจะเป็นกับดัก ไม่นับบรรพชนผู้เฒ่าสกุลไปหรือยอดคนของวัดหมัวเฮ่ออาจปรากฏตัว เช่นนั้นก็จบเห่แล้ว!

เฮ่อเขียนบุรุษชุดคลุมม่วงโฉบลงไปยังกลุ่มยอดเขาสูงเบื้องล่างโดยตรง

กาลเวลาเคลื่อนคล้อย

ฉินอวี่นพบว่าข่าวลือเกี่ยวกับพลังฝีมือของตนที่แพร่สะพัดในโลก
หล้าถึงกับมิไม่น้อยที่กล่าวว่าเขามีผู้เฒ่ากระบี่!

เด่นชัดว่าพลังฝีมือที่แท้จริงของตนมิได้ถูกเปิดเผยโดยสิ้นเชิง

การต่อสู้นอกเมืองกว้างหลังครั้งนั้น แม้อีชีแวและหงหลังทงจะ
มองเห็น แต่ในสายตาของฉินอวี่น หงหลังทงเป็นผู้บำเพ็ญตบะเขตชั้น
ก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ธรรมดาสามัญ น่าจะมองระดับชั้นพลังฝีมือของ
ตนและปีศาจมารลึกลับตนนั้นไม่ออก

ระดับชั้นอย่างปรมาจารย์จางย๋อมไม่แพร่พราย ส่วนปีศาจมาร
ลึกลับตนนั้นไม่ทราบด้วยเหตุใดก็มิได้เป็นฝ่ายเปิดเผยเองเช่นกัน

“ปีศาจมารตนนั้นออกจะลึกลับเกินไปแล้ว การต่อสู้นอกเมืองกว้าง
หลังผ่านไปหนึ่งปีแล้ว ข้าถึงกับมิได้ข่าวใดๆ เกี่ยวกับมันอีก ทั้งไม่
แพร่พรายข้อมูลต่อโลกภายนอก มันกระทำอันใดอยู่กันแน่”

ฉินอวี่นนิ่งสงสัย เขาไหนเลยล่วงรู้ สำหรับเทพมารนอกอาณาจักร
แล้ว สร้างแท่นสังเวทโลกาถึงเป็นเรื่องใหญ่สำคัญที่สุด ไหนเลยแยแส
เรื่องจุจิกเล็กน้อยอื่นๆ

หลังหิมะตกหนัก ฉินอวี่นนั่งดื่มสุราในศาลา ด้านข้างมีเตาขนาด
เล็ก

“หิมะ?” ตรวจจับคนผู้หนึ่งได้ จึงรีบถ่ายทอดเสียง ‘ซูเยี่ยน มานี้’

ด้วยความรวดเร็ว บุรุษหนุ่มหล่อเหลามาถึงด้านนอกประตูอุทยาน
อย่างจำใจ

เดินเข้ามาคำนับพลางเอ่ยว่า “ท่านอา”

“ซูเยี่ยน เจ้าเพิ่งกลับจากหอกระบี่มาไม่นาน คิดออกไปเที่ยวเล่น
ให้มากสักหน่อยนั้นข้าเข้าใจ แต่เจ้าสิ้นเปลืองเวลาหนึ่งปีกว่าถึงฝ่า

ยอดภูร้อยกกระบี่ออกมาได้” ฉินอวี่นเอ่ยพลางขมวดคิ้ว “ด้านการฝึกบำเพ็ญยังคงไม่อาจย่อหย่อน”

“เพิ่งกลับมาจึงขอพักสักสองสามวันก่อน” ฉินซูเยี่ยนอดเอ่ยเสียงอ่อยมิได้

จากโลกโลภียหลากสี่ส้นไปปีกว่า เขาอดกลั้นย่ำแย่แล้ว

เมืองกว้างหลิงมากมีด้วยสถานที่สำราญอาหารเลิศรส เขาอยากไปเยือนใจแทบขาดแล้ว

สหายประเสริฐมากมายในตอนนั้น พบปะคบหากันทุกเมื่อเชื่อวัน เป็นช่วงเบิกบานสร่างใจนัก

“ไม่อาจย่อหย่อนแม้แต่วันเดียว” ฉินอวี่นแค้นเสียงเฮอะเย็นชา “แต่ละวันต้องฝึกกระบี่ไม่น้อยกว่าสองชั่วยาม อีกอย่าง ต้องบรรลुเขตชั้นก่อนนาก่อนวันสมรส! เจ้ารู้หรือไม่ ลูกสาวของหงจี้วบรรลुเขตชั้นก่อนนมาแล้ว”

“ขอรับ” ฉินซูเยี่ยนจำใจพยักหน้าแต่โดยดี ว่าที่ภรรยาชักนำแรงกดดันมาให้อย่างมหาศาล

“ไปเถอะ” ฉินอวี่นกำชับ

ฉินซูเยี่ยนได้แต่จากไปอย่างเชื่องช้า ทั้งจวนสกุลฉิน เขาเกรงกลัวท่านอาเป็นที่สุด

ท่านอาเพียงกวาดตาผ่านมา เขาก็สะท้านทรวงแล้ว

“เฮ้อ” ฉินอวี่นส่ายหน้าแผ่วเบา

หลานชายหลานสาวของเขาทั้งสองคนนี้ออกจะไม่ได้ความสักหน่อย ถูกตามใจจนเคยตัว ล้วนมีปัจจัยดีที่สุดใน สมบัติพิสดารแห่งฟ้าดินมากกว่าโลกที่สองในฝันร้อยปีมากนัก ฉินซูเยี่ยนยังดีหน่อย แต่ยังคงไม่บรรลुเขตชั้นก่อนนาก

"เทียบกับฮวนเอ๋อร์แล้ว พวกเขายังห่างชั้นนัก" ฉินอวิ้นพิมพ์
เมื่งฮวนในโลกที่สองแห่งผ่นร้อยปี นอกจากฉินอวิ้นแล้ว นับเป็น
ยอดอัจฉริยะเก่งกาจที่สุดในโลกนั้น

อายุสี่สิบแปด เมื่งฮวนบรรลุมรรคา อาณาเขตมรรคาสิบสี่ แม้
อาณาเขตมรรคาธรรมดาทั่วไป แต่ก็นับว่าพิสดารอัศจรรย์หาใดเปรียบ
แล้ว

"ฮวนเอ๋อร์หลงไหลในศาสตร์กระบี่ตั้งแต่เล็กจนเติบโตใหญ่ ถึงขนาด
ไม่พูดไม่จาตลอดทั้งวัน ทำเอาข้าตกใจต้องบีบให้ออกไปเผชิญโลกกว้าง
แม้แต่งงานมีครอบครัวแล้ว แต่ยังคงหลงไหลศาสตร์กระบี่" ฉินอวิ้นพิมพ์
"ซูเยี่ยนซูปิงต้องให้ข้าสั่ง ต่างจากฮวนเอ๋อร์ลิบลับ"

ด้วยเคยสั่งสอนเมื่งฮวนมาก่อน เมื่อหันมามองซูเยี่ยนซูปิง ฉิน
อวิ้นขุ่นใจจนเอ่ยอันใดไม่ออก

หนึ่งเดือนหลังฉินซูเยี่ยนกลับมาจากหอกระบี่ ก็เป็นวันที่ห้าเดือน
อ้ายหลังปีใหม่

ฉินอวิ้นและอีเซียวเดินเล่นอยู่ภายในเมืองกว้างหลังด้วยกัน เมือง
กว้างหลังในช่วงปีใหม่อีกทีก็คึกคักอย่างยิ่ง การแสดงของคณะละครคณะ
กายกรรมมีมากมาย ได้ยินเสียงเด็กน้อยหัวเราะถูกอกถูกใจทุกหนแห่ง

"หอมจริง" ฉินอวิ้นกำลังกินหมั่มัวไส้เนื้อ*

อีเซียวยิ้มเอ่ยเย้าว่า "ท่านโปรดปรานเรื่องกิน"

"สำหรับข้า เรือแรกคือศาสตร์กระบี่ เรื่องที่สองย่อมเป็นอาหารรส
โอชะแล้ว หากไร้อาหารเลิศรส รสชาติแห่งชีวิตมึกล้ำกล่าว่าลดทอนลง
กึ่งหนึ่ง แต่อย่างน้อยลดทอนลงสามส่วน" ฉินอวิ้นโคลงศีรษะพลางเอ่ย

* หมั่มัวคือหมั่นในภาษาจีนหนึ่ง วิธีตรงกลาง ไส้ไส้เป็นผักหรือเนื้อ

ขึ้น ไม่นานก็กินหมั้วหมั้วในมือจนเกลี้ยง “ฝึกบำเพ็ญยังมีข้อดี ก็คือกินเก่ง เป็นพิเศษ! กินมากเท่าใด ข้าก็ไม่ว่าสักทองกาง เป็นเรื่องที่ผู้โปรดปรานอาหารโอชาต่างอิจฉาหาใดเปรียบ”

ระดับชั้นอย่างฉินอวี่น ไม่กินไม่ดื่มล้วนไม่เป็นปัญหา แต่ดื่มกิน อยู่ตลอดเวลา ก็ไม่มีวันอ้วนจนจุ

“ด้านหน้ามีถังหูลู่ ไม่ได้กินมานานแล้ว ไปซื้อสักไม้กันเถอะ เจ้าจะเอาด้วยหรือไม่” ฉินอวี่นมุ่งไปทางแผงขายถังหูลู่

“ก็ได้ ซื้อให้ข้าด้วยสักไม้” อี้เชียวยิ้มบอก

“เอ๊ะ?” พลันฉินอวี่นขมวดคิ้ว

“เกิดอันใดขึ้น” อี้เชียวสงสัย

ฉินอวี่นรู้สึกว่าการบีบเหินอตัซวีในร่างสันสะท้อนเล็กน้อย ระยะเวลาหนึ่งปีมานี้ วัสดุพิสดารมากมายที่การบีบเหินอตัซวีดูดกลืนเมื่อรวมกันแล้วยังมีมูลค่ามากกว่าของวิเศษชั้นล้ำเหนือหนึ่งชั้น เคารวะหัดฉินอวี่นเก็บเกี่ยวจากถ้ำฟ้าในวังมังกรอุทกเหลือมาไม่น้อย ทำให้ทุ่มเตได้ถึงขนาดนี้

“การบีบเหินอตัซวีของข้าในที่สุดก็หล่อเลี้ยงมาถึงขั้นสูงสุดแล้วดูดกลืนสมบัติอีกไม่กี่อย่างก็จะยกระดับแล้ว” ฉินอวี่นบอก

“ถึงขั้นล้ำเหนือแล้วหรือ” อี้เชียวยินดี “นี่น่าจะเป็นการบีบเหินอตัซวีชั้นล้ำเหนือเล่มที่สามในประวัติศาสตร์”

ฉินอวี่นยิ้มเล็กน้อยพลาญพยักหน้า

การบีบเหินถึงขั้นล้ำเหนือได้ย่อมปราบปลื้มยินดีนัก หลังการบีบเหินอตัซวียกระดับแล้ว พลังฝีมือยังยกระดับเพิ่มขึ้นได้อีกครั้ง นี่เป็นวิธีเดียวที่จะยกระดับพลังฝีมือในเวลาสั้นๆ คิดยกระดับอาณาเขตมรรคาเป็นขั้นต่อไปก็ยากแล้ว เนื่องจากต้องใช้เวลาสั่งสม

หลังกระบี่เหินอัถวีบรรลู่ชั้นสูงขึ้น ตามแผนการเดิมสมควรไป
เยือนวังมังกรสวรรค์บรรพกาลอีกครั้งแล้ว!

“กลับไปตอนนี้เลยหรือ” อีเซียวสอบถาม

“ไม่เร่งร้อน กินถังหูหลูให้หมดก่อนค่อยกลับไป” ฉินอวินยิ้มก่อน
เดินไปซื้อถังหูหลู

ตอน 10 นักรบพิทักษ์คาถา

หลังเดินเล่นเป็นเพื่อนภรรยาในเมืองกว้างหลังเสร็จสิ้นแล้วก็กลับ
จวน ฉินอวี่นถึงได้เริ่มจำศีล

ภายในห้องวิเวก

วัสดุพิสดารล้ำค่าจำนวนมหาศาลกองพะเนินเป็นบริเวณเกือบห้า
จั้ง ในบรรดานั้นมี “มาตาติลาราชชาติ” มากที่สุด แต่ละชิ้นใหญ่เท่าก้อน
อิฐ ยาวเกือบสามมือ วัสดุเหล่านี้มีปริมาณมากมายก่ายกอง เหมาะ
สำหรับยกระดับชั้นกระบี่เหินอัตรชีวี

กระบี่หมอกพิรุณซึ่งลอยคว้างเหนือกองวัสดุเหล่านี้ประหนึ่งมายา
ประดุจภาพฝัน คล้ายหมอกพิรุณไปรยปราย

ฉินอวี่นซึ่งนั่งขัดสมาธิสำแดงเคล็ดคาถา พื้นผิวกระบี่เหินปรากฏ
ลำแสงขุ่นมัวหม่นวน พร้อมเสียงลั่นของกระบี่ จุดแสงเล็กราวฝุ่นละออง
เปื้อนล่างลอยละล่องเข้าสู่กระบี่เหินไม่ขาดสาย ความเร็วน่าสะท้านตะลึง
วัสดุล้ำค่าเปื้อนล่างกร่อนสลายกลายเป็นเศษซาก กระบี่เหินดูดกลืนวัสดุ

ล้ำค่าต่อเนื่องอย่างบ้าคลั่งถึงสามชั่วยามเต็มๆ ก่อนหยุดชะงัก

ตัวกระบี่เหินในตอนนี้อยู่คล้ายหมอกพริ้วพราย โลกอีกแห่ง
แฝงตัวอยู่ในกระบี่หมอกพริ้วดุจภาพฝันมา

กระบี่เหินอัตชีวิกลายสภาพเป็นเช่นนี้ ย่อมเกี่ยวข้องกับมรรคา
กระบี่ของฉินอวีน

พลันกระบี่เหินหมอกพริ้วลอยเข้ามาดังสวบ ด้วยแรงกระตุ้นของ
ศาสตราภภาพ กระบี่เหินเปี่ยมแรงบีบอัดมหาศาลไร้สิ้นสุด

"กระบี่เหินอัตชีวีของข้าในที่สุดก็ถึงขั้นล้ำเหนือแล้ว" ฉินอวีน
เหยียดแขน กระบี่หมอกพริ้วหลุดเหลือเพียงสามนิ้วอยู่กลางฝ่ามือ "หาก
ข้าเร่งอานุภาพ ย่อมเหนือชั้นกว่ารัตนศักดิ์สิทธิ์ทั่วไป! เพียงแต่ข้าไม่
กระจ่างลำดับขั้นโดยละเอียดของรัตนศักดิ์สิทธิ์"

แม้จะผ่านสองโลกแห่งในผืนหนึ่งร้อยปี แต่ในโลกที่หนึ่ง อาวุธ
ยังหยาบกระด้างอย่างยิ่ง ยิ่งกว่านั้นยังไร้ซึ่งการเผยแพร่มรรคาของ
ปรมาจารย์มรรคาเต๋า

โลกที่สองนั้นยังมีต้องเอ่ยถึง กระทั่งอสุรเทวาหรือเซียนล้วนไม่
ดำรงอยู่ อาวุธย่อมสามัญธรรมดายิ่งกว่า

ส่วนโลกนี้มีรัตนศักดิ์สิทธิ์ ดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งพุทธเจ้า ราชสำนัก
เผ่าสมุทรสี่สมุทรและวังปีศาจสวรรค์ ที่ได้บ้างไร้ซึ่งรัตนศักดิ์สิทธิ์

กระทั้งสำนักจิงซานที่เสื่อมโทรมตกต่ำก็ยังมี "ยันต์เทพอัคคีดุสิต"
ในถ้ำเขียน

ฉินอวีนเองหากได้ห้วงเอกภพอีกสามวงจากซากเทพมารนอก
อาณาจักรที่อยู่ในวังมังกรสวรรค์บรรพกาล ห้วงเอกภพห้วงนั้นประกอบ
กันเข้าก็เป็นรัตนศักดิ์สิทธิ์แล้ว

จำนวนของรัตนศักดิ์สิทธิ์จะว่าน้อยก็ยังพอมืออยู่บ้าง จะว่ามากก็ไม่

มาก!

ในโลกนี้ ปรกติแล้วยอดผู้แกร่งกล้ากลุ่มหนึ่งเช่นบรรพชนผู้เผ่า
สกุลอี เจ้าเขาอวินหมัวถึงได้ครอบครองรัตนศักดิ์สิทธิ์ ส่วนผู้อ่อนด้อย
แทบมิได้ครอบครอง เว้นเสียแต่ว่าจะโชคดี

ด้วยความช่วยเหลือของกระบี่เหินฮัตซิวในตอนนี้นำพลังฝีมือของฉิน
อวินถึงขั้นพื้นฐานของเขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้า แต่ถึงบัดนี้ก็ยังไร้ซึ่งรัตน
ศักดิ์สิทธิ์

รัตนศักดิ์สิทธิ์มีน้อยยิ่ง ดังนั้นจึงไม่มีการจำแนกแยกแยะระดับชั้น
อันใดในโลกนี้

ฉินอวินรู้เพียงว่า "ดาวจักราฟ้า" รัตนศักดิ์สิทธิ์ของบรรพชนผู้เผ่า
สกุลไปได้รับการยอมรับว่าเป็นรัตนศักดิ์สิทธิ์อันดับหนึ่งแห่งใต้หล้า บรรพ
ชนผู้เผ่าสกุลไปดำรงชีวิตอยู่จนถึงปัจจุบันด้วยดาวจักราฟ้า เป็นเผ่า
มนุษย์ที่มีอายุยืนยาวที่สุด

"กระบี่เหินฮัตซิวบรรลุอีกขั้นหนึ่งยิ่งช่วยยกระดับพลังฝีมือในกาย
ภาคหน้าของข้าอย่างเห็นได้ชัด" ฉินอวินสัมผัสได้ "ก็ถูกต้อง ด้วยพลัง
ฝีมือของข้าในตอนนี กระบี่เหินฮัตซิวชั้นสองชั้นสามช่วยข้าได้ไม่แตกต่าง
กันมากนัก"

สำหรับปรมาจารย์มรรคาเต่า กิ่งไม้หนึ่งก้านหรือกระบี่เหินชั้นรัตน
ศักดิ์สิทธิ์ เกรงว่าไม่แตกต่างกัน

ทว่าสำหรับผู้อ่อนด้อยแล้ว อาวุธวิเศษสักชิ้น อาจทำให้พลังฝีมือ
เพิ่มได้ถึงสิบเท่าร้อยเท่า

"รู้สึกว่าการพลังฝีมือข้ายกระดับหนึ่งขั้นใหญ่ หากเผชิญหน้ากับปีศาจ
มารลึกลับตานั้นอีกครั้ง ก็เพียงพอประมือกับมันแล้ว" ฉินอวินพึมพำ

หลังทำความคุ้นเคยสักพักแล้ว ฉินอวินก็ลุกขึ้นเก็บวัสดุล้ำค่า

พิสดารที่เหลือนบนพื้น ก่อนออกจากห้องวิเวก

บัดนี้แสงรัตติกาลเยี่ยมกราย ทุกหนแห่งในจวนสกุลฉินแขวนโคมไฟสว่างไสว หลายแห่งในเมืองกว้างหลังมองเห็นพลุไฟทะยานฟ้า เสียงประทัดดังแว่ทั่วเมือง วันนี้เป็นวันที่ห้า นอกประตูอีกทึกคึกคักอย่างยิ่ง

“หากโลกนี้ไร้ซึ่งการเข่นฆ่าสังหารจะดีถึงเพียงใด” ฉินอวิ้นชมมองเมืองอันรุ่งเรืองเฟื่องฟูแห่งนี้แล้วเอ่ยเสียงเบา

เบื้องหลังการเฉลิมฉลองอย่างรื่นเริงปิติ การต่อสู้ประมือกับปีศาจมารไม่เคยหยุดนิ่ง

เช้าตรู่วันถัดมา ฉินอวิ้นออกจากเมืองกว้างหลัง วาบตัดห้วงนภา เหาะเหินกลางชั้นเมฆมุ่งสู่ทางตะวันตก

บัดนี้ฉินอวิ้นสำแดงศาสตร์แปลงเป็นสายรุ้งได้รวดเร็วกว่าก่อน บรรลุมรรคา เทียบกับผู้แกร่งกล้าเขตชั้นจิตเอกะแล้ว นับว่าเป็นหนึ่งในส่วนน้อยของชั้นสุดยอด เพียงพอเทียบเขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าได้แน่นอนว่าเนื่องเพราะเซียนกระบี่แต่เดิมก็ถนัดชำนาญศาสตร์เหาะเหินหลบหนี บรรพชนผู้เฒ่าสกุลอี้แม้เป็นรองเพียงปรมาจารย์จางและเขตชั้นสูงกว่าฉินอวิ้นอย่างมาก แต่ความเร็วในการเหาะเหินฉับไวกว่าฉินอวิ้นเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

ความเร็วในการเหาะเหินเกี่ยวข้องกับระบบการฝึกบำเพ็ญก่อนข้างมาก

“ถึงแล้ว”

ฉินอวิ้นมาถึงวังมังกรสวรรค์บรรพกาล ลัดเลาะอย่างชำนาญเส้นทางมุ่งตรงเข้าไปด้านใน ผ่านซอกปรักหักพังของโถงตำหนักวังเวียงและระเบียบทางเดินหลายแห่ง อย่างรวดเร็วก็มาถึงทางเข้าแห่งหนึ่งบริเวณ

กำแพงของฝ่ายใน

“ชะงักผีเท้า!” นักรบรูปร่างใหญ่โตสูงจั่งกว่า อยู่ในชุดเกราะสีทอง สองมือถือค้อนทอง สองตาลิ่งกลมโต จ้องฉินอวี่นเซมึง “เจ้าอีกแล้ว หรือเพิ่งไม่กี่ปีเจ้าก็มาอีกแล้ว จะรหาที่ตายให้ได้หรืออย่างไร”

“นักรบพิทักษ์คาถา เจ้าเคยได้ยินคำว่าสามวันมิพต้องชูดตามอง กันใหม่* หรือไม่ พวกเราไม่เจอหน้าค่าตากันหลายปี พลั้งฝีมือของข้าสูงกว่าตอนนั้นมากแล้ว” ฉินอวี่นยิ้มพลางเอ่ยเข้า มังกรสวรรค์บรรพกาลก็ ลื่นไปนานแล้ว ลูกหลานก็ไม่เหลือ แต่นักรบพิทักษ์คาถายังทำหน้าที่เฝ้า พิทักษ์อยู่ตลอดเวลา ฉินอวี่นออกจะเห็นใจมันอยู่บ้าง

นักรบพิทักษ์คาถาพอมีสติปัญญาอยู่บ้าง

“สามวันมิพต้องชูดตามองกันใหม่? ไม่เคยได้ยินมาก่อน” มันส่าย หน้า

“เออละ เจ้าอยู่ที่นี้มาตั้งแต่สมัยบรรพกาล อาจไม่เคยได้ยินจริงๆ” ฉินอวี่นบอกยิ้มๆ “แต่คราวนี้เจ้าขวางข้าไม่ได้หรอก”

“หืม? เฝ้ามมนุษย์ วาจาเจ้าช่างใหญ่โตดีนัก คราวก่อนข้าเพิ่งโยน ค้อนทองออกไปก็ครั้ง เจ้าก็หนีไปเสียก่อนแล้ว” นักรบพิทักษ์คาถา ยึดอก ตวาดเสียงก้อง “วาจาใหญ่โตเพียงนี้ ล้มลองค้อนยักษ์ของข้าอีก ครั้งเถอะ”

ทันใดนั้นแสงอสนีแปลบปลาบปรากฏบนร่างนักรบพิทักษ์คาถา มันโยนค้อนทองออกจากมือทันที

ค้อนทองแผ่แสงอสนีบาดฟุ้งโถมใส่ฉินอวี่น เสียงดังตูมก็ก้อง กัมปนาท

ฉินอวี่นเพียงยืนอยู่กับที่ แขนเหยียดออก รังสีกระบี่ฟุ้งสวจาก

* เปรียบเทียบว่าไม่พบเจอกันแต่ยาวเดียว อีกฝ่ายเก่งขึ้นมาก

ปลายนิ้ว ทนทานคมกริบสุดเปรียบปาน เพียงชั่วพริบตากระหวัดพันเกี่ยว
สะท้อนสะท้อน ค้อนทองหมุนคว้างกระเด็นวีตออกไป

นักรบพิทักษ์คาถาเห็นดั่งนั้นอดตะลึงพรึงเพริดมิได้

ด้วยพลังฝีมือและมีค่ายคาถาคอยหนุน โดยทั่วไปแล้วหากต่ำกว่า
เขตนั้จิตเอกะมันล้วนด้านทานไว้ได้

เนื่องเพราะค่ายคาถาในวังมังกรสวรรค์บรรพกาล เขียนหรือเทพ
มารไม่อาจล่วงล้ำเข้ามาได้ ชั้นปฏุชนที่บรรลุมรรคาและเอาชนะมันได้จึง
ยากพบเห็น

“รังสีกระบี่เพียงสายเดียวก็เอาชนะเข้าได้?” นักรบพิทักษ์คาถามอง
ฉินอวิน “นี่เพิ่งไม่กี่ปีเท่านั้น”

“อันที่จริงผ่านไประยะหนึ่งร้อยปีแล้ว” ฉินอวินตอบเสียงเบา

“ผ่านไประยะหนึ่งร้อยปี?” นักรบพิทักษ์คาถาถาม

ฉินอวินกลับไม่อธิบายให้มากความ เดินตัดไปตรงทางเข้าทันที

นักรบพิทักษ์คาถาหวาดห้ามปราม “ชะงักฝีเท้า เจ้าฝ่าเข้าไปไม่
ได้” ว่าพลางมันประชิดใกล้พร้อมต่อสู

พริบ! ฉินอวินเพียงสะบัดแขนเสื้อ รังสีกระบี่หลายสิบสายม้วน
กวาดนักรบพิทักษ์คาถาไปอีกฟาก

ฉินอวินเดินเข้าไปด้านในโดยตรง เข้าสู่ส่วนในของวังมังกรสวรรค์
บรรพกาล

นักรบพิทักษ์คาถาชวนเซถอยหลังไปหลายก้าวก่อนหยุดยืนมัน
ขมวดคิ้วจ้องมองฉินอวิน พลันร่างหายวับไปจากตรงนั้น ก่อนปรากฏขึ้น
ตรงหน้าฉินอวิน

“เจ้ายังจะขวางข้า?” ฉินอวินจ้องมอง

“เจ้าเฝ้ามนุษย์” นักรบพิทักษ์คาถามองฉินอวินก่อนเอ่ยอย่างจำใจ

"เจ้าเข้าประตูนี้มาแล้ว ข้ากั้นขวางเจ้าไม่ได้ ข้าจนปัญญา แต่ข้าเกลี้ยกล่อมให้เจ้ายังคงออกไปเสียเถอะ ส่วนในนี้เป็นที่อยู่ของราชันมังกรและลูกหลาน สถานที่สำคัญหลายแห่งอยู่ที่นี่ ย่อมป้องกันแน่นหนาหลายชั้น ยิ่งเป็นที่สำคัญ ค่าความที่จัดวางยิ่งร้ายกาจ ค่าความที่น่าหวาดกลัวบางอย่างยังแผ่อานุภาพเป็นบริเวณกว้าง ปกป้องคุ้มกันสถานที่สำคัญไว้อยู่ตลอดเวลา หากเจ้าเข้าไปยังสถานที่เหล่านั้น ละโมบในสมบัติ อาจเอาชีวิตไปทิ้งได้"

ตอน 11

สมบัติของราชันมังกรสวรรค์บรรพกาล

“ขอบคุณเจ้ามาก ทว่าในเมื่อเข้ามาแล้วย่อมต้องลองดู” ฉินอวิ้น
ยิ้มมองนักรบพิทักษ์คาถา ก่อนสาวเท้าต่อไป

นักรบพิทักษ์คาถามองเงาหลังที่จากไปของฉินอวิ้นก่อนเอ่ยอย่าง
สนใจ “ไม่ฟังคำทัดทานโดยสิ้นเชิง แม้ราชันมังกรตายแล้ว แต่สมบัติใน
วังไหนเลยนำออกไปได้ง่ายดายเล่า”

ฉินอวิ้นแม้ไม่เผยแสดคำทัดทานของนักรบพิทักษ์คาถา ทว่ามิกล้ำ
ประมาทแม้แต่น้อย

เขากล้าบุกฝ่าเข้ามา ย่อมมีความมั่นใจหนุนหลัง

“มังกรสวรรค์บรรพกาลแม้ร้ายกาจ แต่พลังฝีมือข้าในตอนนีถึงขั้น
พื้นฐานแห่งเขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้า” ฉินอวิ้นเอ่ยเสียงเบา “มันก็ตาย
ไปไม่รู้กี่ปีแล้ว ข้าไม่เชื่อว่าค่ายคาถาที่หลงเหลือยังเอาชีวิตข้าได้ ยิ่งกว่า
นั้นที่ข้าถนัดชำนาญที่สุดก็คือกระบวนท์พ่ายปกปักรักษาชีวิต”

ย่ำเดินอย่างระมัดระวังมาตลอดทาง กลุ่มดำหนักส่วนในหักพังมากกว่าส่วนนอก เนื่องจากเทพमारนอกอาณาจักรสันชีพในส่วนนี้

การต่อสู้เดือดร้อนแรงทำให้หลายแห่งพังทลาย รอยแตกรอยร้าวอัปลักษณ์กระจายอยู่ทั่วบริเวณ

ฉินอวี่นยังคงแผ่ฐานอาณาเขตมรรคาอยู่ตลอดเวลา

“อาณาเขตมรรคาของข้าเพียงชั่วฉุนคิดก็ทะลุทะลวงค่ายคานาของปีศาจมารชั้นปุกุชน แต่ว่าภายในถ้ำฟ้าของมังกรอุทกเหลืออง อาณาเขตมรรคาถูกสกัดกั้น ส่วนในของวังมังกรสวรรค์บรรพกาลก็เช่นกัน มีหลายแห่งที่ไม่อาจแผ่ฐานอาณาเขตมรรคาสำรวจตรวจสอบได้”

ฉินอวี่นเองก็กระว้างแก่ใจ เขียนหรือเทพमारร้ายกาจย่อมสกัดกั้นอาณาเขตมรรคาได้

“หืม?” พลันสองดาฉินอวี่นเปล่งประกายวาบ กำแพงดำหนักเบื้องหน้ามีรอยแตก ยังพอมองเห็นส่วนหนึ่งของซากศพขนาดใหญ่โตมโหฬารได้ที่ปลายอีกด้าน

เดิมทีส่วนในของกลุ่มดำหนักจัดวางอย่างระแວดระวังเข้มงวด แต่เนื่องเพราะการต่อสู้ครั้งใหญ่ ทำให้หลายแห่งแตกหักพังทลาย เกิดรอยแตกเป็น “ทางลัด” ขึ้นมากมาย

ฉินอวี่นลอดเข้าไปตาม “ทางลัด” สายนั้น มาถึงกลางซากปรักหักพังที่อยู่อีกด้านอย่างรวดเร็ว ซากปลาขนาดยักษ์แผ่หราอยู่ตรงนั้น ทั้งตัวเป็นสีเหลืองหม่น ใหญ่โตราวภูเขาขนาดย่อม ยาวถึงสามลี้ สร้างแรงกดดันอย่างมาก บนซากปลา มีรอยแผลเหวอะหวะหลายแห่ง

“จอมปีศาจเขตชั้นจิตเอกะหลังตายแล้ว กระแสปรมาณแรงแรงกล้ากว่าเจ้าวังมังกรดำ คาดว่าจะเป็นเขตชั้นจิตเอกะสองชั้นฟ้าระดับสุดยอด”

ฉินอวี่นมองซากปลาตัวนี้ “จากรอยแผล สมควรเป็นบาดแผลจาก

ทรงเลียบของเทพมารนอกอาณาจักร ซากของมันมีขนาดใหญ่เกินไป ไม่อาจใส่ลงในถ้ำจักรวาลของข้าได้"

ฉินอวินส่ายหน้าแผ่วเบา

จากนั้นก็สำรวจอย่างละเอียด เก็บสมบัติที่หลงเหลือจากซากศพปลายักษ์จนสิ้น สมบัติที่ได้มากกว่าสมบัติของเจ้าวังมั่งกรดำและราชาमारหน้าหยกรวมกันเสียอีก

หลังได้สมบัติของจอมปีศาจเขตชั้นจิตเอกะสมัยบรรพกาลแล้ว ฉินอวินก็สำรวจต่อไป

ลักพักหลังจากนั้น

พลันสายตาเลื้อยไปเห็นหอศาลาขนาดใหญ่โตจากรอยแตกบริเวณระเบียง หอศาลานั้นมีขนาดมโหฬาร แทบจะเป็นสิ่งปลูกสร้างสูงที่สุดในกลุ่มตำหนักวังเวียงของส่วนใน เหนือทางเข้าด้านบนมีอักษรสามตัวเขียนว่า "หอหมื่นสมบัติ"

"หอหมื่นสมบัติ?" ฉินอวินวูบไหวในใจ "บัดนี้ล้วนกล่าวว่าเผ่าสมุทรแห่งตงไห่ (บุรพาสุมุท) ร่ำรวยในทั้งสี่สมุทร เรียกได้ว่าร่ำรวยที่สุดในได้หล้า วังมั่งกรสวรรค์บรรพกาลนี้ แม้สั่งสมมิเท่าวังมั่งกรตงไห่ แต่ก็คงห่างกันไม่มาก หอหมื่นสมบัตินี้คงเป็นที่เก็บสมบัติของวังมั่งกรสวรรค์บรรพกาล"

กลุ่มอำนาจอิทธิพลในพื้นที่ใดพื้นที่หนึ่งล้วนมีสถานที่เก็บสมบัติทิ้งไว้ให้ลูกหลาน

ในวังมั่งกรมีนักรบเผ่าสมุทรและลูกหลานมังกรมากมาย เมื่อมีคุณงามความชอบหรือเปี่ยมพรสวรรค์ ราชันมังกรย่อมประทานของกำนัลปูนบำเหน็จให้

ของล้ำค่าของวิเศษที่ใช้บ่อยครั้ง มังกรสวรรค์บรรพกาลย่อมพก

ติดตัว สมบัติหรือของวิเศษที่ธรรมดาสักหน่อยอาจเก็บไว้ในห่อหมิ่นสมบัติ

“ไปลองดู” ฉินอวินคืบหน้าเข้าไปใกล้อย่างรวดเร็ว

เคราะห์ดีที่ห่อหมิ่นสมบัติยังสมบูรณ์ดี ไม่เสียหายแม้แต่น้อย ประตุน้ำยังคงปิดสนิท

“ยังเป็นสถานที่สำคัญยิ่งอันตราย” ฉินอวินระมัดระวัง นักรบพิทักษ์คาถาได้เฝ้าเตือนไว้แล้ว

จัดจ้องประตูของห่อหมิ่นสมบัติ เพียงสะบัดแขนเสื้อ รังสีกระบี่ทะยานออก โหมกระแทกประตูดังสนั่นครั้งหนึ่ง ประตูห่อหมิ่นสมบัติพลันเปิดอ้าออก

ชั่วพริบตาที่ประตูเปิดออก

“แย่แล้ว” ฉินอวินตรวจจับได้ว่าพลังงานสายหนึ่งผกผัน เพียงชั่วฉู่คิด กระบี่เหินพุ่งออก สาดแสงกระบี่จักราฟ้าปกป้องฉินอวินทันที

สายฟ้านิลกาฬพาดกระหน่ำดังเปรี้ยงจากตัวอักษร “ห่อหมิ่นสมบัติ” เหนือประตูใส่ร่างฉินอวินหลายครั้ง กระทบถูกพื้นผิวเกราะแสงกระบี่จักราฟ้า

ชั่ววินาทีที่ค่ายคาถาเคลื่อนไหว พลังงานพลันเปลี่ยนแปลง ไม่อาจเล็ดลอดสายตาฉินอวินไปได้

“นักรบพิทักษ์คาถากล่าวไว้ไม่ผิด สถานที่ยิ่งสำคัญยิ่งอันตราย ทว่าอานุภาพของสายฟ้านี้ เขตชั้นจิตเอกะสองชั้นฟ้าก็ต้านทานได้แล้ว กระมัง”

ฉินอวินลองประเมิน เกราะแสงกระบี่จักราฟ้าครอบคลุมปกป้อง ปลดปล่อยสายฟ้าโจมตีพื้นผิว ฉินอวินเงยหน้ามอง สายฟ้านี้ไร้แรงคุกคามใดๆ ต่อเกราะแสงกระบี่จักราฟ้า

หลังสายฟ้าฟาดกระหน่ำหลายร้อยครั้งแล้วก็หยุดชะงักลง

ฉินอวิ้นมองเข้าไปภายในห่อหมื่นสมบัติ ชั้นวางสมบัติที่เรียงรายเป็นจำนวนมากล้นว่างเปล่า เห็นนักรบพิทักษ์คาถายืนอยู่จ้องเอ๋ยปากถาม “นักรบพิทักษ์คาถา สมบัติในนี้เล่า”

ค้อนทองของนักรบพิทักษ์คาถาแขวนอยู่ที่หว่างเอว มันยิ้มมองฉินอวิ้นด้วยดวงตาเป็นประกาย “เจ้าเผ่ามนุษย์ ข้าดูแลจนเจ้าไปแล้ว ผู้บำเพ็ญตบะชั้นปฤชณอย่างเจ้าถึงกับต้านทาน ‘อสนีธารดำ’ หนึ่งร้อยแปดลักษณะได้ ร้ายกาจ! ร้ายกาจ! สมบัติในนี้ ราชนัแบ่งเป็นสามส่วน ทั้งไว้ให้รุ่นหลังสามท่านที่เข้ามาในห่อหมื่นสมบัติได้ ในเมื่อเจ้าเป็นเผ่ามนุษย์ นี่มอบให้เจ้า”

ว่าพลางโยนถุงจักรวาลขนาดใหญ่เท่าฝ่ามือออกมา

ฉินอวิ้นยื่นแขนรับก่อนเปิดออกดู

ถุงจักรวาลขนาดเท่าฝ่ามือมีความจุถึงสองร้อยจั่ง บรรจุภูผาเล็กได้ทั้งลูก สมบัติด้านในกองพะเนินเป็นภูเขาเลากา อาวุธและสมบัตินานา บานตะไท ของวิเศษชั้นเก้า ชั้นแปด ชั้นเจ็ด ระดับต่างๆ อีกเป็นพะเรือเกวียน ถุงจักรวาลนี้วังมังกรสวรรค์บรรพกาลน่าจะเตรียมไว้บรรจุปีศาจเผ่าสมุทร

นอกจากของวิเศษ ยังมีของล้ำค่าพิสดารจำนวนมากหลาย เป็นของล้ำค่าที่เสาะหาได้จากห้วงสมุทรเท่านั้น ไม่ว่าจะเป็นไข่มุกขนาดใหญ่เท่าอ่างล้างหน้าหรือปะการังหยกเพลิงตันยักษ์

ยิ่งกว่านั้นยังมีไอศกวิเศษจำนวนมากเป็นกระบุงโกย ขวดแล้วขวดเล่า แน่นชนิดเรียงราย ทว่าฉินอวิ้นคาดว่าส่วนมากสิ้นฤทธิ์ยาแล้ว เนื่องจากผ่านกาลเวลามายาวนาน ต่อให้เก็บรักษาดีอย่างไร ไอศกวิเศษส่วนมากก็คงไม่ต่างจากสิ่งปฏิญูล

สิ่งล้ำค่าที่สุดย่อมเป็นของวิเศษชั้นหนึ่ง ซึ่งมีถึงห้าชั้น

“ไม่มีของวิเศษชั้นล้ำเหนือสักชั้นเลยหรือ” ฉินอวินอดยิ้มได้
“ดูท่าข้าเป็นเผ่ามนุษย์ สมบัติที่แบ่งเป็นสามส่วน ส่วนของข้าอย่าแย่งที่สุด
ใช่หรือไม่”

นักรบพิทักษ์คาถาไม่ปิดบัง พยักหน้ากล่าวว่า “ผู้ใดใช้ให้เจ้ามา
เป็นคนแรก หากเจ้ามาถึงเป็นลำดับที่สาม สองลำดับก่อนหน้าหากเป็น
เผ่ามนุษย์ ก็ต้องได้ไปคนละส่วน ลำดับสามดีที่สุด ต่อให้เจ้าเป็นเผ่า
มนุษย์ ก็ต้องมอบให้เจ้า แต่เจ้ามาเป็นคนแรก ได้แต่มอบส่วนที่ย่ำแย่
ที่สุดให้แล้ว”

ฉินอวินยิ้มๆ

มาเป็นคนแรกถึงประเสริฐต่างหาก

ที่ตนเองให้ความสำคัญที่สุดคือซากศพเทพमारนอกอาณาจักรที่
อยู่ภายนอกนั้นต่างหาก สมบัติของเทพमारตนนั้นเกรงว่ายังมากกว่าหอ
หมื่นสมบัติ ยิ่งไปกว่านั้นยังมีซากศพของจอมปีศาจเขตชั้นจิตเอกะอีก
หลายซากทีเดียว

“เจ้าเผ่ามนุษย์ ต้องเข้าใจกระจ่างว่าราชันมังกรยินดีมอบให้ เจ้า
ถึงได้รับ หากราชันไม่ยอมให้ เจ้าจะไม่ได้สักชิ้น” นักรบพิทักษ์คาถาเอ่ย
ขึ้น แล้วพลิกมือหยิบรูปสลักแปลกพิเศซออกมา เป็นรูปสลักมังกร มัน
โยนมาให้ฉินอวิน “สมบัตินี้เก็บไว้ให้ดี นี่ถึงเป็นสมบัติล้ำค่าที่สุด”

“หืม?” ฉินอวินยื่นมือรับมา

รูปสลักมังกรขนาดใหญ่เท่าฝ่ามือ

ศาสตราวุธสายหนึ่งแผ่ซ่านเข้าไปตรวจสอบ

ตอน 12 คำสั่งเสีย

“อนุชนรุ่นหลัง ขอเพียงเร่งอ่านุภาพรูปสลักนี้ ก็สามารถติดต่อผู้แกร่งกล้านอกอาณาจักรได้ ท่านผู้นั้นเป็นศิษย์พี่ของข้า หลังฝีมือเหนือกว่าข้ามากนัก เจ้าได้ครอบครองรูปสลักนี้โดยเฉพาะ ขอให้ศิษย์พี่ของข้าช่วยเหลือได้หนึ่งครั้ง”

“เจ้ามาถึงวังมังกรของข้า มีวาสนาต่อกัน ผูกเหตุผลตันกรรมจดจำไว้ จงรักษาโลกที่บรรพชนรุ่นแล้วรุ่นเล่าดำรงชีวิตอยู่ให้ดี อย่าให้มารชั่วร้ายยึดครอง!”

เสียงนั้นดังสะท้อนในห้วงสมองของฉินอวิน

เมื่อได้ยินเสียงนี้ ฉินอวินพลันเงยบังน นี่คือการสั่งเสียก่อนตายของมังกรสวรรค์บรรพกาล ฉินอวินกระจำในความหมายของคำสั่งเสียนี้

การต่อสู้ระหว่างสรรพชีวิตในโลกนี้กับเทพมารนอกอาณาจักรไม่เคยหยุดยั้ง

เผ่ามนุษย์ วังปีศาจสวรรค์และเผ่ามังกรสี่สมุทรเป็นต้นล้วนเป็นสิ่ง

มีชีวิตบนโลกนี้

ปีศาจมารเก้าสายกลับสวามีภักดีเทพมารนอกอาณาจักร

เทพมารนอกอาณาจักรหวังยึดครองโลกนี้ จึงเกิดการต่อสู้เช่นฆ่า
ครั้งแล้วครั้งเล่านับตั้งแต่สมัยบรรพกาล

ล่วงมาถึงยุคที่ปรมาจารย์เต๋าเผยแพร่มรรคา การรบพุ่งก็ยังดำรง
ต่อเนื่อง ถึงขั้นเทพมารนอกอาณาจักรแทรกซึมมายังโลกนี้

สงครามการต่อสู้อันน่าสังเวชเกิดขึ้นไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง บรรพชน
เสียชีวิตในการรบไปไม่รู้เท่าใด มังกรสวรรค์บรรพกาลก็เป็นหนึ่งใน
ผู้เสียชีวิต โลหิตสดฉาบทาผืนแผ่นดิน พรางพรหมห้วงมหรรณพ บรรพ
ชนรบพุ่งจนตัวตาย ไม่อยากให้ผืนแผ่นดินเกิดตกอยู่ในครอบครองของ
เทพมาร

มังกรสวรรค์บรรพกาลแม้ตายแล้ว ยังคงฝากความหวังไว้ที่อนุชน
รุ่นหลัง ไม่ว่าจะเป็นเผ่ามนุษย์ เผ่าปีศาจหรือเผ่ามังกร มันล้วนคาดหวัง
รอคอย เนื่องจากล้วนเป็นสิ่งมีชีวิตบนโลกนี้

"ความตายมิใช่จุดจบ" ฉินอวิ้นเอ๋ยพิมพ์้า "บรรพชนเหล่านี้เกิดตาย
ในห้วงสังสารวัฏ ไม่แน่อาจประสบผลสำเร็จในโลกอื่นไปนานแล้ว"

เทียบกับสมัยบรรพกาล สิ่งมีชีวิตในตอนนี้ได้เปรียบกว่า

แน่นอนว่าเพราะมีบรรพชนรุ่นก่อนเสียสละถึงได้มีวันนี้ ไม่เช่นนั้น
โลกนี้คงถูกยึดครองไปแต่แรกแล้ว

"มังกรสวรรค์บรรพกาล แม้ไม่มีคำกำชับสั่งเสีย ข้าย่อมต่อสู้กับ
ปีศาจมารสุดกำลัง" ฉินอวิ้นเอ๋ยเสียงค่อย จากนั้นหมุนตัวเดินออกไป
ภายนอก

ในเมื่อราชันมังกรเตรียมการไว้แล้ว สมบัติอีกสองส่วนฉินอวิ้นย่อม
เสาะหาไม่พบ

ก่อนจากไปยังมองรูปสลักมังกรแวบหนึ่ง ตรึงตรองในใจ 'นักรบพิทักษ์คาถากล่าวว่า นี่เป็นสมบัติล้ำค่าที่สุด ขอให้ศิษย์พี่ของมังกรสวรรค์บรรพกาลช่วยเหลือได้หนึ่งครั้งอย่างนั้นหรือ'

ฉินอวินรู้สึกว่าการพิเศษอย่างยิ่ง

ศิษย์พี่ของมังกรสวรรค์บรรพกาลถึงกับเป็นผู้แกร่งกล้านอกอาณาจักร

"ศิษย์พี่ของมันเป็นพลังฝีมือสูงกว่ามันมาก การรบระหว่างมังกรสวรรค์บรรพกาลและเทพมารนอกอาณาจักรในตอนนั้น ศิษย์พี่คิดมาช่วยก็คงมาไม่ทันการณ์กระมัง"

ออกจากหอหมื่นสมบัติฉินอวินเสาะหาภายในตำหนักวังเวียงส่วนในต่อไป

พบซากศพจอมปีศาจเขตชั้นจิตเอกะหลายซากมีทั้งพลังฝีมือแกร่งกล้าและอ่อนด้อย ส่วนมากเป็นเขตชั้นจิตเอกะหนึ่งชั้นฟ้า

"ซากศพนี้" มองซากมังกรเทพเกล็ดสีขาวยืดตลอดร่าง ซากขดม้วนยาวประมาณหนึ่งลี้เต็มไปด้วยบาดแผล แม้ชานอานุภาพคุกคามกดดันอย่างมาก ด้วยเขตชั้นของฉินอวินในตอนนี้อยู่ถึงแรงกดดันนับว่าหายากยิ่งแล้ว

"ซากศพนี้สร้างแรงกดดันมากพอๆ กับมังกรอุทกเหลือองนอกอาณาจักร น่าจะเป็นเขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าระดับสุดยอด พิจารณาจากบาดแผลบนร่าง เทพมารนอกอาณาจักรคงใช้เวลาเนิ่นนานกว่าจะสังหารมันได้"

ฉินอวินพินิจบาดแผลพลางนึกถึงสถานการณ์การต่อสู้บางส่วนในตอนนั้น

การต่อสู้ครั้งนั้นน่าสยดสยองอย่างแท้จริง

"เทพमारนอกอาณาจักรตนนั้นมั่นใจตนเองจนเกินไป ถึงกับกล้าแทรกซึมเข้ามาโจมตีสังหารในวังมังกรสวรรค์บรรพกาล! มังกรสวรรค์บรรพกาลได้เปรียบด้านชัยภูมิและมากมีด้วยลูกสมุน แต่สุดท้ายก็ดับด้นสิ้นชีพ ทว่าก่อนตายได้กำจัดเทพमारนอกอาณาจักรแล้ว" ฉินอวี่นเอ่ยพิมพ์้า "พลังฝีมือของเทพमारนอกอาณาจักรคาดว่าสูงกว่ามังกรสวรรค์บรรพกาลอยู่บ้าง ถึงได้มั่นใจตนเองขนาดนั้น เพียงแต่สถานการณ์การต่อสู้ในเวลาต่อมาผิดจากที่มันคาดการณ์"

การศึกสงครามขึ้นอยู่กับหลายปัจจัย

เทพमारนอกอาณาจักรตนนั้นอาจจะทำเพื่อเป้าหมายบางประการจึงแทรกซึมเข้ามาโดยไม่คำนึงถึงสิ่งใดทั้งสิ้น

ฉินอวี่นเพียงเหยียดแขน รั้งสีกะเปี๊ยะม้วนกวาดสมบัติของมังกรเทพเกล็ดขาวตนนั้นลอยข้ามมาอยู่ข้างกาย

"แปลกนัก ถึงกับไม่มีฤกษ์จักรวาล" ฉินอวี่นนึกงงน "มันใช้สิ่งใดบรรจุของเหล่านี้กัน"

ฉินอวี่นพลิกดูสมบัติแต่ละชิ้น

เพียงได้เห็น ฉินอวี่นพลันเผยสีหน้าประหลาดใจ

นอกจากมังกรสวรรค์บรรพกาลและเทพमारนอกอาณาจักรแล้ว มังกรเทพเกล็ดขาวตนนี้เป็นจอมปีศาจเขตชั้นจิตเอกะแกร่งกล้าที่สุดเท่าที่ฉินอวี่นได้พบในวังมังกรสวรรค์บรรพกาล สมบัติของมันทำให้ฉินอวี่นสะท้านไหว

"ของวิเศษชั้นล้ำเหนือสองชิ้น?" ฉินอวี่นตกตะลึง "สมัยบรรพกาลหลอมสร้างรัตนศักดิ์สิทธิ์ไม่ย่ายาย จำนวนของรัตนศักดิ์สิทธิ์น้อยเสียยิ่งกว่าน้อย ของวิเศษชั้นล้ำเหนือก็น้อยยิ่ง ข้ามาถึงที่นี่ สมบัติที่จอมปีศาจ

ทั้งไว้ รวมถึงสมบัติจากห่อหมิ่นสมบัติ ยังไม่มีสักชิ้นที่เป็นของวิเศษชั้น
ล้ำเหนือ แต่มังกรเทพเกล็ดขาวตนนี้ถึงกับมีสองชิ้นเขียวหรือ อีกทั้งยัง
เป็นของวิเศษชั้นล้ำเหนืออย่างพิเศษ"

เป็นของพิเศษอย่างยิ่ง

ชิ้นหนึ่งคือ "ชุดผ้าโปร่ง" ฉินอวี่นแผ่ซ่านศาสตราวุธถึงได้รู้ว่า
นี่คือของวิเศษปกปักร่างมีนามว่า "ภูษาเมฆเก้าฟ้า" ยามสำแดงประหนึ่ง
เมฆหมอกครอบคลุมทั่วร่าง ศัตรูโจมตีย่อมถูกชั้นเมฆหมอกตัดกำลัง
ของวิเศษชั้นล้ำเหนือสำหรับปกปักร่างชีวิตมีมูลค่าสูงยิ่ง

อีกชิ้นคือ "ม้วนภาพ" หลังแผ่ซ่านศาสตราวุธถึงได้รู้ว่าของ
วิเศษนี้คือ "ภาพสองโลก" เป็นของวิเศษประเภทภาพค่ายคาถาเมื่อสำแดง
ครอบคลุมบริเวณถึงพันลี้!

ภายในพันลี้จะกลายเป็น "มหาค่ายคาถาสองโลก" ศัตรูติดกับใน
ค่ายคาถา ส่วนผู้สำแดงย่อมได้เปรียบอย่างมาก

ยิ่งกว่านั้นใน "ภาพสองโลก" ยังแฝงด้วยห้วงมิติพิเศษพิสดาร กว้าง
ขวางถึงพันลี้ ทว่าสูงเพียงร้อยจั้ง ห้วงมิติกว้างถึงเพียงนี้ย่อมจัดเก็บวัสดุ
สิ่งของได้ แต่สิ่งมีชีวิตไม่อาจดำรงชีวิตภายในนั้น

สมบัติจุลกิกของมังกรเทพเกล็ดขาวล้วนจัดเก็บภายในภาพสอง
โลก

"สมบัติมากมายถึงขนาดนี้ มังกรสวรรค์บรรพกาลไม่อาจเก็บไปได้
ทั้งหมด แต่จัดวางไว้กับซากศพของลูกสมุน ดูทำให้รุ่นหลังได้ครองตาม
วาสนา" ฉินอวี่นเข้าใจในจุดนี้

"ได้สมบัติของมังกรเทพมากถึงขั้นนี้ ถือว่าผูกเหตุผลต้นกรรม แต่
มังกรเทพเสียชีวิตไปนานแล้ว ภายภาคหน้าคงได้แต่เพียงช่วยเผ่ามังกร
เป็นการตอบแทนแล้ว...ผู้อาวุโสมังกรเทพ หลังช้ำออกไป ค่อยเสาะหา

โอกาสมอบซากศพของพวกท่านให้วังมังกรตงไห่ และจะขอทางนั้นให้ช่วยจัดการอย่างเหมาะสม" ฉินอวี่นเอ่ยขึ้น

วังมังกรตงไห่มีเขตชั้นมังกรสวรรค์อยู่หนึ่งตนและเป็นผู้นำในบรรดามังกรสี่สมุทร ดังนั้นมอบซากศพเหล่านี้ให้จึงเหมาะสมที่สุด!

ฉินอวี่นถือภาพสองโลก เก็บมังกรเทพเกล็ดขาว ขณะที่ซากศพมังกรย่อขนาดลงแล้วลอยเข้าสู่ภาพสองโลก เพียงกวาดตามอง ฉินอวี่นถึงกับตกตะลึง "ผู้อาวุโสมังกรเทพตนนี้ถึงกับเป็นสตรีมังกร?"

น่าเสียดายที่จบชีวิตด้วยน้ำมือของเทพมารนอกอาณาจักร

ฉินอวี่นถือภาพสองโลกวกกลับไปเก็บซากศพจอมปีศาจเขตชั้นจิตเอกะขนาดใหญ่ซึ่งตนค้นพบก่อนหน้านี้ที่ละซาง ได้สมบัติไม่น้อย

เมื่อเห็นบาดแผลของแต่ละซากศพ ให้รู้สึกถึงสถานการณ์อันคับขันในตอนนั้น

ในประวัติศาสตร์อันยาวนาน ผู้อาวุโสที่ต้องเสียสละมีมากจนเกินไป วังมังกรสวรรค์บรรพกาลเป็นเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น

"ไม่ว่าเมื่อใดถึงจะกำจัดพวกปีศาจมารได้สิ้นซาก" ฉินอวี่นเองก็รอคอยวันนั้น ทั้งชีวิตนี้ตนจะได้เห็นวินาทีนั้นหรือไม่

จากนั้นก็มุ่งหน้าเข้าสู่สถานที่สำคัญของตำหนักส่วนใน...ที่ตั้งของซากศพเทพมารนอกอาณาจักร

ตอน 13 เทพมารนอกอาณาจักร

ฉินอวิ้นคืบหน้าไปอย่างรวดเร็ว มาถึงกลางซากปรักหักพังแห่งหนึ่ง
แถบนี้แทบไม่มีตัวหนักที่อยู่ในสภาพสมบูรณ์ เด่นชัดว่าการต่อสู้เดือด
รุนแรง

“อยู่ที่นั่น!” เพียงปราดเดียว ฉินอวิ้นก็มองเห็นซากศพเทพमार
เกล็ดสีโลหิตกองอยู่ตรงนั้น แขนข้างหนึ่งขาดสะบั้น มีร่องรอยถูกแทง
หลายรูบนร่าง ซากศพเทพमारตอนนี้สูงเกินร้อยจั้ง “มรรคา” ที่แฝงใน
สังขารยังสามารถนำสยดสยอง กดดันจนฉินอวิ้นรู้สึกเหมือนจะสิ้นลม!
แน่นอนว่าห้วงกลมสามวงบนท่อนแขนที่เหลืออยู่ก็เปี่ยมแรงดึงดูดอย่าง
ยิ่ง

ฉินอวิ้นค่อยๆ ประชิดเข้าใกล้ ไหล่หมอกดำเข้มชันพวยพุ่งเป็นสาย
จากซากร่าง สัตว์ประหลาดมารปรากฏขึ้นตนแล้วตนเล่า แต่ละตนนั่งขัด
สมาธิบนซากเทพमारนอกอาณาจักร

“สัตว์ประหลาดมาร?” ฉินอวิ้นกลับไม่แยแส “หากเทพमारนอก

อาณาจักรตอนนี้พื้นซีฟ ข้าแน่นอนมิใช่คู่ต่อกรมัน แต่สัตว์ประหลาดมารที่เกิดจากกระแสน้ำรอบเท่านั้นไม่ควรค่าให้เอ่ยถึง"

ฉินอวี่นแบ่งสมาธิสำรวจบนพื้นในบริเวณนั้น

บริเวณนี้เป็นสมรภูมิลึก ท่ามกลางเศษซากปรักหักพัง ยังพอมองเห็นคราบโลหิตได้

คราบโลหิตมาจากทุกฝ่าย มีทั้งของมังกรสวรรค์บรรพกาลและของเทพมารนอกอาณาจักร อีกทั้งจอมปีศาจอื่นๆ

แน่นอนว่าที่ล้ำค่าอย่างยิ่งก็คือคราบโลหิตของมังกรสวรรค์บรรพกาล "ผลึกโลหิตมังกรสวรรค์" กระจัดกระจายอยู่ในกองเลือด ฉินอวี่นกวาดตามอง เห็นผลึกโลหิตมังกรสวรรค์ถึงเก้าชิ้น

ยังมีคราบเลือดอีกมากที่ถูกซากปรักหักพังล้มทับบังไว้

"อาการบาดเจ็บของมังกรสวรรค์บรรพกาลสาหัสจนเกินไป บาดเจ็บถึงรากฐาน มิน่าถึงได้เสียชีวิตอย่างรวดเร็ว" ฉินอวี่นทอดถอนใจเจี๊ยบๆ

ตอนนั้นราชามารหน้าหยกและเจ้าวังมังกรดำเพื่อเอาชีวิตรอดบอกข้อมูลมากมายแก่ฉินอวี่นแต่โดยดี ทำให้ฉินอวี่นพอเข้าใจแต่ละฝ่ายในโลกหล้า "ผลึกโลหิตมังกรสวรรค์" นี่เป็นรากฐานแห่งชีวิตของมังกรสวรรค์

"เฮ้!"

"สังหาร!"

"ฆ่ามัน!"

ขณะที่ฉินอวี่นตรวจสอบรอยเลือดแต่ละแห่งอย่างละเอียด บรรดาสัตว์ประหลาดมารเหล่านั้นก็โหมพุ่งเข้าใส่ รูปร่างพวกมันตั้งวานรขนาดใหญ่โต ร่างคลุมด้วยเกล็ดสีดำทว่าลวดลายคาถาสีแดงสว่างวาบตรงขอบ

แต่ละตนว่องไวปรุปรูดนำอัศจรรย์ ทรงพลาญภาพนำวันเกรง
“สัทธิสแปดชั่ว สยบ!” ฉินอวินเพียงโบกมือ

แปดกระบี่เหินทะยานออกทันที กระบี่เหินแปดเล่มดังแปดเสาค้ำ
โลกา สะท้อนพิภพสะท้อนโลกันตร์ ประกอบเป็นฟ้าดินแห่งกระบี่ทันที!
ขอบเขตของฟ้าดินแห่งกระบี่ย่อมเป็นไปตามประสงค์
บัดนี้สกัดกันบรรดาสัตว์ประหลาดมารหลายร้อยตัวไว้ได้จนสิ้น
พวกมันได้แต่ส่งเสียงขู่คำรามอย่างเดือดดาลอยู่นอกขอบเขตฟ้าดินแห่ง
กระบี่

ไม่ว่าพวกมันจะกระแทกชนหรือทุบถอง เพียงบังเกิดเสียงดัง
พลັกๆ! ฟ้าดินแห่งกระบี่ไม่พังทลาย

“สัตว์ประหลาดมารเก้าร้อยกว่าตนล้วนเกรงกลัวกว่าสัตว์ประหลาด
มารที่เกิดจากส่วนท่อนแขน พวกมันร่วมมือกันเข้า เกรงว่าเขตชั้นจิต
เอกะสองชั้นฟ้ายังต้านทานไม่อยู่” ฉินอวินอุทานอย่างอัศจรรย์ใจ

แน่นอนว่าพวกมันทำอันใดฟ้าดินแห่งกระบี่มิได้

ฉินอวินรู้สึกถึงแรงคุกคามจากซากเทพมารนอกอาณาจักรอยู่
ตลอดเวลา ดังนั้นจึงไม่รีบร้อนแต่ต้อง

“รวบรวมกองโลหิตเหล่านี้อ่อน”

ในช่วงพริบตา รังสีกระบี่ทะยานออกจากร่างฉินอวินเป็นร้อยเป็นพัน
สาย เคลื่อนย้ายเศษหินเศษซากหักพังแต่ละแห่งออก

รอบตัวมีกองโลหิตเปล่งแสงทอง ผลึกโลหิตมังกรสวรรค์อยู่ในกอง
โลหิตเหล่านี้ ฉินอวินล้วงขุดหยกออกมา เริ่มเสาะหาผลึกโลหิตมังกร
สวรรค์ เก็บขึ้นมาทีละชิ้น

“เก็บ” โไล่เก็บผลึกไปที่ละแห่ง

สักพักหลังจากนั้น

ฉินอวี่นเก็บผลึกโลหิตมังกรสวรรค์ได้ถึงยี่สิบเม็ดขึ้น จากนั้นเก็บ
ขวดหยกเรียบร้อยแล้วก็มองซากศพเทพมารนอกอาณาจักรตนนั้น

“แกร่งกล้าถึงขั้นนี้ น่าจะเป็นระดับมารสวรรค์กระมัง” ฉินอวี่น
พึมพำ

มารสวรรค์ เทพสวรรค์ เซียนสวรรค์และมังกรสวรรค์ล้วนอยู่ใน
ระดับเขตชั้นใกล้เคียงกัน

“มีน้ำเล้าปรมาจารย์จางถึงได้ให้ความสำคัญ ท่อนแขนเพียงข้าง
เดียวของมารสวรรค์แลกน้ำเต้ากระบี่ถ้าฟ้าได้” ฉินอวี่นระมัดระวัง อาศัย
ฟ้าดินแห่งกระบี่กันบรรดาสัตว์ประหลาดมารไว้อีกฝาก มิให้มารบกว
เขายังไม่สังหารพวกมัน เนื่องจากสังหารแล้ว พวกมันย่อมเกิดขึ้นมา
ใหม่จากซากเทพมารนอกอาณาจักรตนนี้ กลับจัดการได้ยุ่งยาก

“ไป”

แยกแผ่นसानศาสตราวุธภาพโอสถทิพย์ทรงพลังเป็นสามสาย
แทรกซึมเข้าไปในห้วงกลมสามวงบนข้อมือของเทพมารนอกอาณาจักร

ชั่ววินาทีที่พลังคาถาแทรกซึมเข้าไป สามห้วงกลมซึ่งเหือดแห้งมา
เนิ่นนานเริ่มดูดกลืนอย่างบ้าคลั่ง เนื่องจากมีประสบการณ์หลอมสาม
ห้วงเอกภพก่อนหน้านี้มาก่อน ศาสตราวุธภาพโอสถทิพย์ของฉินอวี่นแผ่
सानมากเพียงพอ หลอมห้วงไร้เจ้าของสามวงสำเร็จอย่างรวดเร็ว

ชั่วขณะที่หลอมแล้วเสร็จนั่นเอง

เสียงก้องจากห้วงเอกภพสามวงนั้นสอดคล้องกับห้วงเอกภพสามวง
บนแขนของฉินอวี่น ห่วงห้วงประดุจหกส่วนแห่งอาวุธขนาดมหึมา บัดนี้
ทั้งหกส่วนผสานรวมกันประกอบเป็นรัตนศักดิ์สิทธิ์อันสมบูรณ์

“รัตนศักดิ์สิทธิ์ ข้าฉินอวี่นถึงกับโชคได้ครอบครองรัตนศักดิ์สิทธิ์”
ฉินอวี่นยิ้มอย่างดีอกดีใจ “เข้ามา”

ห้วงสีดำสามวงบนท่อนแขนเทพमारนอกอาณาจักรพลันขยายใหญ่ ลอยออกผ่านทางกรงเล็บ ทะยานสวบมาที่ฉินอวิน

แต่ในตอนนี้เอง

เส้นเชือกดำนิลเส้นหนึ่ง กลับพุ่งพรวดจากซากศพเทพमारใส่ฉินอวิน

“หืม?” ฉินอวินสีหน้าผกผัน

“ไป” ห่วงเอกภพสามวงบนข้อมือลอยออก พร้อมห้วงสีดำอีกสามวงที่กำลังทะยานเข้ามาล้อมสังหารเส้นเชือกสีดำนิล

เสียงปะทะดุเดือดดังตบๆ! ห่วงหกวงกลุ้มรุมเส้นเชือกสีดำนั้นอย่างเอาเป็นเอาตาย ประสานงานกระแทกโจมตีครั้งแล้วครั้งเล่า บัดนี้ทั้งหกวงประกอบเป็นหนึ่งเดียว สำแดงอำนาจภาพแกร่งกล้าถึงที่สุดภายใต้การควบคุมของฉินอวิน

ทุบโถมโจมตีพร้อมกันจนเส้นเชือกนั้นหักงอ ถึงขั้นกู้ร้องโหยหวนที่แท้มันคือแมลงพิษร่างคล้ายไส้เดือน กำลังดิ้นพล่านด้านทาน

ทว่าห่วงเอกภพหกวงยังคงทุบถองดุเดือดไม่รามือ อาการบาดเจ็บของมันสาหัสสากรรจ์ขึ้นทุกที

กระบี่เหินฮัตซึวของฉินอวินอยู่ข้างกายตลอดเวลา เตรียมพร้อมป้องกันหากซากศพเทพमारนอกอาณาจักรยังแฝงลูกไม้พิสดารอื่นได้อีก

“แมลงพิษนี้คือแมลงหทัยมารในตำนาน” ฉินอวินสันนิษฐาน “ฟังว่าภายในหัวใจของเทพमारเลี้ยงแมลงหทัยมารไว้ ช่วยในการบำเพ็ญตะบะ เพราะมันคอยสำรวจและควบคุมจิตใจ หลังเจ้าของร่างตายแล้ว มันยังคงเคารพเชื่อฟังคำสั่งของเจ้าของร่าง เพียงแต่ต้องอาศัยการหล่อเลี้ยงของเจ้าของร่าง ไม่ได้หล่อเลี้ยงนานเข้า พลังเสียหายถดถอย ไม่เพียงทำลายการพันนาการของห่วงเอกภพไม่ได้ ยังถูกทำร้ายจนบาดเจ็บสาหัสอีก”

แมลงหทัยมารดินรนพร้อมกู๋ร้องคำราม แต่ถูกหกห้วงเอกภพ
โจมตี สุดท่ายมลายหายไป

“ผนี่ก”

ฉินอวินบังคับหกห้วงเอกภพ ทั้งหกห้วงพลันขยายใหญ่ คล้องบน
ซากศพเทพमारนอกอาณาจักร ตรึงพลังทั้งหมดทั้งสิ้นของซากศพ
ไว้มัน กระทั่งกระแสนปราณก็ถูกผนึกตรึงด้วย

สัตว์ประหลาดมารที่อยู่นอกขอบเขตฟ้าดินแห่งกระบี่ก็ช่านสลาย
ไปทั้งสิ้นเช่นกัน

“ดูท่าไม่มีความเคลื่อนไหวแล้ว” ฉินอวินพินิจซากศพเทพमारนอก
อาณาจักรอย่างละเอียด จากนั้นสำแดงศาสตร์ดาถาผนึกกักขัง

หนึ่งปีกว่ามานี้ ผีกปรีอศาสตร์ดาถาที่มักใช้บ่อยครั้งจนสูงส่งเลิกล้ำ
และด้วยเขตชั้น “มรรคา” ของเขาในตอนนี้อย่างผนี่กตรึงกระแสนปราณ
ของเทพमारนอกอาณาจักรยังคงง่ายดายสบายมือ

ตอน 14

ก้นฉ่องตรวจตราสวรรค์สะท้อนไหว

หลังฉนิกตริงไว้อย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาดแล้ว ฉินอวินออกคำสั่ง
“กลับ”

ห้วงเอกภพห้วงลอยสวบกกลับเข้าสู่ข้อมือฉินอวิน

เขาพิจารณาซากศพเทพमारนอกอาณาจักร กระแสปราณถูกฉนิก
ตริงและไร้ความเคลื่อนไหวใดๆ

เพียงกวักมือ สมบัติบนซากศพเทพमारนอกอาณาจักรล้วนถูกเก็บ
ไว้จนสิ้น ซากศพยังคงไร้การตอบสนอง ฉินอวินถึงได้โล่งใจ

“น่าจะไม่มีปัญหาแล้ว” ฉินอวินหยิบภาพสองโลกออกมา ซากศพ
เทพमारนอกอาณาจักรหดเล็กลงทันที ก่อนลอยเข้าไปในภาพสองโลก
“ภายในภาพสองโลก ต่อให้มีความเคลื่อนไหว ล้วนอยู่ในการควบคุมของ
ข้า”

จากนั้นก็ตรวจสอบสมบัติของเทพमारนอกอาณาจักร

ทันทีที่ตรวจสอบออกจะผิดจากที่คาดการณ์ นอกจากห้วงเอกภพ

ที่ล้ำค่าแล้ว สมบัติอื่นๆ ใกล้เคียงกับที่ได้จากซากของสตรีม้งกรตนั่น
ฉินอวี่นบำเพ็ญตบะมาไม่นานย่อมพอใจมากแล้ว เพียงแต่สมบัติน้อยกว่า
ที่เขาคาดการณ์

“จนกว่าที่ข้าคาดเสียอีก เป็นถึงเทพमारนอกอาณาจักร สมบัติ
เพียงเท่านี้สำหรับฐานะอย่างเจ้าน้อยเกินไปแล้ว” ฉินอวี่นพึมพำ
“ปรมาจารย์จางเอ๋ย บรรพชนผู้เฒ่าสกุลไปเอ๋ย ทั้งสองท่านยังมีสมบัติ
มากกว่าเจ้ามากนัก หรือว่าเทพमारนอกอาณาจักรล้วนยากจนเป็นปกติ
ธรรมดา”

แน่นอนว่าสาเหตุมาจากระบบการฝึกบำเพ็ญ

เทพमारนอกอาณาจักรตนนี้ฝึกบำเพ็ญสังขาร ล้วนอาศัยสังขารใน
การต่อสู้ ฟิงผาสองกรงเล็บคมกริบ สมบัติมีค่าใช้ไปกับการฝึกสังขาร
ท่อนแขนเทพमारนอกอาณาจักรในตอนนั้น ปรมาจารย์จางถึงกับยอม
แลกด้วยน้ำเต้ากระบี่ถ้ำฟ้า เห็นได้ชัดถึงมูลค่าของซากศพนี้

ปรมาจารย์จางหรือบรรพชนผู้เฒ่าสกุลไปล้วนเป็นผู้บำเพ็ญตบะ
แห่งเต๋า สังขารอ่อนด้อย ต้องอาศัยของวิเศษศาสตรียันต์คาถาในการต่อสู้
จึงมีสมบัติมากมาย

ตำแหน่งส่วนในแบ่งออกเป็นหลายเขต

บริเวณนี้เป็นที่อาศัยของบุรุษสตรีม้งกร จอมปีศาจมารเขตชั้นจิต
เอกะมากมายก็อาศัยในบริเวณนี้ ย่อมต้องแบ่งแยกให้เรียบร้อย แม้ส่วน
ที่เป็นสมรภูมิหลักจะกลายเป็นซากปรักหักพัง แต่ยังมีอีกหลายแห่งที่อยู่
ในสภาพสมบูรณ์ เขตที่ยังสมบูรณ์ ล้วนปิดตายแน่นหนา ฉินอวี่นไม่อาจ
บุกฝ่าเข้าไปได้เลย

“ข้าสำรวจบริเวณต่อสู้หลักๆ จนทั่วแล้ว ที่นี่ถึงมีสมบัติมากที่สุด

ผลเก็บเกี่ยวคราวนี้เพียงพอทำให้ผู้คนตื่นตะลึง”

ฉินอวี่นยืนตรงหน้าทางเข้าแห่งหนึ่ง พินิจพิจารณาอย่างละเอียด
“ทางเข้าตรงระเบียงเชื่อมต่อไปสู่ตำหนักใหญ่ตรงกลาง น่าเสียดายถูก
ปิดตาย...แต่ลองทดสอบดู”

ฉินอวี่นสำแดงกระบี่เหินฮัตซึวี่

ฟ้าดินสะท้อนสะท้อน กระแสอากาศกระเพื่อมเป็นระลอก

เสียงดังสนั่นครืนครืน อานุภาพนำหวาดผวา นักรบพิทักษ์ศาลา
ซึ่งยืนชะเง้อมองจากยอดซากปรักหักพังไกลออกไปถึงกับตกตะลึง “นี่คือ
พลังฝีมือที่แท้จริงของมันหรือ ผู้บำเพ็ญตะบะชั้นปฤชณมีพลังฝีมือถึงขั้น
นี้เชียว”

“ทลายไม่ได้ ดูท่า มังกรสวรรค์บรรพกาลไม่ยอมให้ผู้มาทีหลังแตะ
ต้องซากศพของมัน” ฉินอวี่นคาดเดา หมุนตัวมาถึงหนักรอยแตกบน
กำแพงแห่งหนึ่ง รอยแตกนี้ยาวเหยียดหลายลิ ทะลุผ่านตำหนักใหญ่ตรง
กลางแห่งนั้น

มองลอดผ่านรอยแตกนี้เห็นเกล็ดสีทองของซากศพมังกรขนาดใหญ่
ใหญ่ได้บางส่วน

“วินิจฉัยจากแรงกดดัน เป็นมังกรสวรรค์บรรพกาลจริงๆ” ฉินอวี่น
ยัมพลางส่ายหน้า “สมควรแก่เวลากลับไปแล้ว”

ฉินอวี่นได้ผลเก็บเกี่ยวมหาศาลจากการเดินทางสู่วังมังกรสวรรค์
บรรพกาล

สมบัติที่มีอยู่ในครอบครองไม่กล้าเทียบกับปรมาจารย์จาง
จักรพรรดินุษย์หรือวัดหมัวเฮอ แต่อาจทัดเทียมผู้ธำรงอยู่ในเขตชั้นจิต
เอกะสามชั้นฟ้าระดับสุดยอดอย่างบรรพชนผู้เฒ่าสกุลอี สกุลจูหรือสกุล

จหงลี่ กระทั่งเขียนจ้งหยางในตอนนั้นก็มีความมากกว่าฉินอวี่นไม่เท่าใด
วันเวลานับจากนั้นยิ่งสุขสงบ

เนื่องเพราะมีปัจจัยอันประเสริฐยิ่งสำหรับการฝึกบำเพ็ญ หลังฉิน
อวี่นกลับจากวังมังกรสวรรค์บรรพกาลครึ่งปี ในที่สุดอิชีเยวซึ่งตระหนักรู้
เจตน์นอสนี้ตั้งแต่แรกแล้วก็บรรลุเขตชั้นก่อนนนาแดนโอสถทิพย์ ทำให้ฉิน
อวี่นเบิกบานใจยิ่ง

เพียงทว่าอิชีเยวกลับร้อนใจ

พลังฝีมือแข็งแกร่งขึ้นยิ่งมีทายาทยากขึ้นใช้หรือไม่

เวลาผันผ่านวันแล้ววันเล่า ทว่าหล้านับว่าสุขสงบร่มเย็น

เพียงพริบตา การต่อสู้ระหว่างปีศาจมารลึกลับกับฉินอวี่นที่นอก
เมืองกว้างหลังก็ผ่านไปแล้วสามปี

โถงวิหารแห่งหนึ่งในภาคีตรวจตราสวรรค์ ลูกทองแดงขนาดใหญ่
ลอยอยู่ในนั้น บนพื้นผิวลูกทองแดงปรากฏภาพเทือกเขา สายธารและ
หนองน้ำ...ลูกทองแดงขนาดยักษ์นี้คือคั่นฉ่องตรวจตราสวรรค์รัตน
ศักดิ์สิทธิ์ประจำเผ่ามนุษย์

พลันบังเกิดเสียงดังกึกก้อง สองผู้บำเพ็ญตบะเขตชั้นก่อนนนาแดน
โอสถอนัดตาที่รับผิดชอบเฝ้าระวังต่างตกตะลึง

ลูกทองแดงสั่นไหวรุนแรง

“เกิดเรื่องไฉนขึ้น คั่นฉ่องตรวจตราสวรรค์เป็นอย่างไรแล้ว” สองผู้
เฝ้าระวังต่างตระหนกหมั่นส่วน

“คั่นฉ่องตรวจตราทั่วหล้า ตรวจจับความเคลื่อนไหวในที่ต่างๆ ได้
ไม่เคยสั่นสะเทือนรุนแรงเช่นนี้มาก่อน” ทั้งสองต่างประหลาดใจยิ่ง เฝ้า
ระวังที่นี้มาหลายสิบปี ไม่เคยประสบพบเจอเหตุการณ์เช่นนี้มาก่อน

ทันใดนั้นเงาร่างหลายสายพุ่งทะยานเข้ามาภายในโถง

ทั้งสองเห็นดั่งนั้นต่างอึ้งงัน ผู้ที่พุ่งทะยานเข้ามาคือผู้อาวุโสเฉียน
ผู้อาวุโสหวาง ผู้อาวุโสซุน ผู้อาวุโสไป และผู้อาวุโสท่านอื่นๆ ล้วนเป็น
ผู้อาวุโสตำแหน่งสูงสุดในภาคีตรวจตราสวรรค์

"ผู้อาวุโสประจำการในภาคีตรวจตราสวรรค์มีมากถึงขนาดนี้เชียว
หรือ" ทั้งสองตื่นตระหนกยิ่ง อย่างผู้อาวุโสซุน ผู้อาวุโสไป พวกเขาไม่เคย
พบมาก่อน

ทว่ายังคงค้อมคำนับอย่างเคารพ "ผู้อาวุโส"

สายตาของเจ็ดผู้อาวุโสที่เข้ามาจับจ้องบนคั่นฉ่องตรวจตราสวรรค์

"พวกเจ้าสองคนออกไป" ผู้อาวุโสเฉียนนินห์หน้าออกคำสั่ง

"ขอรับ"

"เจ้าคะ"

ทั้งสองคนรีบถอยออกไปโดยไว

เมื่อออกจากโถงวิหารแล้ว ต่างก็สบตากัน รู้สึกกระวนกระวายไม่
สบายใจ ถ่ายทอดเสียงแก่กันว่า 'ศิษย์น้องหญิง เจ้าว่าเกิดเรื่องไฉน เหตุ
ใดคั่นฉ่องตรวจตราสวรรค์ถึงได้สั่นสะเทือนรุนแรง ถึงขั้นชักนำเจ็ดผู้
อาวุโสสูงสุดเข้ามา'

'หรือคั่นฉ่องตรวจตราสวรรค์เกิดปัญหาไฉน ขัดข้องเสียแล้วหรือ'

'เอ๋ยเหลวไหลใดกัน รัตนศักดิ์ประจำเผ่ามนุษย์ไหนเลยขัดข้อง
ง่ายดายถึงเพียงนั้น'

สองผู้บำเพ็ญตบะก่อนนภาแดนโอสถอนัตตาต่างหวั่นใจ

บัดนี้ภายในโถงวิหาร

"ปรากฏ" ผู้อาวุโสซุน บุรุษร่างผอมเปล่งเสียงเบา ภาพอวกาศ
แว้งว้างปรากฏเหนือคั่นฉ่องตรวจตราสวรรค์ทันที

คณฉ่งตรวจตราสวรรค์ในตอนนีประจุดาวดวงหนึ่ง
บนพื้นผิวดาวใบนี้เป็นผืนแผ่นดิน ห้วงมหาสมุทร เหนือขึ้นไปเป็น
อวกาศเว้งว่างหลายชั้นซ้ำซ้อน

ตำแหน่งหนึ่งในภาพจำลองนั้นปรากฏความเคลื่อนไหว บังเกิด
เสียงดังสนั่นสะท้านสะเทือน

“ทวารพิภพ!” ผู้อาวุโสจางเอ๋ยเสียงทุ้มต่ำ “ทางเข้าแห่งใหม่สู่โลก
ใบนี้ ปรมาจารย์จางกล่าวไว้ไม่ผิดโดยแท้ ปีศาจมารลึกลับตนนั้นคล้าย
เทพมารนอกอาณาจักรลงมาสู่โลก เช่นด้วยพลังเลือดเนื้อมนแทนสังเว
โลกา เพื่อเปิดทางเข้าแห่งใหม่สู่โลกนี้”

“ข้าส่งข่าวแจ้งบรรพชนผู้เฒ่าสกุลข้าแล้ว” ผู้อาวุโสไปเอ๋ยขึ้น

“ข้าก็แจ้งจักรพรรดิมนุษยแล้ว” ผู้อาวุโสจางก็พยักหน้า

“พระโพธิสัตว์ก็ทราบแล้ว” อรหันต์สยายเกศาผู้หนึ่งก็เอ่ยปากขึ้น
พวกเขาเป็นตัวแทนแต่ละฝ่าย

คณฉ่งตรวจตราสวรรค์เป็นรัตนศักดิ์สิทธิ์ประจำเผ่ามนุษย์ คอย
สอดส่องตรวจตราทั่วหล้า

คำอธิบายสำหรับผู้บำเพ็ญตบะชั้นปฤชณก็คือตรวจสอบความ
เคลื่อนไหวแต่ละแห่งบนโลก แต่นี้เป็นเพียงหนึ่งในสมรรถนะของคณฉ่ง
ตรวจตราสวรรค์เท่านั้น

ที่สำคัญสุดก็คือสอดส่องเผ่าระวังทั้งห้วงมิติของโลกใบนี้

เมื่อปรากฏทางเข้าแห่งใหม่สู่โลกใบนี้ คณฉ่งตรวจตราสวรรค์จะ
ตรวจพบทันที พวกเขาจะได้รับดำเนินการเพื่อลดทอนความเสียหายให้
อยู่ในระดับต่ำสุดได้ทันการณ

ตอน 15 เขียนกลับชาติมาเกิด

หนั้นไห้โจว โจวที่อยู่ทางตอนใต้สุดของทั้งสิบเก้าโจว ที่นี้ความชื้น
ในอากาศสูง ร้อนอบอ้าว

บัดนี้บริเวณเขาฉิวจา มหาค่ายคาถาลอบจัดวางไว้เรียบร้อยแล้ว
ครอบคลุมเป็นพื้นที่กว้างถึงสามสิบสี่

"พี่เฮ่อเซียน บัดนี้หมื่นเรื่องพรักพร้อม ขาดเพียงการสังเวทครั้ง
สุดท้าย เช่นนั้นข้าไม่รังอยู่ ขออำนาจก่อน" ชายชราเขาเตี้ยคลุมผ้าสีดำ
ยิ้มพลาบเอ่ยขึ้น

"เจ้าลัทธิหมานจู หากช่วยข้าเต็มกำลัง ต่อให้พระโพธิสัตว์เซียน
สวรรค์ด่าหน้าเข้ามา ย่อมต้านทานได้สักกระยะหนึ่ง" เฮ่อเซียนบุรุษชุดคลุม
ม่วงเอ่ยยิ้มๆ "พวกเราร่วมมือร่วมแรง ย่อมมีหวังถ่วงเวลาได้มากเพียง
พอ ถึงตอนนั้นเมื่อ 'ทวารพิภพ' ประตูลู่โลกเปิดกว้างพอให้เทพมาร
มากมายลงมายังโลกใบนี้ เช่นนั้นพวกเราก็ประสบความสำเร็จครั้งใหญ่

แล้ว"

"ฮาๆ...เช่นนั้นข้าขออวยพรพี่เฮ่อเขียนล่องหน้า" เจ้าลัทธิหมานจู้ยิ้มแห้ง "แต่ข้าลัทธิหมานจู้มีกล้าเดิมพัน วางค่ายคาถาที่นี่ ยังห่างไกล มีผู้ค่ายคาถาที่สั่งสมมารุ่นแล้วรุ่นเล่าหลายสิบหมื่นปีของลัทธิหมานจู้ที่นี่นั้นสองเขียนสวรรค์ของสำนักเต๋า พระโพธิสัตว์ของวัดห่มเหอหรือแม้กระทั่งมังกรสวรรค์แห่งตงให้ลั่นนุกผ่าเข้ามาได้ ต่อให้ยึดเวลาเผ่าระวังที่นี้ออกไป แต่สุดท้ายก็ต้องถูกตีแตกพ่ายอยู่ดี..."

"หากถ่วงเวลาไม่มาก ทวารพิภพเปิดไม่กว้างพอ เช่นนั้นลัทธิหมานจู้เกรงว่าจะถูกกำจัดเพราะเหตุนี้...ฮาๆ ลัทธิหมานจู้ดำรงอยู่นับตั้งแต่สมัยบรรพกาลมาจนถึงทุกวันนี้ได้ เนื่องจากไม่เคยคิดเสี่ยง" เจ้าลัทธิหมานจู้ยิ้มเล็กน้อย

เฮ่อเขียนยิ้มพลาญพักหน้า

มันเองก็กระจ่างแจ้วแก๊ใจ อาศัยวาจาเพียงคำสองคำ คิดให้เจ้าลัทธิหมานจู้เดิมพันด้วยชะตาชีวิตของทั้งลัทธิเพื่อช่วยเหลือยอมไม่สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง ปีศาจมารที่สวามีภักดีต่อเทพมารนอกอาณาจักรล้วนเห็นแก่ตัวอย่างยิ่ง

"พี่เฮ่อเขียน บัดนี้ค่ายคาถาครอบคลุมสามสิบสี่ ทั้งสิ้นเก้าหมู่บ้าน ราษฎรก็เกินห้าหมื่น" เจ้าลัทธิหมานจู้เอื่อยยิ้มๆ "ท่านในร่างของปีศาจมารชั้นปุกุซน ทั้งยังมีชีวิตเผ่ามนุษย์ห้าหมื่นเป็นตัวประกัน...เขียนเหล่านั้นคิดทลายค่ายคาถาของท่านล้วนยากเย็นนัก"

เฮ่อเขียนพยับหน้าเห็นด้วย

"ฮาๆ เช่นนั้นข้ารอข่าวดีของท่านเจี๋ยบๆ แล้ว" เจ้าลัทธิหมานจู้รีบจบการสนทนา ก่อนร่างแปลงเป็นวายุดำทะมึนพุ่งหายไปยังขอบฟ้าไกล
เฮ่อเขียนชะเง้อมองแล้วแค้นเสียงเหาะ "วู้เถื่อนถ่อยตัวหนึ่ง

เท่านั้น กลับเจ้าเล่ห์ขนาดนี้"

จากนั้นหมุนตัวสาวเข้ามาถึงแท่นกว้างแห่งหนึ่งกลางไหล่เขา

กลางไหล่เขาสร้างแท่นสังเวทโลกาไว้เรียบร้อยแล้ว แท่นขนาดใหญ่เป็นสี่ตำม้นปลาบแผ่ลงลาดลายลึกลับจำนวนไม่ถ้วน แท่นสังเวทโลกา และค่ายคาถาที่จัดวางเป็นลัทธิหมานจุรับผิตชอบ

"มาเถอะ มาเถอะ!"

เฮ่อเขียนตีนเต้นคึกคัก

"หลายสิบหมื่นปีแล้ว ยากนักกว่าข้าจะลงมายังโลกนี้ คราวนี้ขอเพียงประสบความสำเร็จ ด้วยคุณงามความชอบที่ข้ามีในโลกของข้า ยังมีหวังพิชิตด้านเคราะห์กรรมกลายเป็นมารสวรรค์"

เฮ่อเขียนรีบควบคุมแท่นสังเวทโลกา พลังเลือดเนื้อของเผ่ามนุษย์สามสิบหกหมื่นคนจัดวางอยู่ตรงกลางเรียบร้อยแล้ว

พลังเลือดเนื้อเริ่มหลั่งล้น แผ่ลามคลุมทุกแห่งหนบนแท่นสังเวท

"เปิด!"

ดวงตาเฮ่อเขียนแผ่แววดุดัน

มันย่าเดินทั่วหล้าหลายปีกว่าจะเสาะหาจุดเชื่อมต่อมิติแห่งนี้พบ

จุดเชื่อมต่อมิติชั้นเลิศสักแห่งทำให้เปิดทวารพิภพได้ง่ายขึ้นสิบเท่า ร้อยเท่า

นภาอากาศเหนือแนวเขาแห่งนี้พลันฉีกขาดดังแคว่ก! กลายเป็นช่องว่างวณอากาศธาตุสีม่วงเข้ม เมื่อเวลาผ่านไป วังวนอากาศธาตุค่อยๆ ขยายใหญ่

มองทะลุผ่านวังวนอากาศธาตุไปยังปลายอีกด้านได้อย่างกระจ่างชัดตา

ที่ปลายอีกด้านเป็นโลกอันกว้างใหญ่ไพศาล! โลกนั้นเปี่ยมด้วยรังสี

มาร สิ่งมีชีวิตนำหาวดกิ้วต่างๆ นานาดำรงชีพอยู่บนโลกใบนั้น

“อู้อา เจ้ากระทำคุณงามความชอบใหญ่หลวง คอยกันผู้บำเพ็ญ
ตบะของโลกนั้นไว้ กันไว้ให้นานสักหน่อย” เสียงแว่วดังมาจากวังวน
อากาศธาตุแห่งนั้น

“ขอรับ จ้าวมารฉานฟู” เฮ่อเขียนรีบรับคำ

ชั่ววินาทีที่เฮ่อเขียนใช้แท่นสังเวทโลกาเปิดทวารพิภพอยู่นั้น

คั่นองค์ตรวจตราสวรรค์ก็ตรวจจับได้ทันที ราชสำนัก สามดินแดน
ศักดิ์สิทธิ์แห่งเต๋า สำนักพุทธ วังปีศาจสวรรค์และวังมังกรสี่สมุทรต่างล่วง
รู้ข่าว

ยอดคนผู้บำเพ็ญตบะต่างเร่งรุดมา วังปีศาจสวรรค์และวังมังกร
สี่สมุทรต่างส่งผู้แกร่งกล้าเขตชั้นจิตเอกะมา

ในช่วงขณะนั้น ผู้แกร่งกล้าเขตชั้นจิตเอกะกลุ่มใหญ่รวมตัวกันอยู่
เหนือชั้นเมฆ ผู้นำก็คือปรมาจารย์จางเซียนสวรรค์แห่งสำนักเต๋าและ
จักรพรรดิมนุษย์แห่งราชสำนัก

“การจะจักรพรรดิมนุษย์”

“ผู้อาวุโสจาง”

“ฝ่าบาท”

คำเรียกขานต่างๆ ปรากฏขึ้นในคราวเดียว จักรพรรดิมนุษย์เป็น
ผู้ดำรงอยู่ในระดับเทพสวรรค์ ร่างแท้คอยสยบมหันตภัยครั้งใหญ่สุดบน
โลกที่มาในตอนนี้เป็นเพียงร่างแปลงเท่านั้น ดังนั้นผู้รับผิดชอบหลักใน
คราวนี้ยังคงเป็นปรมาจารย์จางแห่งสำนักเลนเซียว

บัดนี้เงาร่างเกือบยี่สิบสายรวมตัวเหนือชั้นเมฆ หงหลังทงก็ปะปน
อยู่ในนั้น เขายืนอยู่ข้างจักรพรรดิมนุษย์ในตอนนั้น

“ฮ่าๆ ในมหาศาลาตานี้มีเผ่ามนุษย์เกินห้าหมื่น กล้านักก็ตาหน้าเข้ามา” เสียงเฮ่อเขียนดังออกจากหมอกดำทะมึนอวลตลบเหนือชั้นเมฆ

ปรมาจารย์จาง จักรพรรดิมนุษย์และคนอื่นๆ ต่างขมวดคิ้วมุ่น

“เข้ามาถึงที่นี่ก่อนเป็นคนแรก ก่อนหน้านี้ได้ทดลองดูแล้ว” ปรมาจารย์จางเอ่ยขึ้น “คิดทลายศาลาถาย่อมทำร้ายราษฎรผู้บริสุทธิ์”

จักรพรรดิมนุษย์ที่อยู่ด้านข้างก็พยักหน้า “ข้าและพี่จางผ่านการผจญเคราะห์กรรมสวรรค์มาแล้ว เหตุผลต้นกรรมจากการทำร้ายชีวิตผู้คนบางส่วนนั้นยังพอรับไหว แต่เผ่ามนุษย์ถึงห้าหมื่นชีวิต...ข้าและพี่จางไม่อาจรับไหว”

เขียนสวรรค์เทพสวรรค์แบกรับเหตุผลต้นกรรมได้แข็งแกร่งกว่าผู้แกร่งกล้าเขตชั้นจิตเอกะมากนัก เขตชั้นจิตเอกะมีสามเภทภัยเก้าเคราะห์กรรม เขียนสวรรค์เทพสวรรค์กลับไม่มีสามเภทภัยเก้าเคราะห์กรรม ดำรงชีวิตอมตะอย่างแท้จริง ขอเพียงไม่ก้าวกายเรื่องทางโลก ย่อมกลายเป็นเซียนอมตะอิสระเสรีได้โดยสิ้นเชิง ทว่าก็ไม่อาจกำเริบเสิบสานราวแผ่นดินไร้ข้อแปะ ยังถูกผูกมัดด้วยกฎสวรรค์ รนหาที่ตายฝ่าฝืนกฎสวรรค์ ผลลัพธ์ย่อมน่าอนาถ

“ผู้คนเผ่ามนุษย์ห้าหมื่นคน” ทุกฝ่ายในที่นั้นต่างปวดเศียรเวียนเกล้า เขตชั้นจิตเอกะหากทำร้ายชีวิตผู้บริสุทธิ์มากมายถึงขนาดนี้ เกรงว่าคงสิ้นชีพทันที

“คิดทลายนภาย่อมทำร้ายราษฎรผู้บริสุทธิ์” เผ่ามังกรตงไห่ทอดถอนใจ “ส่วนปีศาจมารลึกลับตบนั้นเป็นปีศาจมารชั้นปฏิกุณ มันไม่แยแสชีวิตมนุษย์”

“เช่นนั้นให้ผู้บำเพ็ญตะบะชั้นปฏิกุณเข้าไป” ชายชราอวบตัวม้วนหนึ่ง

ยิ้มพลางเสนอขึ้น “จุปาของสกุลข้า ต่อสู้กับปีศาจมารชั้นปฤชนนนั้นได้”

“หืม?” ทุกคนหันไปมองเป็นตาเดียว

กระทั่งจักรพรรดินุษย์และปรมาจารย์จางยังตกตะลึง

“จุปา? พลังฝีมือของปีศาจมารชั้นปฤชนนถึงขั้นพื้นฐานแห่งเขตชั้น
จิตเอกะสามชั้นฟ้า” ปรมาจารย์จางอธิบาย

ชายชราอวบท้วมคือบรรพชนผู้เฒ่าสกุลจุ

สกุลจุแห่งสำนักหุนหยวนเป็นตระกูลใหญ่เลื่องชื่อในแควดวง
ผู้บำเพ็ญตะบะ บรรพชนผู้เฒ่าสกุลจุฝึกวิชาสังขารบรรลุระยะถึงเขตชั้น
จิตเอกะสามชั้นฟ้าระดับสุดยอด ความแข็งแกร่งของสังขารปาฏิหาริย์
คาดไม่ถึง ต่อให้เป็นเทพสวรรค์เขียนสวรรค์ก็ยากจะทำอันใดเขาได้

“จุปา?” จักรพรรดินุษย์มองไปทางอนุชนในชุดครามข้างกาย
บรรพชนผู้เฒ่าสกุลจุ

หนุ่มน้อยผู้นั้นใบหน้าแผ่รอยยิ้ม แขนวนดาบที่หว่างเอว

“ไม่ปิดบังทุกท่าน” บรรพชนผู้เฒ่าสกุลจุยิ้มเอ่ยขึ้น “หนุ่มน้อยจุปา
ผู้นี้เป็นเซียนกลับชาติมาเกิด”

“เซียนกลับชาติมาเกิด?”

ทุกฝ่ายโดยรอบต่างตกตะลึง ในประวัติศาสตร์แม้มีเซียนกลับชาติ
มาเกิด แต่ประจักษ์ด้วยสายต่ายังคงหาได้ยากยิ่ง

“ฮาๆๆ ดูท่าโชคแห่งเผ่ามนุษย์เรื่องรอง” จักรพรรดินุษย์เอ่ยอย่าง
ยินดี มองไปทางหงหลิงทงที่อยู่ข้างตัว “หงหลิงทงผู้บำเพ็ญตะบะจากเจียง
โจวท่านนี้ก็เป็นเซียนกลับชาติมาเกิด”

“เป็นเซียนกลับชาติมาเกิดเช่นกันหรือ”

“พื้นฐานของเผ่ามนุษย์ช่างร้ายกาจนัก”

วังปีศาจสวรรค์และวังมังกรตงไห่ล้วนตะลึงพริ้งเพริด

ถึงกับมีเขียนกลับชาติมาเกิดปรากฏตัวโดยไม่มีผู้ใดล่วงรู้มาก่อน
ถึงสองคน

หงหลิงทงและจูปาสบตากันแวบหนึ่ง

“หงหลิงทงถนัดชำนาญการทำนายอดีตและอนาคต เชี่ยวชาญค่าย
คาถา” จักรพรรดิมนุษย์อธิบาย

“จูปาของสกุลข้าเชี่ยวชาญค่ายคาถา วิชาดาบพอกุไถ” บรรพชน
ผู้เฒ่าสกุลจูก็เอ่ยขึ้น

“ในเมื่อเช่นนั้น ก็ขอให้ทั้งสองคนลงมือ รับผิดชอบปิตาจารย์กลับ
ตนนั้นให้เร็วที่สุด พวกเราจะได้ปิดผนึกทวารพิภพนี้เสีย” ประมาจารย์จาง
กำชับ

“ขอรับ”

ทั้งจูปาและหงหลิงทงต่างรับคำอย่างเคารพ

ต่อหน้าปรมาจารย์จาง พวกเขาไร้ซึ่งความผยองโอหัง ชาติก่อน
ทั้งสองล้วนเป็นเขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าระดับสุดยอด เนื่องจากไม่
อาจพิชิตด้านเคราะห์กรรมกลายเป็นเขียนสวรรค์คือสรเสรี ถูกสามเทพภัย
เก้าเคราะห์กรรมคุกคามอยู่ตลอดเวลา จึงเลือกหนทางเสี่ยงอันตรายด้วย
การเกิดใหม่

สองคนร่างแปลงเป็นแสงวาบพุ่งทะยานใส่ค่ายคาถาที่อยู่ไกลออกไปทันที

‘สุกรเฒ่า? เป็นเจ้า?’ หงหลิงทงถ่ายทอดเสียงถาม

‘เจ้าคือนักพรตหลิว?’ จูปาถ่ายทอดเสียงถามกลับ

‘ฮ่าๆ สุกรเฒ่าเขียนปิตาจารย์หนึ่ง ถึงกับกลับชาติมาเกิดเป็นเผ่า
มนุษย์’ หงหลิงทงถ่ายทอดเสียงหัวเราะ

‘กลับชาติมาเกิดผู้ใดจะคาดการณได้แม่นยำเล่า พวกเราเก้าเขียน

ที่เลือกกลับมาเกิดในโลกต่ำซาง มีเพียงเจ้าและข้าเท่านั้นที่ตื่นรู้อย่าง
นั้นหรือ' จูปาถ่ายทอดเสียงถาม

ตอน 16 เรียกฉินอ้วน

‘ต้องบำเพ็ญตบะถึงเขตชั้นก่อนภาณแดนโอสถทิพย์จึงจะตื่นรู้ มิใช่ตื่นรู้ได้ง่ายดาย พวกเราทั้งเก้าที่กลับชาติมาเกิดพร้อมกันเกรงว่าบางส่วนอาจจมดิ่งในสังสารวัฏไปตลอดกาลแล้ว’ หงหลิงทงถ่ายทอดเสียงบอกจากนั้นมองไปเบื้องหน้า “ไม่กล่าวเรื่องเหล่านี้แล้ว สุครเฒ่า ตอนนี้คิดหาวิธีว่าจะจัดการปีศาจมารตรงหน้านี้อย่างไรจะดีกว่า”

“อืมม์ เรื่องค่ายคาถาเจ้าเก่งกาจกว่าข้า เจ้าลองทลายดู” จูปาบอก “ข้าต่อสู้ซึ่งหน้ากับมันเอง”

“ได้” หงหลิงทงพยักหน้า

หงหลิงทงเสริมมงคลหลบเสียงวิพากได้ เสาหาวิธีที่เหมาะสมที่สุดเพื่อทลาย “จุด” นั้น เรื่องจัดวางและทลายค่ายคาถาล้วนร้ายกาจกว่าจูปา

ค่ายคาถาที่เอื้อเขียนจัดวางครอบคลุมสามสิบสี่ ขอบเขตนี้รวมทั้งสิ้นเก้าหมู่บ้าน

"เกิดอันใดขึ้น"

"ไฉนฟ้าถึงได้มืดสลับแล้ว"

หนึ่งในหมู่บ้านทั้งเก้า ชาวบ้านหลายคนแตกตื่นเห่่งนหน้ามอง
ท้องฟ้า กลางวันแสดๆ ฟ้ามืดแผ่นดินสลับในพริบตา หมอกดำลอยคลุ้ง
ตลบไปทั่วเมือง

"รีบดู รีบดู"

"นั่นคือสิ่งใดกัน"

ชาวบ้านหลายคนชะเง้อมองที่ไกล กลางท้องฟ้าขมุกขมัว เห็นเสาค้ำฟ้าสองต้นหล่อขึ้นจากหินผาได้พอรำไร เสาค้ำฟ้า นั้น มีขนาดใหญ่โตมโหฬาร

"ผู้บำเพ็ญตะบะชั้นปุถุชนก็มารณหาที่ตายหรือ หากฉันอวีนผู้นั้นมา ยังน่าสนใจขึ้นมาบ้าง ส่วนพวกเจ้านั้น ตายเสียเถอะ!" เสาค้ำฟ้าสองต้นเคลื่อนไหว หมอกดำพลิกม้วนอลวน มองเห็นเงาร่างขนาดยักษ์ได้เลือนราง

"เป็นขาของยักษ์ สูงเหลือเกิน สูงกว่าภูเขาด้านหลังของพวกเราเสียอีก"

"เป็นทหารสวรรค์แม่ทัพสวรรค์จุติลงมากระมัง"

"เป็นเทพสวรรค์ เทพสวรรค์ทรงพลังหาใดเปรียบ"

ราษฎรเหล่านั้นต่างตื่นตะลึง เอ่อเขียนในร่างมหาบรพตสูงสามร้อยจ้งทำให้ชาวบ้านตกตะลึงพริ้งเพริดอย่างแท้จริง

เอ่อเขียนครองสังขารมหาบรพต บัดนี้ร่างขยายใหญ่สูงถึงสามร้อยจ้ง มันทัวร์ลันฟาดฝ่ามือข้ามมา คล้ายจะตบแมลงวันสองตัวให้ตายคาที่! ฝ่ามือหินผาก็มีขนาดใหญ่หลายสิบจ้ง ฟาดตบข้ามมาครอบฟ้าบัง

ตะวัน

“ปีศาจมารอย่างเจ้า อย่าได้เหิมเกริม” จูปาบุรุษหนุ่มหล่อเหลาเพียงหมื่นตัว ร่างปล้นสูงถึงสองร้อยจั่ง ต่างจากสังฆารมหาบรรพตของเฮ่อเชียน จูปาฝึกวิชาสังฆารบรรลุนิยามยังคงเป็นสังฆารแห่งมนุษย์ เพียงแต่ผิวหนังแผ่ขานรังสีวิเศษ หลังร่างขยายใหญ่แล้ว ดาบของจูปาฟาดฟันหนักหน่วงทันที

สองเงาร่างมเหิมลัทธิประยุทธ์โรมรันกันขึ้น เงาร่างจูปาปราดเปรี้ยวฉับไว วิชาดาบก็เลิศล้ำพิสดารหาใดเทียม คล้ายกำลังเดินหมากรุกฆาตอีกฝ่าย

เฮ่อเชียนเป็นเทพมารนอกอาณาจักรบำเพ็ญตบะหลายสิบหมื่นปี ร่ำรวยด้วยประสบการณ์การต่อสู้ ด่านทานไว้ได้ทั้งสิ้น

เพียงชั่วขณะไม่มีฝ่ายใดตกเป็นรอง

“อันใดกัน ทลายค่ายคาถาอย่างนั้นหรือ” เฮ่อเชียนตื่นตระหนก พบว่าหงหลังทงกำลังทลายค่ายคาถา เพิ่งประมือถึงกับหลายจุดเชื่อมต่อแรกได้แล้ว “ความรู้ด้านค่ายคาถาสองสกลล้ำถึงเพียงนี้ ดูท่าเจ้าทั้งสองเป็นเซียนกลับชาติมาเกิด”

เพียงชั่วฉูดคิด เฮ่อเชียนรีบระดมค่ายคาถาทั้งหมด

อานุภาพค่ายคาถาครอบฟ้าบังตะวันถาโถมใส่หงหลังทงและจูปา ถูกค่ายคาถาสกัดกัน จูปาตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบทันที

จูปาถูกหนึ่งฝ่ามือตบผัวะหน้าคะมำกระเด็นไปด้านหลัง ขาอีกข้างของเฮ่อเชียนเตะหนักหน่วงใส่หงหลังทง หงหลังทงเดิมทีก็อ่อนด้อยในการต่อสู้ ถูกค่ายคาถาสกัดกันยิ่งห่างชั้นจากปีศาจมารตนนี้ บัดนี้ถูกเตะลอยคว้างออกไปแล้ว

“ไป” เฮ่อเชียนแบ่งสมาธิควบคุม “กองจักรทรัพย์ตะวัน” ของวิเศษ

ชั้นหนึ่ง กงจักรหมุนเร็วรีไล่ล่าสังหารหงหลังทอง

ถูกหลายจุดเชื่อมต่อแห่งค่ายคาถา เชื้อเขียนไม่กล้าประมาทในชั่วขณะนั้น

เผชิญหน้าสองเขียนกลับมาชาติมาเกิด มั่นพยายามระดมค่ายคาถาสุดกำลังเพื่อสกัดกันให้ได้

'สุกรเด่า เช่นนี้ไม่ได้การ ต้องตรึงมันไว้ให้อยู่ ไม่เช่นนั้นข้าไม่อาจตั้งสมาธิลายค่ายคาถาได้เลย' หงหลังทองถ่ายทอดเสียงอย่างร้อนใจ พร้อมรับมือกงจักรทรัพย์ตะวันไปด้วย

'นักพรตหลิว ข้าเพิ่งฟื้นความทรงจำหลังบรรลुเขตชั้นก่อนนภาแดนโอสฤทธิย์' จูปาอดถ่ายทอดเสียงตอบมิได้ 'ยังมีได้หลอมกลั่นโอสฤทธิย์ทองม่วง วิชาสังขารบรรลुरुยะของข้าฝึกจนถึงขั้นนี้ได้ก็เพราะเขตชั้นที่สูงยิ่งของข้า แต่ศาสตราภานุภาพอ่อนด้อยจนเกินไป รัตนศักดิ์สิทธิ์อยู่ตรงหน้าก็เร่งอานูภาพไม่ได้ ตอนนี้ข้าพยายามสุดกำลังแล้ว'

จูปาก็รู้สึกสนใจ

เขาและหงหลังทองล้วนเป็นเช่นนี้ แม้หลังกลับชาติมาเกิดนับได้ว่าเป็นอัจฉริยะ แต่เทียบกับฉินอวี่นแล้วยังห่างชั้นกันชั้นใหญ่

พวกเขาทั้งสองเพิ่งฟื้นความทรงจำหลังบรรลุเขตชั้นก่อนนภาแดนโอสฤทธิย์ ยังมีได้หลอมกลั่นโอสฤทธิย์ทองม่วง ไม่อาจใช้ของวิเศษร้ายกาจ อีกทั้งศาสตราภานุภาพก็อ่อนด้อย

จูปา หงหลังทองและเชื้อเขียนบุรุษชุดคลุมม่วง...ทั้งสามต่างมีสภาพคล้ายกัน ต่างอ่อนด้อยด้านของวิเศษและศาสตราภานุภาพ แต่เขตชั้นสูงล้ำเป็นพิเศษ

บัดนี้เชื้อเขียนได้เปรียบด้านชัยภูมิ ทำให้จูปาและหงหลังทองทำอันใดมันมิได้

‘มันน่าโมโหจนข้าอยากบรรลุเขตชั้นจิตเอกะตอนนี้’ จูปาถ่ายทอดเสียงซุ่นเคื่องใจ

‘บรรลุเขตชั้นจิตเอกะ ปิศาจมารชั้นปฤชณก็ไม่จำเป็นต้องฝืนด้านทานเจ้าแล้ว เพียงเจ้าโจมตีค่ายคาถา มันจงใจให้ชาวบ้านถูกลูกหลงตายไปสักกลุ่มหนึ่ง สามเภทภัยเก้าเคราะห์กรรมจะปะทุขึ้น เกรงว่าเจ้าคงสิ้นชีพทันที’ หงหลิงทงถ่ายทอดเสียงบอก ทั้งสองใช้เวลาบำเพ็ญตะบะบรรลุเขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าได้ แต่ไม่เร่ร่อนจะบรรลุถึงขั้นนั้น

ปฤชณก็มีข้อดีของปฤชณ แม้พลังฝีมืออ่อนด้อยสักหน่อย ทว่าถูกจำกัดด้วยกฎสวรรค์น้อยมาก

ยิ่งไปกว่านั้นพวกเขาทั้งสองบรรลุเขตชั้นจิตเอกะได้ทุกเมื่อ

‘ฝ่าบาท ปิศาจมารตนนี้มีค่ายคาถาคอยช่วยเหลือ ข้าและจูปาไม่อาจทำลายค่ายคาถาได้ชั่วคราว’ หงหลิงทงถ่ายทอดเสียงรายงานจักรพรรดิมนุษย์

เหนือชั้นเมฆไกลออกไป เขียนปิศาจมารจากทุกฝ่ายรวมตัวกันอยู่ที่นี้

“เขียนกลับชาติมาเกิดทั้งสองมีพลังฝีมือใกล้เคียงปิศาจมารตนนั้น แต่อีกฝ่ายมีค่ายคาถา จึงไม่อาจทำลายค่ายคาถาในขณะนี้” จักรพรรดิมนุษย์นิวหน้า

“ตอนนี้ทำอย่างไรดี”

“ฝ่าบาท” ชายชราใบหน้าผอมซูบเอย่ขึ้น “ให้ข้าบุกฝ่าเข้าไปสังหารปิศาจมารตนนั้นเสีย”

บรรพชนผู้เฒ่าสกุลจูริบเอย่เตือน “น้องเจียน หากฝืนบุกฝ่าเข้าไปโจมตี ปิศาจมารตนนั้นย่อมเร่งอำนาจค่ายคาถา ทำให้ราษฎรห้ำหั่น

คนในบริเวณค่ายคาถาต้องบาดเจ็บล้มตาย สามภทภัยแก้เคราะห์กรรม
จะปะทุทันที เจ้าคงสิ้นชีพเป็นแน่"

ผู้อาวุโสเหียนสายหน้า "ข้าเคลื่อนไหวฉับไวเพียงพอ ก่อนสาม
ภทภัยแก้เคราะห์กรรมจะกำจัดสังหารข้า ข้าน่าจะกำจัดปีศาจมารตน
นั้นได้ก่อน พวกท่านก็ล่วงรู้ ข้าถูกเคราะห์กรรมทรมานมาเป็นเวลานาน
ถูไถเอาตัวรอดพออยู่ได้อีกไม่กี่ร้อยปีเท่านั้น ข้ามิสู้เสียสละชีวิต ทำลาย
ล้างมหันตภัยนี้ทิ้งเสีย! ทวารพิภพกำลังขยายกว้าง เกรงว่าอีกไม่นาน
เทพมารเขตชั้นจิตเอกะหนึ่งชั้นฟ้าคงเข้ามาได้ ชินชกข้าจะยิ่งยุ่งยาก"

"พี่เหียน" ผู้แกร่งกล้าโดยรอบต่างนิ่งงัน

ผู้อาวุโสเหียนมีชื่อเสียงโด่งดังทั่วหล้า เมื่อยังเยาว์สะบัดปีศาจ
กำจัดมาร แต่เพราะก่อความแค้นแก่ปีศาจมารมากเกินไป สุดท้ายบ้าน
แตกสาแหรกขาด เครือญาติถูกกำจัดโค่นล้างสิ้น นับแต่นั้นมาผู้อาวุโส
เหียนก็เปลี่ยนเป็นคนละคน ยิ่งเย็นชาเหี้ยมโหด บางครั้งรู้ทั้งรู้ว่ายังสร้าง
เหตุผลต้นกรรมมากขึ้น สามภทภัยแก้เคราะห์กรรมยิ่งหนักหนาสาหัส
ขึ้น แต่ยังคงบุกทะลวงสังหารในแนวหน้าอย่างไม่หวั่นเกรง

ผู้อาวุโสเหียนบำเพ็ญตบะถึงเขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้า ประจำการ
ในภาคีตรวจตราสวรรค์มานับนาน

"เหล่าเหียน อย่าคิดเอาชีวิตเข้าเสี่ยง มีคนอื่นผู้หนึ่งทดลองดูได้"
ปรมาจารย์จางปรามขึ้น "สหายน้อยฉินอวี่นแม้มิใช่เซียนกลับชาติมาเกิด
แต่ไม่กี่ปีก่อนประมือกับปีศาจมารตนนี้แล้ว ตกเป็นรองเพียงเล็กน้อย
เท่านั้น ทั้งยังปกปักรักษาชีวิตไว้ได้ เชื่อว่าหลายปีผ่านไป พลังฝีมือน่าจะ
ก้าวหน้า คาดว่าคงไล่เคียงปีศาจมารตนนี้แล้ว เขาร่วมมือกับจูปาและ
หงหลิงทง อาจทำลายค่ายคาถาได้"

"ฉินอวี่น?" จักรพรรดิมนุษย์เอ่ยขึ้น "พลังฝีมือถึงขั้นนี้ ตอนนั้น

กล่าวว่าเขาบรรลุมรรคา กระทั่งปีศาจมารแดนสูงสุดยังสังหารเขาไม่ได้ ดู
ท่าตอนนั้นเขาหลอมกลั่นโอสถทิพย์ทองม่วงได้แล้ว”

“ถูกต้อง ข้ารู้เรื่องนี้แต่แรกแล้ว ด้วยศาสตราภาพของเขาเพียงพอ
ควบคุมของวิเศษร้ายกาจ” ปรมาจารย์จางอู๊บาย “ข้าถ่ายถอดเสียงให้
เขาเร่งรุดมาตอนนี้”

เขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าโดยทั่วไปตรวจจับพลังฟ้าดินได้ไกล
หลายหมื่นลี้

พลังฝีมือระดับปรมาจารย์จางนี้ พลังฟ้าดินทุกหนแห่งบนโลกล้วน
อยู่ในขอบเขตการตรวจจับ จึงถ่ายถอดเสียงได้ไกล

จวนสกุลฉินในเจียงโจว

ฉินอวี่นฝึกกระบี่รู้แจ้งมรรคา เป็นเพื่อนภรรยาวาดภาพเขียนอักษร
ดำเนินชีวิตอย่างสำราญใจทุกวัน หลังฉินอวี่นสังหารปีศาจมารแดนสูงสุด
ห้าตนแล้ว ได้ฟ้านี้แทบไม่ต้องให้เขาออกโรงด้วยตนเองอีก

ฉินอวี่นบรรลุมรรคาครั้งใหม่ มรรคากระบี่ก่อร่างสร้างฐานขั้นต่อ
มาเป็นช่วงยกระดับซึ่งเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว แทบจะทุกสองสามวันก็
ตระหนักรู้สิ่งใหม่ๆ

ห้วงเอกภพรัตนศักดิ์สิทธิ์และวิชาฝ่ามือบนผนังศิลาที่ได้จาก
ผู้อาวุโสมังกรอุทกเหลื่องนอกอาณาจักรตนนั้น ล้วนต้องใช้เวลาศึกษา
ขบคิด

ห้วงเอกภพก่อร่างเป็นห้วงเอกภพคล้ายมรรคากระบี่ของฉิน
อวี่นอย่างยิ่ง ควรค่าแก่การศึกษาวิเคราะห์

วิชาฝ่ามือบนผนังศิลาอัจฉริยะเลิศล้ำ มังกรอุทกเหลื่องนอก
อาณาจักรถึงขั้นเฝ้าว่าเป็นสุดยอดเคล็ดวิชาที่ไม่เคยพบเห็นมาก่อนใน

ชีวิต ย่อมต้องมีเหตุผล

ลมหนาวกรูพัด หิมะตกโปรยปรายดังขนห่าน อีชีวะดัมสุราอยู่
ภายในห้องน้ำชา ฉินอวี่นกำลังเขียนอักษรอย่างสบายใจ

อักษรแต่ละตัวล้วนแฝงด้วยความลึกลับอัศจรรย์แห่งศาสตร์กระบี่
ฝึกเขียนอักษรประดุจฝึกกระบี่

"พ่อวีน ตัวอักษรของท่านงดงามขึ้นทุกวัน ภาพอักษรเหล่านี้ห้าม
ทั้งสะเปะสะปะ ต้องเก็บงำให้ดี" อีชีวะชมมองอยู่ด้านข้าง

"เขียนอักษรต้องใจสงบมีสมาธิ ลายเส้นของแต่ละตัวอักษรก็คือ
กระบวนท่ากระบี่ หลายกระบวนท่าประกอบกันขึ้นเป็นหนึ่งอักษร ดังนั้น
อักษรหนึ่งตัวก็คือศาสตร์กระบี่หนึ่งชุด" ฉินอวี่นอธิบายยื้มๆ "ศาสตร์กระบี่
ชุดนี้สมบูรณ์แบบเพียงพอ ตัวอักษรจึงดูสวยงาม หากตัวอักษรไม่งดงาม
ก็แสดงว่ามีข้อบกพร่อง การเขียนอักษรเป็นการชมมองศาสตร์กระบี่
ของตนจากอีกแง่มุมหนึ่ง महामรรคาทุกสายล้วนละม้ายคล้ายกัน ชม
มองศาสตร์กระบี่ของตนจากทิศทางแตกต่างออกไป ยิ่งหาข้อบกพร่องได้
ง่าย"

อีชีวะทศนาภาพอักษรนั้น "หนึ่งอักษรคือศาสตร์กระบี่หนึ่งชุด?
ศาสตร์กระบี่ตรงนี้ก็เกินร้อยชุดกระมัง"

"เพียงได้ติดมือมาเท่านั้น" ฉินอวี่นตอบ

"เขียนอักษรแล้วเสร็จ มาดัมสุราสักจอก" อีชีวะรินสุราให้ฉินอวี่น
ควั่นร่อนลอยกรุ่นเป็นสาย

'ฉินอวี่น ริมไปยังบริเวณเขาฉิวจาเมืองซางแห่งหนั้นให้โจว' เสียง
หนึ่งดังขึ้นที่ข้างหูฉินอวี่น 'ปีศาจมารลึกลับอยู่ที่นี่ เปิดทวารพิภพด้วย
แท่นสังเวทโลกา ต้องรีบหยุดยั้ง เจ้าเร่งรุดมาเติมกำลัง ข้าจะไปรับเจ้า'

"ปรมาจารย์จาง?" ฉินอวี่นตกตะลึง ทะลึ่งตัวพรวดย่นขึ้น

"เกิดอันใดขึ้น" อีเสียววางภาสุราลง ถามอย่างสงสัย

"ปรมาจารย์จางต้องการพบข้า มีเรื่องสำคัญ ข้าต้องรีบไปหนั้นให้
โจว" ฉินอวินบอก

"เช่นนั้นท่านรีบไปเถอะ" อีเสียวเมื่อได้ยินว่าเป็นคำกำชับของ
ปรมาจารย์จาง ก็รีบเอ่ยเร่ง

ฉินอวินพยักหน้าจริงจัง

จากนั้นออกจากห้องน้ำชา ร่างแปลงเป็นแสงวาบตัดผ่านกลาง
นภาภาศ มุ่งหน้าไปทางใต้

ตอน 17 ลงมือ

เร่งรุดมาถึงกลางทางก็พบกับปรมาจารย์จางที่มารับด้วยตนเอง
เด่นชัดว่าปรมาจารย์จางพยายามประหยัดเวลาถึงที่สุด

แสงอสันสีม่วงพุ่งตัดกลางฟ้า ความเร็วมากกว่าฉินอวี่นมากนัก

"ฉินอวี่น เจ้าฟังเข้าใจดี ทวารพิภพเชื่อมต่อกับอีกโลกหนึ่ง แรง
ดูดกลืนนั้นเพียงคิดก็ล่วงรู้ได้ ปีศาจมารลึกลับตนนั่นบัดนี้จัดวางค่ายดา
ไว้โดยรอบทวารพิภพ ใช้ชีวิตราษฎรห้าหมื่นคนเป็นตัวประกัน พลังฝีมือ
ของมันบรรลุถึงขั้นพื้นฐานของเขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้า คิดขจัดภัยพิบัติ
ครั้งใหญ่นี้ วิธีแรกก็คือส่งเซียนหรืออสูรเทวาเข้าไป และอย่างน้อยต้อง
เป็นเขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าระดับสูงสุด ยิ่งกว่านั้นจะต้องสังหารปีศาจ
มารลึกลับตนนั่นให้ได้ก่อนตายเพราะสามเภทภัยเก้าเคราะห์กรรมที่จะ
ปะทุขึ้นหลังราษฎรถูกลูกหลง" ปรมาจารย์อธิบายสถานการณ์ให้ฉินอวี่น
ฟังอย่างละเอียด

"อย่างน้อยเซตขั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าต้องตาย? ราษฎรห้าหมื่นคนต้องเสียชีวิตด้วย?" ฉินอวีนส่ายหน้า

"อีกวิธีก็คือให้ผู้บำเพ็ญตบะชั้นปฤชณลงมือ เคาระห์ตีบัดนี้มีเซียนกลับชาติมาเกิดสองท่าน" ปรมาจารย์จางเอ๋ยสืบท่อ

"สองเซียนกลับชาติมาเกิด?" ฉินอวีนตะลึงงัน

ปรมาจารย์ทางหนึ่งเร่งรุดเดินทาง ทางหนึ่งอธิบายให้ฟังอย่างละเอียด

ความเร็วในการเหาะเหินของปรมาจารย์จางเป็นยอดในได้หลักกระทั้งจักรพรรดิมนุษย์และหลายท่านในวัดหมัวเฮอยังไม่อาจเทียบ หลังสองคนรวมตัวกันแล้ว ชั่วตีมาหนึ่งจอกก็มาถึงบริเวณเขาฉิวจาแห่งนั้นให้โจวตอนได้สุดแห่งแผ่นดิน

ที่นั่น เหนือชั้นเมฆหมอกมีเซียนและเผ่าปีศาจมากมายรวมตัวกันอยู่

"ปรมาจารย์จางมาแล้ว"

"เป็นเซียนกระบี่ฉินผู้นั้น"

แสงอสนีสีม่วงแลบแปลบปลาบพาดผ่านกลางฟ้า ฉินอวีนและปรมาจารย์จางปรากฏตัวเหนือชั้นเมฆ

เพียงปราดเดียวฉินอวีนก็มองเห็นจักรพรรดิมนุษย์ จึงรีบคำนับ "ฉินอวีนถวายบังคมฝ่าบาท คารวะทุกท่าน"

ยอดคนในที่นั้นแกร่งกล้ากว่าฉินอวีน ทว่ามีไม่น้อยที่อ่อนด้อยกว่า

"เซียนกระบี่ฉิน"

"ฉินอวีน"

แต่ละฝ่ายต่างคำนับตอบ พลังมองสำรวจเซียนกระบี่ตรงหน้า

ก่อนหน้านี้พวกเขาล้วนมิได้แยแสเขียนกระบี่ชั้นปฤชณ แต่ในเมื่อ
ปรมาจารย์จางกล่าวว่ามีฝีมือของเขียนกระบี่ผู้นี้ทัดเทียมปีศาจมาร
ลึกลับตนนั้น ซึ่งหมายความว่าพลังฝีมือแทบจะถึงเขตชั้นจิตเอกะสามชั้น
ฟ้า ย่อมควรค่าให้ทุกฝ่ายในโลกนี้เห็นความสำคัญแล้ว

หงหลิงทงและจูปาก็ยืมมองฉินอวี่น

‘หงจิว คิดไม่ถึงว่าท่านถึงกับเป็นเซียนกลับชาติมาเกิด เกือบทำได้
ลึกล้ำนัก’ ฉินอวี่นถ่ายทอดเสียงทักทาย ทั้งสองคนมีมิตรสัมพันธ์กัน
ไม่ตื้นเขิน ถึงขั้นหลานชายของฉินอวี่นหมั้นหมายกับบุตรสาวของหง
หลิงทง

‘ข้าเองก็เพิ่งตื่นรู้ได้ไม่นาน เมื่อพบว่ามิกายพิบัติครั้งใหม่เกิดขึ้น จึง
รีบแจ้งจักรพรรดิมนุษย์’ หงหลิงทงถ่ายทอดเสียงอธิบาย

“ฉินอวี่น” จักรพรรดิมนุษย์ขึ้นไปทีบริเวณหมอกดำคละคลุ้งในที่ไกล
เอ่ยว่า “คาดว่าเจ้ารู้สถานการณ์เรื่องทวารพิภพแล้ว จุดเชื่อมต่อที่ปีศาจ
ลึกลับตนนั้นเลือกพิเศษนัก ไม่ถึงครึ่งวัน ทวารพิภพก็ขยายจนเขตชั้นจิต
เอกะหนึ่งชั้นฟ้าเข้ามาได้แล้ว คาดว่าเวลาหนึ่งวัน ทวารพิภพนี้จะขยาย
จนเทพมารเขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าเข้ามาได้”

ฉินอวี่นพยักหน้า “ปรมาจารย์จางเล่าให้ข้าฟังแล้ว”

“เช่นนั้นอาศัยทั้งสามท่านแล้ว” จักรพรรดิมนุษย์เอ่ยน้ำเสียงจริงจัง

“มีพวกเขาสองคน รวมทั้งเจ้าด้วย อย่างน้อยมีความมั่นใจเจ็ด
ส่วน” ปรมาจารย์จางยิ้มเล็กน้อย “ข้าและจักรพรรดิมนุษย์กล่าวไว้แล้ว
ขอเพียงจัดการกายพิบัติครั้งใหญ่นี้ได้ พวกข้าจะตอบแทนพวกเจ้า”

หากทั้งสามจัดการไม่ได้ คงต้องให้ผู้อาวุโสหนีออกโรงแล้ว

“ถูกต้อง ข้ามีของรางวัลชิ้นใหญ่เตรียมให้ฉินอวี่นเป็นการเฉพาะ”
จักรพรรดิมนุษย์ก็เอ่ยขึ้น

ฉินอวี่นรีบเอ่ยว่า “ขจัดภัยพิบัติเพื่อโลกของพวกเรา ข้ากระทำเช่นนี้ก็สมควร ไหนเลยเรียกร้องจากฝ่าบาทและปรมาจารย์จางเพราะเหตุนี้”
ปรมาจารย์จางได้ฟังวาจານี้ก็ยิ่งชื่นชมฉินอวี่น

น่าเสียดาย...มากพรสวรรค์เช่นนี้ เรียกได้ว่าเป็นเซียนกระบี่อันดับหนึ่งในประวัติศาสตร์ของโลกนี้ ลำพังเอ่ยถึงเขตชั้นแห่ง “มรรคา” บรรลุเขตชั้นเซียนสวรรค์ในภายภาคหน้าก็มีโช่เรื่องยาก เพียงแต่สายเซียนกระบี่ไม่มีวิชาหลอมรวมจิตเอกะ!

“ถูกต้อง พวกเราก็ไม่ต้องการพวกเรากลับชาติมาเกิดเพื่อสั่งสมบุญกุศล” หลงหลิงทงรีบเอ่ยขึ้น จูปากก็พยักหน้าเห็นด้วย

“ฮาย ฉินอวี่น ข้าเตรียมของกำนัลชิ้นใหญ่ให้เจ้า รจัดการภัยพิบัติครั้งนี้แล้ว ข้าค่อยบอกว่าคือสิ่งใด เจ้าอาจต้องการเองก็เป็นได้” จักรพรรดินุษย์ยิ้มอย่างอารี “เอาละ พวกเจ้าทั้งสามรีบลงมือเถอะ”

“จัดการอย่างไร พวกเจ้าปรึกษากันดู” ปรมาจารย์จางเอ่ยขึ้น
“ขอรับ”

ฉินอวี่น หงหลิงทงและจูปาต่างรับคำ จากนั้นรีบเหินทะยานไกลไปยังบริเวณค่ายคาถาที่ปรากฏหมอกด้าลอยคลุ้ง
หมอกด้าแผ่ซ่านถึงสามสิบลี้

เฮ่อเซียนในร่างมหาบรรพตสูงสามร้อยจั้งเตรียมพร้อมป้องกันทุกเมื่อ เด่นชัดว่าคิดด้านทานสุดกำลังเพื่อถ่วงเวลา

“ยังจำตอนพวกเราทั้งสามเข้าถ้ำเซียนจึงหยางพร้อมกันได้” จูปาในรูปลักษณะยุวชนหล่อเหลายิ้มพลางเอ่ยขึ้น “พวกเราทั้งสามช่างมีวาสนาต่อกันเสียจริง บัดนี้ต่อกรปีศาจมารลึกลับตนนี้พร้อมกันอีก ฉินอวี่น ท่านคิดว่าพวกเราสมควรร่วมมือกันอย่างไร”

“ข้าได้ฟังปรมาจารย์จางเอ่ยถึงพลังฝีมือของท่านทั้งสอง ในเมื่อ

พวกท่านถนัดชำนาญค่ายคาถา เช่นนี้ ข้าราชการชอบต่อกรปีศาจมาร
ลี้ลับ พวกท่านแย่งย้ายกันหลายค่ายคาถา เช่นนี้ย่อมหลายค่ายได้เร็ว
ขึ้น" ฉินอวินเสนอ

"ท่านมีความมั่นใจ?" จูปาตกระลึง

"พี่ฉินอวินพลังฝีมือของปีศาจมารลี้ลับนั้นท่านเองก็ล่วงรู้ ตอนนี้
ยังมีค่ายคาถาคอยช่วย ข้าว่า ท่านและจูปาร่วมมือตรึงมันไว้จะดีกว่า" หง
หลิงทงโน้มหน้า

"ให้ข้าลองดูก่อน" ฉินอวินยืนยัน

จูปาและหงหลิงทงต่างสบตากัน

"ก็ได้ ลองดูก่อน" หงหลิงทงพยักหน้า

"ไม่ได้การค่อยเปลี่ยนวิธี" จูปาก็เอ่ยขึ้น

แม้เร่งทำเวลา แต่จัดการภายในหนึ่งวันก็ย่อมได้ พวกเขาทั้งสาม
เสียเวลาไปหนึ่งชั่วโมงย่อมไม่เป็นอันใด

ทั้งนี้เป็นเพราะมีคณรองตรวจตราสวรรค์ตรวจจับทวารพิภพได้ทัน
ทำให้ปรมาจารย์จางและจักรพรรดินุชย์มีเวลามากเพียงพอ

หากเหมือนในยุคแรกที่ไม่มีคณรองตรวจตราสวรรค์ บางครั้งทวาร
พิภพแห่งใหม่ปรากฏขึ้นแล้ว เฝ้ามุชย์ยังไม่ล่วงรู้ ต้องอาศัยการทำนาย
พยากรณ์เป็นครั้งๆ ไป ทว่าไม่อาจทำนายได้ตลอดเวลา อีกทั้งยังถูกฝ่าย
ปีศาจมารจงใจอำพรางปกปิด ในประวัติศาสตร์เคยมีเหตุการณ์ทวารพิภพ
เกิดขึ้นมาเนิ่นนาน กว่าพยากรณ์ออกมาได้ ก็ก่อให้เกิดอันตรายสาหัส
ใหญ่หลวงเกิดความเสียหายยับเยินแล้ว

คณรองตรวจตราสวรรค์จึงได้รับการขนานนามว่าเป็นรัตนศักดิ์สิทธิ์
ประจำเฝ้ามุชย์ด้วยเหตุผลนี้

ทั้งสามต่างแย่งย้ายทันที

ฉินอวี่นร่างแปลงเป็นแสงวาบ พุ่งทะยานใส่เฮ่อเชียนในร่างมหา
บรรพต

หงหลังทงและจูปาแยกย้ายทลายค่ายคาถาจากคนละทิศทาง

"ฉินอวี่น?" เฮ่อเชียนในร่างภูผาใหญ่โตมหึมาทอดตามองข้ามมา
ดวงตาเต็มไปด้วยรังสีฆ่าฟัน เสียงมันดังสนั่นราวฟ้าร้อง "ในที่สุดเจ้าก็
มาแล้ว คราวก่อนปล่อยให้เจ้ารอดพ้นเคราะห์กรรมไปได้ คิดไม่ถึงครั้งนี้
ยังกล้ามารนหาที่ตาย!"

"สังหาร" ฉินอวี่นยังอยู่ห่างไปค่อนข้างไกล เพียงโบกมือ แสงกระบี่
ซัดออกจากปลายนิ้ว

ห้วงอากาศธาตุโดยรอบเหมือนชะงักค้าง แสงกระบี่ดังหมอกพริ้ว
ทะยานโหมตัดมวลอากาศ ทั้งรอยยาวเป็นสายกลางฟ้า คลื่นแสง
กระเพื่อมไหวเป็นระลอก

กระบี่เหินฉับไวยิ่ง แม้สองฝ่ายห่างกันหนึ่งลิ แต่ชั่วพริบตาก็มาถึง
เบื้องหน้าเฮ่อเชียน มันได้แต่ยกฝ่ามือปิดป้อง

แต่ชั่ววินาทีนั้นเอง อานุภาพกระบี่เหินพลันระเบิดปะทุ

เสียงดังแคว่กประหนึ่งมีดดาบเฉือนกระดาษ ปรากฏรอยขาดดำ
ทะมีนสายหนึ่ง ห้วงนภาถูกกริดเฉือน! บัดนี้มีไซโลงที่สองในผืนหนึ่งร้อย
ปี โลกนี้ของฉินอวี่นเด่นชัดว่าแกร่งกล้ากว่าและพื้นฐานลึกล้ำกว่า มีทั้ง
เซียนสวรรค์ เทพสวรรค์ ปีศาจสวรรค์และพระโพธิสัตว์ รอยกริดสีดำกลาง
ท้องฟ้ายังหมายถึงระดับชั้นอานุภาพของกระบวณท่า

เฮ่อเชียนในร่างมหาบรรพตเมื่อเห็นช่องสีดำนี้ สีหน้าผกผัน จาก
นั้นเสียงดังปังกึกก้อง สังขารมหึมาลอยกระเด็นออกไป

"เพิ่งผ่านไปไม่นานมิใช่หรือ เพิ่งสามปีเท่านั้น ใดนจึง...." ขณะ
ลอยกระเด็น มันเต็มไปด้วยความตระหนกแค้นเคือง ด้วยรู้ว่าคราวนี้

ย่าแย้แล้ว

ยอดฝีมือเผ่ามนุษย์ วังปิศาจสวรรค์ เผ่ามังกรและทุกฝ่ายต่างชม
มองการรบจากที่ไกล

"ฉินอวินมิได้ร่วมมือกับจูปาตริ่งเอาไว้หรอกหรือ" เมื่อเห็นทั้งสาม
คนแยกย้ายกันไป ฉินอวินเห็นทะยานใส่ร่างยักษ์มหาบรรพตเพียงลำพัง
ทำเอาทุกฝ่ายตกตะลึง

"ปรมาจารย์ก็กล่าวแล้วว่าหลายปีก่อนฉินอวินเพียงปกปักรักษา
ชีวิตได้เมื่อเผชิญหน้ากับปิศาจมารลี้ลับตนนี้ ต่อให้พลังฝีมือยกระดับ
คาดว่างไกลเคียงจูปาเซียนกลับชาติมาเกิดกระมัง"

"จูปายังทำอันใดปิศาจมารตนนั้นมิได้ ฉินอวินลุยเข้าไปตามลำพัง
หรือ"

ผู้แกร่งกล้าเขตชั้นจิตเอกะต่างฉงนสงสัย

จักรพรรดิมนุษย์ ปรมาจารย์จางและบรรพชนผู้เฒ่าสกุลจูกลับไม่
เอ่ยกล่าวสิ่งใด เพียงนิ้วหน้า เนื่องจากต่างคิดว่าฉินอวินและจูปาจะร่วม
มือคอยตริ่งปิศาจมารลี้ลับเอาไว้

เห็นเพียง...

แม้ปิศาจมารลี้ลับสำรวจจากจุดนั้น เสียงดังสนั่นก้องฟ้า แต่ฉิน
อวินเห็นทะยานข้ามไป ไม่พูดพร่ำทำเพลง ปล่อยกระบี่เหินอึดชีวีออกมา
ทันที

หนึ่งกระบี่ทะยาน

กรีดเดือนห้วงนภาภาค!

ปิศาจมารลี้ลับล่อยกระเด็นวีดพร้อมเสียงระเบิดดังปัง

"นี่..."

"ห้วงนภากริดขาดเป็นรอย?" ทุกฝ่ายทั้งสะท้านไหวทั้งปลาบปลื้ม
ยินดี

"ประเสริฐ" ความโสมนัสฉายชัดในดวงตาจักรพรรดิมนุษย์ กำหมัด
แน่นพร้อมเอ่ยว่า "พี่จาง ฉินอวินผู้นี้ร้ายกาจกว่าที่ท่านกล่าวมา"

ตอน 18 หึ หึ หึ

ปรมาจารย์จางก็ชมมองด้วยสองตาสว่างเป็นประกาย ลิงโลดยินดี “มรรคากระบี่ของฉินอว้นแข็งแกร่งกว่าเมื่อสามปีก่อน แม้หลังบรรลุ มรรคาแล้วจะยกระดับค่อนข้างง่ายดาย แต่เพียงไม่กี่ปีก็บรรลุแล้ว ยังคง เก่งกาจยิ่งนัก! น่าเสียดาย น่าเสียดาย ที่ฝึกบำเพ็ญเป็นสายเซียนกระบี่ คิดหลอมรวมจิตเอกะยากเสียยิ่งกว่ายาก”

“หากเขาหลอมรวมจิตเอกะ คราวนี้กลับยากลงมือ เป็นเซียนกระบี่ ชั้นปฏุชน ถึงลงมือได้อย่างไม่ต้องหวั่นเกรง” จักรพรรดิมนุษย์ก็ปลดปลง “หลังการนี้สำเร็จแล้ว เขาคงสร้างบุญกุศลครั้งใหญ่ ไม่แน่ว่าครั้งนี้อาจได้รับ แสงพิสุทธิกุศลได้”

“แสงพิสุทธิกุศลแล้วอย่างไรเล่า” ปรมาจารย์จางส่ายหน้า “คิด สำเร็จเป็นเซียนกุศล ต้องสั่งสมกุศลผลบุญจำนวนมหาศาล ถึงได้รับแสง พิสุทธิกุศล ขนาดท่านเองสยบมหันตภัยครั้งใหญ่นั้นไว้ได้ก็ยังไม่ห่างไกลจาก แสงพิสุทธิกุศลอย่างมาก ไม่อาจกลายเป็นเซียนกุศล...ฉินอว้นยังคงยาก

เป็นอมตะ"

จักรพรรดิมนุษยย์พยักหน้าแล้วเบา

คิดสำเร็จเป็นเซียนสวรรค์นั้นยากยิ่ง แต่ "เซียนกุศล" พบเห็นได้
น้อยกว่า

เซียนกุศลไร้เภทภัยไร้เคราะห์กรรม แม้พลังฝีมือค่อนข้างอ่อนด้อย
แต่เป็นอมตะอิสระเสรีเช่นกัน ถึงขั้นผู้แกร่งกล้ามากมายไม่ยากเป็นศัตรู
กับเซียนกุศล คิดแต่จะผูกมิตรสานสัมพันธ์ไมตรี เซียนกุศลมีอิทธิพลต่อ
ชะตากรรมของพื้นที่หนึ่ง แม้พลังฝีมือของเซียนกุศลอ่อนด้อย แต่สร้าง
สัมพันธ์ไมตรีสืบทอด มีอิทธิพลสูงกว่าเซียนสวรรค์

แน่นอนว่าในโลกด้าซางไบนี้ ผู้บำเพ็ญตบะมากมายไม่เคยได้ยิน
คำว่า "เซียนกุศล" มาก่อน

"เขายากเป็นอมตะจริงๆ" จักรพรรดิมนุษยย์ก็ถอนหายใจ

"ด้วยพรสวรรค์ของเขา หากที่ฝึกบำเพ็ญมิใช่สายเซียนกระบี่ อาจ
กลายเป็นเซียนสวรรค์อีกคนได้" ประมาจารย์จางก็ส่ายหน้าเล็กน้อย เมื่อ
สนทนากับจักรพรรดิมนุษยย์ในฐานะของผู้นำสุดยอดในโลกนี้ ให้อารมณ์
เสียดายในตัวตนไว้น้อยอย่างมาก

กลางค่ายคาถา

หงหลิงทงและจูปากำลังตั้งอกตั้งใจหลายค่ายคาถา พลังสังเกต
ความเคลื่อนไหวของปีศาจมารลึกลับตบนั้นไปพร้อมกัน

"อันใดกัน"

"เขายังร้ายกาจกว่าเซียนกลับชาติมาเกิดอย่างพวกเราอีกหรือ"

หงหลิงทงและจูปาทั้งตกตะลึงทั้งดีใจ ทั้งรู้สึกสนใจ

นึกดีใจที่คราวนี้มีความหวังได้ชัยชนะ จินใจที่ทั้งคู่ต่างเป็นเซียน

เมื่อบำเพ็ญตบะมาอย่างยาวนาน กลับชาติมาเกิดแล้วยังคงถูกฉนวนอิน
แสงหน้า รสชาตินี้ค่อนข้างสลับซับซ้อน

“อีกครั้ง!” เสียงคำรามเดือดดาลจากกลางหมอกดำอวลตลบ
เฮ่อเซียนในร่างมหาบรรพตแผดเสียงพร้อมฝ่าเข้ามา คราวนี้มันระดม
อานุภาพค่ายคาถาสกัดกันฉนวนอินเต็มกำลัง

“สังหาร!”

ฉนวนอินลอยกว้างกลางฟ้า ส้าแดงวิชากระบี่พิฆาตควบคุมกระบี่
เหินฮัตซึวี่

กระบี่เหินฮัตซึวี่ประหนึ่งหมอกพิรุณ พุ่งสวบล่องแคล่วปราด
เปรียว ทิ้งรอยพรวดเลื่อนเป็นทางยาว เฮ่อเซียนยักษ์มหาบรรพตบัดป่าย
สองฝ่ามือขนาดมหึมา แต่เงาจำลองของกระบี่เหินแฉลบผ่านเสียงดัง
สวบๆ ฝ่ามือมันบัดป่ายได้เพียงความว่างเปล่า

“ฉับไวยิ่ง แปลกประหลาดพิสดารเกินไปแล้ว” เฮ่อเซียนร้อนใจ
หมั่นส่วน

กล่าวถึงเขตชั้น ฉนวนอินแข็งแกร่งกว่าเมื่อสามปีก่อนอาณาเขต
มรรคาถึงระดับหกสิบสี่

กล่าวถึงกระบี่เหินฮัตซึวี่ จากของวิเศษชั้นหนึ่งเป็นของวิเศษชั้น
ล้ำเหนือ กระบี่เหินจึงรวดเร็วฉับไวขึ้นแข็งแกร่งขึ้น

ทุกด้านล้วนยกระดับ

แต่เฮ่อเซียนเทพมารนอกอาณาจักรเป็นเพียงสังฆารมหาบรรพต
ระดับสูงสุดของชั้นปุถุชน เขตชั้นเด่นชัดว่าสูงมาก แต่ก็งุ่มง่ามจนเกินไป

กระบี่เหินเชือดร่างมหาบรรพตของเฮ่อเซียนครึ่งแล้วครึ่งเล่า
ปรากฏรอยฉีกกรีดลึกหลายสาย ร่างมันแตกร้าว เศษหินจำนวน
มหาศาลปลิวกระเจายว่อน

“ขนาดข้ามีค่ายคาถาคอยหนุน ยังถูกมันตรึงไว้ได้หรือ” เอ๋อเขียน
มากประสบการณ์การรบ รู้ซึ่งถึงความแตกต่างระหว่างกันทันที “ข้า
เอาชนะมันไม่ได้ แต่ต้องถ่วงเวลาให้นานที่สุด เพียงค่ายคาถาก็คงรักษา
ชีวิตได้แล้ว”

แม้เศษหินปลิวกระเด็นจากร่างครึ่งแล้วครึ่งเล่า แต่อาการบาดเจ็บ
ครั้งนี้สำหรับมันแล้วไม่สาหัส เศษหินที่ปลิวอ่อนยังลอยกลับมาเองอย่าง
รวดเร็ว ผสานเข้ากับร่างเดิม

“สองคนนั้นหลายค่ายคาถาได้ว่องไวนัก”

เพียงนึกคิด “กองจักรทรัพย์ตะวัน” และ “ตราประทับครุฑมา” แยก
ทะยานออก โจมตีใส่หงหลังทองและจุปา คราวนี้เอ๋อเขียนขอยืมของวิเศษ
สองชิ้นจากลัทธิหามาจุ ด้วยพลังฝีมือของมัน เมื่อต้องต่อสู้ระยะประชิด
ยืดเยื้อ ได้แต่ควบคุมของวิเศษชิ้นหนึ่งเต็มกำลังแล้ว ของวิเศษมากขึ้น
ยากดำรงอานุภาพขั้นสูงสุด

“ของวิเศษ?” ฉินอวี่นที่อยู่นอกค่ายคาถาเห็นสภาพการณ์ก็รีบ
โบกมือ ห่วงเอกภพหกวงบนข้อมือซ้ายลอยออกทันที

สามวงลอยไปทางหงหลังทอง อีกสามวงลอยไปทางจุปา

ห่วงเอกภพทั้งหกวงสกัดกองจักรทรัพย์ตะวันและตราประทับครุฑมา
ไว้กลางทาง

ห่วงเอกภพเป็นรัตนศักดิ์สิทธิ์ครบสมบูรณ์หนึ่งชุด แม้ไม่ร้ายกาจ
เท่ากระบี่เหินอัถขีว แต่ก็พันธนาการของวิเศษสองชิ้นไว้ได้อยู่หมัด

“ดูท่ากระบวนท่ากระบี่เหินทั่วไปไม่อาจกำจัดปีศาจมารตนนี้ได้”

ขณะควบคุมห่วงเอกภพ ฉินอวี่นไม่ไว้วางใจแม้แต่ตนเอง สำแดง
กระบวนท่าสังหาร “ทุกซ์จากพราก” ซึ่งแกร่งกล้าที่สุดในตอนนี้

กระบี่เหินวาดตัดห่วงเวหาดังแคว่ก ประหนึ่งช่างตัดเย็บฝีมือ

ประณีตกรีดเฉือนม่านฟ้าอย่างชำนาญ ทิ้งรอยดำทะมึนเป็นสายยาว
จากนั้นห่มแผงฝ่ามือศิลาผาขนาดใหญ่ของเฮ่อเชียนทะเลเป็นรูโหว่โดยไร้
สัมเสียด ทะลวงถึงภายในสังขาร บริเวณที่ถูกกระชกแหงระเบิดแตกดัง
ปัง เศษหินมากมายปลิวกระเด็นจากสังขารมหาบรรพต

เฮ่อเชียนโซเซถอยกรูด นึกตระหนกกลนลานในใจ

'อานุกาพหนึ่งกระบี่นี้มหาศาลนัก ดาหน้าเข้ามาสักสิบยี่สิบกระบี่
ข้าคงจบเห่แล้ว ปล่อยไว้อย่างนี้อีกไม่ได้' มันรู้ดีว่ากำลังเผชิญหน้ากับ
สถานการณ์เลวร้ายที่สุด ถึงกับถูกบีบเข้าสู่ภาวะคับขันแล้ว

ขึ้นพล่อยให้กระบี่เหินไล่ล่าสังหารต่อไป มันคงถูกปลิดชีพเป็นแน่

'หรือต้องสำแดงวิชาพิฆาต แต่ข้าอยากถ่วงเวลาให้ได้หนึ่งวัน ต่อ
ให้ล้มเหลว แต่เอาชีวิตเขตขันจิตเอกะสามชั้นฟ้าระดับสุดยอดสองสาม
คนก็นับว่ามีคุณงามความชอบใหญ่หลวงแล้ว'

มันคิดในใจ 'ขึ้นสำแดงวิชาพิฆาตในตอนนี้อย่างไร ทั้งยังถูกเขียนกระบี่
ชั้นปฤชณบีบคั้น เช่นนั้นคุณงามความชอบสักนิดก็ไม่มีแล้ว'

"ฉินอวิ้น หยุดมือ!" เฮ่อเชียนตวาดเดือดดาล

ฉินอวิ้นกลับควบคุมกระบี่เหินอัดชีวิกวาดวาดเป็นวงโค้ง โหม
สังหารเข้ามา สำแดง "ทุกซ์จากพราก" อีกครั้ง

แม้กระบวนท่านี้ผลาญพลังจิตวิญญาณ แต่ด้วยเขตขันของฉิน
อวิ้นเพียงพอสำแดงถึงสิบครั้ง หลังจากนั้นบริโศกโอสถทิพย์เก้าโคจรเพื่อ
ฟื้นคืนพลังจิตวิญญาณได้ เพื่อต่อกรกับปีศาจมารลี้ลับ ฉินอวิ้นยอม
ทุ่มเท ยิ่งกว่านั้นเขายังรวบรวมโอสถทิพย์เก้าโคจรสามเม็ดได้จากการ
สังหารราชามารหน้าหยกและเจ้าวังมังกรดำ และด้วยสมบัติที่มีในครอบ
ครองตอนนี้ หาซื้อโอสถทิพย์เก้าโคจรสิบเม็ดก็มีไม่เรื่องยาก

ต่อให้สิ้นเปลือง เขาก็จ่ายไหว

ปัง! เศษหินปลิวกระจายอีกครั้ง เอ๋อเซียนได้รับบาดเจ็บสาหัสอีก
หน

แรงอัดจากการระเบิดอันน่าหวาดหวั่นที่เกิดขึ้น เอ๋อเซียนไม่เพียง
ไม่สั่กตักันด้วยค่ายคาถา กลับใช้ค่ายคาถาปกป้องแรงอัดกวาดไปทางมุม
หนึ่งของหมู่บ้านที่อยู่ใกล้สุด

หมอกดำอวลตลบคลุ้งในที่ไกล ยักษ์รูปร่างใหญ่โตมหึมา เสียงต่อสู้
ประมือแหวดดังไม่หยุด

ราษฎรแต่ละคนต่างออกสั่นขวัญแขวน

"เกิดเรื่องไฉน"

"ไม่รู้ได้"

"เกรงว่าเป็นเซียนเทพมารต่อสู้กัน"

ชาวบ้านต่างวิพากษ์วิจารณ์

ทันใดนั้นแรงอัดสายหนึ่งกวาดเข้ามา บ้านเรือนหลายหลังแหลก
สลายเป็นผุยผงทันที และกวาดถูกชาวบ้านอีกสิบกว่าคน สังขารของ
ราษฎรไม่อาจเทียบบ้านเรือนที่สร้างจากหินผา สิบกว่าคนนั้นร่างแหลก
เป็นเถ้าธุลีทันที

"พี่เอ๋อร์หนิว"

"ท่านปู่"

"ตาเฒ่า!"

โกลาหลอลหม่านไปทั่ว ราษฎรจำนวนมากที่มาชมเหตุการณ์ต่อสู้ต่าง
แตกตื่นไม่รู้จะทำอย่างไรดี

‘เซียนกระบี่ฉิน เจ้าแยะใส่ใจชีวิตเผ่ามนุษย์สามัญเหล่านี้น่า
ที่สดมิใช่หรือ’ เอ๋อเซียนรีบถอยทอดเสียง ‘เมื่อครู่ข้าให้แรงอัดจากการ

ประทะเพียงสายเดียวกวาดผ่านหมู่บ้านนั้น ถึงมีคนตายเพียงสิบกว่าคนซ้ำจะให้แรงประทะจากการต่อสู้กระแทกมหาค่ายคาถาเผ่ามนุษย์ห้าหมื่นคนในหลายสิบลี้ตายเรียบก็ยิ่งได้...ขอเพียงเจ้าไม่ลงมืออีก ซ้าย่อมไม่ทำร้ายราษฎรผู้บริสุทธิ์เหล่านี้' เธอเขียนจ้องฉินอวี่น มันเองก็ไม่รีบร้อนแล้ว

ไม่ถึงช่วงสุดท้าย มันเองก็ไม่อยากใช้วิชาพิฆาต ถึงได้คิดวิธีการนอกกลุ่มนอกทางนี้ขึ้นมาได้

ถ่วงเวลาได้สักชั่วตีมหาหนึ่งจอกก็ยังดี

ชีวิตเผ่ามนุษย์ห้าหมื่นคนนี่ เดิมทีเตรียมไว้ข่มขู่ผู้บ่่าเพื่อบุตบะเขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าระดับสุดยอด แต่ตอนนี้ใช้ต่อรองกับฉินอวี่นเขียนกระบี่ขึ้นปฤชณก็ออกจะสิ้นเปลืองไปแล้ว ดังนั้นจึงให้แรงประทะบางส่วนสังหารไปสิบกว่าคนเพื่อข่มขู่เท่านั้น

'ฉินอวี่น อย่าแหย่แสบคำขู่ของมัน' ปรมาจารย์จางถ่ายทอดเสียงบอกเด่นชัดว่าชมมอการรบจากที่ไกล พอวิญฉินได้ว่าเธอเขียนกำลังข่มขู่ฉินอวี่น

'หากปล่อยมันกำเริบเสิบสาน ผลลัพธ์สาหัสกว่าเผ่ามนุษย์ตายไปห้าหมื่นคนเป็นร้อยเท่าพันเท่า'

'ข้าเข้าใจแล้ว' ฉินอวี่นพยักหน้า

เพียงกวาดตามอง ท่ามกลางมหาค่ายคาถาหมอกดำอวลตลบราษฎรห้าหมื่นคนในเก้าหมู่บ้านยังไม่รู้อิโหน่อิเหน่

'แต่ราษฎรเหล่านี้เป็นผู้บริสุทธิ์อย่างแท้จริง เช่นนั้นลองดูอีกครั้งดูว่าจะกำจัดปีศาจมารลึกลับตนนี้ได้หรือไม่' ฉินอวี่นไม่อยากเห็นเผ่ามนุษย์ห้าหมื่นคนต้องเสียชีวิต

พลันฉินอวี่นพลิกมือซ้าย ปราภฏน้ำเต้าสำริดใบหนึ่ง มือขวาดึงเปิดจุกน้ำเต้าออก

“น้ำเต้ากระบี่ถ้ำฟ้า กำจัด!”

ประกายคมกริบวาบในดวงตา เร่งอานุภาพของวิเศษฉับพลันทันที
รังสีกระบี่จำนวนมากมายเหลือคณานับพุ่งทะยานราวห่าฝนออก
จากปากน้ำเต้า รังสีกระบี่ร้อยหมื่นสายทรงพลาสมาพ่นาหวาดหวั่น ภาย
ใต้การควบคุมของน้ำเต้ากระบี่ถ้ำฟ้า รังสีกระบี่ก่อตัวเป็นค่ายกระบี่เปี่ยม
พลังทำลายล้าง พาดผ่านที่ใด หัวงอากาศธาตุถูกกรีดเฉือนขาดวิน

“หนี! หนี! หนี!” เยื่อเขียนร่างมหาบรรพตตระหนกจนสำแดงวิชา
พิฆาตในชั่วพริบตา แปลงเป็นแสงพรวดเลือนล่ายถอยลงลานไปทางทวาร
พิภพแห่งนั้น แต่ติดๆ กันนั้นเองก็ถูกรังสีกระบี่เปี่ยมพลังทำลายล้าง
บ๊วคลั่งร้อยหมื่นสายปิดคลุมมิด

ตอน 19 ขจัดมหันตภัย

ด้วยสังฆารมहाบรรพตและวิชาฝึกบำเพ็ญเป็นพื้นฐาน เฮ่อเซียนฝึกสังฆารนี้ประหนึ่งเป็นอาวุธ กระบี่เหินอดีตชีวิของฉินอวี่นเชือดเดือนร่วงหินผาของมันเป็นได้เพียงบางส่วนเท่านั้น

แต่ในตอนนี้

ภายใต้รังสีกระบี่เปี่ยมพลังทำลายล้างหลายร้อยหมื่นสาย ร่างใหญ่โตมหึมาของมันเป็นถูกบดขยี้ สังฆารสูงสามร้อยจั้งถูกเฉือนถูกฟันจนลดขนาดลงเรื่อยๆ...

“เป็นไปได้อย่างไร เซียนกระบี่ชั้นปुरुชนจะสำแดงกระบวนท่าน่าหวาดกลัวถึงขั้นนี้ได้อย่างไร” เฮ่อเซียนไม่อยากจะเชื่อ พร้อมกันนั้นปกปักรักษาชีวิตไว้สุดกำลัง

รังสีกระบี่จากน้ำเต้ากระบี่ถ้าฟ้าจุโจมพร้อมกัน อาณาภพการโจมตีเทียบเท่าเขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าระดับสุดยอด รังสีกระบี่เฉือนฟันสังฆารมहाบรรพตไปเก้าสิบเก้าในร้อยส่วน เหลือเพียงหทัยศิลาสีม่วง

ขนาดประมาณจิ้งกว่าแปลงเป็นแสงวาทะยานพุ่งไปทางทวารพิภพ

"หทัยศิลา" แกนกลางแห่งมหาบรรพตแข็งแกร่งมั่นคงยิ่ง เอื้อเขียนผืนรักษหทัยศิลาได้บางส่วน รีบมุดพรวดเข้าไปในทวารพิภพ เคาระหัดที่มันอยู่ห่างจากทวารพิภพไปไม่กี่โกณิก อีกทั้งยังเห็นทะยานฉับไว

"หลบหนีหรือ?" ฉินอวีนปิดจุกน้ำเต้า เก็บน้ำเต้ากระป๋องถ้าฟ้า ร่วงแปลงเป็นแสงวาทะติดตามไล่ล่า

ระยะทางสิบกว่าลี้เป็นเพียงชั่วพริบตา ฉินอวีนมาถึงหน้าทวารพิภพ

"หนีได้รวดเร็วนัก หากช้าอีกสักหน่อย อาจมีหวังสังหารมันได้แล้ว!"

ฉินอวีนจับจ้องวังวนอากาศธาตุสีม่วงเข้มตรงหน้า วังวนอากาศธาตุนี้เชื่อมต่อไปยังโลกแปลกหน้าอีกใบ

มองลอดผ่านวังวนอากาศธาตุ เห็นโลกที่อยู่ตรงปลายอีกด้านได้อย่างชัดเจน หทัยศิลาสีม่วงแปลงเป็นเอื้อเขียนบุรุษชุดคลุมม่วงในโลกอันกว้างใหญ่ไพศาลแห่งนั้น

เอื้อเขียนมองผ่านวังวนอากาศธาตุมายังโลกด้านข้างแห่งนี้ จับจ้องฉินอวีนเหม็ง

ต่างฝ่ายต่างมองเห็นกันและกันผ่านวังวนอากาศธาตุ

"ฉินอวีน ที่ข้าเตรียมการทั้งหมดทั้งสิ้นล้วนถูกเจ้าทำลายแล้ว เจ้าคอยดูไปเถอะ" เอื้อเขียนมองด้วยสายตาเคียดแค้นไม่ยอมจำนน

พลันมันรู้สึกบางอย่าง รีบหันขวับไปมองอีกทางหนึ่ง ก่อนค้อมคำนับอย่างเคารพ "เจ้าวมารณานพ"

เทพมารสองเขางอโค้งคลุ่มด้วยชุดเกราะปรากฏขึ้นในครรลอง

สายตาของฉินอวี่น รูปร่างใหญ่โตมโหฬาร ฉินอวี่นพอมองเห็นส่วนเหนือหน้าอกของมันได้บ้าง เทพมารนอกอาณาจักรที่เฮ้อเซียนเรียกว่า “จ้าวมารฉานฟู” มองฉินอวี่นผ่านวังวนอากาศธาตุ สองตาเย็นชาเรียบเฉย ไร้อารมณ์ไร้สีสัน แต่เปี่ยมด้วยกระแสปรารถนาล้างล้างสะท้านฟ้า ประหนึ่งว่ามันดำรงอยู่เพื่อทำลายให้พินาศย่อยยับ

ฉินอวี่นรู้สึกสะท้านวูบในใจ

เทพมารนอกอาณาจักรที่เสียชีวิตในวังมังกรสวรรค์บรรพกาลก็มีลักษณะคล้ายคลึง “จ้าวมารฉานฟู” อยู่บ้าง ทว่าเทพมารนอกอาณาจักรตนนั้นหาไม่แล้ว แต่จ้าวมารฉานฟูยังมีชีวิตอยู่ สร้างแรงคุกคามได้มากกว่า

“มันคือฉินอวี่นหรือ” จ้าวมารฉานฟูเอ่ยปากถาม

“ขอรับ เป็นมันทำลาย...” เสียงเบาลงทุกที สุดท้ายปลายอีกด้านของวังวนอากาศธาตุถูกปิดลง มองไม่เห็นสถานการณ์ที่ปลายอีกด้านอีกต่อไป

เงาร่างหลายสายทะยานเข้ามา

ทุกฝ่ายที่อยู่ห่างออกไป รวมทั้งหงหลิงทงและจูปาเซียนกลับชาติมาเกิดก็เร่งรุดมา

“ไร้ผู้ควบคุม ยิ่งทำลายค่ายคาถาได้ง่ายดายมากขึ้น” หงหลิงทงเห็นทะยานมาถึงข้างตัวฉินอวี่น ยิ้มเอ่ยว่า “คราวนี้โชคดีไม่เลว เผ่ามนุษย์ห้าหมื่นกว่าคนยังมีชีวิตอยู่เกือบครบ ดีที่พี่ฉินอวี่นโจมตีครั้งสุดท้าย รั้งสักระยะที่ปล่อยออกจากน้ำเต้านั้นเกือบเอาชีวิตปีศาจมารลึกลับตนนั้นได้แล้ว”

“ฉินอวี่น น้ำเต้าเมื่อครั้งเป็นของวิเศษใดกัน โฉนจึงแกร่งกล้าขนาดนี้” จูปาอดเอ่ยถามมิได้ เซียนกระบี่ชั้นปुरुชนถือน้ำเต้าสำริดใบหนึ่ง ถึง

กับสำแดงพละนาภาพเทียบเท่าเขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าระดับสุดยอด เขา
รู้สึกตะลึงพรึงเพริด

"ของวิเศษนี้ถึงกับแข็งแกร่งกว่ากระบี่เหินอากาศี่ของท่าน" ทุกฝ่าย
ที่เห็นทะยานเข้ามา หลายคนอดเอ่ยขึ้นมิได้ การโจมตีครั้งสุดท้ายของน้ำ
เต้ากระบี่ถ้ำฟ้า ทำให้ทุกฝ่ายตกตะลึง

ฉินอวินกลับมองไปทางปรมาจารย์จาง

"ฮาๆ ของวิเศษชั้นนี้ ฉินอวินได้ไปจากข้า" ปรมาจารย์จางหัวเราะ
พลางเอ่ยขึ้น "ตอนนั้นข้าขายให้ฉินอวินด้วยมูลค่าของของวิเศษชั้นล่าง
เหนือหนึ่งชั้น ฉินอวิน ตอนนั้นดูท่าข้าขายราคาคต่ำไปแล้ว"

จักรพรรดินุษย์ที่อยู่ด้านข้างรีบแย้งว่า "พี่จาง ท่านขายราคาแพง
ไปแล้วต่างหาก ของวิเศษนี้มีเพียงเขียนกระบี่ใช้การได้ สายเขียนกระบี่
ฝึกบำเพ็ญได้ถึงเขตชั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ก็สูงที่สุดแล้ว ท่านยังคิด
ขายราคาใด"

ผู้อื่นไม่ล่วงรู้แต่จักรพรรดินุษย์รู้ดี น้ำเต้ากระบี่ถ้ำฟ้านี้มีข้อจำกัด
มากมาย

ข้อจำกัดใหญ่สุดก็คือมีเพียงเขียนกระบี่เท่านั้นที่ใช้การได้

พลังฝีมือของผู้ซื้อ...เป็นตัวกำหนดราคาของสมบัติ!

ยิ่งไปกว่านั้นน้ำเต้ากระบี่ถ้ำฟ้านี้แตกต่างจากของวิเศษทั่วไป ต้อง
กรอกรังสีกระบี่สายแล้วสายเล่าลงไปทุกวัน ศาสดาพละนาภาพโอสถทองม่วง
ของฉินอวินมีจำนวนมหาศาล ยังต้องใช้เวลาราวหนึ่งปีกว่าจะเติมเต็มน้ำ
เต้ากระบี่ถ้ำฟ้าใบนี้และเร่งอานุภาพก่อตัวเป็นค่ายรังสีกระบี่ได้

เตรียมการหนึ่งปีเพื่อโจมตีเพียงครั้งเดียว!

หลังใช้งานแล้ว ต้องกรอกรังสีกระบี่เข้าไปทุกวันเป็นวันเวลาหนึ่ง
ปีถึงจะโจมตีครั้งต่อไปได้

“ฮาๆ...” ปริมาจารย์จางมองไปทางทวารพิภพแห่งนั้น ปลายอีกด้านถูกปิดแล้ว ยากมองเห็นโลกอีกใบได้กระจ่าง “เทพมารนอกอาณาจักรพวกนั้นรู้หมดหวังแล้ว จึงไม่ขยายทวารพิภพแห่งนี้อีก พวกข้าปิดผนึกทวารพิภพแห่งนี้ก่อน ต้องใช้เวลาสักหน่อย กว่าห้วงมิติของโลกจะสมานตัว ทวารพิภพจะปิดสนิท”

ว่าพลางปริมาจารย์จางสำแดงศาสตร์คาถา

ตราผนึกอสณีสีม่วงแผ่คลุมทวารพิภพ ปิดตายปากทางเข้าแห่งนั้น

“คาดว่าอีกหนึ่งเดือน ห้วงมิติจะสมานตัว ทวารพิภพปิดสนิท ข้าจะรักษาการณ์ที่นี่” ปริมาจารย์จางเอ่ยขึ้น

“มีปริมาจารย์จางรักษาการณ์ ย่อมไม่เกิดข้อผิดพลาด”

“คราวนี้เคราะห์ดีที่มีเซียนกระบี่จีน ไม่เช่นนั้นันคิดขจัดมหันตภัยคงไม่ง่ายดาย”

ต่างฝ่ายต่างเอ่ยขึ้น

หงหลิงทงกลับพูดขึ้นว่า “น่าเสียดาย ปล่อยให้ปีศาจมารลึกลับตนนั่นหนีไปได้ ร่างของมันเป็นสิ่งซำฮะของสิ่งมีชีวิตในโลกด้าซาง อีกทั้งเป็นชั้นปู้กุซัน เทพมารนอกอาณาจักรคิดส่งมันกลับมาก็มีใช่เรื่องยาก”

จักรพรรดิมนุษย์และคนอื่นๆ ต่างขมวดคิ้วมุ่น

“มันย่อมมาอีกแน่นอน” ปริมาจารย์จางพยักหน้าเห็นด้วย

แม้สองโลกห่างไกลกันมาก แต่ด้วยการเช่นสังเวย เชื่อมต่อสองโลกได้ชั่วคราว ส่งวัตถุประเภทพลังงานได้อย่างง่ายดาย ส่งสังขารของชั้นปู้กุซันเข้ามามีใช่เรื่องยาก อย่างเช่นร่างแห่งครุฑมารสมุทรโลหิตของเจ้าเกาะจีวซานในตอนนั้นก็ส่งมาจากอีกโลกหนึ่ง สังขารมหาบรรพตของเฮ่อเซียนบุรุษชุดคลุมม่วงเดิมก็เป็นสิ่งมีชีวิตในโลกด้าซาง อีกทั้งเป็นชั้นปู้กุซัน อุปสรรคในการส่งเข้ามาน้อยมาก

"ถึงขั้นส่งเข้ามาโดยตรงผ่านถ้าฟ้าของปีศาจมารเก้าสาย" บรรพชนผู้เฒ่าสกุลจูกีเอ๋ยขึ้น "เพียงแต่ไม่รู้ว่าเป็นองหลังปีศาจมารลึกลับตนนี้เป็นโลกใดกัน"

"ถ้าฟ้าของปีศาจมารเก้าสาย?" ฉินอวินนึกฉงน

จักรพรรดิมนุษย์ยิ้มเอ่ยว่า "ภายในรังของปีศาจมารเก้าสายมีถ้าฟ้า จัดวางค่ายคาถาติดต่อกันอีกโลกได้ตลอดเวลา หยิบยืมพลังของอีกโลกมาใช้ในการบำเพ็ญตะได้ เทพมารนอกอาณาจักรที่อยู่เบื้องหลังปีศาจมารเก้าสายต่างมาจากโลกที่แตกต่างกัน"

"แต่สำหรับพวกเราล้วนเรียกรวมว่าเป็นเทพมารนอกอาณาจักร" ประมาจารย์จางอธิบาย "เทพมารนอกอาณาจักรเหล่านั้นส่วนมากมาจากโลกที่แตกต่างกัน ต่างต่อสู้กันเองในทางลับ เพียงเพราะบัดนี้พวกเราครองความได้เปรียบ ปีศาจมารเก้าสายถึงได้สมัครสมานสามัคคีกันต่อกรกับพวกเรา หากพวกเราจบสิ้น พวกมันเกรงว่าคงห้าหั่นกันเองขึ้น"

ฉินอวินพยักหน้า

ไม่ใช่เพียงโลกเดียวที่จับจ้องที่นี่ตาเป็นมัน

แน่นอนว่าฝ่ายตนในขณะนี้ครองความได้เปรียบเบ็ดเสร็จเด็ดขาด ประมาจารย์มรรคาเต๋าเผยแพร่มรรคา สำนักพุทธเรืองรอง เผ่ามังกรแกร่ง กล้ายิ่งใหญ่ เผ่าปีศาจมีวิชาฝึกบำเพ็ญโดยเฉพาะ เบื้องหลังต่างมีที่มาที่ไป มังกรสวรรค์บรรพกาลที่เสียชีวิตไปแล้วก็มีศิษย์ที่มีอาจารย์

"ไม่เอ่ยถึงปีศาจมารชั้นปฏุชนั้นแล้ว ด้วยพลังฝีมือของฉินอวินเพียงพอต่อกรมันได้" ประมาจารย์จางหันมา พลันดวงตากลางหว่างคิ้วสุมขึ้น กวาดมองฉินอวิน

"จักษุสนี?" ทุกฝ่ายต่างตะลึงงัน

เพียงกวาดตามอง ประมาจารย์ประหลาดใจยิ่ง

'ฉินอวี่นประเสริฐนัก รังสีสมบัติที่เห็นถึงกับแกร่งกล้ำกว่าคราวก่อนมากนัก' ประมาจารย์จางรู้สึกแสงจ้าแยงตา แสงพิสุทธีกุศลเปล่งจากร่างฉินอวี่น ดูคล้ายเทพเซียนยิ่งนัก นอกจากแสงพิสุทธีกุศลแล้ว ยังมีรังสีหลากหลายสีเปล่งจากร่าง เป็นตัวแทนสมบัติแต่ละชนิด

แสงพิสุทธีกุศลเปล่งรัศมี ห้อมล้อมด้วยรังสีสมบัติมากมาย ประมาจารย์จางตะลึงอึ้งงัน

กว่าสามปีก่อนที่นอกเมืองกว้างหลิง หลังฉินอวี่นประมือกับเฮ่อเชียน ครั้งนั้นจักขุสนีของประมาจารย์จางก็ตรวจจับรังสีสมบัติของฉินอวี่นได้แล้ว แม้สว่างจ้าตา แต่ยังห่างไกลมิสู้วันนี้!

เนื่องเพราะเทียบกับการต่อสู้นอกเมืองกว้างหลิงแล้ว ฉินอวี่นในตอนนี้ได้ครองสมบัติจากวังมังกรสวรรค์บรรพกาล รังสีสมบัตีย่อมเจิดจรัสกว่าเดิมมาก

'ฉินอวี่น เจ้าไปวังมังกรสวรรค์บรรพกาลอีกครั้งแล้วหรือ' ประมาจารย์จางถ่ายทอดเสียงถาม

'ไปแล้วขอรับ' ฉินอวี่นไม่ปิดบัง

ประมาจารย์จางรีบถ่ายทอดเสียงถามต่อ 'ได้ซากศพของเทพมารนอกอาณาจักรหรือไม่'

ตอน 20 ได้บรรณาคึกกัเป็น "โหว"

**'ผู้ด้อยเคราะห์ดีไม่เลย ซากศพของเทพमारนอกอาณาจักรตนนั้น
อยู่ภายในบริเวณส่วนในของวังมังกรสวรรค์บรรพกาล ข้าได้ครอบครอง
พอดี' ฉินอวินถ่ายทอดเสียงตอบ**

ประหวัดถึงแล้วยังรู้สึกโชคดี ดีที่หลังบรรลุมรรคาแล้วถึงได้พบ
ซากศพเทพमारตนนั้น

หากพบก่อนบรรลุมรรคา อาจถูกแมลงหทัยมารสังหารได้ง่ายดาย
หรือไม่ก็อาจถูกสัตว์ประหลาดมารที่เกิดจากซากศพเทพमारนอก
อาณาจักรตนนั้นกำจัด และอาจเป็นไปได้ว่าสิ่งเหล่านี้มิใช่โชค แต่เป็นการ
วางแผนก่อนตายของมังกรสวรรค์บรรพกาลก็เป็นได้!

พันฝ่าอุปสรรคกีดขวางได้ครั้งแล้วครั้งเล่า มาจนถึงบริเวณที่ตั้ง
ของซากศพเทพमारนอกอาณาจักร ให้พอดีพลั้งฝีมือเพียงพอด้านทาน
อันตรายที่แฝงในซากศพ

'ได้ครองแล้วหรือ' ปริมาจารย์จางเบิกบานใจนัก รีบถ่ายทอดเสียง

ว่า 'ชาคศพเทพมารนอกอาณาจักรนั้นต้องขายให้ข้า ข้าเองก็ไม่ปิดบัง
เจ้า ชาคศพนั้นเป็นระดับมารสวรรค์'

'ขอรับ' ฉินอวินถ่ายทอดเสียงตอบ

'เช่นนั้นเรากำลังกันแล้ว ห้ามขายให้ผู้อื่น' ปรมาจารย์จางถ่ายทอด
เสียงกำชับ 'สักครู่หลังพวกเขาไปจนหมดแล้ว เจ้าจงอยู่ตามลำพังก่อน'

'ผู้อาวุโสจางโปรดวางใจ' ฉินอวินถ่ายทอดเสียงตอบ

ในตอนนี้อง อีกเสียงหนึ่งถ่ายทอดแก่ฉินอวิน 'ฉินอวิน ข้าเห็นว่า
ห้วงกลมสีดำทมิฬที่เจ้าใช้ต่อสู้ปีศาจมารลึกลับตนนั่นสมควรเป็นรัตน
ศักดิ์สิทธิ์กระมัง เจ้าเคยเข้าไปวังมังกรสวรรค์บรรพกาลหรือ ได้สมบัติมา
ไม่น้อยเลยใช่หรือไม่'

ฉินอวินตกตะลึง เหลือบตามองจักรพรรดินุชย์ที่อยู่ด้านข้าง ก่อน
ถ่ายทอดเสียงตอบ 'ฝ่าบาทสายตาแหลมคม ก่อนหน้านี้ไม่นาน ข้าไปยัง
วังมังกรสวรรค์บรรพกาลมาจริง ได้ผลเก็บเกี่ยวมาเล็กน้อย'

จักรพรรดินุชย์เป็นผู้นำสูงสุดแห่งสายอสูรเทวาและเป็นหนึ่งในผู้
แกร่งกล้าที่สุดในโลกดาซาง ฉินอวินในตอนนี้อยู่หลังการรบถึงเขตชั้นจิต
เอกะสามชั้นฟ้า แต่ยังคงเคารพจักรพรรดินุชย์อย่างมาก

'หากมีเวลาให้มาที่วังสักเที่ยว สมบัติที่เจ้าไม่ต้องการสามารถขาย
ให้ข้าได้ ทางข้าอาจมีสิ่งที่เจ้าต้องการ' จักรพรรดินุชย์ถ่ายทอดเสียง
บอก 'สมบัติที่เหมาะสมถึงดีที่สุดในสิ่งที่ไม่ได้ใช้ก็สามารถขายได้ เพื่อแลก
สิ่งที่อยากได้มากที่สุด ถือเป็นการแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกัน ล้วนเป็นผล
ดีต่อทุกฝ่าย'

'อีกไม่นานผู้ด้อยจะไปเยี่ยมคารวะฝ่าบาทถึงวัง' ฉินอวินก็เห็นด้วย
สมบัติมากมายที่ได้จากวังมังกรสวรรค์บรรพกาลและถ้าฟ้ามังกร
อุกทเหลื่อง แม้ล้ำค่าแต่ตนกลับไม่ได้ใช้ ขายทิ้งย่อมจะดีกว่า

เขียนและอสุรเวทที่อยู่ในที่นี้ไม่มีผู้ใดดวงตาไร้แวว ขณะฉินอวิน
สำแดงห้วงเอกภพครบชุดหกวง พวกเขาก็วินิจฉัยได้แล้วว่าเป็นรัตน
ตักศิสิทธิ์

ต่างล่วงรู้ว่าฉินอวินได้ประสบโอกาสเก็บเกี่ยวครั้งใหญ่อย่าง
แน่นอน

“ทุกท่าน” จักรพรรดินุษย์กวาดตามองทุกคนก่อนยิ้มเอ่ยว่า “ขจัด
มหันตภัยครั้งนี้ ฉินอวิน หงหลิงทงและจุปาต่างมีคุณงามความชอบ ตาม
กฎเกณฑ์ดั้งเดิม ข้าจะมอบหนึ่งอำเภอเป็นที่ดินศักดิ์นาให้แก่ฉินอวินและ
หงหลิงทง และแต่งตั้งให้เป็นโหว ส่วนสกุลฉุนั้น ได้รับการแต่งตั้งเป็น
หวางแต่แรกแล้ว”

ฉินอวินและหงหลิงทงต่างสบตากัน แล้วรีบค้อมร่างกาย “ขอบ
พระทัยฝ่าบาท”

แต่งตั้งเป็นโหว ได้รับที่ดินศักดิ์นา เป็นเรื่องดีสำหรับตระกูล ไม่มี
ความจำเป็นต้องปฏิเสธ

ยิ่งกว่านั้นคุณล้ายราชสำนักประทานให้ แต่แท้จริงแล้วราชสำนัก
ก็ได้ผลดีใหญ่หลวงเช่นกัน เนื่องจากพวกเขาขจัดเภทภัย ล้วนสร้างบุญ
กุศลครั้งใหญ่ ได้รับการแต่งตั้งเป็นส่วนหนึ่งของราชสำนัก ผลบุญกุศล
ของทั้งสองยิ่งทำให้ชะตาแห่งราชสำนักแข็งแกร่งมากขึ้น

“ขอแสดงความยินดี”

“ขอแสดงความยินดีต่อเขียนกระบี่ฉิน ขอแสดงความยินดีต่อหง
หลิงทง”

“สองโหวในหนึ่งเขต นับเป็นเรื่องประเสริฐ ย่อมสรรเสริญพันปี
หมื่นปี”

ทุกฝ่ายต่างร่วมยินดี

จักรพรรดินุชย์มุดรอยยิ้ม "พวกเจ้าทั้งสองอยากได้อำเภอใดใน
กว้างหลัง เชิญเลือกเถาะ"

หงหลิงทงและฉินอวี่นต่างสบตากัน หงหลิงทงเอ่ยว่า "ข้าเลือก
อำเภอโยวเกา"

"เช่นนั้นข้าเลือกอำเภอวีอัน" ฉินอวี่นก็ตัดสินใจรวดเร็ว หมู่บ้าน
ที่ตนเคยอยู่อาศัยเมื่อยังเล็กก็อยู่ภายในเขตอำเภอวีอัน

"ดี เช่นนั้นตกลงตามนี้ เรื่องแต่งตั้งเป็นโหว จะประกาศในสามวัน
ให้หลัง" จักรพรรดินุชย์มึนเล็กน้อย โอบุ้ทงวาทาหยก* ในเมื่อกำหนด
แล้วย่อมเหมาะสม

"ขอบพระทัยฝ่าบาท" ฉินอวี่นและหงหลิงทงต่างปรีดา

หากเป็นเชื้อพระวงศ์สายตรง เมื่อถึงเขตชั้นก่อนหน้าจะได้รับการ
แต่งตั้งให้เป็นโหว

แต่อย่างฉินอวี่นและหงหลิงทงซึ่งมิใช่เชื้อพระวงศ์สายตรง ขอ
เพียงสร้างคุณงามความชอบครั้งใหญ่ ก็จะได้รับการแต่งตั้งให้เป็นโหว

ส่วนการแต่งตั้งระดับหวานั้นต้องเป็นเขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้า
ระดับสุดยอด และถือเป็นการแสดงสัมพันธไมตรีอันดีต่อผู้ดำรงอยู่ใน
ระดับชั้นนี้ของราชสำนัก

ส่วนที่ดินศักดินานั้น ขอเพียงฉินอวี่นและบรรพชนผู้เฒ่าสกุลอียัง
มีชีวิตรอยู่ ที่ดินศักดินายังคงเป็นของตระกูลพวกเขา

แต่หากเสียชีวิตและไร้ผู้บำเพ็ญตบะแกร่งกล้าอยู่เบื้องหลัง ตระกูล
ย่อมรักษาที่ดินศักดินาไว้ไม่ได้ ราชสำนักย่อมริบคืน

"พี่จาง เช่นนั้นเรื่องทางนี้มอบหมายให้ท่านแล้ว" จักรพรรดินุชย์
เอ่ยยิ้มๆ "พวกเราไม่รบกวนแล้ว"

* หมายถึงรับสั่งของจักรพรรดิ เอ่ยแล้วไม่คืนคำ

“ผู้อาวุโสจาง พวกเราขออ้อลา”

“ผู้อาวุโสจาง ขออ้อลา”

ต่างคนต่างแยกย้ายจากไป

จักรพรรดินุชย์มองไปทางฉินอวี่นพร้อมกำชับว่า “ฉินอวี่น ข้ามีเรื่องสนทนากับเจ้า”

คนอื่นๆ เริ่มจากไป หงหลิงทงเหินดังนั้นก็ยิ้มเอ่ยว่า “พี่ฉินอวี่น เช่นนั้นข้าอ้อลาไปก่อนหนึ่งก้าว”

ฉินอวี่นพยักหน้า

จากนั้นฉินอวี่นและจักรพรรดินุชย์เหินเมฆมายังอีกฟาก

จักรพรรดินุชย์มองฉินอวี่นแล้วยิ้มถามว่า “เจ้าสมรสมาสิบกว่าปีแล้ว ถึงบัดนี้ยังไร้ทายาทหรือ”

ฉินอวี่นอึ้งงัน พยักหน้าอย่างจนใจ “ถูกต้องล้วนกล่าวว่าพลังฝีมือยิ่งแข็งแกร่ง ยิ่งยากมีทายาท เอ้อ...เป็นเรื่องจนปัญญา”

“ข้าบำเพ็ญตบะถึงเขตชั้นจิตเอกะ เจ้าดูสิว่าทายาทข้ามีน้อยหรือไม่” จักรพรรดินุชย์ถามยิ้มๆ

ฉินอวี่นนิ่งงัน

นั่นสิ องค์ชายองค์หญิงรวมๆ แล้วยี่สิบกว่าคน และเมืองค์หญิงองค์ชายหลายคนถือกำเนิดหลังจักรพรรดินุชย์ครองบัลลังก์แล้ว

จักรพรรดินุชย์เป็นถึงเทพสวรรค์ทีเดียว หากคิดมีทายาทน่าจะยากกว่ามากนัก แต่กลับให้กำเนิดทายาทได้มากมายขนาดนี้

“เรื่องนี้เคล็ดวิชาลับ” จักรพรรดินุชย์บุตรอยยิ้ม “เคล็ดวิชาลับนี้ตอนนั้นกว่าข้าจะได้มาก็ไม่ง่าย ในโลกด้าซาง ผู้ที่รู้เคล็ดวิชาลับนี้มีไม่กี่คน”

ว่าพลางจักรพรรดินุชย์พลิกมือ กลางฝ่ามือปรากฏตำราบางๆ

เล่มหนึ่ง ยื่นส่งให้ฉินอวิน "ข้ามอบให้เจ้า นี่คือรางวัลที่ข้ากล่าวถึงก่อนหน้านั้น เจ้าต้องการหรือไม่"

ฉินอวินยินดียิ่งนัก

เขาและอีเซียวอยากมีทายาทมานาน นานจนเกินไปแล้ว ถึงกับยังมีเคล็ดวิชาลับ?

ก็ถูกต้อง ระดับเทพสวรรค์เขียนสวรรค์ พลังฝีมือยิ่งสูงยิ่งยากมีทายาท ยอดคนระดับเขียนสวรรค์จะคิดค้นเคล็ดวิชาลับนี้ออกมาก็เป็นเรื่องปรกติ

"ขอบพระทัย" ฉินอวินรับตำราเล่มบางไปอย่างตื่นเต้นยินดี

"จำไว้ว่ามีเวลาให้ไปที่วังข้าสักเที่ยว" จักรพรรดิมนุษย์กล่าวจบ ก็หมุนตัวจากไปทันที ก่อนหายลับไปทางขอบฟ้าอย่างรวดเร็ว

ฉินอวินรีบเปิดตำราเล่มบางอ่านอย่างละเอียด ทุกตัวอักษรในตำราแฝงด้วยพลังมรรคา หลังอ่านจบแล้ว พลังมรรคาที่แฝงอยู่ซ่านสลาย ตำราเล่มบางสลายเป็นผุยผงทันที

เคล็ดวิชาลับนี้สวรรค์รักษาเช่นกัน

ฉินอวินดีใจยิ่งนัก อยากกลับไปบอกกล่าวแก่อีเซียวให้เร็วสักหน่อย

"ผู้รู้เคล็ดวิชาลับนี้ในโลกต่ำขางมีไม่เกินห้าคน แต่กลับมอบให้ข้า?"

ฉินอวินพยักหน้าเล็กน้อย เขารับรู้ได้ถึงความเมตตาของจักรพรรดิมนุษย์เด่นชัดว่าบัดนี้พลังฝีมือถึงเขตขั้นจิตเอกะสามขั้นฟ้า แม้อายุขัยมีเพียงห้าร้อยปี แต่ฉินอวินอาจมีคุณสมบัติสถานการณ์ครั้งใหญ่ จักรพรรดิมนุษย์จึงผูกสัมพันธ์ไมตรีอันดีไว้

ฉินอวินวกกลับมายังทวารพิภพแห่งนั้น บัดนี้บริเวณนี้ปกคลุมด้วยเมฆหมอก เด่นชัดว่าปรมาจารย์จางสาแดงค่ายคาถา

“ฉินอวี่น” ปรมาจารย์จางปรากฏกายท่ามกลางเมฆหมอก

“ผู้อาวุโสจาง”

ฉินอวี่นพลิกมือ ล้วงภาพสองโลกออกมา

เงาร่างเล็กจ้อยลอยออกจากภาพสองโลก จากนั้นค่อยๆ ขยายใหญ่ เป็นซากศพเทพमारเกล็ดสีโลหะสูงเกินร้อยจั้งตนนั้น

ปรมาจารย์จางเพียงเห็นก็สองตาสว่างวาบ ประกอบกับท่อนแขน เทพमारก่อนหน้านี จะกลายเป็นศพเทพमारที่สมบูรณ์แล้ว ทั้งวังมังกร สวรรค์บรรพกาล สิ่งที่ทำให้ปรมาจารย์จางหวั่นไหวก็คือซากศพเทพमार ตนนี้แล้ว ส่วนอื่นใดนั้น เขาไม่ใคร่แยแส กระทั่งห่วงเอกราชรัตนศักดิ์สิทธิ์ ปรมาจารย์จางยังไม่แยแส ถึงระดับขั้นนี้ รัตนศักดิ์สิทธิ์มิได้ช่วยยกระดับ พลังฝีมือแม้แต่หน่อย

ที่เหมาะสมถึงดีที่สุด

“ข้าบำเพ็ญตบะถึงบัดนี้ สบโอกาสบ้างบางครั้ง ได้ครองสมบัติไม่น้อย ซากศพเทพमारตนนี้ ข้านับว่าเป็นรัตนศักดิ์สิทธิ์”

ปรมาจารย์จางยิ้มพลาบปากมือ สมบัติมากมายหลากสีสันปรากฏ ขึ้นโดยรอบ

กล่าวถึงเรื่องโอกาส ปรมาจารย์จางเหนือกว่าฉินอวี่น

หงหลังทองและจุปาสองเขียนกลับชาติมาเกิดต่างล่วงรู้ว่า ปรมาจารย์จางโชคดีเป็นศิษย์ผู้รับสืบทอดของปรมาจารย์มรรคาเต๋า

ฉินอวี่นเห็นสมบัติมากมาย พลันสองตาสว่างเป็นประกาย คิดในใจว่า ‘ก่อนหน้านี้ข้ายังคิดว่าสมบัติของตนเองมีมากนัก แต่เมื่อเทียบกับ ปรมาจารย์จางแล้ว ยังห่างไกลกันลิบลับ’

“ผู้อาวุโสจาง นี่คือนี่สิ่งใด” ฉินอวี่นเริ่มสอบถามอย่างละเอียด

หนึ่งชั่วยามต่อมา

ฉินอ้วนจากเขาคิวจาไปอย่างพอกพอกใจ สำแดงศาสตร์แปลงเป็น
สายรุ้งมุ่งไปทางเหนือ เห็นทะยานกลับเจียงโจว

ตอน 21 แปกทีศร่วมอวยพร

จวนสกุลฉินเมืองกว้างหลัง

อีเซียววาดภาพในห้องน้ำชา กลับใจลอยอยู่บ้าง

"ไม่รู้ว่ปรมาจารย์จางเรียกพื่อวินไปหนั้นไหโจวกะทันหันด้วยเรื่อง
เร่งร้อนใดกันแน่" อีเซียวเป็นกังวลถึงสามี

ทันใดนั้น แสงวาบสายหนึ่งพุ่งเข้ามาจากที่ไกล แฉลบร่อนลงเข้า
สู่จวนสกุลฉิน

"พื่อวิน" อีเซียววางพู่กันลง ออกจากห้องน้ำชาไปต้อนรับ หิมะซึ่ง
ตกหนักภายนอกหยุดลงแล้ว พื้นทับถมด้วยชั้นหิมะหนาเตอะ

"เซียวเซียว" ฉินอวินยิ้มเต็มหน้า ย่ำเดินบนชั้นหิมะปรากฏรอย
เท้าเป็นทาง "ข้ามีข่าวดีครั้งใหญ่จะบอกเจ้า"

"ข่าวดีครั้งใหญ่? ปรมจารย์จางเรียกท่านไปด้วยเรื่องดีอันใดหรือ"
อีเซียวสงสัยใคร่รู้

ฉินอวินชะงักไปเล็กน้อยก่อนเอ่ยว่า "มิใช่ ปรมจารย์จางเรียกข้า

ไปเพราะมีเรื่องยุ่งยากครั้งใหญ่ เรื่องราวเป็นเช่นนี้..."

สองคนเข้าสู่ภายในห้องน้ำชา สันทนาอยู่ครู่หนึ่ง ฉินอวินถึงเล่าเรื่องราวทั้งหมดทั้งสิ้นจนกระทั่งจาง

"ที่แท้เป็นแบบนี้" อี้เชียวกระจ่างแจ้ง จากนั้นถามว่า "เช่นนั้นชาวดีที่ท่านว่าก็คือขจัดภัยพิบัติได้แล้วอย่างนั้นหรือ"

"ไม่ใช่ๆ" ฉินอวินยิ้มดาหยี "ข้าขจัดภัยพิบัติแล้ว จักรพรรดิมนุษยแต่งตั้งข้าและหงจิวเป็นโหว นี่เป็นเรื่องรอง ที่สำคัญสุดคือยังมอบเคล็ดวิชาลับชุดหนึ่งแก่ข้า เคล็ดวิชาลับนี้ต่างหากที่เป็นข่าวดีครั้งใหญ่"

"เคล็ดวิชาลับ?" อี้เชียวไม่เข้าใจ

"จักรพรรดิมนุษยบำเพ็ญตบะถึงเขตชั้นเทพสวรรค์" ฉินอวินอธิบาย "แต่หลังจากครองบัลลังก์แล้วก็ยังมิสนมนับไมถ้วน บุตรธิดาก็มีไม่น้อย ตามหลักแล้ว เทพสวรรค์คิดมีทายาทน่าจะยากกว่าเซียนกระบี่เขตชั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์อย่างข้าถึงสิบเท่าร้อยเท่า แต่ในความเป็นจริง จักรพรรดิมนุษยกลับมีบุตรธิดาได้ตั้งมากมาย"

อี้เชียวพยักหน้าต่อเนื่อง นางคาดเดาได้ทันที

"ก็เพราะจักรพรรดิมนุษยรู้เคล็ดวิชาลับนี้" ฉินอวินยิ้มบอก "กล่าวกับผู้ล่วงรู้เคล็ดวิชาลับนี้ในโลกมีไม่เกินห้าคน มีเคล็ดวิชาลับนี้ พวกเราจะมิบุตรกันได้นั่นเอง"

"อืมม" อี้เชียวพยักหน้า สมรสมาสิบกว่าปีแต่ยังไร้วีแววมาโดยตลอด นางเองก็ร้อนใจแล้ว

"เมื่อสำแดงเคล็ดวิชาลับ ต้องเสียสิ่งใดตอบแทนหรือไม่" อี้เชียวสอบถาม

"สำแดงหนึ่งครั้ง ภายในสิบปีไม่อาจสำแดงครั้งที่สอง" ฉินอวินตอบ "เช่นนี้ไม่ทำให้สุขภาพเสียหาย หากสำแดงต่อเนื่อง ร่างกายจะบาดเจ็บ"

เสียหายมาก อายุชัยก็ลดทอนไปมากด้วย”

อึ้งเซียนเข้าใจกระจ่างแจ้ง

“วางใจ สำแดงหนึ่งครั้ง ย่อมประสบผลสำเร็จแน่” ฉินอวี่นยิ้มเล็กน้อย

คินนั้นสองสามีภรรยาทดลองเคล็ดวิชาลับหนึ่งเที่ยว เป็นรสชาติที่ไม่เคยลิ้มลองมาก่อน

วันถัดมาสีหน้าฉินอวี่นออกจะเผือดขาว เคราะห์ดีค่อยๆ กลับสู่สภาพปรกติเมื่อเวลาผ่านไป เพียงแต่ภายในสิบปีไม่อาจสำแดงได้อีก เพื่อมิให้สุขภาพเสียหาย

สองสามีภรรยาเริ่มรอคอยข่าวการตั้งครรรค์

แน่นอนว่าระหว่างนั้น ฉินอวี่นไปวังมังกรตงไห่หนึ่งเที่ยว

มอบซากศพจอมปีศาจเผ่าสมุทรเขตชั้นจิตเอกะซึ่งส่วนมากเป็นซากศพเผ่ามังกรไห่วังมังกรตงไห่

“มังกรสวรรค์” แห่งวังมังกรตงไห่รู้สึกซาบซึ้ง ผังร่างของเผ่ามังกรไห่ที่สุสานมังกร ส่วนซากศพเผ่าสมุทรอื่นๆ ล้วนฝังอย่างเหมาะสม

วันที่สิบเก้าเดือนสิบสอง

ราชโองการของราชสำนักมาถึง แต่งตั้งฉินอวี่นเป็น “อวี่อันโหว” (โหวแห่งอวี่อัน) ที่ดินศักดิ์นาคืออำเภออวี่อัน

แต่งตั้งหงหลิงทงเป็น “โยวเกาโหว” (โหวแห่งโยวเกา) ที่ดินศักดิ์นาคืออำเภอยิวเกา

หากไร้สถานการณ์พิเศษ ล้วนเรียกขาน “ท่านโหว” ด้วยชื่อของที่ดินศักดิ์นา

หนึ่งเขตมีสองโหว

ข่าวนี้ทำให้ทั้งกว้างหลังคึกคัก แพร่สะพัดทั่วหล้าอย่างรวดเร็ว
ทุกหนแห่งต่างรำลือกระพือข่าว

แต่งตั้งเป็นโหวเดิมที่ก็พบเห็นได้น้อย คราวนี้แต่งตั้งโหวในเมือง
เดียวกันถึงสองคน ยิ่งทำให้ผู้คนตกตะลึง ฉินอวี่นนั้นก็ช่างเกิด เพราะ
ต่างยอมรับว่าเป็นเซียนกระบี่อันดับหนึ่งในใต้หล้า อีกทั้งคุณงามความ
ชอบยิ่งใหญ่นัก แต่หลังทงเก็บเนื้อเก็บตัวและคุณงามความชอบไม่โดดเด่น
ส่วนฐานะเซียนกลับชาติมาเกิดและเรื่องทวารพิภพ ผู้บำเพ็ญตบะ
เขตชั้นก่อนนภาแดนโอสฤทธิย์ทั่วไปต่างไม่ล่วงรู้

จวนสกุลฉินและจวนสกุลหงต่างตกลงกันเรียบร้อยแล้ว

จวนสกุลฉินเลือกวันที่ยี่สิบสองเดือนสอง เชิญอาคันตุกะทั่วหล้า
ร่วมงานฉลองการแต่งตั้งเป็นโหว ส่วนจวนสกุลหงเลือกวันที่ยี่สิบห้าเดือน
สิบสอง

"เขียนตงเงินผู้อาวุโสสูงสุดสำนักจิงซานมาถึง!"

เขียนตงเงินยอดคนเขตชั้นจิตเอกะเพียงหนึ่งเดียวของสำนักจิง
ซานเดินเข้ามาพร้อมเจ้าอารามหยวนผู้

"ยินดีด้วย ยินดีด้วยเซียนกระบี่ฉิน"

"เขาอุเหล่า เวทมาตากู่มาถึง!"

สตรีใบหน้าเต็มไปด้วยรอยเหี่ยวยื่นเดินนำรูสีหมอกเข้ามา

"สำนักชา ผู้คุ้มกฏเฮยเทียนมาถึง!"

"เขาหลิงเป่า ผู้อาวุโสไปซิงมาถึง!"

"ธารนิवासเก้าถ้ำ เจ้าธารนิवासเก้าถ้ำมาถึง!"

"ราชันมังกรเปี้ยวให้มาถึง!"

"ราชันมังกรดงให้มาถึง!"

แต่ละฝ่ายเห็นเมฆหมอก ผู้ทรงอิทธิพลอย่างแท้จริงล้วนเข้าร่วม
อวยพร เนื่องเพราะฉินอวี่นอายุยังไม่ถึงห้าสิบปี แต่พลังฝีมือถึงระดับเขต
ชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้า ภายภาคหน้าในช่วงอายุห้าร้อยปีจะถึงระดับชั้น
ใดกัน ผู้ใดจะกล่าวได้แม่นยำ

ในฐานะเซียนกระบี่ชั้นปฎุชน บัดนี้มีแสงพิสุทธิกุศลปกปัก ไม่มี
ฝ่ายใดคิดหาเรื่องฉินอวี่นย่อมต้องมาเพื่อผูกสัมพันธ์ไมตรี

ยิ่งไปกว่านั้น แม้ภายภาคหน้าฉินอวี่นไม่อาจหลอมรวมจิตเอกะ
แต่หากเขตชั้นสูงล้ำ ไม่น่าจะมีผู้เก่งกาจสามารถเห็นดีเห็นงามช่วยฉิน
อวี่นให้ “กลับชาติมาเกิด” กลายเป็นเซียนกลับชาติมาเกิดก็เป็นได้

ทุกประการนี้ล้วนยากคาดการณ์! เพราะถึงอย่างไรฉินอวี่นก็เป็น
เซียนกระบี่เก่งกาจที่สุดเท่าที่เคยปรากฏในประวัติศาสตร์

“เซียนอสุรเทวามาร่วมอวยพรมากมายถึงขนาดนี้เชียว”

“ราชสำนักส่งสามอสุรเทวามาเชียวหรือ”

สำนักที่ไร้ซึ่งเขตชั้นจิตเอกะอย่างสำนักเยวี่ หอกระบี่ วังเสวียน
อู่และอารามมังกรไม้ต่างกระทำตัวเรียบง่ายไม่สะดุดตา เนื่องเพราะครั้ง
นี้สามดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งเต๋า ราชสำนัก วัดหมัวเฮอ วังปีศาจสวรรค์
และวังมังกรสี่สมุทร อีกทั้งผู้แกร่งกล้าไร้สังกัดเขตชั้นจิตเอกะต่างก็มา
เข้าร่วมอวยพรด้วย ในบรรดานั้นไม่ขาดระดับผู้ทรงอำนาจอิทธิพลที่แท้
จริงอย่างบรรพชนผู้เฒ่าสกุลจู บรรพชนผู้เฒ่าสกุลอี บรรพจารย์หมื่น
ปีศาจ เจ้าธารวินาสเก้าถ้ำและราชันมังกรทอง บุคคลเหล่านี้ฐานะเป็น
รองเพียเงเทพสวรรค์เซียนสวรรค์อย่างจักรพรรดิมนุษย์และปรมาจารย์
จางเท่านั้น

“แหวดวงผู้บำเพ็ญตบะทั่วหล้า ผู้ทรงอำนาจอิทธิพลทุกฝ่าย”

“ได้แต่งตั้งเป็นโหว มีบุคคลระดับใหญ่โตมามากมายถึงเพียงนี้”

"เขียนกระบี่ฉินกระทำให้ได้กันแน่ ถึงทำให้บรรพชนผู้เฒ่าสกุลจุ
แห่งสำนักหุนหยวนมาด้วย"

ผู้บำเพ็ญตะบะเขตชั้นก่อนนภาหลายคนต่างสะท้อนตะลึง

ผู้ธำรงอยู่ในเขตชั้นสูงซึ่งยากพบเห็นในชีวิตนี้ วันนี้กลับปรากฏตัว
ที่นี่เป็นจำนวนมาก

"ผู้คนมากมายเหลือเกิน" ฉินอวี่นในฐานะเจ้าภาพ วิ่งวุ่นจนเท้าไม่
แตะพื้น คอยต้อนรับทุกฝ่ายอย่างต่อเนื่อง

"หงจิว จูปา ท่านทั้งสองสนทนากันไปก่อน ข้าไม่รังอยู่เป็นเพื่อน
ให้มากแล้ว" ฉินอวี่นเมื่อได้ยินเสียงประกาศจากภายนอกว่า "อรหันต์สยบ
มารวัดหมัวเฮอมาถึง" ก็รีบลุกขึ้น เตรียมออกไปต้อนรับ

"ฮาๆ พี่ฉินอวี่นดูท่านสิหัวหมุนจนแทบเห็นทะยานแล้ว" หงหลิงทอง
อดเย้ามิได้

"ยังล้อข้า อีกสามวันท่านก็ต้องเลี้ยงต้อนรับแขกเหมือนกัน"
ฉินอวี่นเอ่ยเตือน

"นั่นสิๆ นักพรตหลิว เจ้าเองก็ต้องหัวหมุนอีกสักพักเหมือนกัน มี
เพียงข้า สุขสำราญอยู่ว่างที่สุด" จูปาเอ่ยอย่างสบายอารมณ์

"พวกข้าได้เป็นโหว เจ้ากลับไม่มีบรรดาศักดิ์ใดเลย" หงหลิงทองจงใจ
เอ่ยขึ้น

"บรรพชนผู้เฒ่าสกุลข้าได้เป็นหวางแล้ว" จูปากัดผลไม้เคี้ยวกร่วมๆ
ก่อนเอ่ยขึ้น

สองคนต่อปากต่อคำ

ฉินอวี่นได้แต่ยิ้มๆ กลับมิได้เข้าร่วมวงด้วย รีบออกไปต้อนรับ
อรหันต์สยบมารจากวัดหมัวเฮอท่านนั้น

เนื่องเพราะมีศัตรูร่วมกันคือปีศาจมารเก้าสาย ดังนั้นผู้บำเพ็ญตะบะ

หัวหล้านับได้ว่าสมควรสมานสามัคคี เผ่ามนุษย์มีสัมพันธไมตรีอันดีกับ
เผ่าสมุทรสี่สมุทรและวังปีศาจสวรรค์ แม้มีเรื่องกระทบกระทั่งกันบ้างเล็กน้อย
แต่เมื่อมาถึงจวนของฉินอวี่น ทุกฝ่ายต่างเอื้ออาทรและเป็นมิตรเป็น
พิเศษ

ผลงานเลี้ยงฉลองครั้งใหญ่ของจวนสกุลฉินและจวนสกุลหง กว้าง
หลังกก็กลับเข้าสู่ความสงบ

วันที่สามสิบเดือนสิบสอง

ฉินอวี่นเดินเล่นที่ริมทะเลสาบเสี้ยวจิ้งพร้อมอีเซียว

“นับว่าผ่านพ้นไปแล้ว หลายวันมานี้วุ่นวายเหลือเกิน บรรพจารย์
หมื่นปีศาจถึงวันนี้เพิ่งจากไป ปีศาจตนหนึ่งถึงกับสนใจศาสตร์กระบี่ขนาด
นี้” อีเซียวเอ่ยขึ้น

สหายธรรมที่มาเยี่ยมเยียน บางท่านอยู่ค้างหลายวัน ทว่าเมื่อ
ใกล้ปีใหม่ ต่างอำลาจากไปแล้ว บรรพจารย์หมื่นปีศาจจากไปเป็นลำดับ
สุดท้าย

“บรรพจารย์หมื่นปีศาจดำรงฐานะสูงส่งยิ่งนักในวังหมื่นปีศาจ ข้า
เองไม่อาจเมินเฉย เคารพหัตถ์ที่เสร็จสิ้นงานเลี้ยงแล้วมีเวลาว่าง” ฉินอวี่น
เอ่ยยิ้มๆ

อีเซียวก็พยักหน้า

สองสามีภรรยาเดินเล่นด้วยกัน ต็มด่ำกับบรรยากาศสุขสงบนี้
พลันอีเซียวนึกหน้า ผินเดินอีกสองก้าวแล้วชะงักลง อดกุมท้อง
มิได้

“เป็นอย่างไรแล้ว” ฉินอวี่นมองอีเซียว

“ข้าปวดท้อง” สีหน้าอีเซียวเริ่มขาวซีด เหงื่อเย็นผุดขึ้นบนหน้า

ผาก

“เกิดอันใดขึ้น เชียวเชียวเจ้าเองก็เป็นผู้บำเพ็ญตบะเขตชั้นก่อน
นภาแดนโอสถทิพย์ จะปวดท้องได้อย่างไร” ฉินอวี่นตระหนกกลนลาน
ระดับชั้นนี้ควบคุมร่างกายได้ดี ไม่สมควรเป็นเช่นนั้น

“ข้า ข้า...” อี้เซียวกดกุมท้อง ร่างสั่นเทา ผิวหนังทั้งร่างเริ่มช้ำ
แดง อุณหภูมิโดยรอบสูงขึ้นพรวดพราด มวลอากาศบิดเบี้ยวเพราะเหตุ
นี้ น้ำในทะเลสาบเริ่มเดือดปุดๆ

ตอน 22 ที่มาแห่งเผ่ามังกร

ฉินอวิ้นรู้สึกถึงคลื่นความร้อนโชยปะทะใบหน้า อุณหภูมิสูงจนเขาต้องแผ่ศาสตราวุธไปที่ผิวหนังเพื่อกันความร้อน

"โดนถึงได้ร้อนลวกเช่นนี้" ฉินอวิ้นตกตะลึง

ต้นหญ้าแห้งเหี่ยวด้านข้างลุกติดไฟพริบ น้ำในทะเลสาบซึ่งอยู่ห่างจากอีเซียวไปถึงสามฉือเดือดปุดๆ ควั่นลอยกรุ่น

"เซียวเซียว เซียวเซียว" ฉินอวิ้นร้อนใจหมื่นส่วน รีบยื่นมือไปคว้าข้อมืออีเซียว ศาสตราวุธไอส์เทียก่อก่อนนาโคจรเข้าไปในร่างนาง

บัดนี้ภายในร่างอีเซียวประหนึ่งเตาเพลิงขนาดมหึมา พลังคลุ้มคลั่งนำหวาดหวั่นขับศาสตราวุธไอส์เทียทองม่วงของฉินอวิ้นออกมา

"ศาสตราวุธของข้าถึงกับถูกสกัด?" ฉินอวิ้นไม่ยากเชื่อ ไม่อาจโคจรพลังเข้าไปได้

"โอ้ย..." อีเซียวร้องอย่างเจ็บปวด เหยหนามองฉินอวิ้นด้วยสายตาทุกข์ทรมาน "พี่อวิ้น ข้าทรมานมาก ทรมานมาก ไม่เพียงปวดท้อง ยัง

ปวดร้าวไปทั้งตัว ปวดมาก!" ผิวพรรณผุดผาดแต่เดิมบัดนี้แดงช้ำน ไร่ร้อนผุดขึ้นเป็นสาย ทั้งร่างตั้งเตาเพลิงร้อนระอุไม่มีใดเทียม

"เชียวเชียว เกิดอันใดขึ้นกันแน่ โฉนจึงเป็นเช่นนี้ โฉนยาพิษหรือว่าอันใดกัน" ฉินอวี่นนับว่าความรู้กว้างขวาง แต่บัดนี้ไม่เข้าใจว่าอาการของภรรยาเกิดจากสาเหตุใด

"ไม่รู้...ข้า ข้าไม่รู้..." เสียงเอ่ยอย่างหมดเรี่ยวสิ้นแรง สองตาแดงก่ำ

จากนั้นบังเกิดเสียงเสียดสีดังขึ้น เห็นเพียงบนใบหน้าของนางถึงกับปรากฏเกล็ดมังกรขาวหิมะขึ้น จากนั้นท่ามกลางเสียงเสียดแทรกเกล็ดมังกรปรากฏมากขึ้นเรื่อยๆ ผิวหนังหลังมือเต็มไปด้วยเกล็ดมังกรขาวหิมะ

"เกล็ดมังกร?" ฉินอวี่นเห็นดังนั้นให้ตกตะลึง "เกล็ดมังกร เอ้าเสวี่มารดาของอีเชียวเป็นเผ่ามังกรสายเลือดบริสุทธิ์ นี่เกี่ยวข้องกับเผ่ามังกรหรือ"

'เผ่ามังกรสายเลือดบริสุทธิ์ให้กำเนิดบุตรกับเผ่ามนุษย์ ภายในร่างของบุตรมีสายเลือดมังกรอยู่บางส่วน หากสายเลือดมังกรสยบสายเลือดมนุษย์ อย่างช้าเมื่ออายุสิบแปดก็เพียงพอกลายเป็นมังกรอุทกแล้ว' ความคิดต่างๆ ผุดขึ้นในหัวสมองของฉินอวี่น 'แต่ปีนี้อีเชียวอายุสามสิบปีแล้ว ไม่น่าจะกลายเป็นมังกรอุทกช้าถึงเพียงนี้ ยิ่งกว่านั้นนางเป็นผู้บำเพ็ญตบะเขตชั้นก่อนนภาแดนโอสภทิพย์ อีกทั้งยังมีวิชาอสนีเสินเชียวที่ทรงพลังอย่างยิ่ง สายเลือดมังกรไม่อาจสยบผู้บำเพ็ญตบะเขตชั้นก่อนนภาแดนโอสภทิพย์ไว้ได้'

ฉินอวี่นส่ายหน้า

เหล่านี้ไม่มีความเป็นไปได้เลยแม้แต่หน่อย ไม่เคยได้ยินมาก่อน

เพียงชั่วคิดคำนึง ฉินอวี่นแผ่อาณาเขตมรรคาตัดขาดจากโลก
ภายนอก มิให้บ่าวไพร่ภายในจวนพบเห็นสถานการณ์นี้

“โอ๊ย!” บริเวณกันกบของอีเซียวอกหางมังกรเกล็ดขาวหิมะออก
มา พร้อมเสียงร้องอย่างเจ็บปวด ทั้งร่างอีเซียวังเกิดการเปลี่ยนแปลง
กลายเป็นมังกรวิเศษเกล็ดขาวหิมะ แต่บัดนี้ยาวเพียงสิบกว่าจั้ง ยังคงดัน
พลาญร้องโอดโอย

นางคำรามอย่างเจ็บปวดเป็นเสียงมังกร เมฆหมอกจับตัวกลาง
อากาศ พลังฟ้าดินจำนวนมหาศาลไหลเข้าสู่ร่างอีเซียว

“แปลงเป็นมังกร?” เห็นภรรยาทรมาณเช่นนี้ ถึงขั้นกลายเป็นมังกร
ฉินอวี่นร้อนใจว่าช่วยเหลืออันใดมิได้ รีบส่งสัญญาณติดต่อมังกรสวรรค์
ตงไห่ทันที

หลายวันก่อน เขานำซากศพของจอมปีศาจเผ่าสมุทรที่ได้จากวัง
มังกรสวรรค์บรรพกาลไปขอให้วังมังกรตงไห่ช่วยจัดการฝัง ได้พบกับ
มังกรสวรรค์ตงไห่แล้ว

เงาร่างของบุรุษผมดำมีเขามังกรปรากฏผ่านป้ายตรวจตราสวรรค์
รูปลักษณ์นับว่าหล่อเหลามีสง่า

ผู้นี้คือมังกรสวรรค์ตงไห่

ผู้นำสูงสุดแห่งเผ่าสมุทรสี่สมุทร พลังฝีมือลึกล้ำสุดหยั่ง!

“ผู้อาวุโสมังกรสวรรค์ อีเซียวภรรยาเป็นผู้บำเพ็ญตบะเขตชั้นก่อน
นภาแดนโอสถทิพย์ มารดาของนางคือเอ้าเสวียเผ่ามังกรซีไห่ บิดาเป็น
เผ่ามนุษย์ แต่วันนี้จู่ๆ ก็เจ็บปวดหาใดเทียม กลายเป็นมังกรวิเศษตัวหนึ่ง”
ฉินอวี่นเล่าความอย่างร้อนใจ ป้ายตรวจตราสวรรค์สะท้อนภาพของอีเซียว
ให้เห็น

หลังมังกรสวรรค์ตงไห่เห็นแล้ว สีหน้าผกผัน “ฉินอวี่น ให้ภรรยา

เจ้าอดทนไว้ ข้าจะเข้าไปตอนนี้ หากมีโอสถวิเศษแก้โคจร ให้นางบริโภคนึ่งเม็ดจะช่วยคลายความเจ็บปวดได้"

"ได้" ฉินอวี่นเมื่อได้ยิน รีบล้วงขวดยาออกจากอก โอสถวิเศษแก้โคจรลอยออกมาทันทีด้วยความควบคุมของอาณาเขตมรรคา "เชียวเชียวกินโอสถวิเศษแก้โคจรเสีย"

แม้อีเชียวจะเจ็บปวด แต่ยังคงมีสติ บัดนี้แม้กลายเป็นมังกรวิเศษ ยังคงอ้าปากกลืนโอสถวิเศษ

โอสถวิเศษแก้โคจรนี้ ล่างถึงปฏุชนบนถึงเขียนล้วนบริโภคนึ่งเม็ด

ผู้บำเพ็ญตบะเขตชั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์บางท่านคิดหลอมนวมจิตเอกะ ทันทีที่ผิดพลาด โอสถทิพย์และรากฐานแห่งจิตวิญญาณเสียหาย ล้วนใช้โอสถทิพย์แก้โคจรมาเยียวยารักษา

เขียนเขตชั้นจิตเอกะใช้เยียวยาอาการบาดเจ็บของจิตเอกะได้

โอสถวิเศษแก้โคจรเหมาะสำหรับรักษารากฐานแห่งพลังชีวิตที่สุด

เขียนเขตชั้นจิตเอกะร้ายกาจมักพบโอสถวิเศษแก้โคจรไว้บางส่วน

แม้บริโภคนึ่งเม็ดเท่ากับใช้ของวิเศษชั้นสองหนึ่งชิ้น แต่นับว่าคุ้มค่า

ฉินอวี่นซื้อจากปรมาจารย์จางไว้อสามขวด มูลค่าเทียบเท่าของวิเศษชั้นล้าเหนือหนึ่งชิ้น

หลังได้โอสถวิเศษแก้โคจรแล้ว ร่างดูดกสีนพลังของโอสถวิเศษทันที อีเชียวรู้สึกสบายขึ้นมาก พอจะควบคุมตนเองได้บ้าง ก่อนเปลี่ยนกลับมาอยู่ในสภาพมนุษย์

เพียงแต่บนศีรษะยังปรากฏเขามังกร เกสิดมังกรบนใบหน้ายัง

เหลืออยู่บางส่วน

“พื่อวัน เกิดอันใดขึ้นกับข้า” อีเชียวไม่เข้าใจ “ข้าฝึกถึงเขตชั้นก่อน
นภาแดนโอสถทิพย์แล้ว ไฉนยังกลายร่างเป็นมังกรอีก”

“ข้าเองก็ไมรู้ มังกรสวรรค์คงให้น่าจะรู้ กำลังเร่งรุดมา” ฉินอวิน
บอก เมื่อคิดถึงตรงนี้ก็รีบเอ่ยว่า “ข้าลองถามปรมาจารย์จางดูอีกครั้ง”

อีเชียวเป็นลูกหลานของสกุลอีและเป็นศิษย์ของสำนักเสินเชียว
ฉินอวินเกรงว่าผู้อาวุโสมังกรสวรรค์คงให้จะตอบรับอย่างขอไปที
จึงสอบถามปรมาจารย์จางอีกครั้ง

ติดต่อปรมาจารย์จางซึ่งยังรักษาการณ์ที่เขาฉิวจาแห่งหนันไหโจว
ผ่านป้ายตรวจตราสวรรค์

“ฉินอวิน เกิดอันใดขึ้น” ปรมาจารย์จางยิ้มในหน้าถามขึ้น เมื่อเห็น
เขามังกรงอกจากศิระและเกล็ดมังกรขาวหิมะของอีเชียวที่อยู่ข้างกาย
ฉินอวิน ก็เอ่ยว่า “อีเชียว เจ้า...”

“ผู้อาวุโสจาง เมื่อครูอีเชียวเจ็บปวดจนควบคุมไม่ได้ พลังงานใน
ร่างเหือดพล่าน โอสถทิพย์ทองม่วงของข้าสยบไม่อยู่ นางกลายร่างเป็น
มังกรวิเศษสีขาวหิมะ ข้าจนปัญญาจึงสอบถามผู้อาวุโสมังกรสวรรค์
ตงไห่ ท่านนั้นแนะนำให้อีเชียวบริโภคโอสถวิเศษแก้าโคจร บัดนี้ความ
เจ็บปวดพอทุเลาบ้าง อีกทั้งผู้อาวุโสมังกรสวรรค์กำลังเร่งรุดมา” ฉินอวิน
เล่าความ

ปรมาจารย์จางพยักหน้า “ข้ายังมีเรื่องที่หนันไห่ ไม่อาจเข้าไป เช่น
นี้เถอะ ข้าให้อีเหยียนเร่งรุดไปตอนนี้ อีเชียวถึงอย่างไรก็เป็นลูกหลาน
สกุลอี”

“เกิดอันใดขึ้นกับอีเชียวกันแน่” ฉินอวินสงสัย อีเชียวก็มอง
ปรมาจารย์จาง

“ฉินอวีน” ประมาจารย์จึงตอบ “เผ่าปีศาจในโลกหล้าแทบทั้งสิ้นล้วนเป็นสิ่งมีชีวิตอยู่แต่เดิมบนโลก แต่เผ่ามังกรกลับมาจากนอกอาณาจักร”

“นอกอาณาจักร?” ฉินอวีนและอีเซียวต่างตกตะลึง

ฉินอวีนประหลาดใจถึงโลกที่หนึ่งในผืนหนึ่งร้อยปี ‘โลกนั้นคล้ายสมัยบรรพกาล แต่หลักๆ แล้วเป็นเผ่ามนุษย์ อสูรเทวาก่อนนภาและปีศาจมารเทพมารต่อสู้กัน ไม่เห็นเผ่ามังกรใดๆ ทั้งสิ้น’

ประมาจารย์จึงอธิบายว่า “เผ่ามังกรเป็นเผ่าพันธุ์พิเศษ เผ่ามังกรในโลกต่างๆ จนถึงแดนสรวงวังสวรรค์ในตำนานล้วนมีต้นกำเนิดจาก ‘บรรพชนมังกร’

“บรรพชนมังกรให้กำเนิดบุตรทั้งเก้า จากนั้นแพร่เผ่าพันธุ์รุ่นแล้วรุ่นเล่า เผ่ามังกรก็บำเพ็ญตบะ พวกมันส่งเผ่ามังกรแต่ละสายไปครองพื้นที่สมุทรของแต่ละโลก

“เนื่องเพราะเผ่ามังกรมีพื้นฐานแข็งแกร่ง ดังนั้นห้วงสมุทรในโลกใบอื่นอีกมากมาย ลิบมีแปดเก้าล้วนเป็นเผ่ามังกรยึดครอง” ประมาจารย์จึงเล่าอย่างละเอียด

ฉินอวีนและอีเซียวต่างตกตะลึง

โลกอีกมากมายรวมถึงแดนสรวงวังสวรรค์อย่างนั้นหรือ เผ่ามังกรล้วนมีต้นกำเนิดจากบรรพชนมังกร?

ห้วงสมุทรในโลกใบอื่นอีกมากมาย ลิบมีแปดเก้าล้วนเป็นเผ่ามังกรยึดครอง?

“เผ่ามังกรนี้มีเบื้องหลังยิ่งใหญ่ัก” ฉินอวีนอุทาน

เผ่ามังกรนับว่ามีผู้หนุนหลังและยังติดต่อกับนอกอาณาจักร ขนาดมังกรสวรรค์แห่งวังมังกรสวรรค์บรรพกาลยังมีศิษย์พ็อยอยู่นอกอาณาจักร

“สายเลือดของเผ่ามังกรบุพกาลแข็งแกร่งถึงที่สุด” ประมาจารย์จางเอ๋ยสืบทอด “อย่างเช่นบรรพชนมังกรให้กำเนิดเก้าบุตรธิดา บุตรธิดาทั้งเก้าแตกต่างกัน แต่ทั้งเก้านั้นเป็นเขตชั้นมังกรสวรรค์มาแต่กำเนิด ยิ่งกว่านั้นยังเป็นระดับนำประหวั้นพร้นพริ้งที่สุดในเขตชั้นมังกรสวรรค์ ทั้งเก้านั้นที่แกร่งกล้าที่สุดเป็นมังกรสวรรค์แต่กำเนิด ที่อ่อนด้อยที่สุดเป็นมังกรแท้สามชั้นฟ้า บุตรธิดาที่มังกรแท้ให้กำเนิด ส่วนมากเป็นเผ่ามังกรชั้นปูลุซน ซึ่งห้ามเรื่องสายเลือดผสมโดยเด็ดขาด แต่จริงๆ แล้วมังกรสวรรค์และบรรพชนมังกรไม่มีข้อห้ามเรื่องนี้”

ฉินอวิ้นและอีเซียวเข้าใจกระจ่างแจ้ง

“เหล่านี้นี้เป็นการสืบทอดทางสายเลือดตามปกติ บางครั้งสายเลือดของบรรพชนมังกรและบุตรธิดามังกรที่ยังคงไหลเวียนในตัวลูกหลานมังกรรุ่นแล้วรุ่นเล่าพื้นดินขึ้น”

ประมาจารย์จางอธิบาย “ครั้งนี้อีเซียวกลายเป็นมังกร ถึงกับสยบศาสตราวุธภาพโอสถทิพย์ทองม่วง ดูท่าสายเลือดที่พื้นดิน สิบมีแปดเก้าเป็นสายเลือดแห่งมังกรแท้ หรือเป็นไปได้น้อยมากที่จะเป็นสายเลือดมังกรสวรรค์”

“มังกรสวรรค์?” สองตาฉินอวิ้นสาดประกาย เผ่ามังกรช่างน่าเหลือเชื่อ ก้าวเดียวกลายเป็นมังกรสวรรค์ ฉินอวิ้นมองไปทางอีเซียว

“ข้าเพียงแต่สันนิษฐาน” ประมาจารย์จางกล่าว “สายเลือดพื้นดินเดิมทีก็พบเห็นได้น้อย พื้นดินกลายเป็นมังกรสวรรค์ เกรงว่ามีตัวอย่างให้เห็นน้อยมาก โดยทั่วไปสายเลือดของลูกหลานของมังกรสวรรค์พื้นดินเป็นมังกรแท้เท่านั้น”

ตอน 23 สิ่งตอบแทน

ฉินอวี่นและอีเซียวต่างตั้งอกตั้งใจฟัง

“ปรมาจารย์” อีเซียวสอบถาม “พื้นดินครั้งนี้ใช้เวลานานเท่าใด”

“ต้องดูที่ระดับการฟื้นคืนของสายเลือด” ปรมาจารย์จางตอบ “อย่างเช่นหากสายเลือดที่ฟื้นคืนเป็นมังกรสวรรค์ ชั้นปฐมน้อยอย่างเจ้า พื้นดินเป็นมังกรสวรรค์ต้อง ‘ผลัดเปลี่ยนโลหิต’ โลหิตภายในร่างจะเปลี่ยนถ่ายทีละน้อย เส้นเอ็นกระดูกผิวหนังกล้ามเนื้อและองค์ประกอบของชีวิตล้วนผลัดเปลี่ยน วิวัฒน์เป็นคนใหม่ มังกรสวรรค์หนึ่งตัวทรงพลังมหาศาล จิตเอกะแข็งแกร่งยิ่งนัก ขั้นตอนสำหรับระดับชั้นนี้ย่อมเนิ่นนานมาก เท่าที่ข้ารู้ หากตั้งครรภีให้กำเนิดมังกรสวรรค์ ปรกติแล้วต้องตั้งครรภีถึงร้อยปี! สายเลือดฟื้นคืนเป็นมังกรสวรรค์ ต่อให้มีพลังงานจากสระมังกรของเผ่ามังกรให้ดูดกลืนเต็มที ก็ต้องใช้เวลานานร้อยปี...หากสายเลือดที่ฟื้นคืนเป็นระดับมังกรแท้ ก็รวดเร็วขึ้นมากแล้ว”

“ดูดกลืนพลังงานสระมังกรได้เต็มที่ พื้นดินเป็นมังกรแท้หนึ่งชั้น

ฟ้า หนึ่งปีก็เพียงพอวิวัฒน์จนครบสมบูรณ์ ฟันต้นเป็นมังกรแท้สองชั้น
ฟ้าน่าจะใช้เวลาสามปี ฟันต้นเป็นมังกรแท้สามชั้นฟ้าใช้เวลาสิบปี”
ปรมาจารย์จางอธิบาย “เงื่อนไขแรกคือมีพลังงานของสระมังกรให้ดูดกลืน
เต็มที่ หากไร้สระมังกรคอยช่วย ขั้นตอนการฟันต้นย่อมเป็นไปอย่างทุกข์
ทรมาน และเสียเวลาอีกมาก”

“ระหว่างการฟันต้นต้องดูดกลืนพลังงานต่างๆ อีเซียว...โอสถวิเศษ
เก้าโคจรที่เจ้าบริโภาคไปก่อนหน้าช่วยเรื่องพลังงานขณะร่างเจ้าเกิดการ
เปลี่ยนแปลง แม้โอสถออกฤทธิ์อัศจรรย์ แต่แฝงพลังน้อยไปสักหน่อย”

ปรมาจารย์จางกล่าวสืบท่อ “โอสถวิเศษเก้าโคจรหนึ่งเม็ดให้
พลังงานเพียงพอสำหรับหนึ่งวัน โอสถนี้เป็นโอสถวิเศษชั้นหนึ่งสำหรับ
ฟันจิตวิญญาณ นำมาใช้สำหรับการวิวัฒน์ของร่าง ออกจะสิ้นเปลืองเกิน
ไป”

ฉินอวินและอีเซียวต่างเข้าใจกระจ่าง

“หนึ่งวันใช้โอสถวิเศษเก้าโคจรหนึ่งเม็ด หนึ่งปีก็สามร้อยกว่าเม็ด”
ฉินอวินลองคำนวณ “คิดหาซื้อยังกระทำได้”

“ไม่มีผู้ใดสิ้นเปลืองเช่นนั้น” ปรมาจารย์จางเอ่ยขึ้น “สระมังกรของ
วังมังกรเปี่ยมด้วยพลังงานสำหรับเผ่ามังกรไว้ใช้ยามวิวัฒน์เปลี่ยนร่าง
เหมาะสมกับเผ่ามังกรมากที่สุด เผ่ามังกรสายเลือดบริสุทธิ์พึงถือกำเนิด
มีโอกาสรั้งอยู่ภายในนั้นหนึ่งร้อยวัน! การดูดกลืนพลังงานของพวกมันไม่
อาจเทียบอีเซียว สายเลือดฟันต้นต้องใช้พลังงานมากกว่ามากนัก ดังนั้น
อีเซียวต้องอยู่ภายในสระมังกรเป็นเวลายาวนาน มังกรสวรรค์คงให้ยอม
เอ่ยถึงเงื่อนไข”

“เอ่ยเงื่อนไข?” ฉินอวินและอีเซียวต่างมองปรมาจารย์จาง

“ใช่” เนื่องจากพลังงานของสระมังกรทั้งสี่สมุทรรวมกันแล้ว คาด

ว่ายังไม่เพียงพอให้พื้นดินเป็นมังกรสวรรค์" ประมาจารย์จางอธิบาย "สระมังกรเตรียมไว้เพื่อเผ่ามังกรเพ็งถือกำเนิด พื้นดินสายเลือดอย่างเจ้าใช้พลังงานมากเกินไป มังกรสวรรค์คงให้แน่นอนต้องเอ๋ยถึงเงื่อนไข"

"พลังงานของสระมังกรทั้งสี่สมุทรยังไม่เพียงพอให้กลายเป็นมังกรสวรรค์หรือ" ฉินอวี่นพึมพำ

"วางใจ หากมีมังกรสวรรค์กำเนิดใหม่ เผ่ามังกรย่อมติดต่อกนอกอาณาจักร มีพลังงานให้อีเซียเพียงพอแน่นอน" ประมาจารย์เอ๋ยขึ้น "ไม่ต้องสงสัยในความมั่งคั่งมั่นคงของเผ่ามังกร"

ฉินอวี่นพยักหน้า

นี่เป็นเพียงสายหนึ่งของเผ่ามังกรในโลกอีกหลายใบเท่านั้น

"เอาละ สักครู่อีเหียนก็ถึงแล้ว อีเหียนไม่ให้พวกเจ้าทั้งสองเสียเปรียบแน่" ประมาจารย์จางเอื่อยยิ้มๆ

สนทนากับประมาจารย์จางอยู่ครู่หนึ่ง ฉินอวี่นและอีเซียพอเข้าใจสถานการณ์โดยคร่าวๆ

บุรุษเผ่ามังกรดำผู้หนึ่งโฉบลงเหนือพื้นผิวน้ำทะเลสาบเสี่ยวจิ้งเดินเพียงสองก้าวก็มาถึงริมทะเลสาบ ยืมมองอีเซีย อีเซียวงอกเขามังกรสองข้าง บนใบหน้าและหลังมือยังมีเกล็ดมังกรขาวหิมะที่ไม่อาจควบคุมได้ปรากฏให้เห็น ตรวจจับได้ถึงพลังชีวิตเดือดพล่านของนาง พลังชีวิตนั้นแข็งแกร่งกว่าฉินอวี่นซึ่งหลอมกลั่นโอสถทิพย์ของมวงเสี่ยวอีก

"การระงับอาวุธมังกรสวรรค์" ฉินอวี่นคำนับ อีเซียก็คำนับตามไปด้วย

"เป็นสายเลือดพื้นดินอย่างแท้จริง" มังกรสวรรค์คงให้พยักหน้า "พวกเจ้ารู้เรื่องสายเลือดพื้นดินหรือไม่ เป็นการพื้นดินของพลังแห่ง

บรรพบุรุษบางท่าน"

"เมื่อครูได้สอบถามปรมาจารย์ข้างแล้ว" ฉินอวินตอบ

"ที่ปรมาจารย์ข้างกล่าวมาไม่มีผิดพลาด" มังกรสวรรค์ดั่งให้พยักหน้า "กลายร่างเป็นมังกรเดิมทีก็เจ็บปวดทรมาน คิดหนึ่งก้าวถึงชั้นฟ้า กลายเป็นมังกรแท้หรือเป็นมังกรสวรรค์นั้นเจ็บปวดยากทานทนดังถูกตีสั่นเอ็นชูดกระดูก"

อีเซียวพยักหน้าเห็นด้วย

เจ็บปวดทรมานมาก ขนาดนางเป็นคนอดทนยังแทบคลุ้มคลั่ง

"หากอยู่ในสระมังกรก็ไม่ทุกข์ทรมานขนาดนี้ อีกทั้งยังวิวัฒน์รวดเร็วกว่ามากด้วย" มังกรสวรรค์ดั่งให้เอ่ยขึ้น "ข้าให้ผู้อาวุโสเฝ้าฉางแห่งซีไห่เข้ามาแล้ว เรื่องนี้ต้องสนทนากับนางให้ดี เพราะอีเซียวจะว่าไปก็เป็นสายเผ่ามังกรซีไห่"

ฉินอวินและอีเซียวต่างพยักหน้า

บรรพชนผู้เผ่าสกุลอีมาถึงก่อน เนื่องจากอยู่ใกล้กว่า ผ่านไปอีกครู่ใหญ่ ผู้อาวุโสเฝ้าฉางก็มาถึง

"หัวหน้าเผ่า" ผู้อาวุโสเฝ้าฉางเป็นสตรีมังกรโบหน้าชราและเป็นผู้อาวุโสที่แกร่งกล้าที่สุดแห่งซีไห่ บัดนี้เขตชั้นมังกรแท้สามชั้นฟ้า เมื่อนางมองเห็นมังกรสวรรค์ดั่งให้ ก็รีบค้อมคำนับอย่างเคารพ

ฉินอวิน อีเซียวและบรรพชนผู้เผ่าสกุลอีเห็นภาพฉางนี้แล้วก็ไม่แปลกใจ

พวกเขาต่างล่วงรู้เผ่ามังกรสี่สมุทรแท้จริงแล้วเป็นเชื้อสายเดียวกัน เผ่ามังกรดั่งให้เป็นต้นกำเนิด

มังกรสวรรค์ดั่งให้เป็นผู้นำสูงสุดของทั้งเผ่ามังกร

“แอ๋ฉง” มังกรสวรรค์คงให้อุ้มเอ๋ยขึ้น “เรื่องราวเข้าใจเล่าแก่ท่านแล้ว อี้เชียวเป็นสายชีไห่ ตามกฎแล้ว ต้องไปใช้สระมังกรของชีไห่”

ผู้อาวุโสแอ๋ฉงยิ้มตาทะลึงมองอี้เชียว “อี้เชียว เจ้ามาใช้สระมังกรของชีไห่ ข่าย่อมเห็นชอบด้วย ทว่ามีเรื่องหนึ่งต้องเอ่ยกล่าวให้กระจ่าง เผ่ามังกรสี่สมุทรล้วนมีสังกัดของตน ต่างเคารพและปฏิบัติตามกฎ ส่วนเจ้าถือกำเนิดจากแอ๋เสวียและเผ่ามนุษย์ เจ้ามิได้อยู่ในปกครองของเผ่ามังกรเรา”

อี้เชียวพยักหน้า

“แต่พี่อี้เหยียนเอ๋ยปากว่าเจ้าคิดใช้สระมังกรชีไห่ หลังจากนั้นอย่างน้อยอาจกลายเป็นมังกรแท้” ผู้อาวุโสแอ๋ฉงเอ๋ยขึ้น “เช่นนั้นเจ้าต้องแบกรับหน้าที่รับผิดชอบที่เป็นของเผ่ามังกร”

“หน้าที่รับผิดชอบของเผ่ามังกร?” อี้เชียวนึกสงสัย

สีหน้าของฉินอวี่นและบรรพชนผู้เฒ่าสกุลอีต่างผกผันเล็กน้อย

“เผ่ามังกรสี่สมุทรแยกกันรักษาการณ์ดวงตาสุมุทสี่แห่ง” ผู้อาวุโสแอ๋ฉงเอ๋ยต่อเนื่อง “เผ่ามังกรชีไห่รักษาการณ์ดวงตาสุมุทสี่ไห่ นี่คือนิเวศที่เผ่ามังกรชีไห่ส่วนมากไม่มีใครออกจากประจิมสมุทร”

“ดวงตาสุมุทก็คือทวารพิภพเช่นกัน” ฉินอวี่นอธิบายให้อี้เชียวฟัง

“พลังงานของสระมังกรแห่งชีไห่เกรงว่าเพียงพอให้เจ้าดูดกลืนเพียงห้าปีเท่านั้น” ผู้อาวุโสแอ๋ฉงเอ๋ยขึ้น “มูลค่านั้นเหนือกว่ารัตนศักดิ์สิทธิ์หนึ่งชิ้น เจ้าคงไม่อาจใช้เปล่าโดยไม่รับหน้าที่สักนิคระมัง”

ฉินอวี่นและอี้เชียวต่างสบตากัน

“พลังงานของสระมังกรล้ำค่าอย่างแท้จริง” บรรพชนผู้เฒ่าสกุลอีพยักหน้า ยอมรับในจุดนี้

ใช้สระมังกรย่อมประหยัคกว่าใช้ไอสดวิเศษแก้โคจรมากนัก

แต่เมื่อใช้เป็นเวลานานเข้า มูลค่าที่ต้องจ่ายยังคงน่าสะท้านขวัญ!

“ดูตกสินพลังงานจากสระมังกรสามปีเทียบเท่ารัตนคักดีสิทธิ์
ธรรมดาหนึ่งชิ้น” มังกรสวรรค์คงให้อ่อยขึ้น “ดูตกสินพลังงานหนึ่งปี
อีเซียต้องรักษาการณ์ดวงตาสมุทรหมื่นปี วางใจ มิใช่ให้นางอยู่ประจำ
การณ์ตลอดเวลา มีการผลัดเปลี่ยนเวร มิใช่มีนางคอยรักษาการณ์เพียง
ผู้เดียว”

อีเซียมองฉินอวิน ถ่ายทอดเสียงว่า ‘พี่อวิน พวกเขามามี
เหตุผล พลังงานที่สั่งสมมานั้นนานในสระมังกรดูตกสินได้เพียงห้าปี ข้า
คงใช้สิ้นในชั่วเวลาไม่นาน...ต้องตอบแทนจริงๆ’

“ผู้อาวุโสมังกรสวรรค์ ผู้อาวุโสเอ้าฉง” ฉินอวินยิ้มพลางอ่อยขึ้น
“ภรรยาข้าดูตกสินพลังงานจากสระมังกรย่อมต้องตอบแทน เช่นนี้ หาก
ข้าแลกด้วยผลึกโลหิตมังกรสวรรค์ เป็นอย่างไร”

“ผลึกโลหิตมังกรสวรรค์?” มังกรสวรรค์คงให้และผู้อาวุโสเอ้าฉง
ต่างตาสว่างเป็นประกาย

มังกรสวรรค์คงให้ย่อมมีผลึกโลหิตมังกรสวรรค์ แต่เป็นรากฐาน
แห่งชีวิต ไม่อาจนำออกมาได้

ผลึกโลหิตมังกรสวรรค์สำหรับบรรดามังกรแท้แล้วมากมีด้วย
ประโยชน์นานัปการ

ส่วนเรื่องรักษาการณ์ดวงตาสมุทรนั้น แม้หน้าที่รับผิดชอบหนักอึ้ง
แต่สี่สมุทรล้วนมีผู้อาวุโสเขตชั้นมังกรแท็กกลุ่มหนึ่ง ขาดอีเซียไปก็หา
เป็นไรไม่

มังกรสวรรค์คงให้และผู้อาวุโสเอ้าฉงต่างรีบถ่ายทอดเสียงหารือกัน

‘ฉินอวินเคยไปวังมังกรสวรรค์บรรพกาลมาก่อน ย่อมได้ครองผลึก
โลหิตมังกรสวรรค์ไม่น้อย เรียกร่องหนึ่งปีจ่ายผลึกโลหิตมังกรสวรรค์สาม

ขึ้นเป็นอย่างไร' ผู้อาวุโสเฝ้าฉายทอดเสียงถาม

'อีเหียนก็อยู่ด้วย เป็นตัวแทนปรมาจารย์จาง 'ไม่อาจเอาเปรียบจนเกินไป หนึ่งปีเรียกร่องผลึกโลหิตมังกรสวรรค์สองชั้นเถอะ' มังกรสวรรค์คงให้ถ่ายทอดเสียงตอบ

หลังทั้งสองตกลงกันแล้ว

ผู้อาวุโสเฝ้าฉายก็ยิ้มเล็กน้อย "เอาละ แลกด้วยโลหิตมังกรสวรรค์บรรพกาลก็ได้ อีเชียวดูคุณลั่นพลังงานในสระมังกรหนึ่งปี ต้องแลกด้วยผลึกโลหิตมังกรสวรรค์สองชั้น"

ฉินอวินมองไปทางบรรพชนผู้เฒ่าสกุลอี อีเหียนพยักหน้าเล็กน้อย

ยังพอไหว เผ่ามังกรไม่นับว่าชุดรีด

"ตกลง" ฉินอวินพยักหน้า ล้วงขวดหนึ่งออกจากถุงจักรวาล ดึงเปิดจุกขวด ผลึกโลหิตสองชั้นลอยออก "ผลึกสองชั้นเป็นของปีแรก"

"รอหนึ่งปีจบสิ้นแล้วค่อยให้ก็ได้ เราเผ่ามังกรเชื่อถือคำสัญญาของเขียนกระบี่ฉิน" ปากกล่าวเช่นนี้ แต่ผู้อาวุโสเฝ้าฉายยิ้มตาหยีรับไปทันทีของวิเศษร้ายกาจทั่วไปช่วยเผ่ามังกรได้จำกัด แต่ผลึกโลหิตมังกรสวรรค์มีส่วนช่วยได้มากเหลือเกิน

สองฝ่ายตกลงเสร็จสิ้น

เนื่องเพราะโอสถวิเศษเก้าโคจรช่วยบรรเทาอาการได้หนึ่งวัน ฉินอวินและอีเชียวจึงเดินทางไปซีไห่พร้อมผู้อาวุโสเฝ้าฉายในวันนั้น

สระมังกร วังมังกรซีไห่

สระมังกรเป็นสถานที่สำคัญ ตามปรกติแล้วมีเพียงเผ่ามังกรเพ็งถือกำเนิดถูกส่งเข้ามาที่นี่

อีเชียวโฉบลงไปกลางสระขนาดใหญ่โต แสงสว่างเรืองรองไหลเวียนกลางสระ ฉินอวี่นยืนยิ้มมองอยู่ด้านข้าง ไม่ไกลกันนักมีราชนมังก์ซีให้และมังก์ซีให้คนอื่นนั่งอยู่ด้วย

‘พี่อวี่น’ อีเชียนถ่ายทอดเสียงบอก ‘ข้าออกจะแปลกใจ หลายปีมานี้ สายเลือดไม่ฟื้นคืน ไฉนมาฟื้นคืนเอาคราวนี้ เกี่ยวข้องกับเคล็ดวิชาลับที่จักรพรรดิมนุษยมอบให้ท่านหรือไม่’

ฉินอวี่นนึกคิดได้

เคล็ดวิชาลับนั้นผลาญ “พลังชีวิต” บางส่วน โดยทั่วไปใช้เวลาสิบปีกว่าจะฟื้นสภาพ หากสำแดงต่อเนื่องในช่วงสั้นๆ อายุขัยย่อมบั่นทอนอย่างมาก

‘หลังสำแดงเคล็ดวิชาลับได้ไม่นาน สายเลือดเจ้าก็ฟื้นคืน’ ฉินอวี่นถ่ายทอดเสียงตอบ ‘อาจมีส่วนเกี่ยวข้องกันก็เป็นได้’

ตอน 24 เรื่องมงคล

อิเชียวพยักหน้า สองตาเต็มไปด้วยความคาดหวัง 'ไม่ว่าอย่างไร ตามที่พ่อวินว่ามา หลังสำแดงเคล็ดวิชาลับแล้วต้องตั้งครุภรณ์แน่นอน'

'ถูกต้อง ต้องตั้งครุภรณ์แน่ ในเคล็ดวิชาลับบรรยายไว้เช่นนั้น ไม่ผิดแน่' ฉินอวินพยักหน้า

'ดูท่าลูกของเราคงถือกำเนิดในวังมังกรซีไห่แล้ว' อิเชียวยิ้มขึ้นได้ ฉินอวินมองไปยังข้างสระมังกรหางออกไปเพียงไม่กี่จั้งมีหอศาลาหลายหลัง

"ราชันมังกร" ฉินอวินมองราชันมังกรซีไห่ที่เข้ามาด้วย เอ่ยปากว่า "ที่พักนี้ไม่มีผู้ใดอาศัยอยู่กระมัง"

ราชันมังกรซีไห่เดินเข้ามา ยิ้มมองหอศาลาด้านข้างก่อนพยักหน้า "ตอนนี้ล้วนว่างอยู่ เฝ้ามังกรซีไห่จะวางเฝ้ามังกรเพ็งถือกำเนิดไว้ภายใน สระมังกรร้อยวัน ถึงตอนนั้นจะมีเฝ้ามังกรที่เติบโตแล้วมาพักอาศัยเพื่อดูแลเฝ้ามังกรเกิดใหม่เหล่านั้น"

ฉินอวินพยักหน้า "เซียวเซียว เจ้าพักอาศัยที่นี่ก็น่าจะดูกลิ่น
พลังงานจากสระมังกรได้ ไม่จำเป็นต้องอยู่ภายในสระตลอดเวลาแล้ว"

อีเซียวพยักหน้าแล้วเบา

สองสามีภรรยาสนทนากันเนิ่นนาน ในที่สุดก็ต้องอำลาจากกัน

"ราชันมังกร จะมาอีกครั้งต้องรอถึงเดือนหน้าเซียวหรือ" ฉินอวิน
สอบถาม

"เซียนกระบี่ฉิน ที่นี่เป็นเขตหวงห้ามของเผ่ามังกรเรา" ราชันมังกร
ชี้ให้พยักหน้า "มีสถานที่สำคัญอีกมากเช่นสระมังกร ป่ามังกรและสุสาน
มังกร เผ่ามังกรที่เติบโตแล้วทั้งชีวิตยังยากจะเข้ามาได้ คราวนี้เพราะ
หัวหน้าเผ่าเอ่ยปาก ผู้อาวุโสเฝ้าจงกอนุญาต ผนวกกับเรื่องใหญ่อย่างสาย
เลือดของอีเซียวพื้นต้น ดังนั้นจึงอนุญาตเป็นกรณีพิเศษให้เซียนกระบี่ฉิน
เข้ามาได้เดือนละครั้ง ครั้งละอย่างมากหนึ่งชั่วยาม และต้องมีผู้อาวุโสเผ่า
มังกรอยู่ด้วยอย่างน้อยหนึ่งท่าน"

ฉินอวินพยักหน้า

"ยิ่งกว่านั้นอีเซียวยังส่งสัญญาณติดต่อเซียนกระบี่ฉินได้" ราชัน
มังกรชี้ให้กล่าวยิ้มๆ "เซียนกระบี่ฉินไม่จำเป็นต้องรีบร้อน อีเซียวพื้นต้น
เป็นมังกรแท้สามชั้นฟ้าใช้เวลาเพียงสิบปีเท่านั้น"

สิบปีสำหรับผู้บำเพ็ญตบะเขตชั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ที่มีอายุ
ชัยห้าร้อยปีนับว่าไม่ยาวนานนัก

สำหรับเผ่ามังกรที่มีอายุชัยยาวนานกว่า...ก็นับว่าสั้นมากแล้ว

เผ่ามังกรชั้นปฤชณล้วนมีอายุชัยยืนยาว ส่วนผู้อาวุโสเขตชั้นมังกร
แท้ อายุชัยยิ่งยาวนานอย่างไม่น่าเชื่อ

"ตกลง" ฉินอวินได้แต่ยอมรับ

"เชียวเชียว เซนนันเข้าไปก่อนแล้ว" ฉินอวินกำชับ "มีเรื่องใดก็ส่ง
สัญญาณให้ข้า"

อิเชียวยิ้มรับ "จำไว้ว่าต้องมาหาข้าทุกเดือน"

"แน่นอน" ฉินอวินยิ้มพลาบพยกหน้า

จากนั้นราชันมังกรซีให้ส่งฉินอวินออกไปด้วยตนเอง

เขตหวงห้ามนี้มีเวรยามเฝ้ามังกรเช่นกัน

"ต่อไปเชียนกระบี่ฉินจะมาเดือนละครั้ง" ราชันมังกรซีให้กำชับกับ
สองยามรักษาการณ์

"ขอรับ" สองเฝ้ามังกรรีบรับคำ มองส่งราชันมังกรและฉินอวิน

"เขตหวงห้ามของวังมังกรซีให้ เฝ้ามนุษย์เยี่ยงนี้ถึงกับเข้ามาได้
เดือนละครั้งอย่างนั้นหรือ" สองตนนี้อดซุบซิบมิได้

"นั่นสิ เฝ้ามังกรเราคิดเข้ามา ยังต้องขออนุญาตจากราชันมังกร
และผู้อาวุโสเฝ้าจง"

"ยิ่งกว่านั้นราชันมังกรยังเกรงอกเกรงใจมันถึงขนาดนี้ ก็แค่เฝ้า
มนุษย์ชั้นปฤชณผู้หนึ่งมิใช่หรือ"

ขณะที่ทั้งสองซุบซิบอย่างรู้สึกไม่ยุติธรรมนั่นเอง ผู้อาวุโสในชุดคลุม
สีเทาเดินออกมา

"หุบปาก" ผู้อาวุโสผู้นั้นตวาดลั่น

"ผู้อาวุโส" สองตนนั้นต่างตกตะลึง

"พลังฝีมือเชียนกระบี่ฉินไม่เป็นรองผู้อาวุโสเฝ้าจง ที่สำคัญก็คือ
บำเพ็ญตะบะไม่ถึงห้าสิบปีก็ได้ถึงขั้นนี้แล้ว ภายภาคหน้าอีกห้าร้อยปีจะถึง
เขตชั้นใดกัน พวกเจ้ากล้าคิดหรือไม่" ผู้อาวุโสชุดเทาแค้นยิ้ม

สองตนนั้นเงยบกริบตั้งจักจั่นจำศีล เชียนกระบี่ชั้นปฤชณนำหวาด
กลัวถึงขั้นนี้เชียวหรือ

“ตั้งนั้นจงจำไว้ ห้ามไว้มารยาทอีก” ผู้อาวุโสชุดเทากำชับ

แม้ต้องแยกจากภรรยาเป็นการชั่วคราว แต่ฉินอวี่นและอีเซียว
ไม่มีใครใส่ใจนัก

ผู้บำเพ็ญตบะจำศีลครั้งหนึ่งก็เป็นเวลาหลายเดือนถึงหลายปี
บัดนี้ยังได้พบหน้าเดือนละครั้ง อีกทั้งยังส่งสัญญาณติดต่อกันได้
ทุกเมื่อ จึงไม่ร้อนใจ

หลังสายเลือดของอีเซียวฟื้นคืนแล้วก็ถึงเขตชั้นมังกรแท้ ฉินอวี่น
รู้สึกเบิกบานใจไปกับภรรยา นั้นหมายถึงความเป็นอมตะซึ่งผู้บำเพ็ญตบะ
มากมายเท่าใดต่อเท่าใดแสวงหา

อีเซียวเป็นลูกศิษย์ของสำนักเลนเซียวและนับว่ามีพรสวรรค์สูงส่ง
อายุยังเยาว์ก็บรรลุเขตชั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์

ทว่าด้วยความเร็วในการบำเพ็ญตบะปรกติ ความหวังในการหลอม
รวมจิตเอกะนั้นต่ำมาก

บัดนี้สายเลือดฟื้นคืน อาจก้าวหน้าถึงเขตชั้นมังกรแท้ และมีความ
หวังเล็กน้อยว่าจะเป็นมังกรสวรรค์

“เซียวเซียวย่ำเดินบนหนทางแห่งความเป็นอมตะแล้ว ข้าเองก็ไม่
อาจย่อหย่อน ต้องคิดค้นวิชาหลอมรวมจิตเอกะภายในห้าร้อยปีให้ได้”

หลังจากนั้นฉินอวี่นก็มุ่งมั่นตั้งในฝึกบำเพ็ญ

ภรรยาก้าวสู่เขตชั้นมังกรแท้ ดำรงความเป็นอมตะ แต่ตนเองจะ
ต้องกลายเป็นเถ้าธุลีเมื่อครบอายุห้าร้อยปีอย่างนั้นหรือ ฉินอวี่นยอม
ไม่ยอมจำนน เขาอยากก้าวเดินบนหนทางบำเพ็ญตบะไปพร้อมภรรยา
อยากไปยังทั้งสองโลกในผืนหนึ่งร้อยปี อีกครั้ง คาดหวังรอคอยว่าสักวัน
จะได้พบหน้าเมิ่งฮวนบุตรชายในโลกที่สองแห่งผืนหนึ่งร้อยปี

“หลอมรวมจิตเอกะ ไม่ร้อนในตอนนี้ เขตชั้นยิ่งสูง ยิ่งมีความ
หวังคิดค้นวิชามากขึ้น”

ลับคมไม้ถ่วงงานตัดฟัน*

“อายุชั้ยช้ายาวนานนัก ตั้งอกตั้งใจฝึกบำเพ็ญในสามร้อยปีให้
เขตชั้นยิ่งสูงยิ่งดี เตรียมการให้พร้อม รวบรวมวิชาหลอมรวมจิตเอกะของ
สำนักพรรคต่างๆ เมื่อเตรียมการพร้อมแล้ว สามร้อยปีให้หลังค่อย
ทดสอบคิดค้นวิชาหลอมรวมจิตเอกะ” ฉินอวินกำหนดแผนการให้ตนเอง

วันเวลาต่อจากนี้ ฉินอวินหากไม่ศึกษาวิเคราะห์วิชาฝ่ามือบนแผ่น
ศิลาที่ได้มาจากถ้ำฟ้าวังมังกรอุทกเหลือง ก็ขบคิดทำความเข้าใจกระบี่
เหินโบไม้เขียว

กระบี่เหินโบไม้เขียวเป็นของวิเศษชั้นล้ำเหนือที่ซื้อหามาจาก
ปรมาจารย์จาง ฉินอวินสัมผัสได้ถึง “มรรคากระบี่” ที่แฝงอยู่ในตัวกระบี่
และประโยชน์อีกอย่างหนึ่งคือทิ้งไว้เป็นกระบี่ประจำจวนสกุลฉิน

ด้วยพลังฝีมือของฉินอวิน ภายในสามหมื่นลี้จากจวนสกุลฉิน ล้วน
ควบคุมกระบี่เหินสังหารศัตรูได้

ริมทะเลสาบเสี้ยวจิ้ง ฉินอวินนั่งขัดสมาธิอยู่ที่นี้

กระบี่เหินสองเล่มทะยานฉวัดเฉวียนเหนือผืนน้ำทะเลสาบ
ประหนึ่งปักขาเร่ร่อน โผผินกวาดไล่กันและกัน หนึ่งเล่มประดุจหมอกพิรุณ
พริ้วไปรย อีกเล่มละม้ายแสงโอภาสแห่งโบไม้เขียว

“เขตชั้นของเซียนกระบี่ชิงเยียนน่าจะพอๆ กับข้าในตอนนี้” ฉินอวิน
อุทานอย่างชื่นชม “มรรคากระบี่ของเซียนกระบี่ชิงเยียนพิเศษอย่างแท้จริง”

* ลับคมขวานแม้ต้องใช้เวลา แต่เมื่อขวานคม นำไปใช้ตัดฟัน บ่มคิดได้ง่าย ประหยัดเวลา อุปมาว่าเตรียมพร้อมเต็มที่
ทำให้ทำงานได้รวดเร็วขึ้น

ฉินอวินชมมอองสองกระบี่เหิน “ในตำนานว่าเซียนกระบี่ชิงเยี่ย
โปรดปรานตี๋มสุราเซียนกระบี่ร่ำสุรา มรรคากระบี่ยังอิสระตามประสงค์
ส่วนมรรคากระบี่ของข้ากลับก่อร่างสร้างฟ้าดิน แสวงหาความสมบูรณ์
แบบ เกือบเกี่ยวทุกประการ”

สองเซียนกระบี่แสวงหาแตกต่างกัน

เซียนกระบี่ชิงเยี่ยแสวงหาเสรีในชั่วพริบตา มรรคากระบี่เป็น
เอกเทศ เปี่ยมท่วงทำนอง “วิถีกระบี่นอกกฎเกณฑ์”

ฉินอวินกลับแสวงหาความสมบูรณ์แบบ มรรคากระบี่ก่อร่างเป็น
ห้วงฟ้าดิน เกือบเกี่ยวทุกประการแห่งฟ้าดินและมนุษย์ แสวงหาสุดยอด
แห่งมรรคากระบี่

“นำอัสจรรยิโดยแท้” ฉินอวินพึมพำเสียงเบา “อิสระสาแก่ใจเช่นนี้
เป็นสิ่งที่ขาดหายไปนมรรคากระบี่ของข้า”

ความคิดหนึ่งผุดวาบขึ้นในห้วงสมอง

“จริงสิ หนึ่งกรวดทรายหนึ่งโลก โลกหนึ่งใบคือหนึ่งกรวดทราย
มรรคากระบี่แปลงเป็นกระบี่คมกริบตามอำเภอใจได้เช่นกัน”

สองตาฉินอวินสว่างเป็นประกาย

ความอิสระเสรีกระทำตามประสงค์ของเซียนกระบี่ชิงเยี่ยสร้างแรงบันดาลใจให้ฉินอวินมากมาย

เขาเริ่มศึกษาวิเคราะห์และอนุมาน...

มีทั้งส่วนที่ชื่นชมเลื่อมใสและส่วนที่รู้สึกว่าเป็นจุดอ่อน เซียนกระบี่
ชิงเยี่ยใส่ใจ “อิสระความสาแก่ใจ” จนเกินไป เป็น “วิถีกระบี่นอกกฎเกณฑ์”
จนเกินไป มรรคาแบ่งเป็นหยินหยาง หากสุดโต่งเอนเอียงจนเกินไป
หนทางย่อมเบี่ยงเบน ทว่ามีคำพูดหนึ่งคือ “หยินสุดชั่วกำเนิดหยาง หยาง
สุดชั่วกำเนิดหยิน” แม้วิถีกระบี่นอกกฎเกณฑ์ ทว่าหากดำเนินไปจนถึง

ที่สุด ย่อมได้ความสมบูรณ์แบบสูงสุดเช่นกัน

น่าเสียดาย เขียนกระบี่ชิงเยียมอายุชั้ยเพียงห้าร้อยปี ไม่อาจดำเนินไปถึงจุดสูงสุดนั้น!

ฉินอวินเลื่อมใสศรัทธาถึงขั้นเลือกสรรสิ่งที่รุ่งโรจน์ที่สุดของเขียนกระบี่ชิงเยียมมาปรับใช้ แต่ไม่ดำเนินรอยตามเขียนกระบี่ชิงเยียม

จมจ่อมอยู่ในการฝึกบำเพ็ญ เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว

พลันฉินอวินที่นั่งอยู่ริมทะเลสาบเสียวจิ้งรู้สึกบางประการ รีบหยิบป้ายตรวจตราสวรรค์ออกมา เเงาร่างของอีเซียวปรากฏขึ้นกลางอากาศ ด้านข้าง

อีเซียวกำลังกินผลไม้ มองฉินอวินคล้ายยิ้มไม่ยิ้ม "เขียนกระบี่ฉินผู้ยิ่งใหญ่ ท่านลืมเรื่องบางอย่างไปหรือไม่"

"หา!" ฉินอวินตะลึงงัน งอนิ้วนับคำนวณ อีเซียวอยู่ในวังมังกรซีไห่เข้าเดือนที่สองแล้ว จึงรีบเอ่ยว่า "ข้าลืมไป ฝึกบำเพ็ญจนเพลิน ลืมไปพบเจ้าที่ซีไห่แล้ว"

"ไหนว่าจะมาทุกเดือน" อีเซียวแค้นเสียง "เพิ่งเดือนที่สองท่านก็ไม่มาแล้ว ยิ่งกว่านั้นข้าไม่ส่งสัญญาณหาท่าน ท่านก็ไม่ส่งสัญญาณให้ข้าส่งสัญญาณครั้งล่าสุดเมื่อครึ่งเดือนก่อน!"

"ข้าเพลินอยู่กับการบำเพ็ญตบะอย่างแท้จริง นั่งอยู่ริมสระครึ่งเดือนแล้ว" ฉินอวินรีบอธิบาย กระบี่เหินไปไม้เซียวสร้างแรงบันดาลใจให้ฉินอวินศึกษาวิเคราะห์ ส่วนภายในจวนสกุลฉินนั้น ย่อมไม่มีผู้ใดกล้าเข้ามารบกวน

"ฟูเหริน ฟูเหริน เป็นความผิดข้า" ฉินอวินรีบขอโทษขอโพยพลางยิ้มเอาใจ

“เฮอะๆ!” อีเชียวแค้นเสียงเฮอะสองเสียง จากนั้นก็ปล่อยหัวร่อ
พรุดอย่างอดไม่อยู่ ยึดหน้าบานราวบุปผชาติ “เซียงกง* ข้ามีเรื่องมงคล
จะบอกท่าน”

“เรื่องมงคล?” สองตาดินอวินเปล่งประกาย พลันนึกถึงบางอย่าง
ได้ หัวใจเต้นรัวเร็ว “เจ้า...”

อีเชียวพยักหน้า “ข้ามีแล้ว!”

“มีแล้ว?” ดินอวินรู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่าน หนึ่งศึระชาวาบ หวัง
สมองงุนงงพรวดเลือน อดพิมพ์ำมิได้ว่า “ข้าจะเป็นพ่อคนแล้ว? ข้าจะเป็น
พ่อคนแล้ว?”

---

* คำเรียกสามี

ตอน 25 เคลื่อนย้ายมิต

“เชียวเชียว ช้าเร่งรุดไปตอนนี้” ฉินอวิ้นสะกดกลั้นความดีใจไว้ไม่ได้ ร่างแปลงเป็นสายรุ้งมุ่งไปทางตะวันตกทันที

กว่าครึ่งชั่วโมงหลังจากนั้น

ฉินอวิ้นข้ามจากฝั่งตะวันออก เห็นทะยานผ่านผืนแผ่นดิน มาถึงวังมังกรซีไห่ฝั่งตะวันตก

“ฟือวิน” อีเชียวนั่งริมสระ สองขาแชอยู่ในน้ำ เมื่อเห็นฉินอวิ้นมาถึง นางรีบลุกขึ้นยืนรับ

“เชียวเชียว” ฉินอวิ้นรีบเข้าไปประคองภรรยา “นั่งลงก่อน รีบนั่งลง”

ด้านข้างมีหินเป็นม้านวาก้อนใหญ่ หลังอีเชียวนั่งลงแล้ว ฉินอวิ้นก็นั่งลงข้างๆ อดลูปหน้าท้องของภรรยาอย่างแผ่วเบาไม่ได้ แน่ใจว่าบัดนี้ยังไม่หนุนออกมาแม้แต่หยดน้อย ยังเร็วเกินไปนัก

“เดิมทีข้าคิดว่าสิบวันครึ่งเดือนก็ตรวจจับอาการได้” อีเชียวบอก

กล่าว "คิดไม่ถึงหนึ่งเดือนกว่าเข้าถึงตรวจจับได้ว่าภายในร่างมีสิ่งมีชีวิตเล็กๆ ถือกำเนิดขึ้น ดูท่าลูกของเราใช้เวลาตั้งครรภ์สิบเดือนไม่พอ"

"ยิ่งตั้งครรภ์นาน แสดงว่าลูกของเรายังไม่สามัญ ปรมาจารย์จึงกล่าวว่าอย่างไรนะ ตั้งครรภ์ให้กำเนิดมังกรสวรรค์ใช้เวลาเกินร้อยปี" ฉินอวิ้นยิ้มพลงเอ่ยขึ้น "บัดนี้สายเลือดเจ้าฟ้าพื้นดิน ข้าเขียนกระบี่ชั้นปฎุชน มีพลังฝีมือทัดเทียมเขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้า ลูกของเราทั้งสองย่อมไม่สามัญ"

ฉินอวิ้นกระจ่างแจ้งว่าการถ่ายทอดทางสายเลือดนั้นช่างอัศจรรย์นัก

ไม่เพียงสืบทอดพลังงานภายในร่างกาย กระทั่งพลังงานแห่ง "มรรคา" ก็ยังสืบทอดได้บ้างเล็กน้อย

ดังนั้นจึงมีบางคนถือกำเนิดมาพร้อมเขตชั้นที่สูงอย่างยิ่ง ล้วนได้รับสืบทอดจากบิดามารดาทั้งสิ้น บุตรของเซียนร่ายกาจจากแดนสรวงวังสวรรค์กำเนิดมากมายเป็นเซียนก็มีอยู่บ่อยครั้ง

"บรรพชนมังกร" ต้นกำเนิดเผ่ามังกรให้กำเนิดเก้ายุทธิดา ทั้งเก้านั้นล้วนเป็นมังกรสวรรค์ระดับสูงสุดตั้งแต่เกิด ไม่เกี่ยวข้องกับการฝึกบำเพ็ญ แต่เนื่องเพราะในสายเลือดแฝงด้วย "มรรคา" อยู่บางส่วน

โดยทั่วไปการสืบทอดทางสายเลือดจะอ่อนด้อยถอยลงไปทีละรุ่นจนกลายเป็นสามัญธรรมดาในที่สุด

"ไม่รู้ว่าลูกของเราหลังเกิดมาแล้วจะเป็นเผ่ามนุษย์หรือเป็นเผ่ามังกร" อี้เชียวนึกสงสัย

"เจ้าอยู่ในระหว่างช่วงพื้นดินของสายเลือด ภายในร่างยังมีสายเลือดเผ่ามนุษย์บางส่วน ข้าเองก็เป็นเผ่ามนุษย์ ลูกของเราน่าจะเป็นเผ่ามนุษย์" ฉินอวิ้นยิ้มบอก "เพียงแต่ภายภาคหน้าอาจกลายเป็นมังกร"

"พ่อวิน ท่านเขตชั้นสูง สายเลือดของท่านอาจแกร่งกล้าจนสยบสายเลือดมังกรในตัวลูกก็ได้" อี้เชียวยิ้มหน้าระรื่น

"ไม่ว่าอย่างไร ล้วนเป็นลูกของเรา" ฉินอวินคาดหวังรอคอยอย่างยิ่ง

"พ่อวิน ท่านว่าจะเป็นชายหรือจะเป็นหญิง" อี้เชียวสอบถาม

"ข้าล้วนโปรดปราน" ฉินอวินยิ้มตอบ

วันเวลาหลังจากนั้น ฉินอวินมักส่งสัญญาณสนทนากับภรรยาและไปพบภรรยาที่วังมังกรซีให้ทุกเดือน

อี้เชียวตั้งครรภ์ยาวนานเหมือนดังที่คาดการณ์ไว้ ถึงฤดูสารทปีที่สองแล้ว นับคำนวณก็ตั้งครรภ์ได้สิบเดือน หน้าท้องของอี้เชียวพองนูนขึ้นมาเพียงเล็กน้อย

"พ่อวิน ข้าสัมผัสได้ว่าลูกของเราเป็นหญิง" อี้เชียวและฉินอวินอยู่ริมสระ ทั้งสองเต็มไปด้วยความยินดี

"เด็กหญิง?" ดวงตาฉินอวินสาดแสงเจิดจ้า

อี้เชียวงุดงามถึงเพียงนี้ ส่วนตนก็หน้าตาไม่เลว บุตรสาวของตนต้องงุดงามเป็นแน่

เมื่อนางเติบโตใหญ่ ถึงตอนนั้นเกรงว่าผู้หมายปองนางคงมีมาก ต้องจับดาอย่างเข้มงวด!

"คิดอันใดอยู่หรือ" อี้เชียวสอบถาม

"คิดว่าลูกสาวเราโตขึ้นจะเป็นอย่างไร" ฉินอวินตอบยิ้มๆ "เชียวเชียวเจ้างดงามเป็นเลิศ ลูกสาวเราก็ต้องเป็นดรุณีน้อยงดงามเป็นเลิศเช่นกัน"

"ดูท่านสีปากหวาน" อี้เชียวยิ้มหวานขึ้นเต็มหน้า

"นี่ก็สิบเดือนแล้ว ถึงเพิ่งรับรู้ได้ว่าเป็นเด็กหญิง ต้องอีกนานเท่าใดถึงคลอด" ฉินอวีนพล้นถามขึ้น

"คงต้องสามปีกระมัง" อีเซียวคาดการณ์

"ช่างยาวนานเสียจริง" ฉินอวีนเอ่ยขึ้น

"พื่อวันกล่าวยังนานยังไม่สามัญมิใช่หรือ" อีเซียวก้มหน้าลูบหน้าท้องที่นูนขึ้นมาเล็กน้อยอย่างแผ่วเบา ประกายวิบวับฉาบสองตา

จวนสกุลฉินเมืองกว้างหลิง

"ลูกอวีน" ฉินเลี้ยวและฉางหลันต่างมาพบฉินอวีน "ไปวังมังกรซีให้มาแล้วหรือ"

ฉินอวีนวางพู่กันลง "ท่านพ่อ ท่านแม่ ข้าเพิ่งกลับมาได้สักพัก"

"บัดนี้นางเป็นอย่างไรบ้าง" ฉางหลันอดถามขึ้นมิได้ "สุขภาพยังดีอยู่กระมัง เรื่องกินเรื่องดื่มห้ามให้ขาดทีเดียว"

"วางใจได้" ฉินอวีนตอบ

"จากที่คำนวณนางตั้งครรภ์สิบเดือนแล้ว กำหนดคลอดเมื่อใด" ฉางหลันสอบถาม ฉินเลี้ยวผู้เป็นบิดาไม่สะดวกสอบถามละเอียด แต่เด่นชัดว่ากำลังตั้งใจฟัง

"ตั้งครรภ์สามปี คาดว่าอีกสองปีกว่า" ฉินอวีนตอบ

"นานขนาดนี้เชียว"

ฉางหลันและฉินเลี้ยวต่างสบตากัน

ฉางหลันอดเอ่ยขึ้นมิได้ "ภรรยาชู้เขียนตั้งครรภ์ช้ากว่าพวกเจ้า คาดว่าฤดูวสันต์ปีหน้าก็คลอดแล้ว"

"คลอดเร็วกว่าพวกเรา" ฉินอวีนไม่อธิบายอันใดมาก

บุตรสาวของหงหลิงทงสมรสกับชู้เขียนหลานชายฉินอวีนแต่แรก

แล้ว ตั้งครรภ์เมื่อสามสี่เดือนก่อน

“อีกอย่าง เจ้าต้องอยู่เป็นเพื่อนนางให้มากหน่อย อยู่ที่วังมังกร
ซีให้เพียงลำพังโดดเดี่ยวอ้างว้างมากนัก” นางหลันกำชับ

“วางใจเถอะ ท่านแม่ ชำรู่” ฉินอวินได้แต่รับคำอย่างเชื่อฟัง

ลมฤดูสารทเย็นสบาย

เหนือผืนสมุทรซีไห่ เเงาร่างในชุดคลุมม่วงปรากฏขึ้น เป็นเฮ่อ
เขียนบุรุษชุดคลุมม่วงผู้นั้น

“ตั้งจนถึงกับใส่ใจฉินอวินมนุษย์ตัวกะจ้อยร่อยอย่างนั้นหรือ” เฮ่อ
เขียนลอบพึมพำ มั่นทอติดตามองผืนสมุทรเบื้องล่าง จากนั้นพลิกมือหยิบ
ป้ายสีดำออกมา เพียงเร่งอาณุภาพ ลวดลายคาถาปรากฏบนพื้นผิวป้ายสี
ดำ มวลอากาศกระเพื่อมไหวเป็นระลอก เฮ่อเขียนเพียงสาวเท้าพลันหาย
วับไปกับตา

ภายในสระมังกร เขตหวงห้ามของวังมังกรซีไห่

อีเซียวนึ่งเอนพิงอยู่ริมสระ ตรวจจับรับรู้ความมหัศจรรย์แห่ง
“มรรคา” ช่วงแล้วช่วงเล่าที่ผุดวาบขึ้นในห้วงสมองขณะสายเลือดฟั่นต้น

บัดนี้ ด้านข้างพลันปรากฏระลอกคลื่นอากาศธาตุ เฮ่อเขียนบุรุษ
ชุดคลุมม่วงก้าวเดินออกจากในนั้น

“หืม?” อีเซียวตรวจจับได้ รีบหันขวับไป เห็นเส้นเชือกสีดำลอย
สวบขำมา พันรัดร่างตนในชั่วพริบตา พลังงานภายในร่างถูกตรึงผนึก
ในชั่วขณะนั้น กระทั่งสติสัมปชัญญะก็เริ่มมีงงเลอะเลือน

เฮ่อเขียนซึ่งถือปลายอีกด้านจ้องเส้นเชือกสีดำ เร่งอาณุภาพป้ายสี
ดำอีกครั้ง

มวลอากาศกระเพื่อมไหวเป็นระลอกก่อนพาวีชีวะหายตัวไปไม่เห็นร่องรอย

แสงวาบสายหนึ่งทะยานเข้ามา หยุดตรงริมสระมังกร เป็นราชันมังกรซีไห่!

บัดนี้เงาร่างสายแล้วสายเล่าเร่งรุดมา ล้วนเป็นผู้อาวุโสแห่งวังมังกรซีไห่ ต่างใช้พลังคาถาเขตหวงห้ามได้ แต่อำนาจการควบคุมอยู่ที่ราชันมังกรซีไห่

“เป็นการเคลื่อนย้ายห้วงมิติ!” ราชันมังกรซีไห่เอ่ยเสียงเดือดดาล “อาศัยการเคลื่อนย้ายห้วงมิติบุกเข้ามาในเขตหวงห้าม จับตัววีชีวะไปจากนั้นเคลื่อนย้ายมิติหลบหนีไป”

“วีชีวะบรรลู่เขตชั้นมังกรแท้ ใช้วิธีเคลื่อนย้ายห้วงมิติพาเขตชั้นอย่างวีชีวะไปด้วยได้ คาดว่าสมบัติที่ใช้มีมูลค่าไม่เป็นรองรัตนศักดิ์สิทธิ์”

ผู้อาวุโสแต่ละคนที่อยู่ในสระมังกรต่างรู้สึกไม่ชอบมาพากล

โลกหล้านี้ ต่อให้เป็นปรมาจารย์จาง บรรพชนผู้เฒ่าสกุลไปหรือพวกจักพรรดิมนุษย์ ไม่มีผู้ใดสามารถเคลื่อนย้ายมิติได้ด้วยตนเอง ล้วนต้องอาศัยวัตถุภายนอก โดยทั่วไปเป็นยันต์คาถาใช้เพียงครั้งเดียว สมบัติที่ใช้สำแดงศาสตร์นี้ได้มีมูลค่าเทียบเท่ารัตนศักดิ์สิทธิ์

เนื่องเพราะเซียนสวรรค์สร้างแรงกดดันต่ออากาศธาตุอย่างยิ่ง จึงเคลื่อนย้ายพวกเขาได้ยาก

จอมพลังผ้าเหลืองเคลื่อนย้ายมิติได้ภายในเวลาอันสั้น ส่วนยันต์แทนชีวิตของหงหลิงทงทำให้เจ้าของหายตัวไปกลางอากาศ ปรากฏตัวอีกทีก็ไกลออกไปเกินพันลี้ แต่ทั้งสองอย่างนี้ล้วนเป็นการเคลื่อนย้ายชั้นปฐุชน

คิดเคลื่อนย้ายเขตชั้นจิตเอกะ สร้างแรงกดดันอย่างมากแก่

มวลอากาศ ความยากยิ่งเพิ่มมากขึ้น

เฮ่อเซียนถึงกับสำแดงการเคลื่อนย้ายมิติได้ถึงสองครั้ง

ราชันมังกรสีไ้โบกมือ พลันปรากฏเงาจำลองของเฮ่อเซียนบุรุษ
ในชุดคลุมม่วง "ลักลอบเข้าเขตหวงห้ามของวังมังกรสีไ้ ปี่ศาจมารชั้น
ปฤชนนี้ดูท่าทางจะเป็นปี่ศาจมารลี้กลับแห่งนั้นให้โจวตนนั้น"

จบเล่ม 9

นี่คือโลกแห่งผู้นำเพิกฤตบะ แสงหาความเป็นอมตะ
นี่คือตำนานการสืประยุทธ์และแสงหาความเป็นเซียนของ **“จีนอ้วน”**
คุณชายรองสกุลจีน ผู้สืบทอดวิชาเซียนกระบี่ลี้ลับนับพันปี เขาผู้หล่อหลอมกระบี่เหิน
พลังวัตรแกร่งกล้า สंहારศัตรูจากพันลี้ ผู้พิชิตจอมปีศาจทั่วแดนดิน
ประกาศศึกดาเหนือแคว้นแคว้น ภายใต้เนตรทิพย์ ปีศาจไม่อาจหลุด มารไม่อาจรอด
จักขุทะลุพันลี้ สดับวายุที่ไกลห่าง ประกาศศึกดาสี่ทิศแปดทาง

ผลงาน **super bestseller** ของสุดยอดนักเขียนระดับแพลทินัมแห่ง **Qid**

ราคา 280 บาท

ISBN 978-616-492-650-9

9 786164 926509